JANE HARPER

"Zekâ fışkıran, gerilim saçan bir kitap."
—A. J. FINN

DOĞANIN KUDRETİ

Çeviren: **Elif Zeynep Yıldırım**

ithaki

BİR DEDEKTİF AARON FALK ROMANI

Beş iş arkadaşı çalıştıkları şirketin düzenlediği doğa yürüyüşüne gitmek zorunda kalır, çantalarını gönülsüzce sırtlarına geçirip çamurlu patikada ormanın içlerine doğru yola çıkarlar. Fakat bu beş kadından birisi geri dönmeyecek, kalan dörtlü ise yaşananlara dair birbirinden farklı hikâyeler anlatacaktır. Federal Ajan Aaron Falk ise Avustralya yabanının herkesten uzak derinliklerine kadar girmek zorunda kalacağı bu soruşturmada dağların sakladığı sırları keşfedecek ve rekabetin, dostluğun, şüphenin, ihanetin birbirine girdiği bir düğümü ortaya çıkaracaktır.

Sinemaya da uyarlanan *Kurak*'ın her romanıyla çoksatanlar listelerine giren ödüllü yazarı Jane Harper, ince ince işlediği gizemiyle *Doğanın Kudreti*'nde o meşum soruyu yöneltiyor okura: Beraber çalıştığınız insanları aslında ne kadar iyi tanıyorsunuz?

"Romandaki tüm karakterler istisnai bir giriftliğe sahip olacak biçimde tasarlanmış, özellikle de Aaron Falk... Alışıldık bir dedektiften çok daha fazlası olan, düşünceli ve şefkatli Falk kitabın ahlaki pusulası."

—NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Hayatta kalmaya dair nefes kesici bir hikâye... Harper bir kere daha dikkate alınması gereken kudretli bir hikâye anlatıcısı olduğunu gösteriyor."

—PUBLISHERS WEEKLY

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 401509
/ithakiyayinlari

Jane Harper

Manchester, İngiltere'de doğdu, sekiz yaşında ailesiyle beraber Avustralya'ya yerleşti. Daha sonra sinemaya da uyarlanan ilk romanı yayımlanmadan önce hem İngiltere hem de Avustralya'da on üç yıl boyunca gazetecilik yaptı. Romanlarıyla birçok ödül kazanan ve çoksatanlar listesine giren yazar Melbourne'de eşi ve iki çocuğuyla beraber yaşıyor. Eserleri: *Kurak* (2016), *Doğanın Kudreti* (2017), *The Lost Man* (2018), *The Survivors* (2020).

Doğanın Kudreti
Jane Harper
Orijinal Adı: *Force of Nature*

İthaki Yayınları - 2132

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Göksu Göçhan*
Düzelti: *Gökay Sıra*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Nisan 2022, İstanbul

ISBN: 978-625-8401-50-9

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Elif Zeynep Yıldırım, 2022
© İthaki, 2022
© Jane Harper, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu, No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

JANE HARPER

DOĞANIN KUDRETİ

ÇEVİREN
Elif Zeynep Yıldırım

ithaki

GİRİŞ

Geriye kalan dört kadın, sonradan, yalnızca şu iki şey üzerinde tam bir anlaşmaya varacaktı. Birincisi: Alice Russell'ı yutan çalılığı kimse görmemişti. Ve ikincisi: Alice'in haşin karakteri öyle keskindi ki sizi kesebilirdi.

Kadınlar buluşma noktasına geç kalmışlardı.

Hedefleri olan öğle vaktinin otuz beş dakika gibi hatırı sayılır bir süre önüne geçmeyi başarmış olan erkeklerin grubu, onlar ağaç sınırında belirdikleri sırada birbirlerinin omzuna vuruyordu. Başarılı bir iş çıkarmışlardı. Resmi kırmızı eşofmanı içinde sıcak ve dostane görünen kamp lideri beşini de bekliyordu. Erkekler kendi son teknoloji uyku tulumlarını kamyonetin arkasına fırlatıp rahat bir nefes alarak araca tırmandılar. Kamyonet, karışık çerezler ve kahve termoslarıyla tıka basa yüklüydü. Erkekler yiyeceklere hiç dokunmayıp onların yanından, teslim edilen cep telefonlarının bulunduğu çantaya uzandılar. Yeniden bir araya gelmişlerdi artık.

Dışarıda hava soğuktu. Hiçbir değişiklik yoktu. Solgun kış güneşi son dört gün boyunca yüzünü sadece bir kez tam anlamıyla göstermişti. Ama kamyonetin içi kuruydu en azından. Erkekler arkaya oturdular. İçlerinden biri kadınların harita okuma yetenekleri hakkında bir espri patlattı ve hep birlikte gülüştüler. Kahvelerini içerek iş arkadaşlarının ortaya çıkmasını beklediler. Onları son görüşlerinin üzerinden üç gün geçmişti, birkaç dakika daha bekleseler olurdu.

Kendini beğenmişliğin, yerini öfkeye bırakmasından önceki bir saatti. Erkeklerin beşi de rahat koltuklarından birbiri ardı sıra kalkıp kirli yolda bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladılar. Bir türlü yakalanamayan sinyali sanki fazladan bir kol boyu yükseklik yakalayacakmış gibi telefonlarını gökyüzüne kaldırıyorlardı. Cep telefonlarına, kentteki hayat arkadaşlarına ulaşmayacak sabırsız mesajlar yazıyorlardı. *Geç kalacağız. Bir sorun çıktı.* Şu son birkaç gün onlara çok uzun gelmişti, şimdi sıcak duşlar ve soğuk biralar onları bekliyordu. Üstelik yarın da iş vardı.

Kamp lideri ağaçlara baktı. Ve sonunda telsizini açtı.

Bir dizi takviye kuvvet geldi. Reflektörlü yeleklerini giyerlerken park bekçilerinin sesleri canlı çıkıyordu. *Onları hemen oradan çıkaracağız.* İnsanların yollarını nerede kaybettiklerini ve havanın kararmasına da daha saatlerin olduğunu biliyorlardı. Birkaç saat gerçi... Ama olsun, bu kadarı da yeterdi. Çok uzun sürmeyecekti nasıl olsa. Profesyonel bir hızla çalılıkların içine daldılar. Erkeklerin grubu ise kamyonetin arkasında toplanmıştı.

Arama ekibinin üyeleri yeniden ortaya çıktığında karışık çerezler bitmiş, kahvelerin tortuları da soğumuş ve acılaşmıştı. Okaliptüsler, kararan gökyüzüne karşı siluetler oluşturuyordu. Yüzler asılmıştı. Aydınlıkla birlikte şakalaşmalar da kaybolmuştu.

Erkekler kamyonetin içinde sessizce oturuyordu. Eğer bu, yönetimle ilgili bir kriz olsaydı ne yapacaklarını bilirlerdi. Dolardaki bir düşüş, bir sözleşmedeki istenmeyen bir madde hiçbir kaygıya neden olmazdı. Burada ise çalılıklar yanıtları belirsizleştiriyordu sanki. Şarjı biten cep telefonlarını âdeta kırık oyuncaklar gibi kucaklarında sıkı sıkı tutuyorlardı.

Telsizlere birkaç kelime daha mırıldanıldı. Arabaların farları ağaçların oluşturduğu sık duvarı deliyor ve nefesler buz gibi gece havasında bulutlar oluşturuyordu. Arama ekibinin üyeleri kısa bir toplantı için geri çağrıldı. Kamyonetteki erkekler konuşulanların ayrıntılarını duyamıyorlardı gerçi ama buna ihtiyaçları da yoktu. Konuşanların ses tonu her şeyi anlatıyordu. Karanlık bastıktan sonra yapılabilecek şeyler sınırlıydı.

Sonunda arama ekibi bölümlere ayrıldı. Reflektörlü bir yelek, kamyonetin direksiyonuna geçti. Erkekleri parkın misafirhanesine götürecekti. Geceyi burada geçirmek zorundalardı, şu anda hiç kimsenin onları Melbourne'e geri götürecek üç saatlik yolculuğa tahsis edilmesi mümkün değildi. İlk çığlığı duydukları sırada erkekler bu sözcüklerin anlamını daha yeni yeni idrak etmeye başlamıştı.

Gece vakti kulağa olağandışı gelen, tıpkı bir kuşun çığlığı gibi tiz bir sesti ve dört şekil tepeden aşağı inerken bütün başlar o tarafa döndü. İki tanesi, bir üçüncüsüne destek oluyor gibiydi, bu arada dördüncüsü de sarsak adımlarla arkalarından geliyordu. Alnındaki kan, uzaktan siyah görünüyordu.

Bize yardım edin! İçlerinden biri bağırıyordu. Hatta birkaçı... *Biz buradayız! Bize yardım gerekiyor, doktora ihtiyaç var. Lütfen yardım edin. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükürler olsun, sizi bulduk.*

Arama ekibinin üyeleri koşuşuyordu. Cep telefonlarını minibüsün koltuklarında bırakan erkekler de nefes nefese onların arkasından gelmekteydi.

Kaybolduk, diyordu biri. Bir diğeri ise: *Onu kaybettik.*

Onları birbirinden ayırmak güçtü. Kadınlar bağırıyor, ağlıyordu, sesleri birbirine karışıyordu.

Alice burada mı? Başarabildi mi? Güvende mi?

Bu kaosun ortasında, gece vakti, dördünden hangisinin Alice'in durumunu sorduğunu anlayabilmek imkânsızdı.

Sonradan işler daha da kötüye gittiğinde, hepsi de o kişinin kendisi olduğunda ısrar edecekti.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Paniğe gerek yok."

O âna kadar böyle bir planı olmayan Federal Ajan Aaron Falk, okumakta olduğu kitabı kapattı. Cep telefonunu sağlam olan eline aktardı, yatakta biraz daha doğruldu.

"Evet."

"Alice Russell kayıp." Telefonun öteki ucundaki kadın bu adı sakince telaffuz etmişti. "Görünüşe göre."

"Nasıl kayıp?" Falk, kitabını bir kenara koydu.

"Ciddi ciddi. Bu sefer sadece telefonlarımıza yanıt vermediği için değil."

Falk hattın diğer ucunda ortağının iç çektiğini duydu. Carmen Cooper'ın sesi, birlikte çalışmaya başladıkları üç aydır duyduğundan daha gergin çıkıyor ve pek çok şey anlatıyordu.

"Giralang Sıradağları'nda bir yerlerde kayboldu," diye devam etti Carmen.

"Giralang mı?"

"Evet, doğuda?"

"Yo, nerede olduğunu biliyorum. Ben daha ziyade şöhretini düşünüyordum."

"Martin Kovac olayından mı bahsediyorsun? Ona benzer bir şeymiş gibi görünmüyor, Tanrı'ya şükür."

"Umarım öyledir. Ne de olsa artık üzerinden tam yirmi yıl geçmiş olmalı, değil mi?"

"Yirmi beş yılın içindeyiz sanırım."

Yine de bazı şeyler kolay kolay unutulmazdı. Giralang Sı-

radağları ilk defa akşam haberlerinin odak noktası olduğunda, Falk delikanlılık çağına yeni girmişti. Bu durum, sonraki iki yıl içinde üç kez daha tekrarlanmıştı. Her seferinde de kendilerine rehberlik eden ve tasmalarını sanki koparacakmış gibi zorlayan arama köpeklerinin eşliğinde sık ormanları arşınlayan arama kurtarma ekiplerinin görüntüleri ülkenin dört bir yanındaki oturma odalarına yansımıştı. Sonuç olarak da cesetlerin çoğu bulunmuştu.

"Ne işi varmış oralarda?"

"Şirket gezisi."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Carmen. "Televizyonu aç, haberlere çıktı. Bir arama ekibinden yardım istediler."

"Bir dakika." Falk yataktan kalkıp boxer şortunun üzerine bir tişört geçirdi. Gece havası ürperticiydi. Oturma odasına geçti ve televizyonda, yirmi dört saat açık olan bir haber kanalını açtı. Sunucu parlamentoda günün nasıl geçtiğini anlatıyordu.

"Bir şey yok. Sadece iş. Uyumana bak." Falk, Carmen'in kulağının dibinde bir şeyler mırıldandığını duydu ve telefonun öbür ucunda birileriyle konuştuğunu anladı. İstemeden de olsa onu, birlikte kullandıkları ofiste, bundan yirmi hafta önce, kendisininkinin yanına tıkıştırılmış olan masanın arkasına sıkışmış olarak hayal etti. O zamandan beri birbirleriyle kelimenin tam anlamıyla çok yakın bir çalışma içinde olmuşlardı. Carmen gerinecek olduğunda, ayakları onun iskemlesinin bacaklarına değerdi. Falk saati kontrol etti. Pazar gecesiydi, saat onu geçiyordu; bu saatte Carmen elbette evinde olmalıydı.

"Hâlâ görmedin mi?" diye sordu Carmen, şimdi, yanındaki her kimse, onun iyiliği için fısıldayarak konuşuyordu. Falk, bu kişinin, nişanlısı olduğunu varsaydı.

"Henüz değil." Falk'un sesini alçaltmasına gerek yoktu. "Bekle..." Ekranda alt yazılar kaydı. "İşte burada."

GIRALANG SIRADAĞLARI'NDA, 45 YAŞINDAKİ MELBOURNE'LÜ KAYIP KAMPÇI ALICE RUSSELL'I ARAMA ÇALIŞMALARINA ŞAFAKLA BERABER DEVAM EDİLECEK."

"Melbourne'lü *kampçı* mı?" dedi Falk.

"Sorma."

"Alice ne zamandan beri..." Durdu. Zihninde Alice'in ayakkabılarını canlandırıyordu. Yüksek. Sivri topuklu.

"Biliyorum. Haber bülteni, ekip kaynaştırma egzersizi gibi bir şey olduğunu söyledi. Alice birkaç günlüğüne gönderilmiş bir ekibin parçasıymış."

"Birkaç günlüğüne mi? Tam olarak ne zamandan beri kayıp?"

"Tam bilmiyorum. Sanırım dün geceden beri."

"Beni aradı," dedi Falk.

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Sonra, "Kim aradı? Alice mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Dün gece." Falk cep telefonunu kendinden uzaklaştırıp cevapsız aramaları gözden geçirdi. Sonra telefonu tekrar kulağına götürdü. "Hâlâ orada mısın? Bu sabah erken saatlerde, tam olarak dört buçuk civarında. Telefonu duymadım. Sadece uyandığım zaman sesli mesajı gördüm."

Yine bir sessizlik... "Ne demiş?"

"Hiçbir şey."

"Hiç mi?"

"Hattın ucunda kimse yoktu. Beni yanlışlıkla aradığını düşündüm."

Haber bülteni, Alice Russell'ın yakın tarihli bir resmini gösteriyordu. Resim bir partide çekilmiş gibiydi. Alice'in sarı saçları karmaşık bir stilde tutturulmuştu. Spor salonunda geçirdiği uzun saatleri belli eden gümüş rengi elbise giyiyordu. Gerçekte olduğundan en az beş yaş genç gösteriyordu, belki de daha fazla. Ve objektife de Falk ve Carmen'e hiçbir zaman gülümsemediği bir şekilde gülümsemişti.

"Uyandığım zaman onu geri aramayı denedim; muhtemelen saat altı buçuk civarıydı," dedi Falk, ekrana bakmayı sürdürürken. "Yanıt vermedi."

Televizyonda, Giralang Sıradağları'nın havadan çekilmiş gö-

rüntülerini gösteriyorlardı. Tepeler ve vadiler ufka doğru genişliyor, yeşil bir okyanus, kış mevsiminin ölgün ışığı altında hafif hafif dalgalanıyordu.

ARAMA ÇALIŞMALARINA ŞAFAKLA BİRLİKTE YENİDEN BAŞLANACAK...

Carmen sessizdi. Falk onun nefes alıp verişini duyabiliyordu. Ekranda, dağ sıraları kocaman görünüyorlardı. Muazzam büyüklükte hatta... Ağaçların üst dallarının oluşturduğu kalın örtü, kameranın bakış açısından, içine girilmesi imkânsız gibi görünüyordu.

"Şu mesajı tekrar dinleyeyim," dedi Falk. "Seni sonra ararım."

"Tamam." Telefon kapandı.

Falk yarı karanlıkta, kanepesinde oturdu, televizyon ekranının mavi ışığı yanıp sönmeye devam ediyordu. Perdelerini çekmemişti ve küçük balkonun ötesinden Melbourne'ün ufuk çizgisinin parıltısını görebiliyordu. Eureka Kulesi'nin tepesindeki uyarı ışığı yanıp sönmeye devam ediyordu, düzenli ve kırmızı.

GIRALANG'DA ARAMA ÇALIŞMALARINA ŞAFAKLA BİRLİKTE YENİDEN BAŞLANACAK...

Televizyonu kapatıp sesli mesajlarını açtı. Saat sabaha karşı 4.26'da, Alice Russell'ın cep telefonundan arama gelmişti.

Falk önce hiçbir şey duyamadı ve telefonu kulağına daha sıkı bastırdı. Sessizlik beş saniye devam etti. On saniye. Falk bu defa sonuna kadar dinlemeyi sürdürdü. Arkaplan gürültüsü sanki su altından geliyormuş gibi dalgalar halinde yayılıyordu. Birilerinin konuşması olabilecek boğuk bir mırıltı duyuldu. Sonra aniden araya bir ses girdi. Falk telefonu kulağından uzaklaştırıp baktı. Ses öylesine zayıftı ki onu gerçekten duyup duymadığını merak etti.

Ekrana hafif hafif vurdu. Sessiz dairesinde gözlerini kapatıp mesajı bir kez daha oynattı. Hiçbir şey olmadı, hiçbir şey, sonra, karanlıkta, uzaklardan gelen bir sesin, kulağına şu iki kelimeyi söylediğini duydu.

"... *canını yak*..."

İKİNCİ BÖLÜM

Carmen arabayı Falk'un dairesinin bulunduğu binanın önünde durdurduğunda henüz şafak sökmemişti. Falk çoktan kaldırıma çıkmış onu bekliyordu, sırt çantası yerdeydi. Yürüyüş botları, sık giyilmedikleri için ayaklarını sıkıyordu.

Carmen, "Şu mesajı dinleyelim," dedi arabaya binerken. Sürücü koltuğunu geriye itmişti. Carmen, Falk'un tanıdığı kadınlar arasında, karşılıklı ayakta durdukları zaman onun gözlerine bakabilecek uzunluktaki birkaç kadından biriydi.

Falk telefonunun hoparlörünü açıp bir düğmeye bastı. Arabanın içine statik gürültü doldu. Beş on saniye boyunca hiçbir şey olmadı sonra tiz ve zayıf, o iki sözcük duyuldu. Sessizlik bir iki saniye daha devam etti, sonra çağrı kesildi.

Carmen kaşlarını çattı. "Bir kez daha..."

Gözlerini kapattı, o dinlerken Falk da onun yüzünü seyretti. Otuz sekiz yaşındaki Carmen hem yaş hem de deneyim bakımından ondan sadece altı ay kıdemliydi ama Federal Polis Merkezi'nde yolları ilk kez kesişiyordu. Sydney'den taşınan Carmen, Melbourne'deki mali soruşturmalar biriminde yeniydi. Falk, onun bu yüzden pişmanlık duyup duymadığını bilemiyordu. Carmen gözlerini açtı. Sokak lambasının turuncu ışığı altında hem saçları hem de teni her zaman olduklarından bir ton koyu görünüyordu.

"Canını yak," dedi Carmen.

"Ben öyle anladım."

"En sonda, başka bir şey daha dendiğini duyamadın mı?"

Falk sesi sonuna kadar açıp mesajı baştan oynattı. Duymak için kendini zorlarken nefesini tutmuştu.

"İşte," dedi Carmen. "Biri 'Alice' demiyor mu?"

Bir kez daha dinlediler ve bu sefer boğuk gürültünün içinden duyulan, ıslıklı bir tıslama halinde yükselip alçalan zayıf sesi Falk da yakalayabildi.

"Bilemiyorum," diye konuştu. "Parazit de olabilir." Carmen motoru çalıştırdı. Şafak öncesinde, motorun sesi yüksek perdeden bir gürültü çıkardı. Carmen tekrar konuşmaya başladığında arabayı hareket ettirip yola çıkmışlardı.

"Bunun Alice'in sesi olduğundan ne kadar eminsin?"

Frank, Alice Russell'ın sesinin tınısını hatırlamaya çalıştı. Alice'in son derece kendine özgü bir sesi vardı. Çoğunlukla kesik kesik çıkardı. Daima kararlıydı.

"Onun *olmadığını* düşündürecek hiçbir şey yok. Ama zor duyuluyor."

"Çok zor. Bir kadına ait olduğuna bile yemin edemezdim."

"Evet."

Arabanın yan aynalarında Melbourne'ün ufuk çizgisi giderek küçülüyordu. Önlerinde, doğuda, göğün rengi siyahtan laciverte dönüyordu.

Frank, "Alice'in tam bir baş belası olduğunu biliyorum," diye konuştu. "Yine de umarım başını belaya sokmamışızdır."

"Ben de öyle." Otoyola çıkmak için direksiyonu kırdığında Carmen'in nişan yüzüğü ışıkta parladı. "O eyalet polisi ne demişti? Neydi adı?"

"King."

Falk önceki gece, Alice Russell'ın sesli mesajını dinler dinlemez derhal eyalet polisini aramıştı. Aradan daha yarım saat bile geçmemişti ki araştırmayı yürüten kıdemli başpolisin telefonu gelmişti.

"Affedersiniz." Kıdemli Başpolis King'in sesi yorgun geliyordu. "Sabit hattan kendim arama yapmak zorunda kaldım. Danışmada hava her zamankinden daha boğucu... Bana şu sesli mesajdan bahsedin."

Frank konuşurken sabırla dinlemişti.

Konuşmasını bitirdiği zaman da, "Anladım," demişti. "Bakın, Alice'in bütün telefon kayıtlarını kontrol ettik."

"Evet."

"Onunla olan ilişkiniz hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Profesyonel." demişti Frank. "Gizli. Bana ve ortağıma bir konuda yardım ediyordu."

"Ortağınız olan adamın adı nedir?"

"Kadın. Carmen Cooper."

Falk, adam bu adı kaydederken kâğıdın çıkardığı hışırtıları duyabiliyordu.

"İkinizden biriniz ondan telefon bekliyor muydunuz?"

Frank tereddüt etti. "Özel olarak değil."

"Vahşi doğada hayatta kalma konusunda özel bir yeteneğiniz var mı?"

Falk sol eline baktı. Yanıkların tam olarak iyileşmediği yerlerde derisi hâlâ pembe ve tuhaf bir şekilde pürüzsüz görünüyordu. "Hayır."

"Ya ortağınızın?"

"Sanmam." Frank aslında bunu bilmediğini fark etti.

Bir sessizlik oldu. "Telefon idaresine göre, Alice Russell bu sabah erken saatlerde iki numaraya ulaşmaya çalışmış," dedi King. "000* ve sizinki. Sebebi hakkında bir fikriniz var mı?"

Sessiz kalma sırası bu kez Falk'a gelmişti. Başpolisin, telefonun ucunda soluk alıp verişini duyabiliyordu.

"Sanırım oraya gelsek iyi olur," dedi Falk. "Yüz yüze konuşmak için."

"Bence de akıllıca bir hareket olurdu bu, dostum. Telefonunuzu da getirin."

---

* Avustralya'nın polis imdat numarası –*çn*

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Kadın ona bakan üç yüzde, kendi korkusunun yansımasını görebiliyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor ve diğerlerinin de hızlı hızlı nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Başının üzerinde, ağaçların arasından görünen gökyüzü parçası kurşuni griydi. Rüzgâr dalları sarsarak aşağıdaki grubun üzerine bir su sağanağı gönderdi. Kimse irkilmedi. Arkalarında, kulübenin çürümüş tahtaları inleyerek tekrar yerine yerleşiyordu.

"Buradan çıkmak zorundayız. Hemen şimdi," dedi kadın.

Solundaki ikili onu onayladıklarını gösterecek şekilde hemen başlarını salladı, duydukları panik onları bu seferliğine birleştirmişti. İkisinin de koyu renk gözleri iri iri açılmıştı. Sağındaki ise çok kısa bir an tereddüt etti, sonra o da başını salladı.

"Ya..."

"Ya ne?"

"...Ya Alice?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Duyulabilen tek ses, oluşturdukları sık çemberi seyreden ağaçlardan gelen çıtırtı ve hışırtılardı.

"Bu işi başına Alice kendisi açtı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Falk ve Carmen birkaç saat sonra durduklarında gökyüzü tamamen aydınlanmış, şehir de bir hayli arkalarında kalmıştı. Bulutlar küçük çayırların üzerine sürekli yer değiştiren gölgeler düşürürken yolun kenarında durup gerindiler. Evler ve binalar az ve seyrekti. Tarım ürünleri taşıyan bir kamyon homurdanarak yanlarından geçti, otuz kilometreden bu yana gördükleri ilk taşıttı bu. Gürültü, bir kakadu sürüsünü ürküttü ve kanat çırpıp çığlıklar atarak dağınık bir hâlde yakındaki bir ağacın dallarına konmalarına yol açtı.

"Yola devam edelim," dedi Falk. Arabanın anahtarlarını Carmen'den aldı ve onun bordo renkli eski otomobilinin direksiyonuna geçerek motorunu çalıştırdı. O anda tanıdık bir his geldi üzerine. "Benim de buna benzer bir arabam vardı."

"Ama sen ondan kurtulacak kadar akıllıydın, değil mi?" Carmen yolcu koltuğuna yerleşmişti.

"Kendi isteğimle değil. Bu yılın başlarında, doğduğum kasabaya geri döndüğümde hasar gördü. Bir çift yerlinin yaptığı bir 'evine hoş geldin' şakası."

Carmen yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona şöyle bir göz attı. "Ah, evet. Duymuştum. Hasar gördü demek de bunu ifade etmenin bir yolu, sanırım."

Falk elini direksiyonda dolaştırırken içinde pişmanlığın sızısını hissetti. Yeni arabası iyiydi hoştu ama eskisinin yerini de tutamazdı.

"Neyse, bu Jamie'nin arabası ne de olsa," dedi Carmen, o arabayı hareket ettirirken. "Uzun yollar için benimkinden daha iyi."

"Doğru. Jamie nasıl?"

"İyi. Her zamanki gibi..."

Frank, her zamankinin nasıl olduğunu aslında bilmiyordu. Carmen'in nişanlısı ile sadece bir kez karşılaşmıştı. Kot pantolon ve tişörtler giyen kaslı bir erkek olan Jamie, sporcu içecekleri üreten bir firmanın pazarlama departmanında çalışıyordu. Falk'un elini sıkmış ve ona bir şişe içinde, performansını artıracağını vadettiği mavi ve gazlı bir şey vermişti. Adamın gülümsemesi içten görünüyordu ama Falk'un ince uzun bedenini, solgun tenini, beyaz denecek kadar açık sarı saçlarını ve yanmış elini süzerkenki halinde başka bir şeyin daha varlığı hissediliyordu. Eğer Falk bir tahminde bulunmak zorunda kalsaydı, bunun hafif bir rahatlama duygusu olduğunu söylerdi.

Falk'un cep telefonu, arabanın orta gözünden bipledi. Frank ekrana bakmak için gözlerini boş yoldan uzaklaştırdı ve cihazı Carmen'e verdi. "Başpolis e-posta göndermiş."

Carmen mesajı açtı. "Pekâlâ, kamp yerinde iki ayrı grubun olduğunu söylüyor. Biri erkekler, diğeri ise kadınlarmış ve iki grup farklı güzergâhlardan gidiyormuş. Alice Russell'ın ekibindeki kadınların adlarını göndermiş."

"Her iki grup da BaileyTennants'tan mı?"

"Öyle görünüyor." Carmen kendi telefonunu aldı ve BaileyTennants'ın internet sitesini açtı. Falk, butik muhasebe firmasının adının ekrana yansıyan siyah ve gümüş rengi harflerini gözünün ucuyla görebiliyordu.

"Tamam. Breanna McKenzie ve Bethany McKenzie," diye telefonundan yüksek sesle okudu Carmen. "Breanna, Alice'in asistanıydı, değil mi?" Carmen telefonunun ekranına hafifçe tıkladı. "Evet. İşte burada. Tanrı aşkına, sanki vitamin reklamında oynayabilirmiş gibi görünüyor."

Telefonunu uzattı ve Falk, yirmili yaşlarının ortasındaki bir kızın ekrandan ışıklar saçan görüntüsüne baktı. Carmen'in ne

demek istediğini anlayabiliyordu. Ofisin kör ışığı altında bile, Breanna Mckenzie her sabah koşan, büyük bir gayretle yoga yapan ve kömür karası atkuyruğuna her pazar hiç aksatmadan bakım uygulayan birinin sağlıklı ışıltısını yayıyordu.

Carmen telefonunu geri alıp hafifçe ekranı tıkladı. "Diğeri hakkında bilinen hiçbir şey yok. Bethany. Kardeş olmalılar, ne dersin?"

"Muhtemelen." Hatta ikiz bile olabilirler, diye düşündü Falk. Breanna ve Bethany. Bree ve Beth. Sesleri dilinde yuvarladı. Kulağa sanki iyi bir çift gibi geliyordu.

"Kim olduğunu öğrenebiliriz," dedi Carmen. "Bir sonraki, Lauren Shaw."

"Onunla karşılaşmıştık, değil mi?" dedi Falk. "Orta yönetim kademesi gibi bir şeydi."

"Evet, öyle... Tanrım, doğru, ileriye dönük planlama stratejik başkanı." Carmen telefonu tekrar uzattı. "Ne demekse artık."

Ne olursa olsun, Lauren'ın zayıf yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yaşını tahmin etmek güçtü ama Falk, onun kırklarının sonlarına yaklaştığını tahmin ediyordu. Saçları, kahverenginin orta koyuluktaki bir tonundaydı. Dosdoğru objektife bakan açık gri gözleri de tıpkı bir vesikalık fotoğraftaki kadar ifadesizdi.

Carmen isim listesine tekrar döndü. "Hah."

"Ne oldu?"

"Jill Bailey'nin de orada, onlarla birlikte olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?" Frank gözlerini yoldan ayırmıyordu ama önceki gece gelip göğsüne oturmuş olan kaygı yumrusu hızla çarpıyor ve giderek büyüyordu.

Carmen, Jill'in fotoğrafını gösterme zahmetine girmedi. Boylu poslu ve iri yapılı yönetim kurulu başkanının yüz hatlarına ikisi de aşinaydı. Kadın bu yıl elli yaşına basmıştı ve pahalı giysilerine ve saç kesimine rağmen son derece sıradan bir görünüm sergiliyordu.

"Jill Bailey," dedi Carmen, başpolisin mesajını biraz daha aşağı kaydırarak. Başparmağı sabit kalmıştı. "Kahretsin. Erkek kardeşi de erkeklerin grubundaymış."

"Emin misin?"

"Evet. Daniel Bailey. İcra kurulu başkanı. Burada yazıyor."

"Bundan hiç hoşlanmadım."

"Ben de. Bu olanların hiçbirinden hoşlanmadım."

Carmen düşünürken tırnaklarıyla telefona hafif hafif vuruyordu. "Pekâlâ. Şu anda herhangi bir sonuca varacak kadar bilgi sahibi değiliz," dedi sonunda. "O sesli mesaj içerikten tümüyle yoksun. Her anlamda –hem gerçekçi hem de istatiksel açıdan– Alice Russell'ın yanlış bir yola sapmış, sonra da kaybolmuş olması çok muhtemel."

"Evet, çok muhtemel bu," dedi Falk da. Ama ikisinin de ikna olmuş gibi görünmediğini düşündü.

Yollarına devam ettiler, görüntüler yanlarından hızla akıp giderken radyo istasyonları da giderek kendilerinden uzaklaşıyordu. Carmen, en sonunda cızırtılı bir AM dalga boyu yakalayana kadar radyonun düğmesini kurcaladı. Haberlerin sesi bir duyuluyor, bir kayboluyordu. Melbourne'lü kampçı hâlâ kayıptı. Yol hafifçe kuzeye doğru döndü ve Falk birden ufukta Giralang Sıradağları'nın tepelerini görebildi.

"Buraya hiç gelmiş miydin?" diye sordu. Carmen başını salladı.

"Hayır. Ya sen?"

"Hayır." Buraya hiç gelmemişti ama buraya fazlasıyla benzeyen bir yerde büyümüştü. Kalın ve sık ağaç örtüsünün, herhangi bir şeyin kendilerinden kaçmasına izin vermekte hayli gönülsüz davrandıkları izole bir bölge.

"Buranın öyküsü hiç hoşuma gitmiyor," diye devam etti Carmen. "Aptalca olduğunu biliyorum ama..." Omuzlarını silkti.

"Martin Kovac'a sonunda ne oldu?" diye sordu Falk. "Hâlâ kilit altında mı?"

"Emin değilim." Carmen telefonunun ekranına yine hafifçe vurdu. "Yo, hayır. Ölmüş. Üç yıl önce, altmış iki yaşındayken hapishanede ölmüş. Aslında şimdi düşününce, anımsar gibi oldum. Bir mahkûmla kavgaya tutuşmuş, başını yere vurmuş ve bir daha da uyanmamış, burada dendiğine göre. Buna üzülmek zor."

Falk da aynı fikirdeydi. Bulunan ilk ceset, hafta sonunu dağlarda temiz hava alarak geçirmek isteyen, Melbourne'den, yirmili yaşlarındaki bir stajyer öğretmene aitti. Cesedi, öldürülmesinin üzerinden günler geçtikten sonra, bir grup kampçı tarafından bulunmuştu. Şortunun fermuarı sökülmüştü, içinde kamp malzemelerinin bulunduğu sırt çantası ise kayıptı. Ayakları çıplaktı ve ayakkabılarının bağcıkları boynunun etrafına dolanmıştı.

Geçici işçi Martin Kovac'ın adı ilk kez cinayetlerle bağlantılı olarak zikredilene kadar iki kadının daha cesedinin bulunması, bir üçüncüsünün ise kayıp olduğunun bildirilmesi gerekecekti. O zamana kadar da olan olmuştu artık. Huzur dolu Giralang Sıradağları'nın üzerine büyük, kalıcı bir gölge düşmüştü ve Falk da bu adı her duyduklarında tüyleri ürpererek büyüyen koca bir kuşağın bir üyesiydi.

"Görünen o ki Kovac o üç kadına saldırdığını itiraf etmeden ölmüş," dedi Carmen, telefonundan okuyarak. "Hiçbir zaman bulunamayan dördüncüsüne de. Sarah Sonderberg. Çok hazindi bu, Sarah daha on sekizindeydi. Ebeveynlerinin televizyon ekranından yaptıkları o çağrıları hatırlıyor musun?"

Falk hatırlıyordu. Üzerinden tam yirmi yıl geçmişti ve kızın ebeveynlerinin gözlerinden okunan çaresizlik hâlâ gözünün önündeydi.

Carmen ekranı aşağı kaydırmaya çalıştı, sonra içini çekti. "Üzgünüm. Dondu. Sinyal kayboldu."

Falk buna şaşırmamıştı. Yol boyunca uzanan ağaçların gölgeleri sabah ışığını kapatıyordu. "Sanırım kapsama alanı dışına çıkıyoruz."

Anayoldan ayrılana kadar bir daha konuşmadılar. Carmen, yol daralır, tepeler de otomobilin ön camlarında giderek daha çok yer kaplarken haritayı çıkarıp inceledi. Kartpostallar ve kamp malzemeleri satan dükkânlardan oluşan kısa bir sırayı geride bırakmışlardı. Sıranın sonunda küçük bir süpermarket ile ıssız bir benzin istasyonu yer alıyordu.

Falk yakıt seviyesini kontrol edip göstergeyi açtı. Depo dolarken ikisi de esneyerek dışarı çıktılar, güne erken başlamak,

üzerlerinde etkisini göstermeye başlamıştı. Burada soğuk daha kuvvetli hissediliyor ve hava da insanı âdeta ısırıyordu. Falk, Carmen'i iniltiyle sırtını gererken bırakıp benzinin parasını ödemeye gitti.

Bankonun arkasındaki adam bere takıyordu ve bir haftalık sakalı vardı. Falk yaklaşırken ayağa kalktı.

"Parka mı?" diye sordu. Konuşma açlığı çeken bir adamın aceleciliği ile konuşuyordu.

"Evet."

"O kayıp kadını mı arıyorsunuz?"

Falk gözlerini kırptı. "Doğrusu evet..."

"Onun için gelen bir yığın insan oldu. Arama ekiplerini çağırdılar. Dün en az yirmi kişi doluştu. Bütün gün tıklım tıklımdı. Bugün de farklı değil." İnanmazlıkla başını salladı.

Falk ihtiyatla çevresine bakındı. Pompa alanındaki tek araba onlarınkiydi. Dükkânda da başka bir müşteri yoktu.

"Umarım onu çabucak bulurlar," diye devam etti adam. "Kötü bir şey, birinin kaybolması. İş açısından da kötü. İnsanları korkutup kaçırıyor. Eski olayları hatırlatıyor sanırım." Ayrıntılara inmedi. Buralarda, Kovac'tan bahsedilmesine hiç de gerek olmadığını düşündü Falk.

"Yeni bir haber duydun mu?" diye sordu.

"Hayır. Yine de şanslarının yaver gittiğini sanmıyorum çünkü çıktıklarını görmedim. Her iki yolu da görürüm. Hem girişi hem de çıkışı. Buraya en yakın benzin istasyonu elli kilometre mesafede. Kuzeye doğru gidiyorsanız, daha da uzak. O yüzden herkes arabasının benzinini burada doldurur. Ne olur ne olmaz diye, anlıyorsun ya? Oraya giden, kendini sağlama almak istiyor." Omuzlarını silkti. "Bu da bizim için şerrin içindeki hayır sayılır, sanırım."

"Uzun süredir mi burada yaşıyorsunuz?"

"Yeterince uzun."

Falk kredi kartını uzatırken, bankonun arkasında bir güvenlik kamerasının küçük kırmızı ışığını fark etti.

"Pompaların üzerinde de kamera var mı?" diye sordu, adam

da onun dışarıya yönelen bakışlarını takip etti. Carmen arabaya yaslanmış duruyordu, gözleri kapalıydı, başını da geriye atmıştı.

"Evet, elbette." Adamın bakışları, onları geri çekmeden önce, lüzumundan biraz daha uzun süre boyunca oyalandı. "Başka seçenek yok. Ben burada çoğunlukla tek başınayım. İnsanların para ödemeden kaçmasını göze alamazdık."

"Kayıp kadın da grubuyla beraber buradan geçti mi?" diye sordu Falk.

"Evet. Perşembe günü. Polisler kamera kayıtlarının bir kopyasını aldılar bile."

Falk kimliğini çıkardı. "Başka bir polisin de bunu yapma şansı olabilir mi?"

Adam kimliğe baktı, sonra omuzlarını silkti. "Bana bir dakika izin verin."

Arka taraftaki bir ofise doğru gözden kayboldu. Falk onu beklerken cam kapılardan dışarıya baktı. Pompa alanının ötesinde, yeşilliklerden oluşan bir duvarın dışında hiçbir şey göremiyordu. Tepeler göğü gözlerden saklıyordu. Birdenbire kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Adam elinde bir flaş diskle tekrar ortaya çıktığında sıçradı.

"Son yedi günün," dedi adam, diski uzatırken.

"Teşekkürler, dostum. Bu çok makbule geçti."

"Sıkıntı yok, umarım yardımı dokunur. Oralarda çok uzun süre kalmak istemezsiniz. Panik duygusu sizi ele geçirir. Birkaç günden sonra her şey aynı görünmeye başlar, gördüğünüz hiçbir şeyden emin olamazsınız." Dışarıya baktı. "İnsanı delirtir."

Birinci Gün: Perşembe Öğleden Sonra

Kamyonet mola yerine yaklaşırken, yağan yağmur arabanın ön camlarında küçük benekler oluşturuyordu. Şoför motoru durdurdu ve koltuğunda döndü.

"İşte burası, beyler."

Dokuz baş birden pencereye çevrildi.

Arka koltuktan "Ancak sola gidiyorsak inerim arabadan, sağa değil," diyen bir erkek sesi duyuldu, diğerleri de gülüştüler.

Solda, küçük ve sıcak bir misafirhane göze çarpıyordu, tahta duvarları soğuğa karşı yeterince sağlam görünüyordu. Pencerelerinden ışık yayılıyor ve ilerisinde de konuk kulübelerinden oluşan düzgün bir sıra onlara el ediyordu.

Sağda ise, eski püskü bir tabelanın işaret ettiği çamurlu bir yol uzanmaktaydı. Okaliptüs ağaçlarının dalları, başlarının üzerinde kaba saba bir tür kemer oluşturacak şekilde iç içe geçmişti ve patika da çalılıklara doğru keskin bir dönüş yapıp gözden kaybolmadan önce sarhoş kıvrımlar çiziyordu.

"Üzgünüm, dostum, bugün herkes sağa gidecek." Şoför kamyonetin kapısını açarak içeriye buz gibi bir esinti doldurdu. Yolcular da teker teker aşağı inmeye başladılar.

Bree McKenzie emniyet kemerini çözüp dışarı çıktı, iri bir su birikintisine basmaktan kıl payı kurtuldu. Uyarmak için arkasına döndü ama Alice çoktan birikintiye ayağını sokmuştu bile. Kadının uçuşan sarı saçları yüzünü örtmüş, pahalı botlarının tekinin suyun içine gömüldüğünü fark etmesine engel olmuştu.

"Kahretsin." Alice saçlarını kulaklarının arkasına atıp yere baktı. "İyi bir başlangıç..."

"Üzgünüm," dedi Bree istemsizce. "Tamamen ıslandı mı?"

Alice botlarını inceledi. "Hayır, sanırım ucuz atlattım." Ayağını şöyle bir silkeledi, sonra gülümsedi ve tekrar yola koyuldu. Bree rahatlamışçasına içini çekti.

Ürpermişti, ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti. Hava nemli okaliptüslerden yayılan kokuyla yüklüydü ve etrafına bakındığında, çakıl taşlarıyla kaplı park yerinin büyük ölçüde boş olduğu gözüne çarptı. Ölü sezon, diye tahmin etti. Sırt çantalarının indirilmekte olduğu kamyonetin arkasına doğru yürüdü. Sırt çantaları, onun hatırladığından daha ağır görünüyorlardı.

Lauren Shaw çoktan oraya gelmişti bile, ince uzun bedeni öne doğru eğilmiş, yığının en altından çantasını çıkarmaya çalışıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bree, Lauren'ı, yönetim kadrosunun bazı üyelerini tanıdığı kadar iyi tanımıyordu ama işe yarar davranmayı iyi bilirdi.

"Hayır, gerek yok."

"Ne olacak–" Bree çantaya uzandığında Lauren onu yığından çekip çıkarmıştı. Her ikisi de çantayı farklı yönlere çekiştirdikleri sırada saçma bir mücadele yaşandı.

"Sanırım aldım, teşekkür ederim." Lauren'ın gözleri gökyüzüyle aynı soğuk gri tona sahipti ama Bree'ye hafifçe gülümsedi. "Senin yardıma ihtiyacın var mı?"

"Tanrım, hayır." Bree elini salladı. "Ben iyiyim, teşekkür ederim." Yukarıya baktı. Bulutlar giderek ağırlaşıyordu sanki. "Hava bizden yana olur umarım."

"Meteoroloji öyle söylemiyor."

"Evet ama yine de... Sanırım ne olacağı hiçbir zaman bilinemez."

"Evet." Lauren, Bree'nin iyimserliği karşısında neredeyse eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Evet, sanırım hiçbir zaman bilinemez." Görünüşe göre bir şeyler daha söyleyecekti ama Alice ona seslendi. Lauren etrafına bakınıp sırt çantasını omzuna attı. "Affedersin."

Bree'yi çantalarla baş başa bırakıp çakıllı yoldan Alice'e doğru uzaklaştı. Bree, yığından kendisininkini çekip çıkardı ve çantayı kaldırmaya çalışırken olağandışı ağırlığın altında biraz sendeledi.

"Çok geçmeden alışırsın."

Bree başını kaldırınca şoförün sırıtarak kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Adam Melbourne'de, kamyonete bindikleri sırada kendini tanıtmıştı ama Bree, adını hatırlamaya çalışma zahmetine girmedi. Şimdi daha dikkatli bakınca, adamın ilk başta düşündüğünden daha genç olduğunu görüyordu, muhtemelen onun yaşlarındaydı ya da birkaç yaş daha büyük. Ne olursa olsun, bir dağcının düğüm düğüm elleri ve parmak eklemleriyle otuzundan fazla olması mümkün değildi. İnceydi ama güçlü görünüyordu. Üzerindeki kırmızı eşofmanın göğsüne *Özel Maceralar* yazısı işlenmişti ama yaka kartı yoktu. Bree, adamın çekici olup olmadığına karar veremiyordu.

"Yeterince sıkı bağlandığından emin ol." Adam çantayı ondan aldı ve kayışlarını kollarından geçirirken yardım etti. "Bunun çok faydası olacaktır."

Uzun parmaklarıyla çantanın klipsini ve tokalarını, birdenbire, gerçek anlamda hafif olmasa bile en azından biraz daha hafiflemiş gelene kadar sıkıştırdı. Bree ona teşekkür etmek için ağzını açmıştı ki yoğun bir sigara dumanının nemli havayı ikiye ayırdığını gördü. İkisi birden o tarafa döndüler. Bree ne göreceğini gayet iyi biliyordu.

Bethany McKenzie grubun biraz uzağında dikiliyordu, omuzları öne doğru eğilmişti. Bir elini rüzgâra karşı sigaraya kalkan yapmış, diğerini de paltosunun cebine sokmuştu. Yol boyunca başını pencereye dayayarak kamyonette kestirmiş ve uyanınca da mahcup mahcup etrafına bakınmıştı.

Şoför boğazını temizledi. "Burada sigara içilmesi yasaktır."

Beth sigaradan bir nefes çekmekteydi ki durdu. "Ama dışarıdayız."

"Konaklama alanının sınırları içindeyiz. Bu civar bütünüyle dumansız hava sahasıdır."

Beth bir an karşı çıkacak gibi oldu, sonra bütün gözlerin kendisinden yana çevrildiğini görünce omuzlarını silkti ve sigarayı yere atıp botuyla çiğnedi. Paltosuna sıkıca sarındı. Eski bir paltoydu, Bree bunu biliyordu ve artık üzerine oturduğu da söylenemezdi.

Şoför komplocu bir gülümsemeyle dikkatini tekrar Bree'ye çevirdi. "Onunla uzun zamandan beri mi çalışıyorsun?"

"Altı aydır," dedi Bree. "Ama onu ezelden beri tanırım. Kız kardeşimdir."

Adam, tam Bree'nin yapacağını tahmin ettiği şekilde, şaşkınlıkla Bree'den Beth'e, sonra tekrar Bree'ye baktı. "Siz, ikiniz mi?"

Bree başını hafifçe yana eğdi ve elini koyu renkli atkuyruğunun üzerinden geçirdi. "Aslında ikiziz. Tek yumurta ikizi," diye ekledi çünkü adamın yüzünün alacağı şekli görmekten hoşlanacağını düşünmüştü. Adam onu hayal kırıklığına uğratmadı. Tam ağzını açmıştı ki uzaklarda bir şimşeğin çaktığı duyuldu. Herkes yukarı baktı.

"Affedersin." Şoför sırıttı. "Elimi çabuk tutsam iyi olur ki yeniden yola koyulabilesiniz. Karanlık basmadan kamp alanına ulaşabilmeniz için size yeterince zaman vermeliyim. Islak bir kamp alanından daha kötü bir şey varsa o da sırılsıklam bir kamp alanıdır."

Sırt çantalarının sonuncusunu da çekti ve kalın kolunu çantanın omuz kayışından geçirmek için uğraşan Jill Bailey'ye döndü. Bree ona yardım etmek için öne doğru bir adım attı, kadın hâlâ uğraşırken çantayı kendisi yüklendi.

"Yola koyulmak ister misiniz?" diye sordu şoför Jill'e. "Siz hanımları gideceğiniz yere kadar götürebilirim. Yoksa herkes gelene kadar beklemeyi mi tercih edersiniz?"

Jill bir gayretle kolunu kayıştan geçirmeyi başardı, derin bir nefes aldı. Yüzü harcadığı çabadan dolayı kıpkırmızı olmuştu. Anayola baktı. Bomboş görünüyordu. Kaşlarını çattı.

"O arabayla Daniel'ın bize nal toplatmış olması gerekirdi," dedi erkeklerden biri, kibar bir kahkahayla birlikte.

Jill ona, fikrine katıldığını belirten zayıf bir gülücük attı ama bir şey söylemedi. Daniel Bailey onun erkek kardeşiydi ama sonuç olarak aynı zamanda icra kurulu başkanıydı da. Bree, Daniel'ın geç kalmaya izninin olduğunu düşündü.

Bree, BaileyTennants'ın Melbourne'deki merkezinden kalkacak olan minibüsün yola çıkmasından önce aranan Jill'i telefon-

la konuşurken seyretmişti. Jill telefon konuşmasını yapmadan önce onun konuşulanları duyamayacağı kadar uzaklaşmış ve söylenenleri de bacaklarını birbirine yapıştırıp elleri kalçasında dikilerek dinlemişti.

Bree, her zaman yaptığı gibi, yönetim kurulu başkanının yüz ifadesine bakarak bir şeyler çıkarmaya çalışmıştı. Hissettiği şey öfke miydi? Muhtemelen. Ya da başka bir şey, belki. Sık sık, Jill'in anlaşılması zor bir insan olduğunu düşünürdü. Ne olursa olsun, Jill telefonu kapatıp da diğerlerinin yanına dönene kadar yüzündeki o ifade de kaybolmuştu.

Daniel gecikecekti. Jill'in kısaca söylediği şey buydu. İş, her zamanki gibi... Yola onsuz çıkacaklardı. O sonradan kendi arabasıyla onlara yetişecekti.

Şimdi konaklama alanının park yerinde oyalanırlarken, Bree, kadının ağzının köşelerinin gerildiğini görüyordu. Bulutlar hissedilir şekilde ağırlaşmıştı ve Bree ceketinde yağmurun tek tük pıtırtısını hissetti. Anayol hâlâ bomboş uzanmaktaydı.

"Hepimizin burada beklemesinin gerçekten hiçbir anlamı yok." Jill, sırtlarında çantalarıyla kamyonetin yanında dikilmekte olan dört erkeğe döndü. "Daniel çok geride değildir."

Erkek kardeşi adına özür dilemedi ve Bree buna memnun oldu. Jill'in en fazla hayranlık duyduğu yanlarından biri de buydu. Jill mazeret üretmezdi.

Erkekler gülümseyip omuzlarını silktiler. Onlar için hava hoştu. Elbette, diye düşündü Bree. Daniel Bailey patrondu. Başka ne diyebilirlerdi ki?

"Pekâlâ." Şoför ellerini çırptı. "Siz hanımları yola çıkarayım o zaman. Bu taraftan."

Beş kadın birbirlerine baktılar, sonra park yerini geçerken şoförü izlediler, adamın kırmızı eşofman üstü, çalıların yumuşak kahverengi ve yeşil tonlarıyla tezat oluşturacak şekilde ışıl ışıl parlıyordu. Yerini çamurlu çimlere bırakmadan önce, botlarının altında çakıllar gıcırdadı. Şoför yolun ağzında durup eski tahta tabelaya yaslandı. Taşa kazınmış bir okun altında iki kelime yazılıydı: *Mirror Şelalesi.*

"Bütün ıvır zıvırlarınız yanınızda mı?" diye sordu.

Bree, grubun başlarını çevirip ona baktığını hissetti ve ceketinin cebini kontrol etti. Harita iyice katlanmış ve buruş buruş olmuştu ve pusulanın da, hiç de aşina olmadığı plastik kenarı eline geldi. Harita okuyarak yol bulmayı öğrenmesi için yarım günlük bir kursa gönderilmişti. Birdenbire, bütün bunlar, ona fazla bir anlam ifade ediyormuş gibi görünmedi.

"Aldırmayın," diyordu şoför. "Parkın bu kısmında onlara fazla ihtiyacınız olmayacak. Dosdoğru gidin, açıklıkta ilk kamp alanı karşınıza çıkacak. Gözden kaçırmanız mümkün değil. Ondan sonra yolun birkaç kere sağa sola kıvrıldığını göreceksiniz ama gözlerinizi dört açın, istediğiniz yere ulaşacaksınız. Pazar günü sizi öbür uçtan alırım. Saati olan var mı? Güzel. Öğle vakti son... Geç kaldığınız her on beş dakika için de ceza alacaksınız."

"Ya önce gelecek olursak? O zaman Melbourne'e daha erken dönebilir miyiz?"

Şoför, Alice'e baktı.

"Kendine bu kadar güvendiğini duymak güzel."

Kadın omuzlarını silkti. "Pazar gecesi bir şey için geri dönmüş olmam gerekiyor."

"Tamam. Peki o zaman. Sanırım bu mümkün olabilir. Her iki takım da buluşma yerine erken varacak olursa..." Şoför uzakta, kamyonete yaslanmış sohbet eden erkeklere baktı, takımın bir üyesi hâlâ eksikti. "Ama bakın, kendinizi çok da sıkıntıya sokmanıza gerek yok. Pazar günleri trafik o kadar da yoğun olmaz. Öğlen on ikide buluşma yerinde olduğunuz takdirde, akşamüzeri sizi şehre geri götürmüş olurum."

Alice itiraz etmedi ama dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Bree bu bakışı iyi tanıyordu. Genellikle, tartışma yaratmaktan kaçınmak istediği zamanlarda böyle bakardı Alice.

"Başka sorusu olan var mı?" Şoför, beş yüzün her birine tek tek baktı. "İyi o zaman, şimdi şipşak bir grup fotoğrafı alalım, bülteniniz için."

Bree, Jill'in tereddüt ettiğini gördü. Şirket bülteni, hem sürek-

liliği hem de haberlerinin taşıdığı değer açısından tartışılmaya son derece açıktı. Jill gönülsüzce ceketinin cebine vurdu.

"Telefonum yanımda değil..." Cep telefonlarının, şoför koltuğunun yanındaki fermuarlı bir çantada durduğu kamyonete baktı.

"Sorun değil, benimkiyle çekerim," dedi şoför, eşofmanının cebinden kendi telefonunu çıkarırken. "Birbirinize yaklaşın. Biraz daha. İşte geliyor. Kollarınız birbirinize dolayın, hanımlar. Birbirinizden hoşlanıyormuşsunuz gibi davranın."

Bree, Jill'in kolunun kendi beline dolandığını hissetti ve gülümsedi.

"Harika. Çekiyorum." Şoför telefonunun ekranını kontrol etti. "Tamam, hepsi bu kadar. Şimdi gidebilirsiniz. İyi şanslar. Ve eğlenmeye çalışın, olur mu?"

Elini sallayarak uzaklaştı ve beş kadın tek başlarına kaldılar. Jill en sonunda hareket edene kadar beşi de taş kesilmiş gibi, fotoğraf çekilirken verdikleri pozda kaldılar, sonra teker teker kollarını birbirlerinden çözdüler.

Bree, Jill'e baktı ve onu doğruca arkasına bakarken buldu.

"İlk kamp yeri buraya ne kadar uzaklıkta?"

"Ah, bir bakayım..." Bree haritayı açtı, kenarları rüzgârda savrulurken inceledi. Başlangıç noktaları daire içine alınmış ve izleyecekleri yol da kırmızıyla işaretlenmişti. İlk kamp yerini bulmaya çalışarak çizgiyi parmağıyla izlerken çantaların yer değiştirdiğini duyabiliyordu. Neredeydi kamp yeri? Kâğıdın üzerine yağmur damlaları damlıyordu, bir köşesi de rüzgârda kendi üzerine kıvrılıp kat yeri oluşturmuştu. Bree başparmağının bitişiğindeki alanı fark edince sessizce soluk vererek kâğıdı elinden geldiğince düzeltti.

Haritanın, köşesinde yazılı olan ölçeğini çözmeye çalışırken "Tamam, uzakta değil," dedi. "Durum çok da kötü sayılmaz."

"Korkarım senin kötü tanımın benimkinden biraz farklı," dedi Jill.

"On kilometre mi?" Bree'nin sesi, istemeden, soru sorar gibi çıkmıştı. "Ondan fazla değil."

"Pekâlâ." Jill çantasını omuzlarında biraz daha yukarı çekti. Rahatı şimdiden kaçmış görünüyordu. "Sen önden git."

Bree yola koyuldu. Dallar, geçtikleri yolun üzerine eğilerek göğü perdeledikleri için, karanlık, birkaç adım ötesini zar zor görebilecekleri şekilde giderek yoğunlaşıyordu. Bree yapraklardan suların damladığını duyabiliyordu, gözlerden iyice saklı bir yerden de bir çan kuşunun sesi geliyordu. Omzunun üzerinden geriye dönüp ceketlerinin kapüşonlarının gölgelediği, kendisini takip eden dört yüze baktı. En yakınında Alice vardı, sarı saç tutamları rüzgârda uçuşuyordu

Ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak "Aferin," dedi. Bree, Alice'in bunu içten söylediğini düşünüp gülümsedi.

Arkasından Lauren geliyordu, bakışları engebeli zemine çevrilmişti, Jill'in yuvarlak yanakları ise çoktan hafifçe pembeleşmişti bile. Bree, kız kardeşinin en arkadan geldiğini görebiliyordu. Ödünç alınmış botları ve fazlasıyla dar ceketinin içinde onların yarım adım arkasındaydı. Kız kardeşlerin bakışları karşılaştı. Bree hızını yavaşlatmadı.

Yol daraldı, bir köşeyi döndü ve ağaçlar arkalarından üzerlerine kapanırken kulübeden görünen sonuncu ışık da son bir kez daha titreşip gözden kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kır evinin park yeri ağzına kadar doluydu. Arama gönüllülerinin kamyonetleri, haber ekiplerinin panelvanlarının ve polis araçlarının yanına sıkışmıştı.

Falk arabayı kır evinin dışında yolun ortasına park etti ve Carmen'i anahtarlarla birlikte arabada oturur durumda bıraktı. Botlarını verandada sertçe yere vurdu, kapıyı açarken bir sıcaklık dalgası yüzüne çarptı. Bir grup arama görevlisi, duvarları ahşap kaplı resepsiyon alanının bir köşesine toplanmış bir haritayı inceliyordu. Bir yanda, ortaklaşa kullanılan mutfağa açılan bir kapı yer alıyordu. Diğer yanda ise eski kanepelerin ve üzerinde yıpranmış kitaplar ve masa oyunları bulunan bir rafın yer aldığı bekleme salonu Falk'un gözüne ilişti. Bir köşeye gizlenmiş eski bir bilgisayarın altındaki levhaya el yazısıyla şunlar yazılmıştı: *Sadece konuklar içindir.* Falk, bunun bir teklif mi yoksa tehdit mi olduğundan emin olamadı.

Masanın arkasındaki orman bekçisi ancak o yaklaştığı sırada başını kaldırabildi.

"Üzgünüm, dostum, hiç yerimiz yok," dedi bekçi. "Kötü bir zamanda geldiniz."

"Başpolis King buralarda mı" diye sordu Falk. "Bizi bekliyordu."

Bekçi, Falk'a baktı bu kez. "Ah, affedersiniz. Sizi park ederken gördüm ve düşündüm ki siz de..." Sözlerini tamamlamadı. *Bir şehirli serseri daha.* "Dışarıda, arama karargâhında. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

Bekçi bir harita çıkarıp masanın üzerine yaydı. Kâğıdın üzeri, çalılık arazileri gösteren büyük yeşil kütleler ile yolları ve izlenmesi gereken güzergâhları işaret eden eğri büğrü çizgilerle doluydu. Bekçi bir kalem alıp işaretlediği yeri açıkladı. Araba yolu, bir yol ağzına gelene kadar, batı yönünde, yeşil kütleyi ikiye ayıran küçük bir köy yolunu takip ediyor, sonra birdenbire kuzeye dönüyordu. Bekçi talimatlarını tamamlayıp varış noktasını daire içine aldı. Varış noktası sanki bir hiçliğin orta yerindeymiş gibi duruyordu.

"Buradan arabayla yaklaşık yirmi dakika sürer. Kaygılanmayın." Adam haritayı Falk'a uzattı. "Sizi temin ederim, vardığınız zaman orası olduğunu anlayacaksınız."

"Teşekkürler."

Tekrar dışarı çıktığında, soğuk insanı çarpıyordu. Arabanın kapısını açıp ellerini ovuşturarak sürücü koltuğuna geçti. Carmen öne eğilmiş, arabanın ön camından dışarıya bakıyordu. Falk konuşmaya başlayınca onu susturup bir şeyi işaret etti. Falk onun bakışlarını takip etti. Park yerinin karşısında, kot pantolon ve kayak ceketi giymiş, kırklarının sonlarındaki bir adam siyah bir BMW'nin bagajına uzanıyordu.

"Bak. Daniel Bailey," dedi Carmen. "Değil mi?"

Falk'un ilk düşüncesi, BaileyTennants'ın icra kurulu başkanının, üzerinde takım elbise yokken çok farklı göründüğü oldu. Bailey'yi daha önce hiç şahsen görmemişti. Adam, fotoğraflardan anlaşılmayan bir atletizmle hareket ediyordu. Boyu Falk'un beklediğinden biraz daha kısa ama omuzları ve sırtı genişti. Gür saçları koyu kahverengiydi, hiçbir beyaz tel göze çarpmıyordu. Bu renk, eğer doğal değilse, son derece pahalı ve inandırıcı bir taklitti. Bailey onları tanımıyordu –en azından tanımıyor olması gerekirdi– ama yine de Falk kendini koltuğuna biraz daha gömülmüş buldu.

"Onun, arama çalışmalarına gerçekten yardım edip etmediğini merak ediyorum," dedi Carmen.

"Ne yapıyor olursa olsun, boş oturmadığı kesin." Bailey'nin botlarına yumuşak bir çamur tabakası yapışmıştı.

BMW'sinin bagajını karıştırırken adamı izlediler. Araba, yıpranmış kamyonların ve kamyonetlerin ortasında, sanki gösterişli bir egzotik hayvan gibi duruyordu. Bailey sonunda koyu renkli bir şeyi ceketinin cebine sokuşturarak doğruldu.

"Neydi o?" diye sordu Carmen.

"Bir çift eldiven gibiydi." Bailey bagaja vurdu ve bagaj gösterişli bir sessizlikle yağ gibi kayarak kapandı. Adam çalılıklara bakarak bir an daha orada dikildi, sonra rüzgâra karşı başını eğerek misafir kulübelerine doğru yürümeye başladı.

"Hem onun hem de Jill'in burada olması işleri karıştırıyor," dedi Carmen, adamın uzaklaşan siluetini seyrederlerken.

"Evet, öyle." Son derece yetersiz kalan bir ifadeydi bu ve ikisi de bunu biliyorlardı. Falk motoru çalıştırdı, haritayı da Carmen'e uzattı. "Her neyse. Bu arada, gideceğimiz yer de işte burası."

Yeşil kütlenin üzerindeki daireye baktı Carmen. "Ne var orada?"

"Orası diğer dördünü buldukları yer."

Otomobilin süspansiyonu zorlanıyordu. Toprak yolda sarsılarak gidiyor, arabanın, yolun her iki yanında bekçilik ediyormuşçasına dikilen, kabukları soyulmuş okaliptüs gövdelerine her sürtünüşünü hissediyorlardı. Motorun homurtusunun yanı sıra, Falk'un kulağına bir de zayıf ama tiz bir ıslık sesi geliyordu.

"Tanrı aşkına, rüzgâr mı o?" diye sordu Carmen, arabanın ön camından gözlerini kısıp ileriye bakarak.

"Sanırım." Falk, çalılar çevrelerinde giderek sıklaşırken gözünü yoldan ayırmıyordu. Yanmış eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu. Eli sızlamaya başlamıştı.

En azından bekçi haklı çıkmıştı. Gidecekleri yeri kaçırmaları mümkün değildi. Falk bir virajı aldı ve önlerinde uzanan ıssız yol bir anda, âdeta insan kaynayan bir arı kovanına dönüştü. Araçlar yol kenarı boyunca dip dibe park etmişlerdi, bir muhabir kameranın karşısında olanca ciddiyetiyle konuşuyor, işaretlerle arkasındaki arama ekiplerini gösteriyordu. Birileri, üzerinde kahve termosları ve su şişeleri olan portatif bir masa kurmuştu.

Bir polis helikopteri tepelerinde gezinirken ağaçların yaprakları sallanıyordu.

Falk, araba dizisinin en sonuna park etti. Neredeyse öğlen olacaktı ama güneş, gökyüzünde zayıf bir parıltıdan başka bir şey değildi. Carmen, yanlarından geçen bir bekçiye Kıdemli Başpolis King'i sordu ve bekçi de ellilerindeki, uzun boylu bir adamın bulunduğu yönü işaret etti. Başpolis King kaygılı bakışlarını bir haritaya, bir çalılıklara çeviren zayıf bir adamdı ve Falk ile Carmen kendisine doğru yürürlerken başını kaldırıp onlara ilgiyle baktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Kendilerini tanıtırken başpolisin elini sıktılar ve omzunun üzerinden televizyon kamerasına şöyle bir göz attılar. "Gelin, bu keşmekeşten uzaklaşalım."

Yolun yukarısına doğru biraz yürüdüler, rüzgâra karşı az da olsa koruma sağlayan büyük bir kamyonun yanına geçtiler.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu Falk.

"Henüz değil."

"Böyle kaç tane arama çalışmasına katıldınız?"

"Çok fazla. Neredeyse yirmi yıldır buralardayım. İnsanlar sürekli yollarını kaybeder."

"Peki, onları normalde ne kadar sürede bulursunuz?"

"Bu, aslında değişir. Önceden bilmek mümkün değildir. Bazı zamanlar, hemen bulacak kadar şanslı oluruz ama çoğu kez bundan biraz daha uzun sürer." King zayıf yanaklarını şişirdi. "Kadın en azından otuz küsur saattir tek başına, bu yüzden onu bugün bulmamız iyi olur. Yağmur suyu toplayacak kadar aklı başında biri gibi görünüyor, bu da bir şeydir ama muhtemelen yanında hiç yiyecek yok. Kaldı ki vücut ısısının düşmesi riski de söz konusudur ki bu durum, bedeniniz yaş olduğunda son derece hızlı bir biçimde gerçekleşebilir. Ama her şey, büyük ölçüde, kadının durumu nasıl idare edeceğine bağlı. Bir şansı olabilir, görünüşe göre gençken epeyce kampçılık deneyimi edinmiş. Çoğunlukla kendi başlarına kurtulmayı başarırlar." Durdu. "Ama bazen de başaramazlar."

"Ama onları bulmayı her zaman başarırsınız, değil mi?" dedi Carmen. "Yani eninde sonunda demek istiyorum."

"Neredeyse her zaman... Biliyorsunuz, Kovac yıllarında bile, en sonunda bulunurlardı. Tek bir kızın dışında. O zamandan bu yana, hiçbir zaman ortaya çıkmamış sadece bir veya iki tane hatırlıyorum. Bundan yaklaşık on beş yıl kadar önce yaşlı bir adam vardı. Sağlığı iyi değildi, kalbi kötü durumdaydı. Gerçekte tek başına kamp yapmaması gerekirdi. Büyük olasılıkla dinlenmek için sessiz bir köşeye oturdu ve orada da bir kalp krizi geçirdi. On yıl kadar önce de Yeni Zelandalı bir çift olmuştu. Biraz garip bir olaydı o. Otuzlarının başlarında, formda ve son derece de deneyimliydiler. Yeni Zelanda'da, arkalarında ağır bir borç yükü bırakmış oldukları çok sonra ortaya çıktı."

"O hâlde, kasıtlı olarak ortadan kaybolduklarını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Falk.

"Bunu söylemek bana düşmez, dostum. Ama radardan kaybolmak, dünya üzerinde başlarına gelecek en kötü şey olmazdı."

Falk ile Carmen bakıştılar.

"Peki bu sefer durum nedir?" diye sordu Carmen.

"Alice Russell, perşembe günü öğleden sonra, temel ihtiyaç maddeleriyle donanmış olarak Mirror Şelalesi'ne giden yolun başına bırakılan –eğer isterseniz daha sonra birileri size burayı gösterebilir– beş kadından oluşan bir grupta yer alıyordu. Yanlarında harita, çadırlar, pusula ve bir miktar da yiyecek vardı. Epey batıya doğru ilerleyerek gün boyunca ekipçe engelleri aşmaları, üç gece kamp yapmaları gerekiyordu."

"Park programı bu şekilde mi?"

"Hayır. Özel bir şirket tarafından organize edilmiş ama şirket burada birkaç yıldan beri faaliyet gösteriyor. Sanırım adı Özel Maceralar. Fena değiller, yaptıkları işi biliyor gibiler. BaileyTennants'tan beş erkekten oluşan bir grup daha vardı. Farklı yollar izleyeceklerdi ama her iki grubun da dün öğleden sonra burada buluşması planlanmıştı."

"Ama kadınlar gelmedi."

"Hayır. Gerçi sonunda dördü geldi. Ama altı saat geç olarak ve geldiklerinde de çok kötü bir hâldelerdi. Bazıları yaralanmıştı. Her taraflarında muhtelif kesikler ve çürükler vardı. Biri kafasına darbe almıştı. Bir tanesini de yılan sokmuştu."

"Tanrım, hangisini?" diye sordu Falk. "Durumu iyi mi?"

"Evet, büyük ölçüde... Breanna McKenzie... Anlayabildiğim kadarıyla, şişirilmiş bir asistandan başka bir şey değil. Hepsinin de şu lanet olası, süslü püslü görev unvanları var. Her neyse, muhtemelen sadece bir halı pitonu,* yalnız o sırada ne olduğunu anlamamışlar. Korkudan ödleri patlamış. Kaplan yılanı** olduğunu, kızın ölüvereceğini sanmışlar. Yılanın zehirli olmadığı kesin ama ısırdığı yer enfeksiyon kapmış, bu yüzden de birkaç gün için bir sağlık merkezinde kalacak."

"Melbourne'e geri mi döndü?" diye sordu Carmen ve King de hayır anlamında başını salladı.

"Kasabadaki yerel hastanede... Onun için en uygun yer orası. Kentte aşırı dozdan komaya girmişsen şehir hastanesinin doktorlarını istersin. Ama yılan tarafından ısırılmışsanız, inanın bana, çevrenizde yaban hayatını bilen doktorların olmasını tercih edersiniz. Kız kardeşi de onunla birlikte hastanede." Cebinden küçük bir not defteri çıkarıp göz attı. "Bethany McKenzie. O da gezideymiş ama görece sağlam bir hâlde döndü."

King, omzunun üzerinden arama görevlilerine bir göz attı. Bir grup yola çıkmak üzere hazırlanıyordu, turuncu tulumları ağaçların yeşil kütlesi arasında göz alıyordu. Falk, ağaçların oluşturduğu çizgide bir aralık olduğunu fark etti, buraya bir yol kazılmış ve tek bir tahtayla işaretlenmişti.

"İkinci gün bir ara yoldan çıktıklarını biliyoruz çünkü o gece kamp yerine ulaşamadılar," diye devam etti King. "Anayola çıkan epeyce geniş bir kanguru yolu vardır. Yollarını o noktada kaybettiklerini düşünüyoruz. Yanlış yola saptıklarını fark etmek

---

* Sırtı alacalı, büyük ve zehirsiz bir Avustralya yılanı. *–çn*

** Avustralya ve Tazmanya'ya özgü, son derece zehirli, kahverengi-sarı renkli bir yılan. *–çn*

sadece birkaç saatlerini almış ama başınızı belaya sokmanız için yeterli olacak bir zamandır bu da."

Tekrar not defterine bakıp bir sayfayı çevirdi.

"Ayrıntılar bu noktadan sonra biraz bulanık bir görünüm alıyor. Memurlarım, dün gece ve bu sabahla ilgili olarak onlardan öğrenebilecekleri ne varsa öğrenmeyi başardılar. Doldurulması gereken birkaç boşluk var yine de. Yanlış yola girdiklerini anladıkları zaman, anlaşılan boş yere çırpınıp yollarını yeniden bulmaya çalışmışlar. İşleri daha da kötüleştirmenin en kestirme yoludur bu. İkinci gece, konaklayacakları kamp yerinden yiyecek ve su almayı planlamışlarmış, dolayısıyla da oraya ulaşamayınca panik baş göstermiş."

Falk benzin istasyonundaki görevlinin sözlerini hatırladı. *Panik duygusu sizi ele geçirir. Gördüğünüz hiçbir şeyden emin olamazsınız.*

"Hepsinin de telefonlarını geride bıraktıkları düşünülüyordu ama Alice kendisininkini yanına almıştı, sizin de bildiğiniz gibi." King, Falk'a başını salladı. "Ama oralarda sinyal çok kötüdür. Bazen şansınız yaver gider ama genelde öyle olmaz. Her neyse, cumartesi günü, kullanılmayan bir kulübeye rastlayıncaya kadar dolaşıp durmuşlar."

Durdu. Başka bir şey daha söyleyecek gibiydi ama sonradan fikrini değiştirdi.

"Bu noktada, kulübenin tam olarak nerede bulunduğundan emin olamıyoruz. Ama sonuçta geceyi orada geçirmişler. Dün sabah uyandıklarında kayıp kadın gitmişti. Ya da kalan dördü bunu söylüyor."

Falk kaşlarını çattı. "Ona ne olduğunu düşünmüşler?"

"Sinirlerinin bozulduğunu. Tek başına çıkıp gittiğini... Aralarında, ne yapılması gerektiğine ilişkin birtakım tartışmalar yaşanmış. Anlaşılan, bu Alice kuzeye çıkan bir yol bulabilmek için ormanın içinden geçmekten söz ediyormuş. Diğerleri buna hiç hevesli değillermiş, o da bu durumdan pek hoşnut değilmiş."

"Peki siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Anlattıkları doğru olabilir. Sırt çantası ve cep telefonu da onunla beraber gitmiş. Grubun çalışan tek el fenerini de yanına almış." King'in ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Ve aldıkları yaralar ile altında oldukları stresin miktarı göz önüne alınacak olursa, aramızda kalsın ama bir noktada, bir ölçüde saldırganlık da yaşanmış gibi görünüyor."

"Kavga ettiklerini mi düşünüyorsunuz? Fiziksel olarak?" diye sordu Carmen. "Ne için?"

"Dediğim gibi, ortada hâlâ çözüme kavuşturulması gereken şeyler var. Bu şartlar altında elimizden geldiğince hızlı hareket ediyoruz. Her dakikanın önemi var. Arama kurtarma çalışmalarına öncelik verilmek zorunda."

Falk başını salladı. "Diğer dördü dönüş yolunu nasıl bulmuş?"

"En sonunda otoyola çıkana kadar kuzeye doğru yol almışlar, sonra da otoyolu takip etmişler. Kaba bir tekniktir, her zaman işe yaramaz ama muhtemelen fazla seçenekleri yoktu. Yılan ısırığı ve geri kalan her şey düşünüldüğünde... Saatler sürmüş ama sonunda da karşılığını almışlar." İçini çekti. "Kulübeyi bulmaya odaklanmış durumdayız. En iyi senaryoya göre, Alice dönüş yolunu bulmuş ve orada bir yerlere sığınmıştır."

Falk en kötü senaryonun ne olduğunu sormadı. Ormanın sunduğu onca tehlikenin ortasında tek başına ve kaybolmuş hâldeyken, insanın aklına gelecek bir dizi olasılık düşünebiliyordu.

"İşte böyle," dedi King. "Şimdi sıra sizde."

Falk telefonunu çıkardı. Alice Russell'dan gelen sesli mesajı ses kaydı olarak kaydetmişti ve şimdi bunu yaptığına memnun oluyordu. Ekranda hiç sinyal görünmüyordu. Telefonu King'e verdi, o da sıkıca kulağına bastırdı.

"Şu lanet olası rüzgâr." King eliyle kulağını örttü ve duymak için kendini zorlayarak gözlerini kapattı. Telefonu geri vermeden önce iki kez daha dinledi, yüzü kaskatıydı.

"Onunla ne hakkında konuştuğunuzu bana söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Helikopter, ağaçları çılgınca sarsarak yine alçaktan uçmaya başlamıştı. Falk, Carmen'e baktı, o da hafifçe başını salladı.

"Misafirhanenin arkasındaki park yerinde Daniel Bailey'yi gördük," diye konuştu Falk. "Tümünün de çalışmakta olduğu şirketin icra kurulu başkanı. Adı, bize gönderdiğiniz katılımcı listesinde de yer alıyordu."

"Patron mu? Evet, onun kim olduğunu biliyorum. Erkekler takımındaydı."

"Erkeklerin ekibi ormanda bulundukları sırada hiç kadınlarınkiyle temasa geçti mi?"

"Resmi olarak hayır... Gayriresmi olaraksa?" dedi King. "Evet, bana bazı temaslar olduğu söylendi. Neden?"

"Alice Russell ile konuştuğumuz konu oydu," dedi Falk. "Daniel Bailey."

Birinci Gün: Perşembe Öğleden Sonra

Jill Bailey attığı her adımla biraz daha uzaklaşan Alice'in ensesini görebiliyordu.

Sadece yirmi dakikadır yürüyorlardı ve Jill'in botlarının sol tekinin topuğu, "hızlı kuruyan konforlu teknoloji" olarak tanımlanan bir şey için ödediği üç haneli fiyata rağmen, kaygı verici bir şekilde ayağını acıtmaya başlamıştı bile. Hava soğuktu ama tişörtünü dertop edip kolunun altına sıkıştırmıştı ve tepesinden aşağı süzülen ter damlacıkları sutyeninin içinde toplanıyordu. Arada bir alnında bir ıslaklık ve parlaklık hissediyor ve böyle zamanlarda da koluyla alnını zarifçe kuruluyordu.

Yürüyüşte ondan daha çok zorlanan tek kişi aklına geliyordu, o da Beth'ti. Jill arkasındaki sigara tiryakisinin ciğerlerinin çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Geriye dönüp ona yüreklendirici birkaç söz söylemesi gerektiğini biliyordu ama o an için aklına söyleyebileceği hiçbir şey gelmiyordu. İnandırıcı hiçbir şey, en azından...

Onun yerine, duyduğu rahatsızlığı belli etmeme çabası içine girerek kendi yürüyüş ritminin istikrarını korumaya odaklandı. Dallardan damlayan suların çıkardığı hafif sesler ona, spa merkezlerinde kullandıkları meditasyon çubuklarını hatırlatıyordu. Onun evden uzakta iyi bir hafta sonundan anladığı, daha ziyade böyle bir şeydi, açık hava maceraları her zaman Daniel'ın kalemi olmuştu. *Kahrolası Daniel.* Misafirhaneye varıp varmadığını merak etti.

Önündeki hareketlilikte bir değişim meydana geldiğini duyumsadı ve başını yerden kaldırıp bakınca diğerlerinin yavaşlamış olduğunu gördü. Yol genişlerken etraflarındaki ağaçlar da incelmeye başlamıştı ve daha önce rüzgâr zannettiği şeyin aslında suyun akışı olduğunu şimdi fark ediyordu. Ağaç sınırının bitiminde diğerlerine yetişti ve çalılar akışkan beyaz duvarı gözler önüne sermek için birdenbire ikiye ayrıldığında gözleri kamaştı.

"Tanrım, inanılmaz bir şey bu," diyerek soluğunu tuttu Jill. "Görünüşe göre şelaleyi bulduk."

Aklına ilk gelen kelime *büyüleyici* oldu. Canlı bir nehir, ağaçların yanından fokurdayarak ve köpürerek kendine yol açıyor, kayalık bir kenardan serbestçe aşağı dökülmeden önce tahta bir köprünün altından geçiyor ve en sonunda da kulakları sağır edecek bembeyaz bir gümbürtüyle, tıpkı ağır bir perde gibi aşağıdaki koyu renkli havuza dökülüyordu.

Beş kadın da köprüye doluştular ve korkuluklara yaslanarak, sular çalkalanıp köpürerek akarken aşağıdaki boşluğa baktılar. Hava öylesine berraktı ki Jill neredeyse ona dokunabildiğini hissediyor, sıçrayan su serpintileri yanaklarını serinletiyordu. İnsanı hipnotize eden bir görüntüydü bu ve Jill onu yudum yudum içine çekerken âdeta omuzlarındaki sırt çantasının ağırlığının bir nebze olsun hafiflediği hissine kapıldı. Burada, bu şekilde sonsuza kadar kalabileceğini düşündü.

"Gitmemiz gerek."

Ses, köprünün öteki ucundan gelmişti. Jill bakışlarını sudan güçlükle ayırarak o tarafa baktı. Alice çoktan, önlerinde uzanan yolu incelemeye başlamıştı bile. "Büyük olasılıkla burada hava daha erken kararacak," diye konuştu. "Hareketlensek iyi olur."

Jill'in su toplamış olan topuğu o anda alev alev yanmaya ve gömleği de derisini acıtmaya başladı. Başını kaldırıp kapalı gökyüzüne baktı, sonra da bakışlarını bir kez daha manzaraya çevirdi. İçini çekti.

"Pekâlâ. Gidelim."

Bedenini korkuluklardan ayırıp yola çıkmaya hazırlandığında Bree'nin kaşlarını çatmış, haritayı incelediğini fark etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, Bree de bembeyaz ve pırıl pırıl dişlerini gözler önüne serecek şekilde gülümsedi ona.

"Evet. Bu yoldan." Bree haritayı katladı, kara atkuyruğunu omzundan çekti ve ilerilerinde bulunan tek yolu işaret etti. Jill hiçbir şey söylemeden başını salladı. Tek yol, tek seçenek. Bree'nin alınması gereken bir karar olduğu zaman kendine güvenen bir şekilde hareket ediyor olmasını ümit etti.

Yol çamurluydu ve Jill attığı her adımda, ayağının kaymasından korkuyordu. Omurgası boyunca yavaş yavaş bir ağrı yükselmeye başlamıştı. Bunun, sırt çantasının ağırlığından mı yoksa ayağını bastığı yeri görebilmek için boynunu sürekli olarak öne doğru uzatma zorunluluğundan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Çalılıkların uğultusu ve titreşimleri, önlerinde yükselen bir çığlıkla aniden kesildiğinde fazla uzaklaşmamışlardı. Bree durdu ve yolun dışında kalan bir şeyi işaret etti.

"Bakın. Bu ilk bayrak, değil mi?"

Kare şeklindeki pırıl pırıl beyaz bir kumaş parçası, okaliptüs ağaçlarının ortasında dalgalanıyordu. Bree sırt çantasını yere bıraktı ve bakmak için çalılıkların üzerinden geçerek yaklaştı.

"Evet öyle. Üzerinde, Özel Maceralar'ın logosu var."

Jill gözlerini kısarak baktı. Bu mesafeden ayrıntıları seçemiyordu. Bree yukarı uzanıp parmak uçlarıyla bayrağa dokunmaya çalıştı. Yukarı sıçradı ama boyu yeterli gelmedi.

"Üzerine basabileceğim bir şey gerek bana." Bree etrafına bakındı, uçuşan saçları yüzünü kapatıyordu.

"Ah, bu işten vazgeçelim." Alice gökyüzüne bakıyordu. "Uğruna boynunu kırmaya değmez. Altısını da bulsak ne kazanıyoruz ki? Yüz dolar mıydı neydi?"

"Kişi başı iki yüz kırk küsur."

Jill, Beth'in sesi üzerine döndü. Yola çıktıklarından bu yana onun konuştuğunu ilk kez duyuyordu.

Beth sırt çantasını yere indirdi. "Sana omuz vereyim."

Jill, hevesin Bree'nin yüzünden ağır ağır silinişini seyretti.

"Hayır, gerek yok. Kalsın."

Ama çok geç kalmıştı, kız kardeşi çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı bile. "İki yüz kırk papel, Bree. Eğer sen almayacaksan ben alırım."

Jill, soğuğa karşı birbirlerine iyice sarılmış, olanları seyretmekte olan Alice ve Lauren'ın yanında dikiliyordu. Beth, kız kardeşinin önünde diz çöküp üzerine basabilmesi için parmaklarını birleştirdi ve Bree çamurlu botlarından birini gönülsüzce, onun sıkıca kenetlenmiş avuçlarına koyana kadar bekledi.

"Bu tam bir zaman kaybı," diye konuştu Alice, sonra göz ucuyla Jill'e baktı. "Affedersin. Her şey değil. Sadece bu."

"Aman, bırakalım istediklerini yapsınlar." Lauren, ikizlerin ağacın gövdesini sallayışlarını seyrediyordu. "Kimseye bir zararları yok. Yirmilerinizdeyken iki yüz dolar çok büyük bir paradır."

Jill, Alice'e baktı. "Senin bu acelen niye?"

"Böyle giderse çadırları sadece yağmurun altında değil, aynı zamanda karanlıkta kuruyor olacağız."

Jill, Alice'in haklı olduğunu biliyordu. Gök giderek kararıyordu ve bir kuşun daha çığlığını duymaya tahammül edemeyeceğini fark etti. "Bir dakika içinde yola çıkmış olacağız. Aslında kastettiğim şey, senin pazar günü erkenden Melbourne'e dönmek isteyişindi. İşin olduğunu söylememiş miydin?"

"Ah." Sıkıntı veren bir sessizlik oldu, sonra Alice elini salladı. "Önemli bir şey değil."

"Endeavour Kız Lisesi'nin ödül gecesi," dedi Lauren ve Alice ona, Jill'in yakalayamadığı bir bakış fırlattı.

"Öyle mi? O hâlde seni yetiştirmemiz lazım," dedi Jill. "Margot ne ödülü alıyor?"

Jill, Alice'in kızıyla ne zaman karşılaşsa, her seferinde de kendisine bir şekilde *değer biçildiği* gibi tuhaf bir duyguya kapılırdı. On altı yaşındaki birinin fikrinin Jill'in dünyasında herhangi bir değer taşıyor olması değildi bunun nedeni – o türden bir onaylanma gereksinimini arkasında bırakalı otuz beş yıl olmuştu. Ama Margot Russell'ın soğuk bakışlarında, insanın tuhaf bir şekilde sinirlerini bozan bir şeyler vardı.

"Dans ödülü alacak," dedi Alice.

"Ne hoş."

"Hıhı," diyerek onayladı, Jill'in işletme ve ticaret alanında yüksek lisans sahibi olduğunu bilen Alice.

Jill, Lauren'a baktı. Lauren'ın kızıyla hiç karşılaşmamıştı ama onun da Endeavour'da okuduğunu biliyordu. Kadını birçok kez okul harçlarının yüksekliğinden şikâyet ederken duymuştu. Jill beynini iyice zorladı ama kızın adını hatırlayamadı.

"Senin de geri dönmen gerekiyor mu?" dedi sonunda.

Bir sessizlik oldu. "Hayır. Bu sene değil."

O anda küçük bir sevinç tezahüratı duyuldu ve Jill arkasına döndüğü zaman kız kardeşlerin bayrağı salladıklarını büyük bir rahatlamayla gördü.

"Aferin size, hanımlar," dedi Jill ve Bree'nin gözleri sevinçle parladı. Beth bile gülümsüyordu. Bu olay yüzünü değiştirdi, diye düşündü Jill. Bunu daha sık yapması gerek.

"Nihayet," dedi Alice, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle. Çantasını sırtına aldı. "Üzgünüm ama eğer hemen yola çıkmazsak, gitmek istediğimiz yere gece olmadan gerçekten varamayacağız."

"Evet, teşekkürler Alice. İyi ki söyledin." Jill, kız kardeşlere döndü. "İyi bir ekip çalışması oldu, kızlar."

Alice sırtını dönüp yürümeye başladığında, Bree'nin gülümsemesi gücünü ve parlaklığını hâlâ koruyordu. Ağzının köşesindeki o tek seğirme ise öyle hafif gerçekleşmişti ki eğer Jill gördüğünden yeterince emin olmasaydı bunu hayal ettiğini bile düşünebilirdi.

Alice haklı çıkmıştı. Onlar vardığında kamp yeri zifiri karanlıktaydı. Yürüyüşün sonuncu kilometresi salyangoz hızıyla yapılmıştı, önlerini ancak el fenerinin ışığıyla görebilmişler ve her yüz metrede bir de haritayı kontrol etmek için durmak zorunda kalmışlardı.

Jill açıklığa ulaştıklarında bir rahatlık duymayı bekliyordu ama duyduğu sadece bitkinlik olmuştu. Bacakları ağrıyor, gözleri de karanlıkta bir şeyler görebilmek için iri iri açılmaktan dolayı acıyordu. Karanlıkta kesin bir şey söylemek güçtü ama kamp alanı onun beklediğinden daha geniş görünüyordu. Dört bir yanı, rüzgârda salınan, dallarını tıpkı kara parmaklar gibi gece göğüne uzatan okaliptüs ağaçlarıyla çevriliydi. Yıldızları göremiyordu.

Jill sırt çantasını yere indirdi, çantanın omzunda yaptığı ağırlıktan kurtulduğuna memnun olmuştu. Geriye doğru bir adım

attığında, topuğu bir şeye takıldı, sendeledi ve bir çığlık atarak sırt üstü yere kapaklandı.

"Neydi o?" Bir ışık, Jill'in gözlerini kamaştırıp görüşünü engelledi. Rahat bir soluk almadan önce küçük bir şaşkınlık kahkahasına engel olamadı. Alice. "Tanrım, Jill. Beni korkuttun. İyi misin?"

Jill, birinin kolunu kavradığını hissetti.

"Sanırım ateş çukurunu buldun," dedi Bree. Tabii ya. "Sana yardım edeyim."

Jill güçlükle ayağa kalkmaya çalışırken kendi ağırlığının Bree'yi biraz yere çökerttiğini hissetti.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim." Avcunun sıyrıldığını ve derisinin soyulduğunu hissetti, kanıyor olabilirdi. El fenerine uzandı ama ceketinin cebinin boş olduğunu gördü.

"Kahretsin."

"Canın yanıyor mu?" Bree hâlâ çevresinde dolanıyordu.

"Sanırım fenerimi düşürmüşüm." Jill düştüğü yere baktı ama hava bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı.

"Benimkini getireyim." Ve uzaklaştı. Jill, onun bir çantayı karıştırırken çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

"İşte burada." Ses, hiçliğin orta yerinde, kulağının tam dibinden gelmişti. Jill sıçradı. Beth'in sesiydi bu. "Bunu al."

Jill bir şeyin avuçlarının arasına yerleştirildiğini hissetti. Sanayi tipi, metal, uzun ve ağır bir el feneriydi.

"Teşekkür ederim." Jill, fenerin düğmesini bulana kadar el yordamıyla arandı. Güçlü bir aydınlık doğrudan doğruya Alice'in üzerine düşerek geceyi yardı. Kadın irkildi ve gözlerine siper etmek için elini kaldırdı, net bir şekilde ortaya çıkan yüzünün çizgileri sertti.

"Tanrım, biraz parlak."

Jill'in fenerin ışığını Alice'in yüzünden ayaklarına çevirmesi, gerekenden biraz daha uzun zaman aldı. "Görünüşe göre işe yarıyor. Daha sonra buna memnun olabiliriz."

"Sanırım." Alice, ayakları ışık çemberinin içinde, dikiliyordu, sonra yana doğru tek bir adım attı ve gözden kayboldu.

Jill ışığı yavaşça etrafta gezdirdi. Beyaz ışık her şeyi monokrom gölgelerle yıkayarak çoğu rengi gözlerden siliyordu. Yürüdükleri yol dar ve engebeli görünüyordu, ayaklarının dibindeki kara ateş çukuru da tam ortada ve kara renkteydi. Ağaçların oluşturduğu sessiz çember dört bir yandan görülebiliyor, gövdeleri ışığın altında parıl parıl parlıyordu. Ötede, çalılık arazi zifiri karanlıktı. Işıkla dört bir yanı tararken gözüne bir gölge ilişince Jill durdu. Işığı bu sefer daha yavaşça geriye doğru kaydırdı.

Ufak tefek ve zayıf bir siluet açıklığın tam kenarında hareketsiz duruyordu. Jill irkildi, neredeyse tekrar düşecekti, fener dört bir yana ışık demetleri göndererek elinde çılgınca sallanmaya başladı. Sonra kendini toplayıp elinin sallanmasını durdurmayı başardı. O, ışığı bir yere odaklamaya çalışırken fener hafifçe sallanıyordu.

Jill soluğunu bıraktı. Lauren'dı bu. İnce, uzun bedeni, neredeyse ağaçların oluşturduğu dikey çizgiler ve altlarındaki karanlık boşluk tarafından yutulmuştu.

"Tanrım, Lauren, beni korkuttun," diye bağırdı Jill. Nabzı hâlâ hızlı hızlı atıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Lauren taş kesilmiş gibi duruyordu, sırtı topluluğa dönük, karanlığa bakıyordu.

"Lau..."

Elini kaldırdı. "Şşş."

Aynı anda hepsi de duydular. Bir çıtırtı. Jill soluğunu tuttu, kulakları boşlukta çınlıyordu. Hiçbir şey yoktu. Sonra bir çıtırtı daha... Bu kez birilerinin ayakları altında düzenleri bozulan molozların çıkardığı çıtırtı, hiçbir yanılgıya yer bırakmıyordu.

Jill hızla geriye doğru bir adım attı. Lauren döndü, yüzü fenerin güçlü ışığında gri bir renk almıştı.

"Orada biri var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Daniel Bailey mi?" dedi King, bakışlarını Falk'tan Carmen'e çevirerek. "Ona neden bakıyorsunuz?"

Rüzgâr toz bulutları taşıyıp havaya ve yolun karşı tarafına bıraktı. Falk, araştırmacılardan oluşan ekibin çalıların arasında gözden kaybolduğunu görebiliyordu. Melbourne'ün çok uzaklarda kaldığını hissetti.

"Bu çok gizli," dedi Falk ve King başını sallayana kadar bekledi.

"Elbette."

"Kara para aklanmasıyla ilgili. İddialara göre."

"BaileyTennants'ta mı?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz." Diğerlerinin yanı sıra... Butik muhasebe firması, AFP* tarafından eşzamanlı yürütülen soruşturmaların kapsamında yer alan şirketlerden sadece biriydi.

"Saygın bir firma olduklarını sanıyordum. Kuşaklardır devam eden bir aile firması falan."

"Evet, Daniel ve Jill Bailey'den önce de babalarının bu işe karıştığını sanıyoruz."

---

* Avustralya'da, Avustralya Devleti'nin ulusal güvenliğini ilgilendiren suçların araştırılması ve ulusal güvenliğin sağlanmasından sorumlu, milli ve temel kolluk kuvveti. Eyalet polisinden farkı; eyalet polisi, sadece o eyaletin sınırları içinde, yasaların uygulanmasından sorumluyken AFP Avustralya devletine karşı işlenen suçların araştırılması ve önlenmesi için çalışmakta, yetki alanı da çoğunlukla eyalet ve ülke sınırları dışına çıkıp Avustralya devletinin çıkarlarını hem Avustralya hem de deniz aşırı ülkeler nezdinde korumayı amaçlamaktadır. *–çn*

"Gerçekten mi?" King kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse, bu işi bir tür aile geleneği haline mi getirmişler yani?"

"Onun gibi bir şey."

"Ne boyutta şeylerden bahsediyoruz?" diye sordu King. "Hesaplarda birtakım oynamalardan mı yoksa...?"

"İddialar hayli ciddi," dedi Carmen. "Organize. Üst düzey. Sürekli."

İşin aslı Falk, Carmen'in de, kendisinin de soruşturmanın tam olarak nerelere yayıldığından emin olmadıklarını biliyordu. Kendileri, BaileyTennants'ı özel olarak araştırmakla görevlendirilmişlerdi ve onlara sadece doğrudan doğruya BaileyTennants'la ilgili olan kısımlar söylenmişti. Firma daha geniş bir ağın bir dişlisini oluşturuyordu, bu kadarını biliyorlardı. Ama bu ağın derinliğini ve uzandığı yerleri onlarla paylaşmamışlardı. Ulusal düzeyde olduğunu tahmin ediyorlar, uluslararası olduğundan kuşkulanıyorlardı.

King kaşlarını çattı. "O zaman, Alice muhbirlik yapmak için size mi geldi?"

"Biz ona yaklaştık," dedi Falk. Kadın muhtemelen doğru bir seçim değildi, bunu artık itiraf edebilirdi. Ama kâğıt üzerinde, istenen her türlü koşulu karşılıyordu. Merdivenin ihtiyaç duydukları yükseklikteki bütün basamaklarına erişebiliyor, pisliğin onlara yeterince hareket imkânı sağlayacak kadar derinlerine inebiliyordu. Ve Bailey ailesinden değildi.

"Yani hem Daniel hem de Jill Bailey'nin mi peşindeydiniz?"

"Evet," dedi Carmen. "Ve de Leo'nun. Babaları."

"Çoktan emekliye ayrılmış olmalı, değil mi?"

"Hâlâ faal. İddialara göre."

King başını salladı ama Falk onun gözlerine yerleşen bakışı görebiliyordu. Gayet iyi tanıdığı bir bakıştı bu. Falk, büyük resme bakıldığında, çoğu insanın kara para aklamayı mağaza hırsızlığı ile taşıt araçlarına biletsiz binme arasında bir yerlere koyduğunun farkındaydı. Bunların yapılmaması gerekirdi elbette ama bir avuç zenginin, kendi üzerlerine düşen vergi yükünden

kaçmaya karar vermeleri de polisin kaynaklarını bu işe tahsis etmesine değecek bir şey değildi.

Falk bazen, olayın bundan çok daha büyük olduğunu açıklamaya çalışırdı. Eğer zaman bunun için uygunsa ve karşısındaki kişinin gözleri de fazla boş bakmıyorsa. Eğer saklanan para ciddi boyutlardaysa, bunun bir sebebi vardı. O el değmemiş beyaz yakalar ne kadar aşağılara düşerlerse o kadar lekelenirler, en sonunda da düpedüz kirlenirlerdi. Falk bundan nefret ederdi. Bununla ilgili her şeyden nefret ederdi. İnsanların konforlu ofislerde, diğerleriyle aralarına mesafe koyarak her türlü sorumluluğu üzerlerinden atabilmelerinden ve kendi kendilerine de, bunun bilanço makyajının bir parçasından başka bir şey olmadığını söylemelerinden nefret ederdi. İkramiyelerini harcama biçimlerinden, satın aldıkları malikânelerden, arabalarını cilalatmalarından ve bütün bunları yaparken de işin ucunun nerelere uzandığını tahmin edemiyormuş gibi davranmalarından nefret ederdi. Uyuşturucu. Silah kaçakçılığı. Çocuk istismarı. İşin ucunda ne olduğu daima değişiklik gösterir ama her zaman için de karşılığı insan sefaletinin ortak para birimiyle ödenirdi.

"Bailey'ler soruşturma altında olduklarını biliyorlar mıydı?" diye sordu King. Falk, Carmen'e baktı. Onların da kendi kendilerine sordukları bir soruydu bu.

"Böyle olduğunu düşünmek için herhangi bir nedenimiz yok," dedi sonunda.

"Kaynağınızın ortadan kaybolduğu gece sizi aramasının dışında."

"Evet, onun dışında."

King çenesini sıvazladı ve çalılıklara doğru baktı.

"Bütün bunlar onlar için ne anlama geliyor?" diye sordu sonunda. "Alice Russell size ihtiyacınız olanı verecek. Peki, ondan sonra ne olacak? Bailey'ler şirketlerini mi kaybedecekler?"

"Hayır, ideal olanı, sonrasında Bailey'lerin hapse girmesi," dedi Falk. "Ama şirket de kapanacaktır elbette."

"Ve o zaman diğer bütün çalışanlar da işlerini kaybedecekler."

"Evet."

"Alice'le birlikte orada bulunan diğer kadınlar da?"

"Evet."

King etkilenmiş görünmüyordu. "Peki, Alice Russell bu konuda nasıl hissediyor?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Carmen, "onun çok fazla seçeneği yoktu. Eğer bize yardım etmeseydi Bailey'lerin yanında kendini riske atmış olacaktı."

"Anladım." King bir an için düşündü. "Ve bu durum da bir süreden beri devam ediyor, yanılmıyorsam?"

"Onunla doğrudan doğruya ve aralıklarla olmak üzere üç aydır birlikte çalışıyoruz," dedi Falk.

"Peki neden dün sizi arama gereği duydu?" diye sordu King. "Bu kadar acil olan neydi?"

Carmen içini çekti. "Alice'in şimdiye kadar vermiş olduğu bilgilerin, daha büyük çaplı bir soruşturma ekibine aktarılması gerekiyordu," diye konuştu. "Bugün."

"Bugün mü?

"Evet. İhtiyaç duyduğumuz, anahtar niteliğindeki bazı belgeler hâlâ eksik ama elimizde olanlar da incelenmek üzere o ekibe devredilmek için hazır durumdaydı."

"Bunu yaptınız mı peki? Belgeleri devrettiniz mi?"

"Hayır," dedi Carmen. "Bu bir kez yapıldıktan sonra, iş artık bizim sorumluluğumuzdan çıkmış olur. Ve Alice'in de. Biz de önce, buraya kadarki durum hakkında genel bir fikir sahibi olmak istedik."

"Onun anlaşmayı bozmak istediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu King.

"Bilmiyorum. Bu da olasılık dahilinde. Ama böyle bir oyun oynamak için çok geç kaldı. Eğer yaptığı buysa, yargılanacak demektir. Dolayısıyla, bunun için gerçekten iyi bir nedeni olması gerekir." Carmen tereddüt etti. "Ya da başka bir seçeneğinin olmaması..."

Üçü de hep birlikte, şimdiye kadar Alice Russell'ı serbest bırakmayı reddetmiş olan karanlık manzaraya baktılar.

"Peki, ondan beklediğiniz şeyler neydi?" diye sordu King.

"Bir dizi ticari belge," dedi Falk. "Eski tarihli olanlar." Belgelerin resmi adları, BT-51X ve BT-54X'ti ama o ve Carmen, onları genellikle *sözleşmeler* olarak adlandırmayı tercih ediyorlardı. "Bu işle Daniel ve Jill'in babaları arasındaki bağlantıyı kurmak için onlara ihtiyacımız vardı."

Geçmişle ilgili olarak ortaya çıkarılan şeyler hayati önemdeydi, Falk ve Carmen'e böyle söylenmişti. İşe şimdiki biçimini veren kişi, Leo Bailey olmuştu ve soruşturma altındaki bir dizi kilit oyuncuyla olan ilişkileri de o inşa etmişti. Bütün bunlar geçmişte kalmış olabilirdi ama şimdiki zamanla olan bağlantıyı sağlayan kablo hâlâ canlıydı ve yaşamsal önem taşıyordu.

King sessizliğe büründü. Uzaklardan helikopterin uğultusunu duyabiliyorlardı. Sesi iyice uzaktan geliyordu.

"Peki," dedi en sonunda. "Bakın, bu noktada benim ilk ve yegâne önceliğim Alice Russell, onun bulunması ve güvenli bir şekilde oradan çıkarılması olacaktır. Biri o civarda kayıplara karıştığı zaman, en muhtemel senaryo, kişinin izlemesi gereken yoldan ayrılması ve sonra da yönünü yitirmesi şeklindedir dolayısıyla benim şu an için bağlı kalmayı tercih ettiğim plan da bu senaryoyu temel alıyor. Ama eğer onun sizinle konuşmasının, o grupla arasında sorunlar çıkmasına yol açması olasılığı varsa bunu da bilmek iyi bir şey. O yüzden, açık konuştuğunuz için size teşekkür ederim."

Başpolis şimdi hareketlenmiş, geri dönmeye hazırlanıyordu. Tuhaf bir ifade gelip yüzüne yerleşmişti. Âdeta rahatlamış gibiydi. Falk onu bir süre daha seyrettikten sonra konuştu.

"Başka?"

"Başka ne?"

"Başka neyin yaşanmamış olmasını umuyorsunuz? Bu senaryoların ikisi de bana güzel gelmiyor."

"Hayır, değiller." King, onun gözlerine bakmaktan kaçındı.

"O zaman, ikisinden de daha kötü olan senaryo ne olabilir?"

Başpolis kıpırdanıp durmayı bıraktı, sonra yola uzun uzun baktı. Araştırmacılar ormanlar tarafından yutulmuştu, turuncu

tulumları artık görünürlerde yoktu. Medya güvenli bir mesafede gezinmekteydi. Böyleyken, başpolis hafifçe onlara doğru eğildi ve içini çekti.

"Kovac. En kötüsü Kovac."

Ona baktılar.

"Kovac öldü," dedi Carmen.

"Martin Kovac öldü." King dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama oğlundan o kadar emin değiliz."

Birinci Gün: Perşembe Gecesi

Lauren çığlık atmak istedi.

Yalnızca erkeklerdi. Beşli grup ağaçların ardından ortaya çıkarken, onları deli gibi çarpan bir kalp ve gırtlağında ekşi bir tatla izlemişti. Şarap şişelerini havada sallarlarken bembeyaz dişlerini gözler önüne serecek şekilde sırıtıyorlardı. En önde Daniel Bailey vardı.

"Sonunda başardınız demek," diye bağırdı Lauren. Adrenalin ona cesaret katmıştı. Daniel yürüyüşünü yavaşlattı.

"Evet..."

Gözlerini kırıştırdı ve Lauren önce onun kızdığını düşündü ama sonra sadece adını hatırlamaya çalıştığını anladı. Yardımına koşan, karanlığın içinden beliren kız kardeşi oldu.

"Daniel. Burada ne yapıyorsun?" Şaşırmış veya kızmışsa da belli etmiyordu Jill. Ama Lauren'ın tecrübelerine göre, kendini zaten nadiren ele verirdi o.

"Gelip bir merhaba diyebileceğimizi düşündük. Yerleştiniz mi diye bakmak istedik." Kız kardeşinin yüzüne baktı. "Özür dileriz. Sizi korkuttuk mu?"

Daniel belki de kız kardeşini herkesten iyi okuyabiliyordur, diye düşündü Lauren. Jill hiçbir şey söylemedi, sadece bekledi.

"Herkes iyi mi?" diye devam etti Daniel. "Bizim kampımız sadece bir kilometre ötede. Size içki getirdik." Şişelerini onu onaylarcasına havaya kaldıran diğer dört erkeğe baktı. "İçinizden biri kızların ateş yakmasına yardım etsin."

"Kendimiz yakabiliriz," dedi Lauren ama Daniel elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Gerek yok. Onlar için sorun olmaz."

Kız kardeşine döndü ve Lauren onların birlikte uzaklaşmalarını izledi. Sonra pazarlama departmanından zayıf bir erkeğin kuru yapraklardan oluşan bir yığını bir çakmakla tutuşturmaya çalıştığı ateş çukurunun başına gitti.

"Öyle değil." Lauren kibritleri ondan aldı. Adam açıklığın kenarındaki devrilmiş bir ağacın yanına gidip, hava şartlarından korunmuş dalları toplarken onu seyretti. Lauren açıklığın karşısından, Alice'in çadırların nasıl kurulacağı konusunda ikizlere verdiği talimatları duyabiliyordu. Görünüşe göre, işin çoğunu kız kardeşler yapıyorlardı.

Bu işin nasıl yapılacağını hatırlamaya çalışarak ateş çukurunun başına çömeldi. Dalları birkaç közün üzerine yuvarlak bir çadır şekli vererek yerleştirdi ve eserini inceledi. Doğru görünüyordu. Lauren daha sonra bir kibrit çaktı ve dallar tutuşur, ardından da alevler etraftaki her şeyi turuncu bir ışığa boyayarak yükselirken nefesini tuttu.

"Bunu nereden öğrendin?" Pazarlamadaki adam onu seyretmekteydi.

"Okul kampından."

Karanlıkta bir hışırtı duyuldu ve Alice parıltının içine adım attı. "Hey, çadırlar tamam. Birinde Bree ve Beth kalacak, dolayısıyla bir çadırı da sen ve ben paylaşıyor olacağız. Jill tek başına kalıyor." Ateşe bakıp başını salladı, yüz hatları alevlerin ışığında değişik şekiller alıyordu. "Çok hoş. Hadi gel, yemekleri hazırlayalım."

"Jill'e de danışmamız gerekir mi?" Açıklık genişti ve Lauren'ın, erkek kardeşiyle derin bir sohbete dalmış hâlde kenarda duran kadını fark etmesi biraz zaman aldı. Jill ona bir şeyler söylüyor, Daniel da başını sallıyordu.

"Şu anda meşguller," dedi Alice. "Biz başlayalım. Ne de olsa bu işi sen ve ben yapmak zorunda kalacağız. Jill ateşte yemek pişirmeyi bilmez."

Bu herhalde doğru olsa gerek, diye düşündü Lauren, Alice tencereleri, pirinci ve hazır sığır güvecini çıkarıp işe koyulurken.

"Kamptayken, bunu bir daha asla tekrarlamayacağıma dair kendi kendime söz verdiğimi hatırlıyorum ama bu da tıpkı bisiklet sürmeye benziyor, öyle değil mi?" diyordu Alice, birkaç dakika sonra suyun kaynamaya başlamasını beklerlerken. "Birdenbire tekrar okul forması giymek istedi canım."

Burun deliklerinde okaliptüslerin ve yanan odunların kokusu ve yanı başında oturan Alice ile Lauren, otuz yıllık eski bir anının üzerindeki tozların kalktığını duyumsadılar. McAllaster Kampı.

Endeavour Kız Lisesi'nin ormanlık arazideki kampüsü, okulun kuşe kâğıda basılı broşürlerinde hâlâ öne çıkarılan bir özellikti. Endeavour'ın dokuzuncu sınıfına gelen kızlar için, bütün bir akademik yılı okulun şehir dışındaki yerleşkesinde geçirmek bir fırsattı – zorunlu bir fırsat. Program kişiliği, dirençliliği geliştirmek ve Avustralya'nın doğal ortamına sağlıklı bir saygı beslenmesini sağlamak üzere oluşturulmuştu. Ayrıca o çağdaki kızları, o çağdaki kızlara çekici gelebilecek her türlü şeyden uzak tutma amacı da dikkatle yazılmış satırlar arasında, zarafetle ve en anlaşılır ve ayrıntılı bir biçimde belirtiliyordu.

On beş yaşındaki Lauren daha ilk günden evini özlemeye, ikinci günde de bedenindeki şişliklerden ve sivrisinek ısırıklarından şikâyet etmeye başlamıştı. Vücudu formunda olmaktan çok uzaktı ve şişmanlığının ileride kolayca verilecek çocukluk kiloları olarak adlandırılabileceği yaşı geçeli de epey olmuştu. Ona çok uzun gelen tek bir hafta sonunda, kendini bir körebe oyununda ebe olarak buldu. *Sınıf arkadaşlarının hiçbirine güvenemediği bir ortamda güven sınamasına girişmenin ne anlamı vardı ki?*

Ana kamptan uzaklaşıp orman arazisine girmiş olduğunu biliyordu, ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısından bu açıkça anlaşılıyordu ama onun da ötesinde kaybolmuştu. Sarp bir kayalığın eşiğinde olabilirdi pekâlâ, ya da bir ırmağa dalmak üzere.

Etrafındaki hareketleri duyabiliyordu. Ayak seslerini. Bir kıkırdamayı. Önündeki siyahlığı yakalamak için elini uzattı. Parmakları boşluğun üzerine kapandı. İleri doğru atılmış dikkatsiz bir adım neredeyse dengesini kaybedip engebeli zeminde yere kapaklanmasına yol açacaktı. Birdenbire bir el kolunu kavrayıp sıkıca tuttu. Ilık nefesi yanaklarında hissetti ve kulağının dibindeki sesi duydu.

"Tuttum seni. Bu taraftan." Alice Russell'dı.

Lauren'ın hatırlayabildiği kadarıyla, Alice ilk kez onunla

doğrudan doğruya konuşuyordu ama sesini hemen tanımıştı. O dönemde şişko ve yalnız olan Lauren, Alice kolunu kavradığı sırada benliğine hücum eden şaşkınlıkla karışık rahatlamayı hâlâ anımsıyordu. Şimdi, aradan yaklaşık otuz yıl geçtikten sonra, Lauren kamp ateşinin üzerinden ona baktı ve onun da o günü hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Lauren derin bir nefes aldı ama nefesi arkasında hissettiği hareketlilikle yarıda kesildi. Daniel yanında belirmiş, yüzü alevlerden turuncu bir renk almıştı.

"Ateşi yakmayı başardılar ha? Güzel." Gözbebekleri alevlerin yarı aydınlığında simsiyahtı. Bir şişe kırmızı şarabı Lauren'ın ellerine bıraktı. "Alın, bir şeyler için. Alice, izin verirsen seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Şimdi mi?" Alice yerinden kıpırdamadı.

"Evet, lütfen." Daniel onu hafifçe sırtından kavradı. Kısa bir duraksamanın ardından, Alice onun, kendisini topluluktan uzaklaştırmasına izin verdi. Lauren onların gölgeler tarafından yutularak açıklığın kenarında neredeyse gözden kaybolmalarını seyretti. Etrafında devam eden gevezelikler arasında boğulmadan önce, Daniel'ın sesinin belli belirsiz ve alçak perdeden mırıltısını duyabildi.

Lauren yüzünü tekrar ateşe döndü, torbada pişirilen yiyecekleri kontrol etti. Pişmişlerdi. Torbalarını ağızlarını açtı. Her birine de tam tamına eşit miktarda pirinç ilave etti.

"Yemek hazır," diye, özellikle kimseye hitap etmeden ortalığa seslendi.

Bree, daha önce bulduğu bayrağı sıkı sıkı kavramış ve peşine de iki erkeği takmış olarak geldi.

"Onu tam yolun bitişiğindeki ağacın üzerinde buldum," dedi onlara. "Siz sizinkini fark etmediniz belki de."

Yanakları kızarmıştı. Elinde tuttuğu plastik bardaktan yudum yudum içiyordu. Bir yemek torbası aldı.

"Teşekkür ederim. Güzel." Çatalıyla torbayı karıştırdı ve suratı hafifçe asıldı.

"Dana eti sevmiyor musun?" diye sordu Lauren.

"Yo, severim. Harika. Ondan değil, ben sadece..." Bree durdu. "Teşekkürler, lezzetli görünüyor."

Lauren, Bree'nin küçük bir lokma almasını seyretti. Lokmanın tamamı etten oluşuyordu, hiç pirinç yoktu. Lauren, akşamları karbonhidrat tüketmekten kaçınan birini gördüğü zaman tanırdı. Bir şeyler söylemek için güçlü bir arzu duydu ama dilini tuttu. Bu konu onu hiç ilgilendirmezdi.

Erkeklerden biri, Bree'ye doğru eğilerek, "Eğer sizin yemeğinizin tadı da bizimkine benziyorsa yutmak için içecek bir şeylere ihtiyaç duyacaksınız demektir," dedi. Kız daha cevap veremeden kadehini yeniden şarapla doldurdu.

Lauren gözlerini onlardan ayırmadan kendi yemeğini aldı ve yemek için ateşin yanındaki bir kütüğün üstüne oturdu. Torbayı açtı. Biftek ve pirinç torbadan ona bakıyordu. Yemem gerekir, diye düşündü, sonra etrafına bakındı. Onu seyreden kimse yoktu. Öyle ya da böyle, burada kimse kimseye aldırış etmiyordu. Çatalını bıraktı.

Kucağına bir gölge düştü ve Lauren başını kaldırıp baktı.

"Ben de bir tane alabilir miyim?" Beth yemekleri işaret ediyordu.

"Elbette."

"Teşekkür ederim. Açlıktan ölüyorum." Beth kütüğü gösterdi. "Buraya oturabilir miyim?"

Lauren kaydı ve kütüğün Beth'in ağırlığı altında çatırdadığını ve toprağa gömüldüğünü hissetti. Beth, kız kardeşinin erkekler arasında ilgilerin odak noktasını olmasını seyrederek hızlı hızlı yemeğini yiyordu. Bree uzun, beyaz boynunu arkaya atarak kadehinden bir yudum aldı. Kadeh boşalır boşalmaz ânında yeniden dolduruluyordu.

"Genellikle içmekten pek hoşlanmaz," dedi Beth, ağzı yarı yarıya doluydu. "İçecek olursa başına vurur."

Lauren, Daniel'ın ona emanet ettiği kırmızı şarap şişesini hatırladı ve Beth'e uzattı ama Beth hayır anlamında başını salladı.

"Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim."

"Sen de mi sevmiyorsun?"

"Ben fazla seviyorum."

"Ha." Lauren, Beth'in şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Beth gülümsemiyordu.

"Sigara içmemin sakıncası var mı?" Beth boşalan yiyecek torbasını buruşturdu ve bir sigara paketi çıkardı.

Lauren için biraz sakıncası vardı aslında ama başını hayır anlamında salladı. Açık alanda bulunuyorlardı nasıl olsa, kadının sigara içmesine izin verdi. Birlikte alevleri seyrettiler. Şişeler boşaldıkça etraflarındaki gülüşmeler ve gevezelikler de o oranda artıyordu. Erkeklerden biri biraz gezinmek için Bree'nin yanından ayrıldı.

"Bir sigara alabilir miyim?" Sırıtarak Beth'e bakıyordu. Beth tereddüt etti ama sonra paketi uzattı.

"Teşekkürler." İki tane alıp birini dudaklarının arasına yerleştirdi, diğerini ise cebine koydu. Sigaradan ilk nefesi çekmeden önce Beth'e arkasını döndü. Lauren, kız kardeşinin yanına dönerken Beth'in gözleriyle onu izlediğini fark etti.

"BaileyTennants nasıl gidiyor?"

Beth omuzlarını silkti. "Sorun yok. İyi."

Coşkulu görünmeye çalışmış ama bunu başaramamıştı. Lauren onu suçlamıyordu. Veri arşivleme bölümüne, başlangıç düzeyindeki bir göreve göre bile ne kadar düşük ücret ödendiği herkesçe bilinen bir gerçekti ve arşiv ekibi de binanın bodrum katında çalışırdı. Ne zaman oraya inecek olsa, Lauren'da gün ışığına karşı şiddetli bir istek doğardı.

"Kız kardeşinle birlikte çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Evet, kesinlikle." Bu sefer coşku gerçekti. "İşi zaten onun sayesinde buldum. Bana referans oldu."

"Önceden nerede çalışıyordun?"

Beth ona şöyle bir baktı ve Lauren pot kırmış olup olmadığını merak etti.

"Geçici işler."

"Ha."

Beth sigarasından bir nefes çekip ardından dışarıya bir duman bulutu saldı. "Üzgünüm, bu işe sahip olduğum için şükran

duyuyorum. Ama bütün bunlar..." Açıklığı gösteren bir jest yaptı. "Hiç bana göre değil."

"Aslında kimseye göre olduğunu sanmıyorum. Belki Daniel hariç."

Lauren birdenbire Alice'i hatırlayarak başını kaldırdı. Daniel ile birlikte dikilmekte olduğu köşe boştu, Lauren şimdi Daniel'ı açıklığın karşısında görebiliyordu. O ve kız kardeşi topluluktan biraz uzakta durmuş izliyorlardı. Alice ise görünürlerde yoktu.

Uzaklarda bir şimşeğin çıtırtısı duyuldu ve bütün yüzler göğe çevrilirken konuşmalar giderek azaldı. Lauren bir damlanın alnına düştüğünü duyumsadı.

"Çantamı kontrol etmek için çadırıma gidiyorum," dedi. Beth de başını salladı.

Açıklığı geçti ve sımsıkı gergi halatlarının üzerinden dikkatle yürüdü. Eğilip kapının fermuarını açarken, kız kardeşler çadırları kurarken iyi bir iş çıkarmışlar, diye düşünüyordu.

"Alice!"

Alice sıçradı. Çadırın ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu, başı öne düşmüştü, yüzü düşsel, mavi bir renk almıştı, kucağında bir cep telefonu tutuyordu.

"Kahretsin!" Alice telefonu göğsüne bastırdı. "Beni korkuttun."

"Affedersin. İyi misin? Yemek istersen yiyecekler hazır."

"İyiyim."

"Emin misin? Burada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Gerçekten, iyiyim ben. Teşekkür ederim." Alice bir düğmeye bastı ve telefonun ekranı kayboldu, ışıkla birlikte yüz çizgileri de gözlerden silinmişti. Sesi tuhaftı. Lauren, bir an için, onun ağlayıp ağlamadığını merak etti.

"Daniel ne istiyormuş?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Olağan genel kurulla ilgili bir şey hakkında."

"Bekleyemez miymiş?"

"Elbette bekleyebilirdi. Daniel'ı bilirsin."

"Hımm." Kapının eşiğinde diz çökmekten Lauren'ın dizleri uyuşmuştu. Başının yanında, yağmurun çadır bezine vuruşunu duyabiliyordu.

"Bu senin telefonun mu? Onu teslim ettiğini sanıyordum."

"Bu, iş için kullandığım. Hey, seninki yanında mı?"

"Hayır, getirmememiz söylenmişti."

Kısa ve sert bir kahkaha geldi. "Dolayısıyla sen de getirmedin elbette. Önemi yok. Nasıl olsa buradan sinyal çekmiyor."

"Kimi aramaya çalışıyorsun?"

"Kimseyi." Bir sessizlik. "Margot'yu."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Alice boğazını temizledi. "Evet, her şey yolunda... Margot iyi."

Bir düğmeye bastı ve ekran tekrar aydınlandı. Gözlerinin hafifçe nemli olduğuna hiç kuşku yoktu.

"Hâlâ sinyal yok mu?"

Yanıt yok.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Evet, ben sadece..." Telefonun uyku tulumuna çarpma sesi duyuldu. "Ona ulaşmam gerek."

"Margot on altı yaşında, Alice. Birkaç gün başının çaresine bakabilir. Hem pazar günü onu göreceksin nasıl olsa." Lauren bu sözleri söylerken sesinin tonuna sinen acılığı fak edebiliyordu. Alice bunu fark etmemiş göründü.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Elbette iyidir, Alice... Margot'ya bir şey olmayacak. O hep iyidir." Lauren derin bir nefes almak için kendini zorladı. Alice'in üzgün olduğu açıkça belli oluyordu.

"Bak, nasıl olduğunu bilirim. Ben de Rebecca için endişelenirim." Bu, çok hafif kalan bir ifadeydi. Lauren, kimi zaman, kızı dünyaya geldiğinden bu yana geçen on altı yılda tek bir geceyi bile deliksiz bir uyku çekerek geçirmediği duygusuna kapılırdı.

Yanıt gelmedi. Yine bir şeylerin arandığını belirten sesler ardından mavi ekran ışığı tekrar yandı.

"Alice?"

"Seni duydum." Alice'in sesi endişeli çıkıyordu. Kucağına bakarken yüzünün çizgileri sertleşmişti.

"En azından Margot'nun durumu gayet iyi görünüyor. Dans ödülüyle ve her şeyle." Acılık geri dönmüştü.

"Belki de. Ben sadece..." Lauren, Alice'in içini çektiğini duydu. "Ben, sadece daha iyi olmasını ümit ediyordum."

"Anladım. Evet. Nasıl hissettiğini biliyorum." Lauren evdeki kendi kızını düşündü. Akşam yemeği vaktiydi. Onun şimdi ne yapıyor olabileceğini düşünmeye çalıştı ve midesinde yine o tanıdık ezici duyguyu hissetti.

Alice elinin tersiyle gözlerini kuruladı. Birdenbire başını kaldırmıştı. "Dışarısı niye bu kadar sessiz?"

"Yağmur yağıyor. Parti sona erdi."

"Daniel gidiyor mu?"

"Sanırım hepsi gidiyor."

Alice onu yana iterek çadırdan çıktı, aceleyle çıkarken Lauren'ın parmağının üzerine basmıştı. Lauren elini ovalayarak onu takip etti. Dışarıda kamp yeri boşalmıştı. İkizler hiçbir yerde görünmüyorlardı ama çadırlarından fenerin ışığı sızıyordu. Jill ceketinin fermuarını boynuna kadar çekmiş ve kapüşonunu da kaldırmış olarak alanda tek başınaydı. Çatalıyla yemeğini didikliyor, bir yandan da ıslıklar ve tıslamalar eşliğinde düşen yağmur damlalarının altında sönmekte olan ateşi seyrediyordu. Onları duyunca başını kaldırıp baktı.

"Demek geldiniz." Jill gözlerini onlara dikti. "Lütfen bana kuralları delmediğini söyle, Alice."

Sessizlik. "Pardon?"

Jill, Alice'in elini işaret etti. "Telefonlara izin yoktu."

Lauren, kadının soluğunu bıraktı duydu. "Biliyorum. Özür dilerim. Çantamda olduğunu fark etmemişim."

"Bree ile Beth'in görmesine izin verme. Kurallar herkes için aynıdır."

"Biliyorum. Tamam."

"Telefon buradan çekiyor mu?"

"Hayır."

"Demek öyle." Ateşin en son kalıntıları da titreşti ve sonra sönüp gitti. "O zaman nasıl olsa sana bir faydası dokunmayacak."

ALTINCI BÖLÜM

Falk ve Carmen, King'e baktılar. Balta üzerlerine inmiş ve onları bir vuruşta yere sermişti.

"Kovac'ın bir oğlu olduğunu bilmiyordum," dedi Falk sonunda.

"Elbette ideal aile anlayışınıza tam olarak uyacak şekilde değil. Çocuk şimdilerde otuz yaşlarında olmalı, Kovac'ın, memleketindeki bir barmaid ile gelgeç ilişkisinin meyvesi. İlişkileri, bu çocuğun yani Samuel'ın ya da Sam'in doğumuyla sona erdi ve görünen o ki Kovac, sıradan bir akıl hastasından hiç de beklenmeyecek bir şekilde çocuğu nüfusuna geçirerek herkesi şaşırttı." King içini çekti. "Ama çocuk dört beş yaşlarına geldiğinde, o çoktan hapse düşmüştü bile. Annenin de alkol sorunu vardı, böylece Sam bir koruyucu aileden ötekine gezip durarak büyüdü. Onlu yaşlarının sonunda tekrar ortaya çıktı ve babasını hapishanede ziyaret etmeye başladı – denilene göre tek ziyaretçisi de oydu. Sonra, beş yıl kadar önce yine ortadan kayboldu. Kayıp, öldüğü kabul ediliyor."

"Kabul ediliyor ama kanıtlanmadı mı?" diye sordu Carmen.

"Hayır." King, yolun başında beliren bir arama grubuna baktı, yüzlerine bakılırsa hiç de iyi haberler getirmiyorlardı. "Ama boyunu aşan fikirleri olan, küçük çaplı bir dolandırıcıymış. Uyuşturucu ticaretine bulaştığı, motosiklet çetesi mensuplarıyla içli dışlı olduğu söyleniyordu. Zaten an meselesiydi, ya babasının izinden gidip bir nedenden dolayı hapse girecek ya da yanlış kişinin yoluna çıkıp bedelini ödeyecekti. Melbourne'de, durumu

kesinleştirmeye çalışan adamlarımız var." Acı acı gülümsedi. "Bu iş, zamanında yapılmış olsaydı çok daha iyi olurdu. Ama Sam Kovac gibi bir adam kayıplara karıştığı zaman, üzülen kimse olmaz. Onun gibi bir pisliğe değer verecek tek kişi, babasıydı."

"Size onun Alice Russell ile ilgisi olabileceğini düşündüren şey nedir?"

"Bakın, ben böyle düşünmüyorum. Gerçekten. Ama Martin Kovac'ın, orman arazisinde bir yerlerde bir üssünün bulunduğuna ilişkin bir teori hep var olmuştur. Gözden uzak olabileceği bir yer. O dönemlerde, o yerin, kurbanların götürüldüğü yerin yakınlarında olduğu düşünülüyordu ama böyle bir yer gerçekten var olduysa bile, hiçbir zaman bulunamadı." Kaşlarını çattı. "Kadınların verdikleri tariflere bakılırsa, bulundukları bu kulübenin Martin Kovac'la herhangi bir bağlantısının olması uzak bir olasılık."

Falk ve Carmen birbirlerine baktılar.

"Peki, bu durum karşısında kadınlar nasıl tepki verdi?"

"Onlara söylemedik. Endişelenilmesi gereken bir şeylerin varlığından emin olana kadar bunun bir yararının olmayacağına karar verdik."

"Ve sizin bu kulübenin nerede bulunduğuna ilişkin hiçbir fikriniz yok mu?"

"Kuzeyde bir yerlerde olduğu sanılıyordu ama burada 'kuzey' çok geniş bir alanı kapsar. İyi bilmediğimiz yüzlerce hektarlık alan var."

"Bu alanı Alice'in telefonundan alınan sinyaller doğrultusunda daraltmanız mümkün olamaz mı?" diye sordu Falk, ama King başını iki yana salladı.

"Eğer yüksek bir yer söz konusu olsaydı, bu belki mümkün olabilirdi. Ama görünen o ki mevcut durum bu yönde değil. Şansınızın olabileceği alanlar var ama bu hiçbir işe yaramaz. Bazıları sadece birkaç metre kare büyüklüğünde ya da sinyal bir gelip bir gidiyor."

Bir araştırmacı patikadan King'e seslendi, memur da onu gördüğünü belirtecek şekilde elini salladı.

"Affedersiniz, gitsem iyi olur. Daha sonra konuşuruz."

"BaileyTennants grubunun geri kalan üyeleri de hâlâ burada mı? Onlarla da konuşmamız gerekebilir," dedi Carmen, memurun peşinden kendileri de yola dönerken.

"Kadınlardan şimdilik buradan ayrılmamalarını istedim. Erkeklerin, Daniel Bailey dışında, tamamı geri döndüler. Gerekirse onlara, bana yardım ettiğinizi söyleyebilirsiniz. Edindiğiniz bilgileri paylaşmanız koşuluyla tabii."

"Evet. Anlaşıldı."

"Gelin, sizi Ian Chase ile tanıştırayım." King bir elini havaya kaldırdı, kırmızı eşofman üstü giymiş genç bir adam arama ekibinden ayrılarak onlara doğru geldi. "Buradaki Özel Maceralar programını o yürütüyor." Neredeyse gülümseyecekti. "Size, bütün bunların normalde nasıl hatasız işlediğini size kendisi anlatsın."

"Eğer doğru yolları izlerseniz, bu iş gerçekten kolaydır," diyordu Ian Chase. Sanki Alice Russell'ın her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi gözlerini çalılıktan hiç ayırmayan, koyu renk saçlı, sırım gibi bir adamdı.

Falk ve Carmen, ıssız köy yolunda Chase'in minibüsünü takip ederek hep birlikte misafirhaneye geri dönmüşlerdi. Şimdi de Chase'in bir eli, bir yolun başlangıcını gösteren tahta bir işarete dayanmıştı. Gelip geçen mevsimlerin yıprattığı oyma harflerde "*Mirror Şelalesi*" yazısı hâlâ okunabiliyordu. Ayaklarının dibinde de çalıların arasına dalıp gözden kaybolan pis ve dolambaçlı yol uzanıyordu.

"Kadınların grubunun yola çıktıkları yer burasıydı," dedi Chase. "Mirror Şelalesi yolu en zorlu rotalarımız arasında bile sayılmaz. Bir yılda buraya on beş grup gelebiliyor ve hiçbir sorunla karşılaşmıyoruz."

"Hiç mi?" diye sordu Falk. Chase ağırlığını verdiği noktayı değiştirdi.

"Belki ancak ayda yılda bir... Bazen kimi grupların geç kaldığı görülür. Ama onlar da kaybolmaktan ziyade genellikle ya-

vaştırlar. Rotayı geriye doğru izleyecek olursanız onları en son kamp yerinin yakınlarında, kendilerini güçbela sürükleyerek yol almaya çalışırken bulursunuz. Çantalarını taşımaktan bitkin düşmüşlerdir."

"Ama bu sefer öyle olmadı," dedi Carmen.

"Hayır." Chase başını salladı. "Bu sefer olmadı. Kulübelerde bulunan kutulara kampın ikinci ve üçüncü geceleri için yiyecek ve su bırakırız, böylelikle gruplar yol boyunca her şeyi kendileri taşımak zorunda kalmazlar. Sonunda, kızlar ortaya çıkmayınca bir çift bekçi kulübelere gitti. Bekçilerin bildikleri kestirme yollar vardır, anlıyorsunuz ya? Üçüncü kamp yerindeki kilitli kutuyu kontrol ettiler. Kızların oradan geçtiklerini gösteren hiçbir belirti yoktu. Aynı durum ikinci kamp yeri için de geçerliydi. İşte o zaman resmi yetkilileri çağırdık."

Cebinden bir harita çıkardı ve batıda son bulmadan önce hafifçe kuzeye doğru kıvrılan kalın, kırmızı bir çizgiyi gösterdi.

"Onların izledikleri yol işte buydu. Muhtemelen buralarda bir yerlerde yanlış bir yöne saptılar." Kâğıtta birinci ve ikinci kamp yerlerini işaret eden geçitlerin arasını deldi. "Kanguru yoluna sapmış olduklarından büyük ölçüde eminiz. Sorun şu ki ondan sonra nereye gittiklerini ve geldikleri yoldan ne zaman geri dönmeye çalıştıklarını bilmiyoruz."

Falk yolu inceledi. Kâğıt üzerinde son derece kolaymış gibi görünüyordu ama Falk çalıların her şeyin şeklini nasıl bozup çarpıttığını iyi bilirdi.

"Erkeklerin grubu yürüyüşe nereden başladı?"

"Onlar buraya arabayla yaklaşık on dakika mesafedeki bir noktadan yola çıktılar." Chase, bu kez siyah kalemle işaretlenmiş olan bir başka çizgiyi gösterdi. İlk gün için kadınların yoluna neredeyse paralel devam etmiş ama sonra, batıda aynı noktada son bulmadan önce güneye doğru kıvrılmıştı. "Erkekler bir saat kadar daha geç yola çıktılar ama yine de ilk kamp yerlerine ulaşmak için yeterince zamanları olmuş. Görünüşe göre, bir iki kadeh içki içmek için kızların kampına uğramalarına yetecek zamanı da bulmuşlar."

"Affedersiniz, gitsem iyi olur. Daha sonra konuşuruz."

"BaileyTennants grubunun geri kalan üyeleri de hâlâ burada mı? Onlarla da konuşmamız gerekebilir," dedi Carmen, memurun peşinden kendileri de yola dönerken.

"Kadınlardan şimdilik buradan ayrılmamalarını istedim. Erkeklerin, Daniel Bailey dışında, tamamı geri döndüler. Gerekirse onlara, bana yardım ettiğinizi söyleyebilirsiniz. Edindiğiniz bilgileri paylaşmanız koşuluyla tabii."

"Evet. Anlaşıldı."

"Gelin, sizi Ian Chase ile tanıştırayım." King bir elini havaya kaldırdı, kırmızı eşofman üstü giymiş genç bir adam arama ekibinden ayrılarak onlara doğru geldi. "Buradaki Özel Maceralar programını o yürütüyor." Neredeyse gülümseyecekti. "Size, bütün bunların normalde nasıl hatasız işlediğini size kendisi anlatsın."

"Eğer doğru yolları izlerseniz, bu iş gerçekten kolaydır," diyordu Ian Chase. Sanki Alice Russell'ın her an ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi gözlerini çalılıktan hiç ayırmayan, koyu renk saçlı, sırım gibi bir adamdı.

Falk ve Carmen, ıssız köy yolunda Chase'in minibüsünü takip ederek hep birlikte misafirhaneye geri dönmüşlerdi. Şimdi de Chase'in bir eli, bir yolun başlangıcını gösteren tahta bir işarete dayanmıştı. Gelip geçen mevsimlerin yıprattığı oyma harflerde "*Mirror Şelalesi*" yazısı hâlâ okunabiliyordu. Ayaklarının dibinde de çalıların arasına dalıp gözden kaybolan pis ve dolambaçlı yol uzanıyordu.

"Kadınların grubunun yola çıktıkları yer burasıydı," dedi Chase. "Mirror Şelalesi yolu en zorlu rotalarımız arasında bile sayılmaz. Bir yılda buraya on beş grup gelebiliyor ve hiçbir sorunla karşılaşmıyoruz."

"Hiç mi?" diye sordu Falk. Chase ağırlığını verdiği noktayı değiştirdi.

"Belki ancak ayda yılda bir... Bazen kimi grupların geç kaldığı görülür. Ama onlar da kaybolmaktan ziyade genellikle ya-

vaştırlar. Rotayı geriye doğru izleyecek olursanız onları en son kamp yerinin yakınlarında, kendilerini güçbela sürükleyerek yol almaya çalışırken bulursunuz. Çantalarını taşımaktan bitkin düşmüşlerdir."

"Ama bu sefer öyle olmadı," dedi Carmen.

"Hayır." Chase başını salladı. "Bu sefer olmadı. Kulübelerde bulunan kutulara kampın ikinci ve üçüncü geceleri için yiyecek ve su bırakırız, böylelikle gruplar yol boyunca her şeyi kendileri taşımak zorunda kalmazlar. Sonunda, kızlar ortaya çıkmayınca bir çift bekçi kulübelere gitti. Bekçilerin bildikleri kestirme yollar vardır, anlıyorsunuz ya? Üçüncü kamp yerindeki kilitli kutuyu kontrol ettiler. Kızların oradan geçtiklerini gösteren hiçbir belirti yoktu. Aynı durum ikinci kamp yeri için de geçerliydi. İşte o zaman resmi yetkilileri çağırdık."

Cebinden bir harita çıkardı ve batıda son bulmadan önce hafifçe kuzeye doğru kıvrılan kalın, kırmızı bir çizgiyi gösterdi.

"Onların izledikleri yol işte buydu. Muhtemelen buralarda bir yerlerde yanlış bir yöne saptılar." Kâğıtta birinci ve ikinci kamp yerlerini işaret eden geçitlerin arasını deldi. "Kanguru yoluna sapmış olduklarından büyük ölçüde eminiz. Sorun şu ki ondan sonra nereye gittiklerini ve geldikleri yoldan ne zaman geri dönmeye çalıştıklarını bilmiyoruz."

Falk yolu inceledi. Kâğıt üzerinde son derece kolaymış gibi görünüyordu ama Falk çalıların her şeyin şeklini nasıl bozup çarpıttığını iyi bilirdi.

"Erkeklerin grubu yürüyüşe nereden başladı?"

"Onlar buraya arabayla yaklaşık on dakika mesafedeki bir noktadan yola çıktılar." Chase, bu kez siyah kalemle işaretlenmiş olan bir başka çizgiyi gösterdi. İlk gün için kadınların yoluna neredeyse paralel devam etmiş ama sonra, batıda aynı noktada son bulmadan önce güneye doğru kıvrılmıştı. "Erkekler bir saat kadar daha geç yola çıktılar ama yine de ilk kamp yerlerine ulaşmak için yeterince zamanları olmuş. Görünüşe göre, bir iki kadeh içki içmek için kızların kampına uğramalarına yetecek zamanı da bulmuşlar."

Carmen kaşlarını kaldırdı. "Bu olağan bir şey midir?"

"Arzu edilen bir şey değil ama bazen olabiliyor. İki kamp yerinin arası, aşılması güç bir mesafe sayılmaz ama yoldan çıkma riskiniz her zaman mevcuttur. Bir şeyler ters gidecek olduğunda da gerçekten ters gidebilir."

"Erkekler neden geç kalmışlardı?" diye sordu Falk. "Hepsinin de aynı araçta olduklarını sanıyordum."

"Daniel Bailey dışında," dedi Chase. "O, otobüsü kaçırmıştı."

"Ah, demek öyle. Nedenini söyledi mi peki?"

Chase başını salladı. "Bana değil. Diğerlerinden özür dilemiş. Onlara, iş yüzünden geç kaldığını söylemiş."

"Anladım." Falk tekrar haritaya baktı. "O gün, her birine bunlardan verildi mi, yoksa...?"

Chase başını salladı. "Birkaç hafta önceden onlara gönderdik. Ama takım başına sadece birer tane aldılar ve kopyalarının çıkarılmaması gerektiği de kendilerine bildirildi. Bunu yapmak istedikleri takdirde onları engelleyemeyiz elbette ama bu da sürecin bir parçasıdır. Buradaki az bulunurluğu takdir etmelerini, bir şeylerin yerinin her zaman doldurulamayacağını anlamalarını sağlar. Telefonlara izin verilmemesinin nedeni de aynıdır. Teknolojiden ziyade kendilerine güvenmelerini isteriz. Zaten telefonlar da düzgün çalışmıyor."

"Peki, yola çıktıklarında grup nasıl görünüyordu?" diye sordu Falk. "Sizin fikrinize göre?"

"İyilerdi," diye hiç duraksamadan yanıt verdi Chase. "Belki biraz gergin oldukları söylenebilir ama olağandışı bir durum değildir bu da. Eğer bende herhangi bir şekilde endişe doğmasına yol açmış olsalardı yola çıkmalarına kesinlikle izin vermezdim. Ama gayet mutlu görünüyorlardı. Bakın, siz kendiniz de görebilirsiniz."

Cebinden telefonunu çıkardı ve Falk'un görebilmesi için uzatmadan önce ekrana hafifçe vurdu. Bir fotoğraftı bu.

"Bunu yola çıkmalarından önce çektim."

Beş kadın da gülümsüyordu, kolları birbirlerine dolanmıştı. Grubun ortasında Jill Bailey vardı. Sağ kolunu Alice'in beline

dolamıştı, onun kolu da, Falk'un Lauren Shaw olarak tanıdığı bir kadınınkine dolanmıştı. Jill'in diğer yanında ise birbirlerine biraz benzeyen ama kesinlikle çok da fazla benzemeyen daha genç iki kadın duruyordu.

Falk, Alice'i inceledi, sarı saçları yanlardan hafifçe kabarmıştı. Kırmızı bir ceketle siyah pantolon giymiş ve kolunu da hafifçe Jill'in omuzlarına dayamıştı. Ve Ian Chase haklıydı. Bu fotoğrafa hapsedilmiş tek anda, tümü de yeterince mutlu görünüyordu.

Falk telefonu ona geri verdi.

"Arama ekipleri için fotoğrafı çoğaltıyoruz," dedi Chase. "Gelin. Size yolun başladığı yeri göstereyim. Az kullanılmış botlarını inceleyerek Falk ile Carmen'i tepeden tırnağa süzdü. Bakışları, Falk'un yanmış eli üzerinde kısa bir an oyalandı. "Şelaleye kadar biraz yürümeniz gerekecek ama çok zorlanmazsınız."

Ağaçların arasına daldılar ve neredeyse aynı anda Falk'un eli çamların iğnelerinden ve dikenlerden dolayı acımaya başladı. Onun yerine çevresindekilere odaklanarak acıyı göz ardı etti. Yolun sınırları gayet iyi belirlenmişti ve Falk çıkıntıları ve çentikleri görebiliyordu, ayak izleri de muhtemelen yağmur tarafından silinmişti. Tepelerinde, uzun okaliptüs ağaçları rüzgârda sallanıyordu. Sürekli gölgelerin içinden yürüyorlar ve Falk, Carmen'in, üzerindeki cekete rağmen titrediğini görebiliyordu. Alice Russell'ı düşündü. Onun, oradan ayrılmasını engelleyecek bir şeylere doğru yürüyerek çalılıkların içine girerken aklından neler geçirdiğini merak etti.

"Özel Maceralar programı nasıl işliyor?" Falk'un sesi, çalılıkların hışırtısına karşı hiç de doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkmıştı.

"Personel eğitimi programları, ekip kaynaştırma faaliyetleri için kişiye özel etkinlikler düzenleriz," dedi Chase. "Müşterilerimizin çoğu Melbourne'dendir ama sunduğumuz etkinlikler eyaletin tamamına yöneliktir. Halat kursları, günlük geziler, ne isterseniz."

"Buradaki programı siz tek başınıza mı yürütüyorsunuz?"

"Çoğunlukla. Birkaç saat ileride bir hayatta kalma kursunu

yöneten başka biri daha var. Birimiz izne çıktığında, diğerimiz onun yerine bakar ama çoğu zaman sadece ben olurum."

"Siz de burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Falk. "Parkta sizin de kaldığınız bir yer var mı?"

"Hayır, benim kasabada küçük bir evim var. Benzin istasyonunun yakınlarında."

Gelişim yıllarının tamamını kuş uçmaz kervan geçmez bir bölgede geçirmiş olan Falk, biraz önce önünden geçtikleri birkaç dükkânı kasaba olarak tanımlamakta kendisinin bile zorlanacağını düşündü.

"Biraz ıssız görünüyor," dedi, Chase ise omuzlarını silkti.

"O kadar da kötü değil." Engebeli yolda, oradan daha önce defalarca geçmiş birinin rahatlığıyla yol alıyordu. "Açık havada olmayı severim ve bekçiler de iyi insanlardır. Daha gençken kamp yapmak için buraya gelirdim o yüzden bölgeyi de tanırım. Masa başında bir işte çalışıyor olmayı asla istemezdim. Özel Maceralar'a üç yıl önce kaydoldum, son iki yıldır da buradayım. Ama benim görev yaptığım sürede böyle bir şey ilk kez oluyor."

Falk uzaklarda çağıldayarak akan suyun o belirgin sesini duyabiliyordu. Ağır ağır yürüyorlardı ama yola koyulduklarından beri hep yokuş yukarı gitmekte oldukları da kesindi.

"Alice'i bulmaları sizce ne kadar zaman alır?" diye sordu Falk. "En iyi olasılıkla..."

Chase'in ağzının köşeleri aşağı kıvrıldı. "Bir tahminde bulunmak güç... Yani Alaska ile yarışacak koşullardan bahsediyor değiliz elbette ama kışları burası gerçekten çok soğuk olur. Özellikle de geceleri, ve özellikle de sığınabileceğiniz hiçbir yer yoksa. Açık havada mahsur kalırsınız, biraz rüzgâr, biraz yağmur ve kısa sürede yolun sonuna gelmeniz mümkündür." İçini çekti. "Ama eğer kafası çalışan biriyse, elinden geldiğince kendini sıcak ve kuru tutacak ve bol su içecektir. O zaman ne olacağını kimse bilemez. İnsanlar kimi zaman, sandığınızdan daha dayanıklı çıkabiliyor."

Bir dönemeci döndükleri o sırada Chase sesini yükseltmek zorunda kalmıştı, çok geçmeden de kendilerini beyaz bir su per-

desiyle karşı karşıya buldular. Bir ırmak sarp bir kayalıktan aşağı akıyor ve kendilerinin çok altında kalan bir havuza dökülüyordu. Yürüyerek köprüyü geçerlerken şelalenin uğultusu kulaklarını dolduruyordu.

"Mirror Şelalesi," dedi Chase.

"Muhteşem." Carmen köprünün korkuluğuna yaslandı, saçları yüzüne çarpıyordu. Hoş bir serpinti, serin havaya neredeyse asılı gibiydi. "Yüksekliği ne kadar?"

"Sadece bir bebek sayılır, yaklaşık on beş metre," dedi Chase. "Ama dibindeki havuzun derinliği de bir o kadar vardır ve suyun basıncı da öylesine yüksektir ki oraya girmek istemezsiniz. Düşüşün kendisi o kadar da kötü değildir, sizi öldüren daha ziyade şok ve soğuk olur. Ama şanslısınız, onu görmek için yılın en iyi zamanı şimdi, yazları bu kadar etkileyici olmaz. Debisi bu yıl biraz azaldı. Kuraklık olduğunu biliyor musunuz?"

Falk cebindeki derisi pürüzsüz elini yumruk yaptı. Evet. Biliyordu.

"Ama havalar bozduğundan beri durum düzeldi," diye devam etti Chase. "Kış yağmurları çok şiddetliydi. Şelalenin neden bu adı aldığını şimdi kendiniz de görebilirsiniz."

Falk bunu görebiliyordu. Şelalenin yere döküldüğü noktada, köpüren suyun büyük bölümü ırmak tarafından sürüklenip götürülüyordu. Ama doğanın oluşumundaki bir sapma, bir tarafta doğal bir çukur yaratmıştı, akıntı bu geniş ve sakin havuza dökülüyordu. Su hafif hafif dalgalandıkça, yüzeyi, etrafı saran muhteşem manzarayı, bir iki ton daha koyu, aslına özdeş bir görüntü halinde yansıtıyordu. Falk büyülenmişçesine durup aşağıda çağıldayan bembeyaz gürültüyü izledi. Chase'in kemerinde vınlayan telsiz büyüyü bozuverdi.

"Gitsem iyi olur," diye konuştu. "Eğer hazırsanız."

"Sorun değil."

Falk, Chase'i takip etmek üzere döndüğü zaman, gözleri uzaklardaki renkli bir noktaya takıldı. Şelalenin öteki ucunda, yolun çalılıklar arasında gözlerden kaybolduğu yerde ufak tefek, yalnız bir siluet durmuş suya bakıyordu. Bir kadın, diye düşün-

dü Falk, mor renkli şapkası çevrenin yeşilleri ve kahverengileriyle tezat oluşturuyordu.

"Orada biri var," dedi Falk, Carmen'e.

"Ah, evet." Carmen, onun gösterdiği noktaya baktı. "Tanıyor musun?"

"Bu mesafeden hayır."

"Ben de. Ama Alice olmadığı kesin."

"Hayır." Kadının vücut yapısı fazla inceydi, şapkanın altından fırlayan saçları da koyu renkti. "Ne yazık ki..."

Kadının, bulunduğu mesafe ve şelalenin uğultusu dolayısıyla onları duymuş olması mümkün değildi ama başını sertçe onların bulunduğu yöne doğru çevirdi. Falk elini kaldırdı ama ufak tefek siluet kıpırdamadı. Yola doğru giden Chase'i takip ederlerken, Falk bir iki kez arkasına dönüp baktı. Kadın, ağaçlar üzerlerine kapanana kadar onları seyretmeye devam etti, ondan sonra Falk onu bir daha göremedi.

İkinci Gün: Cuma Sabahı

Çadırı sarsan gürültü karşısında irkilen Beth, kapının fermuarını içeriden açtı. Dönüp arkasına baktı. Bir yana kıvrılmış, uzun kirpikleri yanaklarına değen ve saçlarının da başının çevresinde koyu renkli bir hâle meydana getirdiği kız kardeşi hâlâ derin bir uykudaydı.

Çocukken de hep bu şekilde uyurdu. İkisi de bu şekilde uyurlardı, neredeyse burun buruna, saçları yastığın üzerinde birbirine dolaşır, nefesleri birbirlerine karışırdı. Beth, her sabah gözlerini açınca yastığın üzerinde kendi imgesini görmeye alışmıştı. Ama uzun bir süredir yaşanmıyordu bu durum. Beth artık böyle uyumuyordu. Beth'in uykusu, bu günlerde kesik kesik ve huzursuzdu.

Sürünerek serin havaya çıktı ve eğilip botlarını ayaklarına geçirirken çadırın fermuarını da arkasından kapattı. Dün hava nemliydi, bugün de öyle. Gökyüzü de tıpkı bir gün önceki kadar gri ve bulutluydu. Diğer çadırlarda hiçbir hareketlilik göze çarpmıyordu. Tek başınaydı.

Birden, kız kardeşini uyandırmak için içinde şiddetli bir arzu duydu, böylelikle ikisi birlikte yalnız olabilirlerdi, uzun süredir ilk defa... Beth, ne kadar süredir olduğundan emin değildi. Ama böyle bir şey yapmayacaktı. Alice kız kardeşlerin çantalarını aceleyle aynı çadırın önüne fırlattığı zaman, Bree'nin bakışlarında beliren hayal kırıklığını görmüştü. Bree, çadırını kız kardeşi yerine amiriyle paylaşmayı tercih ederdi.

Beth bir sigara yaktı, ilk dumanı içine çekerek uyuşmuş kaslarını gerdi. Dün geceden kalan közlerin soğuk ve siyah bir hâlde durduğu ateşin başına gitti. Kullanılmış yemek torbaları bir taşın altına yığılmış, içindeki artıklar da hafifçe dışarıya sızmıştı. Güveçten arta kalanlar parçalanıp etrafa dağılmıştı –gece bir hayvan tarafından bulunmuş olmalıydı– ama geriye hâlâ epeyce kalmış-

tı. Ne ziyankârlık, diye düşündü Beth, midesi guruldayarak. O, kendisininkini büyük bir zevkle yemişti.

Yakınlarına tünemiş bir yalıçapkını kara gözleriyle onu seyrediyordu. Boş yiyecek paketlerinin birinden bir biftek parçası alıp kuşa doğru fırlattı, kuş, gagasının ucuyla eti hemen kaptı. Kuş başını oynatarak eti ileri geri sallarken Beth sigarasını içmeye devam etti. Kuş, en sonunda etin ölü olduğuna kanaat getirdi ve bir lokmada midesine indirdikten sonra Beth'i bir kez daha tek başına bırakarak uçup gitti. Beth sigarasını söndürmek için eğildi ve botu yarı yarıya boşalmış bir şarap şişesine çarptı. Şişe, içindekini, yerde âdeta bir kan lekesi oluşturacak şekilde dışarıya boşaltarak yuvarlandı.

"Kahretsin."

Birden öfkeye kapıldığını hissetti. Yüzsüz bir şıllıktan başka bir şey değildi Alice. O çadırlarla ilgili etrafa emirler yağdırırken, Beth ağzını açmamış ama kendisine kafayı çekmesini önerdiği zaman şaşkın şaşkın bakmıştı. Onun bakışları karşısında eğlenen Alice, Beth'in kendi çantasını açmış ve içindekileri altüst edip en sonunda üç şarap şişesi çıkarmıştı. Beth onları daha önce hiç görmemişti.

"Bunlar benim değil."

Gülmüştü Alice. "Biliyorum. Onlar herkes için."

"O zaman neden benim çantamda duruyorlar?"

"Herkes için çünkü." Sanki bir çocuğa anlatır gibi tane tane konuşuyordu. "Erzakın taşınmasına hepimiz yardım etmek zorundayız."

"Ben kendi payıma düşeni taşıyorum zaten. O şişeler neredeyse bir ton ağırlığında. Hem..." Durmuştu.

"Hem ne?"

"Hem benim bunu yapmamam gerekiyor."

"Neyi yapmaman gerekiyor? Yardım etmeyi mi?"

"Hayır." Beth kız kardeşine bakmıştı ama Bree ona öfkeyle bakıyordu, yanakları duyduğu mahcubiyetten dolayı kızarmıştı. *Olay çıkarmaya kalkma sakın.* Beth içini çekti. "Benim alkol bulundurmamam gerekiyor."

"Pekâlâ." Alice şişelere hafifçe vurdu. "Artık sende değiller. Sorun çözüldü."

"Jill biliyor mu?"

Bunu duyunca durmuştu Alice. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama alaycı hali kaybolmuştu.

"Ne?"

"Jill, onları benim çantama koyduğunu biliyor mu?"

"Sadece birkaç şişe, Beth. Eğer ağır yara aldığını düşünüyorsan şikâyette bulun." Alice beklemiş ve Beth en sonunda başını sallayana kadar aralarındaki sessizlik uzayıp gitmişti. Kendisi uzaklaşırken Alice'in gözlerini devirerek ona baktığını görmüştü Beth.

Sonradan, Lauren kamp ateşinin başında ona şişeyi uzattığında, Beth uzun bir süredir duyduğundan çok daha güçlü bir arzu duymuştu. Orman, sır saklamak için uygun bir yer gibi görünüyordu. Ve Bree de ona gözcülük edemeyecek kadar meşgul gibiydi. Şarabın kokusu, insana tıpkı bir kucaklama kadar sıcak ve tatlı geliyordu ama neyse ki Beth, kazara evet demeden önce hayır diyebilmeyi başarmıştı.

Daniel Bailey'nin, erkekleri buraya getirmemiş olmasını dilerdi. Yanlarında fazladan alkol getirmiş olmamalarını da. Bir grup ortamında bulunduğu zaman, direnmek ona daha güç geliyordu. İnsana parti hissiyatı veriyordu, ne kadar berbat olursa olsun.

Bu, Beth'in, icra kurulu başkanını şahsen ilk görüşüydü. O, veri arşivlerinin lağım kanallarına inmeye tenezzül etmezdi ve Beth de on ikinci kata hiçbir zaman davet edilmemişti. Ama insanların ondan bahsediş şekillerine bakılırsa daha fazlasını beklemişti. Kamp ateşinin çevresindeyken, yüz dolarlık saç kesimi ve yüzünde de belli ki bir zamanlar kendisine çekici olduğu söylenmiş bir gülümsemeyle oturan adamlardan bir diğeriydi sadece. Belki ofisteyken daha farklı görünüyordu.

Beth, Daniel'ı seyrediyor ve onun Alice'i bir kenara çekip sonra da karanlığın içinde onunla birlikte gözden kaybolduğunu gördüğü zaman işte bunları düşünüyordu. Acaba aralarında bir şey mi vardı? Beth merak etti. Tavırlarında durumun böyle olmadığını düşündüren bir şey vardı ama Beth nereden bilebilirdi

ki? En son birinin karanlıkta onunla birlikte gözden kaybolmayı istemesinin üzerinden yıllar geçmişti.

Kamp alanının çevresinde gezinip konuşacak birilerini ararken, konuşmalarının bir bölümü gelmişti kulağına. Hayır. İlk kez haklıydı. Bu, seks sonrası yapılabilecek türden bir konuşmanın girizgâhı değildi kesinlikle.

Sonradan uyku tulumlarının içine girdiklerinde, Beth, "Patron biraz kendini beğenmiş, sence de öyle değil mi?" diye fısıldamıştı kız kardeşine.

"Maaşını o ödüyor, Beth. Böyle olmaya hakkı var."

Bree bu sözleri söyledikten sonra sırtını dönmüş ve Beth'i, çadırı seyredip sigaraya veya tercihen daha güçlü bir şeye duyduğu özlemle baş başa bırakmıştı.

Şimdi ise gökyüzü giderek aydınlanırken dışarıda durmuş geriniyor ve idrar kesesindeki ağırlığı daha fazla göz ardı edemeyeceğini hissediyordu. Dün gece karanlıkta, geçici tuvalet alanları olarak belirlemiş oldukları ağaca bakındı. İşte oradaydı. Açıklığın biraz ilerisinde, çadırların arkasında duruyordu. Dallarından biri kırık olan ağaçtı.

Beth bastığı yere dikkat ederek yürümeye başladı. Yerel vahşi yaşam hakkında, burada muhtemelen üzerine basmayı hiç de arzu etmeyeceği bir yığın şeyin bulunması dışında, fazla bir bilgisi yoktu. Arkasında, kamp alanında bir hareketlilik başlamıştı. Bir çadırın açılan fermuarının çıkardığı hışırtıyı alçak sesle yapılan konuşmalar izledi. Biri daha kalkmıştı.

Ağacın önünde durdu. Bu muydu acaba? Gün ışığında daha farklı görünüyordu ama Beth onun doğru ağaç olduğunu düşündü. Ağacın kırık dalı baş yüksekliğindeydi. Ve eğer dikkatini verecek olursa hafif bir idrar kokusu dahi alabildiğini düşündü.

Orada dikilirken, kamp alanından yankılanan sesler geldi kulağına. Alçak sesle konuşuyorlardı ama yine de kim olduklarını tanımıştı. Jill ve Alice'ti.

"Dün gece biraz içtin. Sadece sen değil, hepimiz..."

"Hayır, Jill. Bu, içki yüzünden değil. Sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum. Geri dönmem gerek."

"Seninle birlikte hepimiz geri dönmek zorunda kalırız."

"Ben yolumu tek başıma da bulabilirim."

"Kendi başına geri dönmene izin veremem. Hayır. Beni dinle. Her şeyden önce, yasal yükümlülük söz konusu... Hep birlikte geri dönmeye mecburuz."

Alice yanıt vermedi.

"Ayrıca şirket de beşimiz için talep edilen bedeli yine de ödemek zorunda kalır. Ama kendini iyi hissetmiyorsan, bunun hiçbir önemi yok elbette." Jill sorumluluk reddini havaya asılı hâlde bıraktı. "Ama sigorta için yine de bir doktorun mektubuna ihtiyacımız var, bu yüzden eğer çok fazla şarap içmekten kaynaklanan bir durumsa..."

"Jill..."

"Yoksa çadırda geçirilen ilk gecenin verdiği sıkıntı mı? İnan bana, bunun hiç kimsenin hoşuna gidecek bir şey olmadığını gayet iyi biliyorum."

"Hayır, değil."

"Zaten her halükârda pazar gününden önce Melbourne'e geri dönebilmemiz mümkün değil, o yüzden kıdemli bir takım üyesi olarak senin de kalman çok daha iyi..."

"Evet." Bir iç çekiş. "Pekâlâ."

"Devam edebilecek misin?"

Bir sessizlik. "Sanırım."

"Güzel."

Rüzgâr Beth'in tepesindeki dalları oynatarak, yapraklarda biriken suyun başından aşağıya boşalmasına yol açtı. Buz gibi bir damla boynundan aşağı süzüldü ve Beth bir anda kararını vererek kot pantolonunu indirip ağacın arkasına çömeldi. Derhal dizleri ağrımaya başladı ve kalçalarının buz kestiğini hissetti. Akıntının gitmesine izin vermek için botunu hafifçe kenara çekti ve tam o anda da arkasından hızla gelen ayak seslerini duydu. İrkildi, arkasına döndü ve gürültüyle poposunun üzerine yere oturdu. Çıplak teni aynı anda hem soğuk hem sıcak hem de ıslak olan toprağa çarptı.

"Tanrı aşkına? Gerçekten mi? Çadırların yanı başında?"

Beth, aydınlık, gri gökyüzüne karşı gözlerini kırpıştırdı, kot pantolonu dizlerinin üzerindeydi, avcu da ılık bir şeyin içine gömülmüştü. Alice tekrar aşağıya, ona baktı. Yüzü solgun ve gergindi. Belki de gerçekten hastadır, diye düşündü Beth belli belirsiz.

"Eğer kalkıp kararlaştırdığımız yere dek yürüyemeyecek kadar tembelsen, en azından bu işi kendi çadırının yanında yapacak kadar terbiye sahibi ol, benimkinin değil."

"Ben sanmıştım ki..." Beth ayağa kalkıp pantolonunu düzeltmeye çalıştı. Daracık ve sıkı pantolon, her türlü çekiştirme girişimine karşı koyuyordu. "Affedersin, ben sanmıştım ki..." Tanrı'ya şükürler olsun, ayağa kalkabilmişti şimdi, tek bir sıcak damla ağır ağır uyluklarından aşağı süzüldü. "Ben bunun o ağaç olduğunu sanmıştım."

"Bunun mu? Çadırlarla arasındaki uzaklık birkaç metre bile değil."

Beth bakma cesaretini kendinde bulabildi. Birkaç metreden daha fazla olması gerekirdi, değil mi? Karanlıkta sanki daha fazla gibi görünmüştü ama en azından beş metre vardı.

"Ve üstelik bayır aşağı bile değil."

"Tamam. Sana üzgün olduğumu söyledim."

Beth, Alice'i susturmak istiyordu ama bunun için çok geçti artık. Bir hışırtı duyuldu ve çok geçmeden, çadırların arasından üç tane baş göründü. Beth, kız kardeşinin bakışlarının sertleştiğini gördü. Bree'nin neler olduğunu tam olarak bilmeye ihtiyacı yoktu, gördüğü kadarı ona yeterdi. *Beth yine yapacağını yapmıştı.*

"Bir sorun mu var?" diye seslendi Jill.

"Hayır. Her şey kontrol altında..." Alice doğruldu. "Doğru ağaç o." Uzaklardaki bir noktayı işaret etti. Görünürde tek bir kırık dal bile yoktu.

Beth, çadırların önünde kendisine bakmakta olan üç yüze döndü. "Üzgünüm. Ben sanmıştım ki... Affedersiniz."

"Hangisini kastettiğimi görüyor musun?" diye sordu Alice işaret etmeyi sürdürerek.

"Evet, görebiliyorum. Bakın, üzgün olduğumu..."

"Tamam, sorun değil, Beth," diye konuştu Jill, onun sözünü keserek. "Ve sağ ol, Alice. Sanırım doğru ağacın hangisi olduğunu artık hepimiz öğrendik."

Alice gözlerini Beth'ten ayırmadı, sonra kolunu yavaş yavaş indirdi. Beth, güçlükle açıklığa doğru yürümeye koyulurken kimseye bakmıyordu, yüzü alev alevdi. Kız kardeşi hiç konuşmadan çadırın girişinde duruyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Beth, rahatlıkla onun akşamdan kalma olduğunu söyleyebilirdi ve akşamdan kalma olmak da Breanna'ya hiç iyi gelen bir şey değildi.

Beth sessizce çadırdan içeri süzülerek fermuarını arkasından kapattı. Yanındaki tek kot pantolonundan idrar kokusu geliyor ve gözlerinin gerisinde de bir ateş topunun alev alev yandığını hissediyordu. Avuçlarıyla bastırarak onları kapattı ve tıpkı rehabilitasyon merkezinde öğrettikleri gibi hiç hareket etmeden öylece kaldı. Şiddetli arzu geçinceye kadar derin derin nefes al ve güzel şeyler düşünmeye çalış. *Bir iki.*

Nefeslerini sayarken, zihnini toplayarak diğer kadınları kendisiyle birlikte bir çemberin içinde durmaya çağırdığını hayal etti. Görüntü netti ve Beth, kendini Alice'e elini uzatırken görebiliyordu. *Bir iki.* Beth kendini ileriye doğru uzanırken hayal etti, parmaklarını uzatıyor ve onları Alice'in sarı buklelerinin içinden geçiriyordu. *Bir iki.* Saçlara giderek daha sıkı asılıyor ve kadının o pahalı suratını yere doğru bastırıyordu. Kadın, çırpınmaya ve çığlık atamaya başlayana kadar yüzünü pisliğin içine daldırdı. *Bir iki.* Yüze ulaştığında Beth soluğunu son bir kez koyuverdi ve kendi kendine gülümsedi. Danışmanı haklıydı. İstediği şeyi hayalinde canlandırmak gerçekten de ona çok daha iyi hissettirmişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mirror Şelalesi yolundan çıkmak, gerçek bir rahatlama olmuştu. Falk, gökyüzü açılır ve ağaçlar da giderek seyrelirken derin bir nefes aldı. İleride, misafirhanenin pencerelerinden dışarı ışık yayılıyor ama ışıltısı, yolları üzerindeki karanlık çalılıklara tam olarak ulaşamıyordu. O ve Carmen park yerinden geçerken Chase'i izlemişler, çakıl taşlarının botlarının altında ezildiğini hissetmişlerdi. Otele yaklaşırlarken Falk, Carmen'in hafifçe koluna vurduğunu hissetti.

İlerisini işaret ederek, "Bak, orada bir alana bir bedava veriyorlar," diye fısıldadı.

Daniel Bailey, Falk'un ânında tanıdığı bir kadınla birlikte siyah BMW'sinin yanında dikiliyordu. Kadın, kız kardeşi Jill'di. Falk, çenesinin üzerindeki morluğu bu mesafeden bile görebiliyordu ve Başpolis King'in dedikleri aklına geldi. *Bazıları yaralanmıştı.* İlk gün çekildikleri grup fotoğrafında Jill'in çenesinde o morluğun olmadığı kesindi.

Şimdi erkek kardeşiyle yüz yüzeydiler ve tartışıyorlardı. Adaleleri taş gibi sertleşmiş, dudaklarını sımsıkı büzmüş tartışmacılar kendilerini rezalet çıkarmamaya şartlandırmışlardı.

Jill konuşurken öne doğru eğilmişti. Eliyle ormanı gösterdi sonra hemen geriye çekti. Kardeşi ise ona tek bir baş sallamasıyla yanıt verdi. Jill bu kez daha da eğilerek tekrar denedi. Daniel Bailey onun omzunun üstünden ileriye doğru bakıyordu. Kardeşinin gözleriyle karşılaşmaktan kaçınıyor gibiydi. Bir baş sallaması daha... *Sana hayır dedim.*

Jill ona baktı, yüzü ifadeden yoksundu, sonra tek bir kelime daha etmeksizin dönüp merdivenlere ve misafirhaneye doğru yürümeye başladı. Daniel Bailey arabasına yaslanıp onun gözden kayboluşunu izledi. Başını salladı ve bakışları, kırmızı *Özel Maceralar* eşofmanı içindeki Ian Chase'e takıldı. Tartışırken yakalanmaktan dolayı bir an utanmış göründü ama çabuk kendini topladı.

"Hey!" Bailey bir kolunu kaldırdı, sesi park yerinde çınladı. "Bir haber var mı?"

Ona doğru yürümeye başladılar. Falk, Daniel Bailey'yi yakından görme fırsatına ilk kez sahip oluyordu. Bailey'nin ağzı sımsıkıydı ve gözlerinin etrafında da belirgin bir gerilim vardı ama yine de kırk yedi yaşından daha genç görünmeyi başarıyordu. Ayrıca hâlâ yönetim kurulunda yer alan ve şirket broşürlerinin demirbaşı niteliğinde olan babasını, Falk'un fotoğraflarda gördüğünden daha çok andırıyordu. Daniel'ın yüzü Leo Bailey kadar çarpık ve kırışık değildi ama aradaki benzerlik açıktı.

Bailey, Falk ve Carmen'i nazik bir ilgiyle süzdü. Falk bekledi ama adamın gözlerinde, onun kendisini tanıdığına dair gözle görülür herhangi bir belirti seçemedi. İçinde hafif bir rahatlama hissetti. Bu da bir şeydi en azından.

"Size söyleyebileceğimiz yeni hiçbir şey yok korkarım," dedi Chase. "Hiç değilse şimdilik."

Bailey başını salladı. "Ama Tanrı aşkına, bugün geri dönmüş olacağını söylemişlerdi."

"Bugün geri döneceğini *umuyorlardı*."

"Bu iş için daha fazla fon ayrılmasının bir faydası olabilir mi? Hepsini bizim karşılayacağımızı söylemiştim. Bunu biliyorlar, değil mi?"

"Sorun para değil. Sorun geri kalan her şey..." Chase ormana baktı. "Oraların nasıl olduğunu bilirsiniz."

Araştırma alanından ayrılmadan önce, Başpolis King karelere bölünmüş bir harita açmış ve taranması gereken alanları Falk ile Carmen'e göstermişti. Onun dediğine göre, tek bir metrekareyi bile gerektiği şekilde araştırmak tam dört saat alırdı. Üstelik bu-

rası orta sıklıkta bir ormanlık araziydi. Eğer arazi sık ya da dikse veya içinden akarsu geçiyorsa bu iş daha da uzun sürerdi. Falk kareleri saymaya başlamış ama yirmiye geldiğinde vazgeçmişti.

"Kuzeybatı sırtı hâlâ araştırılmadı mı?"

"Bu yıl oraya erişim sağlanamadı. Üstelik bu havada fazlasıyla tehlikeli..."

"Bütün bunlar orayı kontrol etmeniz için daha da geçerli sebepler, öyle değil mi? Oralarda yoldan çıkmak daha kolay olur."

Bailey'nin yanıt almak için ısrar edişinde insana pek de inandırıcı gelmeyen bir şeyler vardı.

Falk boğazını temizledi. "Bu, sizin için de çalışanlarınız için de çok güç olmalı. Kayıp kadını iyi tanıyor muydunuz?" Bailey ona ilk defa dikkatle baktı, gözlerinde hem hoşnutsuzluk hem de kuşku okunuyordu. "Siz...?"

"Onlar polis," dedi Chase. "Arama faaliyetlerine yardım ediyorlar?"

"Aa, anladım. İyi o zaman. Teşekkür ederim." Bailey elini uzatıp kendini tanıttı. Avcu soğuk, parmak uçları da nasırlıydı. Hiç de bütün vaktini bir masanın arkasında geçiren bir adamın ellerine benzemiyordu bunlar. Bailey'nin, bir biçimde başka meşguliyetlerle de vakit geçirdiği açıkça ortadaydı.

"Onu iyi tanıyor musunuz?" diye önceki sorusunu tekrarladı Falk, el sıkışırlarken.

"Alice'i mi?" Bailey'nin kaşları daha da çatılmıştı. "Evet, gayet iyi... Dört yıldan bu yana bizimle çalışıyor."

Aslında beş, diye düşündü Falk.

"...işte bu yüzden ekibimizin değerli bir üyesidir. Yani, hepsi de değerlidir elbette. Ama onun bu şekilde ortadan kaybolması..." Bailey başını salladı. "Çok kaygı verici..." Gerçekten de kaygılanmış görünüyordu.

"Perşembe günü, grubuyla beraber yola çıkmadan önce, Alice Russell'ı hiç görmediniz, doğru mu?" diye sordu Carmen.

"Hayır, ben geç geldim. Bir işim çıkmıştı. Grup otobüsünü kaçırdım."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Bailey ona baktı. "Özel bir ailevi meseleydi."

"Aile şirketi yönetmek, mesainizin hiç bitmeyeceği anlamına geliyor herhalde."

"Evet, bu doğru..." Bailey gergin bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Yine de ikisini birbirinden mümkün olduğunca ayırmaya gayret ederim. Aksi hâlde aklınızı kaçırırsınız çünkü. Ama göz ardı edilemeyecek bir meseleydi. Geç kaldığım için diğer ekip üyelerinden özür diledim. Bunun hiç de ideal bir durum olmadığı ortadaydı ama bizi yolumuzdan sadece bir saat geri bıraktı. Sonuçta da gerçek anlamda bir fark olmadı."

"Sizin ekibiniz buluşma noktasına zamanında varma konusunda herhangi bir güçlükle karşılaştı mı?"

"Hayır. Zorlu bir bölge ama yolların kendisi aşırı derecede güç sayılmaz. Veya her halükârda öyle olmamaları gerekir." Bailey, Chase'e baktı, o ise gözlerini kaçırdı.

"Bu bölgeyi tanıyor gibisiniz?" dedi Falk.

"Bir iki hafta sonunu burada doğa yürüyüşü yaparak geçirmiştim. Ve son üç yıldan bu yana da kışları burada Özel Maceralar ile birlikte, çalışanlar için kurumsal geziler düzenliyoruz," diye konuştu Bailey. "Muhteşem bir yerdir. Genellikle. Ama uzun süre kalmak isteyeceğiniz türden bir yer de değildir."

"Ve siz de hep sadece geziler için mi gelirdiniz?"

"Büronun dışına çıkmak için en iyi mazeret." Bailey, yüzüne gayriihtiyari bir gülümseme yerleştirecek oldu ama yarı yolda kendini toparladı ve eski mutsuz ve somurtkan haline geri dönmeyi başardı. "Gezilerimiz hep çok başarılı ve genellikle de iyi organize edilmiş olurdu. Hep hoşnut kalmıştık, ta ki..." Sözün burasında sustu. "Neyse, ta ki şimdiye kadar."

Chase yere bakmaya devam ediyordu.

"Ama Alice Russell'ı kamp sırasında gördünüz," dedi Falk.

Bailey gözlerini kırpıştırdı. "İlk geceyi mi kastediyorsunuz?"

"Başka seferler de oldu mu?"

"Hayır." Yanıtı biraz fazla çabuk gelmişti. "Sadece o ilk gece. Kamplar arası bir sosyalleşmeydi."

"Kimin fikriydi?"

"Benim. Ofis dışında farklı bir yerde toplanmanın bize iyi geleceğini düşünmüştüm. Hepimiz bir şirkette çalışıyoruz. Aynı gemideyiz."

"O gece Alice Russell'la konuştunuz mu?"

"İlk başta, çok kısa konuştuk, zaten uzun süre de kalmadık. Yağmur başlayınca ayrıldık."

"Ne hakkında konuştunuz?"

Bailey kaşlarını çattı. "Hiçbir şey, gerçekten... Sıradan bir büro sohbetiydi."

"Sosyalleşirken bile mi?" diye sordu Carmen.

Dermansız bir gülümseme. "Sizin de dediğiniz gibi, benim mesaim asla bitmez."

"Peki o gece Alice size nasıl görünmüştü?"

Bir anlık duraksama. "İyi görünüyordu. Ama uzun süre konuşmadık."

"Onun için herhangi bir endişe duydunuz mu?" dedi Falk.

"Ne gibi?"

"Her türlü. Sağlığı ya da psikolojik durumu hakkında... Parkuru tamamlamayı başarıp başaramayacağı konusunda..."

"Alice ya da çalışanlarımızdan biriyle ilgili herhangi bir kuşkuya kapılmış olsaydım," dedi Bailey, "bu konuda bir şeyler yapardım."

Bir yerlerde, ormanın derinliklerinden bir kuş, tiz ve keskin bir çığlık attı. Bailey kaşlarını çatıp saatine baktı.

"Üzgünüm, bakın, arama faaliyetlerine olan yardımlarınız için teşekkür ederim ama ayrılmak zorundayım. Gece brifingi için alana doğru, zamanında yola çıkmak istiyorum."

Chase ağırlığını diğer yana kaydırdı. "Ben de oraya gidiyorum. Sizi bırakmamı ister miydiniz?"

Bailey BMW'sinin tepesine vurdu. "Gerek yok, teşekkür ederim."

Anahtarlarını çıkardı ve bir tur daha el sıkışma ve kısaca selamlaşmanın ardından gitmiş, araba uzaklaşırken renkli camların ardında görünmez olmuştu bile.

Chase onun gidişini izledi, sonra da biraz ümitsiz bir hâlde,

park alanın köşesinde ağır ve hantal görünen Özel Maceralar minibüsüne baktı.

"Ben de oraya gitsem iyi olur. Herhangi bir gelişme olursa size bildiririm," dedi ve anahtarları elinde, ağır ağır yürüyerek uzaklaştı. Falk ve Carmen, kendilerini bir kez daha yalnız buldular.

"Bailey'nin buraya neden geç geldiğini bilmeyi çok isterdim," dedi Carmen. "Sen gerçekten bir aile meselesi olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Falk. "BaileyTennants bir aile şirketi. Aile meselesi dediği şey, her şeyi kapsayabilir."

"Evet, yine de şunu söylemek zorundayım ki eğer onunki gibi bir arabam olsaydı, ben de otobüsü kaçırırdım."

Karşı köşeye park ettikleri kendi otomobillerine doğru yürüdüler. Çatlaklar toprak ve yapraklarla dolmuştu, bagajı açarlarken de görüşlerini kapatacak şekilde havalandılar. Falk eski püskü sırt çantasını çıkarıp omzuna astı.

"Kamp yapmadığını söylediğini sanıyordum," dedi Carmen.

"Yapmıyorum."

"Çantan böyle söylemiyor ama. Bir ayağı çukurdaymış gibi görünüyor."

"Ah, evet. Epeyce kullanıldı gerçekten de. Ama benim tarafımdan değil." Falk bundan fazlasını söylemedi ama Carmen ona beklentiyle bakıyordu. İçini çekti. "Babamındı."

"Ne hoş. Sana mı verdi?"

"Bir bakıma. O öldü. Ben de çantasını aldım."

"Kahretsin. Çok üzgünüm."

"Sorun değil. Artık ona ihtiyacı yok nasıl olsa. Hadi gel."

Carmen daha başka bir şey söyleyemeden Falk arkasını döndü ve park alanını geçip misafirhanenin bekleme alanına doğru yürüdüler. İçerisi dışarıyla kıyaslandığında âdeta fırın gibiydi, Falk ter damlacıklarının tenine battığını hissetti. Karşılama masasının arkasında yine aynı bekçi vardı. Polis ve arama ekibi için ayrılmış odaların listesini kontrol ediyordu. İkisine de birer anahtar uzattı.

"Geldiğiniz yoldan geriye dönün, sola dönen patikayı takip edin. Kalacağınız yerler sıranın sonunda, birbirine bitişik."

"Teşekkürler."

Yola çıktılar ve uzun, sağlam görünüşlü, tahta bir kulübenin önüne gelene kadar misafirhanenin çevresinde dolandılar. Önünde müşterek bir verandası olan iki ayrı kulübeydi. Falk yürüdükleri sırada, yeni başlamış olan yağmurun teneke çatıya vururken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Odaları sağda en uçtaydı, belirtildiği gibi.

Carmen, "Yirmi dakika sonra buluşalım," diyerek kendi kapısından girip gözden kayboldu.

Falk'un odası küçüktü ama şaşırtıcı şekilde sıcak döşenmişti. Odanın büyük bölümünü yatak kaplıyor, bir köşeye sıkıştırılmış gardırop ve küçük bir banyoya açılan kapıyla da dekor tamamlanıyordu. Falk paltosunu omuzlarından atıp telefonunu kontrol etti. Buradan da sinyal çekmiyordu.

Sırt çantasını –babasının sırt çantasını– duvara dayadı. Çanta duvarın bembeyaz badanasına karşı pejmürde bir görünüm sunuyordu. Falk onu neden getirmiş olduğundan emin değildi. Başka çantaları da vardı kullanabileceği. Onu, yürüyüş botlarını ararken gardırobun en arkasında bulmuştu. Orada olduğunu bile unutmuştu neredeyse. Neredeyse ama tamamen değil. Falk çantayı çekip çıkarmış, sonra da sessiz dairesinde uzun bir süre boyunca yere oturup ona bakmıştı.

Carmen'e karşı tam anlamıyla dürüst davranmış değildi. Babası yedi yıl önce düşkünler evinde öldüğünde uzman kanser hemşiresi tarafından kendisine verildiği için, çantayı almış olduğu pek de söylenemezdi aslında. Çanta hafifti ama tamamen boş değildi, içinde Erik Falk'un geride kalmış son birkaç parça eşyası duruyordu.

Falk'un çantayı incelemeye razı olması için aradan uzun bir sürenin geçmesi gerekmiş, içindeki eşyaları ya birilerine bağışlaması ya da başka yollarla elden çıkarması ise daha da uzun zaman almıştı. Sonunda geriye sadece çanta ve diğer üç eşya kalmıştı: İki fotoğraf ile onlardan ayrı, yırtık bir zarf. Zarfın ke-

narları buruşmuş, yıpranmıştı ve zarf hiçbir zaman mühürlenmemişti.

Şimdi ise Falk çantanın en üst gözünü açmış ve zarfı dışarı çıkarmıştı. Onun hatırladığından daha da çok yıpranmıştı zarf. İçindekileri yatağın üzerine yaydı. Çevre çizgileri, meyil dereceleri, gölgeler ve semboller, önünde uzanıyordu. Tepeler, vadiler, ağaçlık alanlar ve kıyılar. Doğanın en iyi işleri, tümü de kâğıdın üzerine aktarılmışlardı.

Parmakları haritaların üzerinde gezinirken, Falk içinde kaharan aşinalık duygusuyla neredeyse başının döndüğünü hissediyordu. Sayıları iki düzineden fazlaydı. Bazıları eskiydi, bazıları ise diğerlerinden daha fazla kullanılmıştı, kâğıtları incelmiş ve dikkatle incelenmişlerdi. Babası, üzerlerinde düzeltmeler yapmıştı elbette. O en iyisini bilirdi. En iyisini bildiğini düşünürdü en azından. Erik Falk'un el yazısı, eyaletin başlıca dağ yürüyüşü bölgelerinin yolları üzerinde bağlantı noktaları ve kıvrımlar oluşturmuştu. Bu gözlemleri yapmak için, Erik Falk her seferinde de botlarını bağlamış, sırt çantasını omzuna atmış ve şükran duygusuyla iç geçirerek şehri arkasında bırakmıştı.

Falk'un sayfalara son kez göz atışının üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti. Zaten onları yakından incelemeyi de hiçbir zaman kendine yedirebilmiş değildi. Şimdi ise asıl aradığını bulana kadar haritaları karıştırdı: Giralang Sıradağları ve çevresi. Diğerlerine oranla daha eski bir haritaydı ve köşeleri sararmıştı. Kat yerleri ince ve belli belirsizdi.

Falk botlarını çıkardı ve başının bir anlığına yastığa düşmesine izin vererek yatağa uzandı. Gözkapakları ağırlaşmıştı. İçerisi dışarıya oranla çok daha sıcaktı. Işık yüzünden gözlerini kısarak haritayı rasgele bir yerden açtı. Gri kalemle yapılmış işaretler, zaman içerisinde yer yer solmuş ve kenarlarda yazılı kelimeler de silikleşmişti. Falk haritayı yüzüne daha çok yaklaştırdı ve aşina olduğu rahatsızlığın körelmiş acısını hissetti. Babasının el yazısını okumak her zaman çok güç olmuştu. Tüm dikkatini toplamaya çalıştı.

Su noktası. Kamp alanı: Gayriresmi. Kapalı yol.

Falk gözlerini tekrar kırpıştırdı, bu kez daha uzun bir süre boyunca. Kulübenin içi sıcacıktı.

Kestirme yol. Gözlem noktası. Devrilmiş ağaç.

Gözlerini kırpıştırdı. Dışarıda rüzgâr şiddetini artırmış, pencere camlarına hücum ediyordu.

Kışları güvenli değil. Dikkatli ol.

Tekrarlanan bir uyarı...

Dikkatli yürü. Burası tehlikeli.

Falk gözlerini kapadı.

İkinci Gün: Cuma Sabahı

Kamp yerini toparlamak beklediklerinden daha uzun sürdü. Çadırlar, katlanarak gerçekte olabilecekleri kadar küçük boyutlara inmeyi reddediyor, çantalarının fermuarları da onları protesto edercesine sıkışıp geriliyordu.

Jill, çantasının bir gün öncekinden daha ağır olamayacağını biliyordu. Bunu biliyor ama omuzlarına asarken bir türlü inanamıyordu. Çoktan programın gerisine düşmüşlerdi bile, yine de ötekilerin kayışlarla ve su şişeleriyle oynayarak zayıf sabah ışığı altında bir süre gezinmelerine izin verdi. Kamp yerinden ayrılmayı canı hiç istemiyor ve böyle hisseden tek kişinin de kendisi olmadığını tahmin ediyordu. İzleyecekleri rota boyunca, kamp yapacakları diğer alanların bundan daha küçük ve daha konforsuz olduğunu biliyordu ama hepsi bu kadar da değildi. Başlangıç noktasının insana sağladığı güvenlikten ayrılıp da önlerinde uzanan bilinmezliğe doğru yola çıkmakta, ona kendisini biraz gergin hissettiren bir şeyler vardı.

Jill, kamp yeri toplanırken gözünü Alice'in üzerinden ayırmamıştı. Kadın çok az konuşmuş ve çadır direğinin durduğu çantanın yerinin kendisine iki kez sorulması gerekmişti. Ama hasta değildi, Jill emindi bundan. Bu yolculuktan erken ayrılmasına da izin verilmeyecekti. Jill bundan da emindi.

Boş şarap şişelerini ve müşterek çöpleri toplayıp bir torbaya koyarak doğruca Beth'e uzatırken onu izlemişti. Sabahki feveranından dolayı hiçbir pişmanlık duymadığı açıktı. Jill bir şeyler söyleyecek olmuş ama Beth hiçbir yorum yapmadan çöpleri alıp kendi çantasına koymuştu. Bunun üzerine Jill de vazgeçmişti. Neye odaklanması gerektiğini iyi bilirdi Jill.

Bir saat geçmiş, bütün bahaneler tüketilmiş ve en sonunda yürümeye başlamışlardı. Alice'in öne geçmesi çok sürmemişti, haritayı tutan Bree onun hemen arkasındaydı. Jill onların ense-

lerini seyretmiş ve çantasının yerini değiştirmişti. Kayışlarının omuzlarını kestiğini hissedebiliyordu. Mağazadaki adam ona, fazladan rahatlık için kayışların nefes almaya elverişli özel bir malzemeden yapıldığını söylemişti. Bu diyaloğun anısı, Jill'de derin ve kalıcı bir ihanete uğramışlık duygusu uyandırıyordu.

Hiç değilse yol düzdü ama engebeli yüzeyi, Jill'in bastığı yere dikkat etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir kez tökezledi, sonra bir kez daha, bu kez neredeyse dengesini kaybediyordu. Bir elin kolunu sıkıca kavradığını hissetti.

"İyi misin?" dedi Lauren.

"Evet. Teşekkürler. Bot giymeye alışık değilim de."

"Acıtıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf etti.

"İki kat çorap giymenin faydası olur. Kalın bir çiftin altına ince bir çift daha. Dinle, Jill..." Lauren'ın sesinin tonu biraz alçaldı. "Ben özür dilemek istiyordum."

"Ne için?" Biliyordu. Belki de bilmiyordu. Jill bu konu hakkında düşünmeye kalktığında, Lauren'ın kendisini suçlu hissetmesine yol açacak pek çok şey geliyordu aklına.

"Geçen haftaki bilgilendirme toplantısında," dedi Lauren. "Yani demek istediğim, toplantıda olamadığım için özür dilerim. Ama Andrew sunumu tek başına da yapabileceğini söylemişti ve..." durdu. "Özür dilerim. Orada olmalıydım, biliyorum. Son zamanlarda evde biraz baskı altındayım."

Bunun üzerine Jill ona şöyle bir bakmıştı. Evdeki baskı, onun bildiği bir dildi.

"Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Hayır. Ne yazık ki... Yine de teşekkürler." Lauren dosdoğru ileriye bakmayı sürdürmüştü. Son günlerde çok zayıflamıştı, bu, Jill'in ancak şimdi dikkatini çekiyordu, boynundaki ve bileklerindeki kemikler derisinin altında sayılabiliyorlardı.

"Emin misin?"

"Evet."

"Pekâlâ. Çünkü toplantı..."

"Ben gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum ama böyle bir şey ilk kez olmuyor. Hatta ikinci kez bile olmuyor."

"Bir daha olmayacak."

"Emin misin, Lauren? Çünkü..."

"Evet, eminim. İşler düzeliyor."

İşler düzelmek zorunda, diye düşünmüştü Jill. Lauren, en yakın tarihli yol verilecekler listesinin üst sıralarında yer alıyordu. Aslında en tepesindeydi, ta ki Alice tasarruf amacıyla yarı zamanlı işlerin birleştirilmesini önerene kadar. Jill ayrıca, Alice'in geçtiğimiz aylarda en azından iki defa Lauren'ın hata yapmasına son anda engel olarak onu idare ettiğinden de kuşkulanıyordu. Eğer Jill böyle iki örnekten haberdar ise başka örneklerin de olduğu kesindi. İki kadın arasındaki dostluğun çok eskilere dayandığını biliyordu. Bu dostluğun Lauren için ne anlam ifade ettiği ise başka bir soru işaretiydi.

Önlerinde, Alice'in karanlık yolda açıkça göze çarpan sarışın başını görebiliyorlardı. Jill'in aklına bir şey geldi.

"Dün gece ateşle iyi iş çıkardın. Seni ateş yakarken gördüm."

"Teşekkürler. Okulda öğrenmiştim."

"Sizi iyi eğitmişler."

"Mecburen. Endeavour Kız Lisesi'nde bir okul yılının tamamı özel olarak McAllaster Açıkhava Kampüsü'nde geçirilir. Bu türden her şeyin öğrenilmesi için yeterince uzun bir zaman. Alice de oradaydı." Lauren, Jill'e baktı. "Sen özel okula gitmiş olmalısın, seninkinde de bu türden şeyler var mıydı?"

"Ben İsviçre'de eğitim gördüm."

"Aa, o zaman yoktur sanırım."

"Tanrı'ya şükür." Jill hafifçe gülümseyerek gözünün ucuyla ona baktı. "Koca bir yılı bu türden şeylerle uğraşarak geçirmeyi başarabileceğimden emin değilim."

Karşılık olarak Lauren da gülümsedi ama Jill onun gözlerindeki dile getirilmemiş soruyu algılayabiliyordu. Eğer Jill kendini bu kadar rahatsız hissediyorsa, bütün bunlara niçin razı olmuştu? Jill son otuz yıl boyunca, binlerce farklı biçimde dile getirilen bu sorunun ona kaç kez sorulduğunu hatırlamıyordu ama

cevabı hep aynı kalmıştı: BaileyTennants bir aile şirketiydi. Ve Jill de aile için en iyi olan neyse onu yapardı.

"Her neyse," dedi Lauren. "Bütün söylemek istediğim buydu aslında. İşte bazı şeylerin pek iyi gitmediğinin farkındayım."

Önlerinde Jill, Alice ve Bree'nin durduklarını gördü. Yolun çatallandığı bir yere gelmişlerdi: Solda bir yol, sağ tarafta da ondan daha küçük bir başka yol vardı. Bree haritayı çıkardı ve bir kütüğün üzerine oturarak inceledi, burnunu kâğıda iyice eğmişti. Alice, elleri kalçalarında, durmuş onu seyrediyordu. Onlar yaklaşırlarken başını yukarı kaldırdı, mavi gözleri tetikteydi, başını yana yatırmıştı. Jill birden onun, Lauren'la konuşmasını dinleyip dinlemediğini merak etti. Hayır, onları duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Ve işim ve onun bana sağladığı fırsatlar için gerçekten minnettarım," dedi Lauren sesini alçaltarak. "Ve senin sabrın için de. Durumu telafi edeceğimi bilmeni isterim."

Jill başını salladı. Önlerinde, Alice seyretmeyi sürdürüyordu.

"Edeceğini biliyorum."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Falk sıçrayarak uyandığında, kulübenin penceresinin dışı onun hatırladığından daha karanlıktı. Bir kâğıt hışırtısı duymuş ve aşağı bakmıştı. Babasının haritası hâlâ göğsünde açık duruyordu. Bir eliyle gözlerini ovuşturdu ve gözlerini kısarak pencere camlarına vurmakta olan yağmura baktı. Bir an sonra, vuruşların kapıdan geldiğini anladı.

"Acele etmene gerek yok," dedi Carmen, o kapıyı açarken. Bir soğuk hava esintisi de onunla birlikte içeriye girdi.

"Üzgünüm. Uyuyakalmışım. Girsene." Falk odaya bakındı. Etrafta hiç sandalye görünmüyordu. Örtüyü yana çekip yatağın üzerinde yer açtı. "Otursana."

"Teşekkür ederim." Carmen yatağın üzerine serili haritaları bir kenara itti. "Bunlar nedir?"

"Hiçbir şey. Eskiden babamındılar."

Carmen yığının en tepesinde açık duran Giralang Sıradağları'nın haritasını aldı. "Bunun her tarafı notlarla dolu."

"Evet. Hepsi öyle. Onun için bir tür hobiydi."

"Üzerinde, 'Alice burada' kelimeleriyle birlikte büyük, siyah bir çarpı işareti yoktur sanırım," dedi Carmen. Kurşun kalemle yapılmış işaretleri inceledi. "Büyük annem de yemek kitaplarına buna benzer şeyler yapardı, kenarlarına küçük notlar ve düzeltmeler yazardı. Hâlâ bende duruyorlar. Hoş bir şey bu, sanki benimle konuşuyormuş gibi. Ayrıca yazdıkları doğrudur da. Yarım çay kaşığı limon suyuyla karıştırılmış limon kabuğu rendesi, sana hayatında yiyebileceğin en lezzetli limonlu keki yedirir."

Elindekini bırakıp bir başka harita aldı. "Bu dağ yollarını birlikte mi ziyaret etmiştiniz?"

Falk başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne, hiçbirini mi?"

Falk yavaşça haritaları topladı. "Biz pek anlaşamazdık aslında."

Ağzı kupkuru olmuştu, yutkundu.

"Neden?"

"Uzun hikâye."

"Kısa versiyonu yok mu?"

Falk haritalara baktı. "Ben on altı yaşındayken babam çiftliğimizi sattı ve bizi Melbourne'e taşıdı. Ben bunu yapmasını istememiştim ama kendi şehrimizde de çok fazla sorun baş göstermişti. İşler hızla kötülemişti ve sanırım babam da bunun benim yararıma olacağını düşündü. Bilemiyorum ama beni oradan uzaklaştırmak zorunda olduğunu hissetmiş olmalı."

Yıllar sonra, bir yetişkin olarak ve artık bazı şeyleri daha açık görebilmesi sayesinde, Falk şimdi bir yanının babasını anlayabildiğini biliyordu. O sırada ise düpedüz ihanete uğradığını hissetmişti. Korkunun ve kuşkunun, burun deliklerine yerleşmiş kokusuyla şehre taşınmak ona yanlış görünmüştü.

"Bunun yeni bir başlangıç olacağı düşünülüyordu," dedi. "Ama işler o şekilde gelişmedi. Babam şehirden nefret etti. Ben de ondan daha iyi durumda değildim." Durdu. Ve üstelik bu konuyu da hiçbir zaman konuşmamışlardı. Ne geçmiş yaşamlarını ne de yenisini. Bir türlü dile getirilemeyen kelimeler, tıpkı bir tül gibi aralarında asılı kalmış ve sanki her geçen yılla beraber tüle yeni bir katman daha eklenmişti. Sonunda da tül öylesine kalınlaşmıştı ki, Falk diğer taraftaki adamı göremez olmuştu artık. İçini çekti. "Her neyse, fırsatını bulduğu her hafta sonunda babam bir çanta alır, arabaya atlayıp bir yerlere gider ve orada kamp yapardı. Kampta da kendi haritalarını kullanırdı."

"Hiç onunla beraber gitme arzusu duymadın mı?"

"Hayır. Bilemiyorum. Bana sorardı. En azından başlangıçta... Ama biliyorsun, o sıralarda ben daha on altı, on yedi yaşlarındaydım. Öfke içindeydim."

Carmen gülümsedi. "O yaşlarda çocukların çoğu öyle değil midir?"

"Öyle sanırım." Aslında durum her zaman böyle olmamıştı. Falk, babasını tıpkı bir gölge gibi izlediği bir dönem olduğunu hatırlayabiliyordu. Çiftliklerindeki otlaklarda babasının uzun, güçlü adımlarını takip ederken, başı, en alçak çitin daha yukarısına gelmezdi. Güneşin yakıcı ışınları gölgelerini daha da uzatır ve ikisinin açık sarı saçları neredeyse beyaz gibi parlardı. Falk tıpkı onun gibi olmak istediğini hatırlıyordu. Şimdi, deneyimlerin soğuk ve berrak ışığı altında görebildiği şeylerden biri de buydu. O zamanlar Falk babasını fazla yüksek bir kaideye oturtmuştu.

Carmen bir şeyler söylüyordu.

"Pardon?"

"Annenin bütün bunlarla ilgili ne düşündüğünü sormuştum."

"Hiçbir şey. Ben çok küçükken öldü."

Aslında onu dünyaya getirirken ölmüştü annesi ama Falk bu gerçeği dile getirmekten mümkün olduğunca kaçınırdı. Görünüşe göre, insanlara kendilerini bir hayli rahatsız hissettiriyor ve bazılarının –genellikle de kadınların– gözlerinde ona değer biçen bir ışıltıyla bakmalarına neden oluyordu. *Sen buna değer miydin?* O ise aynı soruyu kendisine sormaktan hep kaçınmıştı ama kimi zamanlar, kendisini, annesinin son düşüncelerinin neler olduğunu merak ederken yakalıyordu. Bu düşüncelerin sadece pişmanlıktan ibaret olmadığını umuyordu.

"Her neyse. Benim öyküm de böyle sonuçlandı işte." En son haritayı da yığına ekleyip hepsini bir kenara itti. Bu kadarı yeterliydi. Carmen mesajı almıştı. Rüzgâr ıslık çalmaya devam ediyordu ve pencereleri yerinden oynatacakmışçasına sarsınca ikisi de dönüp baktılar.

"Demek Alice hâlâ ortada yok," dedi Carmen.

"Evet."

"O zaman şimdi ne yapıyoruz? Yarını da burada geçirmemizin bir anlamı var mı?"

"Bilmiyorum." Falk içini çekip karyolanın başlığına yaslandı. Araştırma profesyonel ellerdeydi. Eğer kadın –ister emniyette ve sağlıklı isterse de kötü hava şartlarına maruz kalmış ve yaralı olarak– bir saat içinde bulunsa bile, Falk ihtiyaç duydukları belgeleri elde etmenin başka bir yolunu bulmaları gerekeceğini biliyordu. Alice Russell işe dönebilecek olsa bile bu hemen olmayacaktı.

"Daniel Bailey bizim kim olduğumuzu bilmiyordu," dedi. "Veya biliyorsa bile bunu saklamayı iyi başardı."

"Evet. Ben de aynı fikirdeyim."

"Öyle ki bana bu işin bizimle hiçbir ilgisi olmadığını düşündürecek neredeyse. Şu olmasa..." Komodinin üzerinde sessiz duran telefonuna baktı.

"Biliyorum." Carmen başını salladı.

Kayıt. *Canını yak.*

Falk gözlerini ovuşturdu. "Söylenen şeyi bir an için unutalım. Alice neden oradan beni aramaya kalkışsın?"

"Bilmiyorum. Öyle görünüyor ki polis imdadı aramaya çalışmış ama başaramamış." Carmen bir an düşündü. "Yine de dürüst olmak gerekirse, eğer orada mahsur kalan ben olsaydım arayacağım kişi sen olmazdın."

"Teşekkür ederim. Sahip olduğum bütün o haritalara rağmen mi?"

"Evet, onlara rağmen... Ama anlatmaya çalıştığım şeyin ne olduğunu biliyorsun. Bu işte bizimle ilgili bir şeyler olmalı. Veya seninle. Aklıma tek gelen, Alice'in bu işten vazgeçmek üzere olduğu. Kendisiyle en son konuşmanda endişeli görünüyor muydu?"

"Sen de oradaydın," dedi Falk. "Geçen hafta."

"Doğru. O günden sonra herhangi bir temas olmadı mı?"

Rahatlıkla akıldan çıkabilecek bir görüşme daha olmuştu. Büyük bir süpermarketin park alanında beş dakika... *Sözleşmelere ihtiyacımız var,* demişlerdi. *Leo Bailey ile bağlantılı olanlara. Lütfen önceliği onlara ver.* Bu istek, bir rica şeklinde dile getirilmişti. Ama seslerinin tonu, bir emir olduğunu açıkça ortaya

koyuyordu. Alice öfkeyle, elinden gelenin en iyisini yaptığını söylemişti.

"Onu fazla mı zorladık acaba?" diye sordu Falk. "Bir şekilde hata yapmasına yol açacak kadar?"

"Her zamankinden daha fazla zorlamadık."

Ama Falk bundan o kadar da emin değildi. Yukarıdan kendilerine baskı yapıldığı hissine kapılmışlar ve bunu da, beklenece-ği şekilde, zincirin kendilerinden sonraki halkasına aktarmışlardı. Yokuş aşağı yuvarlanan pislik, en geleneksel iş modellerinden biriydi ve Falk bunu Alice'in de bildiğinden emindi. *Leo Bailey sözleşmelerini bul.* Kulaktan kulağa oyununda, kendi kulaklarına söylenenleri onlar da Alice'inkine fısıldamışlardı. Bu işin önemi Falk ve Carmen'e bildirilmiş değildi ama emri çevreleyen mahremiyet, her şeyi ayan beyan ortaya koyuyordu. *Sözleşmeleri bul.* Alice Russell ortadan kaybolmuş olabilirdi ama aynı durum yukarıdan yapılan baskı için geçerli değildi. *Sözleşmeleri bul.* Öncelik buydu. Falk bir kez daha telefonuna bakmaktan kendini alamadı. *Canını yak.*

"Eğer Alice bir hata yaptıysa, bunun sorun yaratabilmesi için, birilerinin fark etmiş olması gerekir," dedi Carmen. "Alice'in asistanıyla konuşmaya ne dersin? Breanna McKenzie ile? Eğer amir ile ilgili bir sorun varsa, genellikle bunu öğrenen ilk kişi asistanı olur."

"Evet ama sorun, onun bunu bize söyleyip söylemeyeceği." Bu, Alice'in zaman içinde asistanının kucağına ne kadar pislik yuvarladığına bağlı, diye düşündü Falk.

"Pekâlâ." Carmen ellerini, kapattığı gözlerine bastırdı, bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Durumu ofise bildirsek iyi olur. Bugün onlarla konuşmadın, değil mi?"

"Dün geceden beri hayır." Falk, Başpolis King ile yaptığı telefon görüşmesinin ardından ofise uğramıştı. Alice Russell'ın kaybolmasıyla ilgili haberler pek de olumlu karşılanmamıştı.

"Konuşmayı benim yapmamı ister misin?"

"Sorun değil." Falk gülümsedi. "Bu seferlik ben hallederim."

"Teşekkürler." Carmen içini çekip arkasına yaslandı. "Eğer

Alice geziden önce bir sorunla karşılaşsaydı yola çıkmadan önce bize uğrardı. Bu durumda, her ne olduysa orada olmuş olmalı, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Ian Chase, yola çıktıkları sırada gayet iyi göründüğünü söylemişti. Bu konuda doğruyu söylemiyor olması için hiçbir neden yok."

Alice hakkında bildikleri tek bir şey varsa o da kadının rol yapma konusunda gayet başarılı olduğuydu. Ya da en azından Falk öyle olduğunu umuyordu.

"Benzin istasyonundan alınan şu kapalı devre kamera kaydı neredeydi?" diye sordu Carmen. "Bir bölümü istasyona uğradıkları sırada grubu da gösteriyor."

Falk çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. İstasyon görevlisinin daha önce kendisine vermiş olduğu flaş diski buldu ve Carmen'in de görebilmesi için bilgisayar ekranını açtı. Kadın biraz daha yakına geldi.

Kayıt renkli alınmıştı ama kamera, benzin pompalarının etrafındaki taş döşeli pompa alanına odaklanmış olduğu için, görüntü büyük ölçüde gri bir fondan ibaret kalıyordu. Ses yoktu ama görüntü kalitesi gayet iyiydi. Kamera kaydı son yedi günü kapsıyordu ve Falk perşembe gününe getirmek için kaydı hızla ileri alırken arabalar ekranda bir görünüp bir kayboldu. Zaman damgası ikindi saatlerini göstermeye başladığında, oynat tuşuna bastı ve birkaç dakika boyunca seyrettiler.

"İşte orada." Carmen benzin istasyonunda duran bir kamyoneti işaret etti.

Sürücü kapısı açıldığı anda, çekim, geniş görüş sağlayan noktada sabitlenerek devam etti. Chase arabadan çıktı. Benzin pompasına doğru yürürken, kırmızı eşofman üstü içindeki uzun boylu siluetini ayırt etmemek olanaksızdı.

Ekranda, aracın ana kapısı sessizce yana kayarak açıldı. Araçtan Asyalı bir erkek çıktı, onu koyu renk saçlı iki başka erkek ile kel bir adam takip ettiler. Kel adam dükkâna doğru yürürken diğer üçü birbirlerinin çok da yakınında olmayacak şekilde bir

araya gelip gerindiler ve gevezelik etmeye koyuldular. Onların arkasında ise iri yapılı bir kadın ağır ağır aracından indi.

"Jill," dedi Carmen ve Jill Bailey'nin telefonunu çıkarışını izlediler. Telefona hafifçe vurdu, kulağına götürdü sonra ekranına bakarak kulağından çekti. Kadının hayal kırıklığını hissedebilmek için, Falk'un, yüzünü daha net görmeye ihtiyacı yoktu.

"Kimi aramaya çalışıyor?" diye sordu. "Daniel'ı mı acaba?"

"Belki de."

Tam o anda bir kadın araçtan inerek pompa alanına geldi, uzun, koyu renkli atkuyruğu omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

"Breanna mı o?" diye sordu Carmen. "Fotoğraftaki haline benziyor."

Koyu renk saçlı kadın etrafına bakındı, geriye döndüğü sırada üçüncü bir kadın daha araçtan indi.

Carmen nefesini bıraktı. "İşte orada."

Alice Russell araçtan inmişti, tıpkı bir kedi gibi kollarını öne doğru uzatırken sarışın ve kıvraktı. Yanı başında gezinen koyu renk saçlı kıza bir şeyler söyledi. İkisi de telefonlarını çıkardılar, beden dilleri Jill'in bir dakika önceki haliyle aynı şeyleri söylüyordu. Kontrol et, ekrana dokun, kontrol et, *hiçbir şey yoktu.* Omuzların hayal kırıklığı ifade edecek şekilde hafifçe çökmesi...

Koyu renk saçlı kadın telefonunu yerine koydu ama Alice'inki hâlâ elindeydi. İri bir şeklin, camına yaslanmış olduğu kamyonetin pencerelerinden birini gözlüyordu. Kayıt, şeklin özelliklerini seçmelerine imkân verecek kadar net değildi ama Falk'a göre, şekille ilgili her şey uyuyan bir insanın gevşemiş kırılganlığını akla getiriyordu.

Alice'i, telefonunu pencereye doğru kaldırırken izlediler. Bir ışık yandı, sonra Alice telefonunun ekranını kontrol ederek onu yakınlarda dikilmekte olan üç erkeğe gösterdi. Sessizce güldüler. Alice hareketsiz durmakta olan koyu renk saçlı kızı gösterdi, sonra pikselli bir gülümseme oluşturacak şekilde dudaklarını kıvırdı. Kamyonetin içinde, şekil hareket etti, o yer değiştirdik-

çe pencere önce aydınlandı, sonra da karardı. Camın arkasında, insan yüzünü andıran bir görüntü belirdi, yüzün çizgileri seçilemiyordu ama beden dili açıktı: *Neler oluyor?*

Alice o tarafa döndü, hemen, önemsemez bir tavırla elini bir kez salladı. *Yok bir şey... Sadece bir şaka...*

Yüz, Chase dükkândan çıkana kadar pencerede kalmayı sürdürdü. Chase'in yanında, benzin istasyonunun görevlisi vardı. Falk adamın şapkasını tanıdı. BaileyTennants ekibi kamyonete geri dönerlerken ikisi pompa alanında gevezelik ederek dikildiler.

Kamyonete en son Alice Russell bindi. Kapı arkasından çarparak kapanırken, yüzünün porseleni andıran çizgileri de kayboldu. Chase görevlinin sırtına vurdu ve sürücü koltuğuna geçti. Motor çalıştığı zaman kamyonet sarsıldı ve lastikler hareket etti.

Görevli aracın uzaklaşmasını seyrederek bekledi. Orada sadece kendisi kalmıştı.

"Yalnız bir iş..." dedi Falk.

"Evet."

Birkaç saniye sonra görevli döndü ve pompa alanını bir kez daha, terk edilmiş, gri bir levha şeklinde bırakarak kameradan uzaklaştı. Kayıt sürerken Falk ve Carmen beklediler ama ekranda hiçbir hareketlenme olmadı. Sonunda Carmen tekrar yerine oturdu.

"Şu hâlde, orada herhangi bir sürprizle karşılaştık denemez. Alice insanları fena hâlde sinirlendirecek şeyler yapan bir şıllığın teki... Biz de bunu zaten biliyorduk."

"Gayet rahat görünüyordu," dedi Falk. "Bizimleyken hiç olmadığı kadar..." Bunda da özellikle şaşırtıcı olan bir yan yok, diye düşündü.

Carmen elini ağzına kapatarak esnemesini bastırdı. "Affedersin, erken kalkmak etkisini göstermeye başladı."

"Biliyorum." Pencerenin dışında, gökyüzünün rengi koyu maviye dönmüştü. Falk, camdan yansıyan kendi yüzlerini görebiliyordu. "İstersen bugünlük burada bitirelim."

"Ofisi arayacak mısın?" diye sordu Carmen, gitmek üzere kalktığı sırada. Falk başıyla onayladı. "Ve Alice'in asistanının

neler söyleyeceğini görmek için de yarın hastaneye bir uğrarız. Kim bilir?" Haşin bir ifadeyle gülümsedi. "İş zamanı bir yılan tarafından ısırılmak, beni sinir etmeye yeterdi. Belki onun da canı birileriyle çene çalmak istiyordur."

Kapıyı açınca soğuk hava yeniden içeriye doldu. Carmen bir an sonra gözden kaybolmuştu bile.

Falk komodinin yanında duran sabit telefona baktı. Ahizeyi kaldırıp tanıdık bir numarayı çevirdi, sonra yatağın üzerine oturup Melbourne'ün birkaç yüz kilometre batısında çalmakta olan sinyal sesini dinledi. Telefona çabucak yanıt verildi.

Kadın bulunmuş muydu? Hayır, henüz değil. Sözleşmeler ellerinde miydi? Hayır, henüz değil. Ne zaman ellerinde olacaktı? Falk bunu bilmiyordu. Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. O sözleşmeleri ele geçirmeleri gerekiyordu. Evet. Bu bir emirdi. Evet, anlamıştı. Bir zaman faktörü vardı, diğerleri bekliyordu. Evet, bunu biliyordu. Evet, anlamıştı.

Falk oturdu ve pisliğin kendi kucağına yuvarlanmasına izin vererek dinledi. Arada bir, söylenenleri onayladığını belirten laflar ediyordu. Söyledikleri şeyleri anlıyordu. Ama anlaması da gerekirdi zaten, hepsini daha önce de duymuştu.

Gözleri harita yığınına takıldı ve dinlerken yığını karıştırıp Giralang Sıradağları'nı kapsayan haritayı açtı. Haritanın kareli işaretleri başka başka yerlere giden başka yolları gösteren dolambaçlı güzergâhlarla doluydu. Telefonu dinlerken bir yandan da parmağıyla çizgileri takip ediyordu. Alice de orada mıydı, şu anda ya fenerin ya da ayın ışığı altında aynı çizgilere o da bakıyor, beyninde gerçeklikle bir bağlantı kurmaya çalışarak manzarayı gözleriyle tarıyor muydu? Yoksa, diye bir ses fısıldayarak sordu Falk'a, bunun için çok mu geçti artık? Falk öyle olmamasını umuyordu.

Pencereye baktı. Odanın içi fazlasıyla aydınlıktı, görebildiği tek şey, kendisinin telefonu tutmakta olan yansımasıydı. Uzanıp yatağın başucundaki ışığı kapattı. Her şey kardı. Görüşü karanlığa alışırken dışarıdaki mavi-siyah ayrıntılar belirginlik kazandılar. Uzaklarda, Mirror Şelalesi'ne giden yolun başını se-

çebiliyordu. Yolun her iki yanındaki ağaçlar rüzgârda sanki nefes alıp veriyor ve nabızları atıyor gibi görünüyorlardı.

Yolun başında birdenbire bir ışık parladı ve Falk öne doğru eğilip baktı. Neydi o? O bakarken ağaç sınırında bir siluetin belirdiği görüldü, başını öne eğmiş, doğa güçleri karşısında kamburunu çıkarmış, rüzgârın el verdiği ölçüde hızlı adımlarla yürüyordu. Fenerin zayıf ışığı ayaklarının dibine düşüyordu.

Hava, yürüyüşe çıkılamayacak kadar karanlık ve soğuktu. Falk ayağa kalkıp yüzünü cama yaklaştırdı. Ahize hâlâ kulağındaydı. Karanlıkta, bu mesafeden siluetin yüz hatları seçilemiyordu. Ama bir kadın, diye düşündü. Hareketlerinde kadın olduğunu düşündüren bir şeyler vardı. Yansıtıcı giysilere ilişkin bir ışıltı göremedi. Her kimse, resmi arama ekibinin bir üyesi olmadığı kesindi.

Falk'un kulağında, tek yönlü diyalog hızını kesmişti.

Sözleşmeleri bul. Tamam. Onları kısa süre içinde bul. Tamam. Bizi hayal kırıklığına uğratma. Tamam.

Bir tıkırtı duyuldu ve konuşma şimdilik sona erdi. Falk, ahize cansız bir hâlde ellerinden sarkarak, öylece durdu.

Dışarıdaki siluet, misafirhaneden park yerine dolan ışıktan uzak durarak patikanın çevresini dolanmaya başlamıştı. Kadın – acaba tek kişi miydi?– binanın köşesini dönüp gözden kayboldu.

Falk telefonu kapattı ve sabit telefonun yanında, hiçbir işe yaramaz bir hâlde duran kendi telefonuna baktı. *Canını yak.* Bir an tereddüt etti, sonra anahtarını kaptığı gibi kapıyı açtı. Kendi kulübesinin en uçta olmasına lanet ederek yürüme yolu boyunca koştu. Buz gibi hava kıyafetlerine nüfuz edip tenine işliyordu. Paltosunu giymiş olmayı diledi. Ne bulmayı umduğundan emin olamadan, bomboş park yerini gözleriyle tarayarak kulübenin köşesini döndü.

Kimse yoktu. Durup dinledi. Rüzgâr bütün ayak seslerini bastırıyordu. Falk merdivenleri tırmanıp misafirhaneye girdi, kulağına tabak çanakların şıngırtısı ile mutfağın olduğu yerde devam eden gevezeliği ortaya koyan zayıf sesler geliyordu. Masanın arkasında bu kez farklı bir bekçi tek başına oturuyordu.

"Buraya gelen oldu mu?"

"Sizin dışınızda mı?"

Falk ona bir bakış attı ve bekçi de hayır anlamında başını salladı.

"Dışarıda bir kadın görmedin mi?"

"Son on dakikadır kimseyi görmedim."

"Teşekkürler."

Tekrar dışarı çıktı. Bu tıpkı bir yüzme havuzuna atlamak gibiydi. Falk kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çalılıkları dikkatle inceledi, sonra da yolun başlangıç noktasına giden çakıllı yola saptı.

Önünde her yan karanlıktı, arkasındaysa misafirhanenin ışıkları pırıl pırıldı. Omzunun üzerinden, kendi kulübesinin penceresi olduğunu düşündüğü, orta mesafedeki kare biçimli boşluğu görebiliyordu. Botlarının altında yol, ayak izlerinden oluşan karmakarışık bir yığındı. Bir yarasa hızla tepesinden uçunca bir hışırtı duyuldu, gece göğüne atılmış bir çentik gibiydi. Bunun dışında yol tümüyle terk edilmiş durumdaydı.

Falk bir çember çizerek ağır ağır döndü, rüzgâr derisini ısırıyordu. Tek başınaydı. Orada olan her kimse, gitmişti.

İkinci Gün: Cuma Sabahı

Bree terliyordu. Soğuğa rağmen nem tenine yapışıyor, yürürken gözeneklerinden yayılan alkol kokusunu alabiliyordu. Kendini iğrenç hissediyordu.

Başı sabah uyandığından beri ağrıyordu. Ağrı, kamp alanını toparlarlarken daha da şiddetlenmiş, bütün işler gerçekte almaları gerekenden çok daha uzun zaman almıştı. Harekete geçmek için şiddetli bir arzu duyan, sadece Alice'miş gibi görünüyordu. Bree, onun, çadırını çantaya öylesine sert bir şekilde tıkıştırdığını görmüştü ki çadırın yırtılabileceğinden korkmuştu. Bree yardım teklif etmemişti. Kendi çadırıyla yeterince sorunu vardı zaten.

Fermuar nihayet kapanınca, Bree kendini uzaktaki bir ağacın arkasına atmış, şiddetle ve sessizce kusmuştu. Dün gece ne kadar içmişti acaba? Kadehini hiç doldurduğunu hatırlamıyordu ama kadehinin boş kaldığını da hatırlamıyordu. Kahrolası erkeklerin hatası, diye düşündü ve aniden içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Erkeklerden ziyade kendine karşı... O, bu tür şeylere karşı daha dikkatli olurdu genellikle.

Bree şimdi, gözünden süzülen bir ter damlacığını kurulayarak Alice'in sırtını seyrediyordu. Alice yola çıkmalarının üzerinden çok geçmeden öne düşmüştü ve Bree br kez olsun onun hızına ayak uydurabilmek için mücadele ediyordu. Alice onun geçen gece çok içtiğini görmüş müydü acaba? Görmemiş olmasını umuyordu. Onlar içerlerken Alice zamanının çoğunu güvenli bir mesafede, Daniel'le konuşarak geçirmişti. Onu bir sonraki görüşünde, Bree'nin başı çoktan hafifçe dönmeye başlamıştı bile, Alice ise çadırlara doğru yürüyordu. Bree dün gece bu işten sıyrılmış olabilirdi ama bedelini şimdi ödemekte olduğunu biliyordu.

O sabah iki kere yolun çatallandığına tanık oldular ve Alice

de iki kere durup yolu inceledi. Bree başının içinde çalan çanlara aldırış etmeyerek haritayı kontrol etmiş ve gidilmesi gereken yönü işaret etmişti. Alice de tek bir kelime bile etmeden, başını sallayarak yola devam etmişti.

Bree arkasında alçak sesli bir inilti duydu. Herhangi birinden geliyor olabilirdi. Omuzların, topukların ve sinirlerin tümüyle yıpranmaya başladığını tahmin ediyordu. Gittikleri yol giderek incelmiş ve birkaç kilometreden beri de tek bir sıra halinde yürüme yoluna başvurmak zorunda kalmışlardı. Yolun giderek artan eğimi de konuşma şevkini kırmak için yeterliydi. İleride, yol bir köşeyi hafifçe dönüp ikiye ayrılarak genişlerken Alice bir kez daha durdu. Arkasında bir inilti daha duydu. Bu kez Jill'den geldiği kesindi.

"Hey, durun biraz," diye seslendi Jill. "Öğle yemeği için mola verelim."

Bree rahatlayarak soluğunu koyuverdi ama Alice saatini kontrol etti. "Daha çok erken," diye seslendi arkaya.

"O kadar da erken sayılmaz. Durmak için iyi bir yer burası."

Hiç de öyle değil aslında, diye düşündü Bree, sırt çantasını yere indirirken. Yer çamur içindeydi ve manzara namına da tepelerindeki ağaçlardan başka bir şey yoktu. Ürperdi ve bacakları hafifçe titreyerek çantasının üzerine oturdu. Hareket etmeyi bıraktıkları için hava şimdi daha da soğuk geliyordu. Ayrıca ayak sesleri kesildiğinden, ortalık da daha sessizdi. Kulakları, etraftaki, göze görünmeyen kuşların cıvıltılarını ve bağırışlarını seçebiliyordu. Bree arkasındaki bir çalılıkta bir hışırtı duydu ve hızla arkasına döndü, Martin Kovac'ın hayaleti gürültülü bir şekilde önünde belirirken düşünceleri hızla bir karadeliğin içine düştü.

Orada hiçbir şey yoktu elbette. Bree kendini tam bir aptal gibi hissederek tekrar önüne döndü. Aptalca bir şeydi bu. O dönemde anlatılanları hatırlayamayacak kadar küçüktü ama internette Giralang Sıradağları hakkında araştırma yaparken o haberlere denk gelme hatasına düşmüştü. Yardımcı hesap yöneticisi arkasından gelip de onu korkuttuğunda, düşünceleri tümüyle sonuncusu olduğu iddia edilen kurbanın (Sarah Sondenberg on

sekiz yaşındaydı ve hiçbir zaman bulunamamıştı) kaderine dalmış bir hâlde masasında oturuyordu.

"Giralang'da dikkatli olmalısınız," demişti adam, yüzünde bir sırıtışla, sonra da ekrana bakarak başını sallamıştı. "Seni andırıyor biraz."

"Siz dikkatli olun da bu türden yorumları insan kaynaklarına bildirmeyeyim." Aralarındaki hafif flörtleşme, geçen ay bir anda ivme kazanmıştı. Adam sonunda kendisini dışarıda bir şeyler içmeye davet ettiği zaman, Bree belki de ona evet diyeceğini düşünüyordu.

O gidince tekrar ekrana bakmıştı Bree. Sarah Sondenberg gerçekten de kendisine benziyor muydu acaba? Belki burnunun ve ağzının çevresi biraz... Hoş bir kızdı, buna hiç kuşku yoktu. Ama kendi çapında... Üstelik Sarah Sondenberg sarışın, mavi gözlüydü. Bree internet sitesini kapatmış ve bu konuda daha fazla düşünmemişti, ta ki şimdiye kadar.

Omzunun üzerinden çalılığı bir kez daha kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Yine de bu molayı kısa tutmaları belki daha iyi olurdu. Başındaki ağrıyı biraz olsun hafifletebilmek için su şişesinden bir yudum alıp gözlerini kapattı.

"Eğer bunu yapacaksan biraz uzağa gitmen mümkün mü?"

Bree, Alice'in sesiyle irkildi ve zorla gözlerini açtı. Alice kendisiyle konuşmuyordu elbette. Onunla bu şekilde konuşmazdı. Ama elinde yanan bir sigarayla, bir ağaca yaslanmış duran Beth'e bakıyordu.

Tanrı aşkına, temiz hava ve onu kirletmek için daha fazla bekleyemeyen kız kardeşi... O anda kulaklarında annesinin sesini duydu. *Onu rahat bırak, ne de olsa sigaraya bağımlı olması daha iyi, şeyden...* Annesi o anda Bree'nin sesini kesmeyi daima başarırdı. Bree o kelimeyi söylemeyi hiç başaramamıştı.

Beth omuz silkti ve Bree onun güçlükle yürüyerek uzaklaşmasını seyretti. Arkasında bıraktığı duman izi havadaki okaliptüs kokusuna karışıyordu. Alice eliyle havayı yelpazeledi.

"Öğle yemeği," dedi bir ses.

Bree başını kaldırıp bakınca, Lauren'ın elinde şeffaf kâğıda

sarılmış bir peynirli sandviç ve bir elmayla yanı başında durduğunu gördü.

"Ah, teşekkürler." Gülümsemeye çalıştı ama midesi yemeğin düşüncesine bile tahammül edemeyecek durumdaydı.

"Yemen gerek." Lauren hâlâ başında dikiliyordu. "İyi gelir."

Bree en sonunda kâğıdın köşesini yırtıp sandviçten bir ısırık alıncaya kadar da yerinden kıpırdamadı. Lauren, hareket etmeden önce, Bree lokmasını yutana kadar bekledi.

Alice, sanki o gün Bree'yi ilk kez doğru dürüst görüyormuş gibi ona dikkatle baktı. "Dün akşam çok mu içtin?"

"Sadece yorgunum," dedi Bree. "Pek iyi uyuyamadım."

"Aramıza hoş geldin o zaman."

Alice çok solgun görünüyordu, Bree bunu şimdi fark etmişti, daha önce dikkatini çekmemiş olmasına şaşırdı.

"Yolu bulabilecek kadar iyi misin?"

"Evet, kesinlikle."

"Emin misin? Eğer yanlış yöne sapacak olursak bu bize çok zaman kaybettirir."

"Biliyorum. Sapmayız."

Sözler ağzından onun istediğinden biraz daha yüksek bir tonda çıkmıştı ve Jill başını kaldırıp onlara baktı. Biraz ötelerinde, yolun kenarındaki bir kayanın üzerine oturmuştu, botlarından birini çıkarmış, çorabıyla oynuyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, teşekkürler."

"Bree dün gece yüzünden yorgunmuş," diyen Alice ile aynı anda konuşmuştu.

Jill önce birine sonra ötekine baktı. "Anladım."

"Hiç de yorgun değilim. İyiyim ben."

Jill bir an hiç ağzını açmadı ama yüzündeki bir şeyler, Bree'ye, onun dün gece Alice'in gördüklerinden daha fazlasını görmüş olabileceğini düşündürüyordu.

"Haritayı bir süreliğine başka birine devretmek ister misin?" Jill'in sesi hafifti.

"Hayır, kesinlikle istemem. Teşekkürler. Ben halledebilirim."

"Pekâlâ." Jill tekrar çorabına döndü. "Ama isteyecek olursan lütfen söyle."

"İstemem. Teşekkür ederim."

Bree öfkeyle dilini ısırdı. Alice'in onu hâlâ izlediğini hissedebiliyordu ve kucağındaki sandviçe odaklanmaya çalıştı. Konuşma isteğini bastırmak için kocaman bir parça sandviç ısırdı ama yutmakta zorlandı. Biraz sonra sandviçi yeniden ambalajına sardı ve sırt çantasına sokuşturdu.

"Başını belaya sokmaya çalışıyor değildim," dedi Alice. "Ama pazar günü zamanında dönmek zorundayız."

Sesindeki bir şeyler Bree'nin başını kaldırıp ona bakmasına yol açtı. Zihnindeki takvimi gözden geçirdi. Alice'in ne işi vardı? Pazar günü. Margot Russell'ın okulunda ödül gecesi. Bree gözlerini devirmek yerine kapattı.

Margot ile sadece bir kere, iki ay önce karşılaşmıştı. Alice, ondan, kızının gece giysisini kuru temizlemeciden alıp sonra da evine bırakmasını istemişti. Bu işin, Bree'nin görev tanımının bir hayli dışına çıktığı açıktı ama belki de kişisel bir iyilikti kendisinden istenen. Elbette bu hiç sorun değildi. Elbise güzeldi. Aynı derecede özel tasarım olmamakla birlikte, Bree'de kendi balosunda buna benzer bir elbise giymişti. Eğer Alice'in bürosundaki fotoğraflar olmasaydı bile, Bree Margot'yu daha kendisine kapıyı açtığı anda tanırdı. Annesinin genç versiyonuydu Margot. Yanında bir arkadaşıyla, Bree'nin favori sağlıklı yaşam mağazalarının birinden alınmış kale lahanalı smoothie'lerini yudumluyorlardı.

"Hey, harika içecek, değil mi?" O tür içecekleri bilirdi ve parlak saçları, pürüzsüz tenleri, çekici bedenleri ve eğleniyormuş gibi görünen bakışlarıyla o tür kızları da bilirdi. Okuldayken kendisi de o tür bir kızdı. Hâlâ öyleydi.

Margot bir an hiçbir şey söylemedi, sonra içeceğinin kamışıyla, Bree'nin sıkı sıkı tutmakta olduğu kuru temizlemeci poşetini işaret etti.

"O benim elbisem mi?"

"Ah, evet. İşte burada. Adım Bree bu arada."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Bir plastik hışırtısı ve kapı ka-

panmıştı. Bree, cilalı boyaya bakarak merdivenlerde tek başına kalakaldı.

"Kimdi o fıstık?" diyen hafif bir ses süzüldü açık pencerelerin birinden.

"Annemin kölelerinden biri..."

"Biraz ezik görünüyor."

"Annem de öyle söyler."

Bree geri çekilmişti. Şimdi de Alice'e bakıyordu. Kızından otuz yaş yaşlıydı ama gözlerinde onunkiyle aynı ifade vardı.

Bree gülümsemeyi başardı. "Endişelenme. Geç kalmayacağız."

"Güzel."

Bree durdu ve biraz gerinme bahanesiyle yol kenarındaki bir ağaç kütüğüne doğru uzaklaştı. Uzaktan kız kardeşini görebiliyordu, hâlâ sigarasını içiyor ve çalılığa bakıyordu. Bree bir bacağını kütüğe dayadı, dizlerinin yerinden çıkacak gibi olduğunu ve başının döndüğünü hissederek kütüğe yaslandı. Midesi bulanıyordu, gırtlağından yukarı çıkan sıcak dalgayı geri yuttu.

Haritayı açtı ve önüne serdi, böylece gerindiği sırada ona bakabilecekti. Sayfanın üzerinde, yollar hafifçe dönüyordu.

"İyi misin?"

Bree başını kaldırdı. Kız kardeşi tepesinde dikilmiş, ona bir su şişesi uzatıyordu.

"İyiyim." Suyu içmedi.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Evet. Tanrı aşkına, neden herkes bana bu soruyu sorup duruyor?"

"Belki bilmiyormuş gibi göründüğün içindir."

"Kes saçmalamayı, Beth."

Kız kardeşi omuzlarını silkip kütüğe oturdu. Kütük, Beth'in gövdesinin altında çatırdadı. Bree, onun kaç kilo geldiğini merak etti. Onlu yaşlarının tamamı boyunca elbiselerini değiş tokuş edebilmeleri mümkün olmuştu. Bunun artık mümkün olmadığı kesindi.

Beth altı ay önce aradığında, Bree her zaman olduğu gibi

telefonu açmayıp kız kardeşinin sesli mesaj bırakmasını beklemişti. Mesajda, bir iş başvurusunda referans olarak onun adını verip veremeyeceğini sorduğunda da kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı. Bir hafta sonra bırakılan ikinci bir mesajda ise, Beth'in BaileyTennants'ta giriş düzeyi bilgi işlemcisi pozisyonuna kabul edildiği bilgisi paylaşılıyordu. Bree bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü. Öyle olmak zorundaydı. Kendi pozisyonunu elde edebilmek için pek çok şeyi başarması gerekmişti, bununla kastettiği de sadece ticaret dalındaki lisans diploması ve maaş almadan yaptığı iki staj değildi. Şimdi ise kız kardeşiyle aynı yerde çalışmak zorundaydı, ucuz saç kesimi, büyük beden elbiseleri ve iş başvurularında bildirilmesi hukuken zorunlu olan *kusuruyla* birlikte.

Haberi annesi de doğrulamıştı.

"Senden ilham alıyor. Söylemiştim."

Bree kız kardeşinin, devlet yardımlarının kesileceği korkusundan ilham alıyor olmasının daha yüksek bir olasılık olduğunu düşünüyordu. İnsan kaynaklarında gizlice bir araştırma yapmıştı. Görünüşe göre bu olağandışı atamayı onaylayan, Jill Bailey'nin kendisiydi. Bree'ye, gayriresmi olarak, kendisinin şirkete vermekte olduğu kusursuz hizmetin dengeleri kız kardeşinin lehine değiştirdiği söylemişti. Bree tam on dakika boyunca kendisini banyoya kilitlemiş ve bu haberi sindirmeye çalışırken ağlamamak için büyük bir mücadele vermişti.

O noktaya gelininceye kadar, kız kardeşini son on sekiz ay içinde sadece bir kez görmüştü. Anneleri arayıp da Bree'ye *yalvararak* affetmesini istediğinde Noel yaklaşıyordu. Bree teslim olmadan önce, telefonda ağlayan annesini beş dakika boyunca buz gibi bir ifadeyle dinlemişti. Ama sonuç olarak Noel'di ne de olsa. Böylece, elleri kolları, biri dışında bütün aile fertleri için hediyelerle dolu olarak çocukluğunu geçirdiği eve geri dönmüştü.

Elbette ki beş parasız ve işsiz olan Beth, hediyeden yoksun bırakılmasını şaşırtıcı bir anlayışla karşılamıştı. Bree'ye, ikisinin çocukken çekilmiş bir fotoğrafını, dairesinde korkunç görünecek ucuz bir çerçevenin içine yerleştirerek vermişti. Ona eşlik eden

Noel kartında ise sadece şu sözcükler okunuyordu: *Özür dilerim.* Anneleri onları seyretmekte olduğu için, kız kardeşi kendisine sarılmaya yeltendiğinde Bree kendini geri çekememişti.

Kutlamalar sona erip de kendi evine döndüğünde fotoğrafı kaldırmış, çerçeveyi de bir hayır kurumu mağazasına bırakmıştı. Bir saat sonra da geri dönüp tekrar satın almıştı. Fotoğraf eski yerine konmuş ve hediye de son olarak yüksek bir dolabın arkasına, Noel süslerinin gerisine tıkıştırılmış hâlde görülmüştü.

Beth'in BaileyTennants'taki ilk gününde, anneleri Bree'yi aramış ve ondan, kız kardeşinin işi korumasına yardımı olabilecek her türlü şeyi yapmasını istemişti. Şimdi, bir kütüğün üzerine oturmuş sigarasını tüttüren kız kardeşine bakarken, Bree bu konuda söz vermemiş olmayı diliyordu.

"Kızlar, siz hazır mısınız?"

Patikadan bir ses duyuldu ve Bree dönüp baktı. Jill, Alice ve Lauren çoktan ayaklanmış, gönülsüzce çantalarını süzüyordu.

"Evet. Geliyoruz," dedi Bree ve haritayı alıp gerisingeri yürümeye başladı. Fazla hızlı hareket etmişti. Başının hafifçe döndüğünü hissetti.

"Buradan sola mı, yoksa sağa mı?" Jill çantasını omzuna attı. Yolun ayrıldığı noktada, her iki güzergâh da yola doğru sürünen, aşırı derecede büyümüş çalılıklar yüzünden daralmıştı. Sol tarafta kalan yolda toprak daha sıkışık görünüyordu ama Bree her iki çatalda da günün ilk yarısı boyunca sağa doğru gitmeleri gerektiğini biliyordu. Yeniden kontrol etti, dört çift gözün de kendi üzerine dikilmiş olduğunu hissediyordu. Ağırlıklarını yeniden sırtlarına almış olduklarından, bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyorlardı. Bree bir parmağıyla izleyecekleri güzergâhın üzerinden geçti, eli hafifçe titriyor, boş midesi bulanıyordu. Evet, bugün iki kez yönlerini değiştirmişlerdi, bu üçüncü olacaktı.

"Eğer yardıma ihtiyacın varsa, Bree..." Alice ağırlığını diğer ayağına kaydırdı.

"Yok."

"İyi o zaman. Hangi yoldan?"

"Sağa dönüyoruz."

"Emin misin? Biraz kaba ve eğimli görünüyor."

Bree haritayı uzattı. Çatalı işaret etti. Kırmızı çizgiyle işaretlenmişti. "Burası. Sağa dönülüyor."

"Şimdiden buraya mı geldik?" Alice şaşırmış gibiydi. "İyi, tamam o zaman."

Bree haritayı kapıp hızla katladı.

"Gördüğünüz gibi gayet hızlı yol alıyoruz. Endişe edecek hiçbir şey yok." Veya bu seferlik olsun, dırdır edecek. Bree, ciğerlerine derin bir nefes çekip yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için kendini zorladı. "Beni izleyin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tıpkı güldüren aynalara bakmak gibiydi. Her biri de diğerinin eciş bücüş bir yansıması olan iki tane yüz, birlikte hastane odasının kapı tokmağına bakıyordu.

"Breanna McKenzie mi?" dedi Falk.

Yatakta yatan kadın, personel fotoğrafında sahip olduğu o sağlıklı ışıltıyı yitirmişti. Şimdi, gözlerinin altını koyu halkalar kaplamıştı, dudaklarının da solgun ve çatlamış olduğu göze çarpıyordu. Sağ kolu sıkıca bandajlanmıştı.

"Biz emniyetteniz. Hemşire sizi görebilmek için beklediğimizi söyledi mi?"

"Evet."

Falk, Breanna'yla konuşmuştu ama yanıt veren, yatağın yanındaki plastik bir iskemlede oturan kadın oldu. "Alice'le ilgili bazı sorularınızın olduğunu söyledi."

"Doğru. Bethany, değil mi?"

"Beth diyebilirsiniz."

Falk'un, Beth McKenzie'yi yüz yüze ilk görüşüydü ve ona ilgiyle baktı. Aralarındaki benzerlik tuhaftı, sanki neredeyse Breanna'nın düzgün çizgileri güneşin altında eriyip daha gevşek ve etli bir hal almış gibiydi. Beth'in teni, boynu ve çene hattında yol yol göze çarpan damarlarla kıpkırmızıydı. Saçları ev tipi ucuz bir kurutma makinesinin elinden çıkmış sert bir düzlüğe sahipti ve ne uzun ne de kısa sayılamayacak bir kesimle omuzlarından aşağı salınmıştı. Yirmili yaşlarındaki ikizinden on yaş daha yaşlı görünüyordu ama Falk'a baktığı zaman bakışları sertti.

Öğle yemeğinden arta kalanları içeren bir tepsi yatağın yanında alınıp götürülmeyi bekliyordu. Çok fazla şey yenmiş gibi görünmüyordu. Yerel hastaneyi benzin istasyonunun arkasındaki iki sokakta bulmuşlardı. O bölgenin yerlilerinin hastalıklarından, turistlerin yaralanmalarına dek her türlü ihtiyaca hitap etmek üzere oluşturulmuş genel amaçlı kliniklerden bir basamak yukarıdaymış gibi görünüyordu. Resepsiyondaki hemşire onlara sertçe yeniden kapıyı göstermiş ve bundan doksan dakika sonra Breanna'nın uyku ilaçlarının etkisi geçtiği zaman gelmelerini söylemişti. Kasabanın dükkânlarının oluşturduğu sırayı bir aşağı bir yukarı yürüyerek tam üç kez katettiler, kalan yetmiş sekiz dakikayı da arabalarında oturarak geçirdiler. Hastaneye geri döndüklerinde, onlara öğle yemeğinin biraz önce servis edilmiş olduğu bildirildi.

"Yemek zamanları ziyaretçi kabul edilmez. Bu konuda kimseye ayrıcalık uygulanamaz."

Sonunda, hemşire bir parmağını bükerek onları resepsiyona çağırdı. İçeri girebilirlerdi. Breanna McKenzie, koridorun sonunda, tek gecelik hastaların kaldığı bir koğuşta yatıyordu ama oradaki tek hasta kendisiydi. Kış sezonu.

En sonunda odaya girdiklerinde, bir çift sandalyeyi yatağın yanına çektiler.

"Alice'i hâlâ bulamadılar mı?" Beth, Falk ve Carmen'i dikkatle inceliyordu. "O yüzden mi buradasınız?"

"Henüz bulamadılar," dedi Falk. "Üzgünüm."

"Ah. Ne sormak istiyorsunuz?"

"Aslında konuşmak istediğimiz kişi kız kardeşinizdi," dedi Carmen. "Tercihen yalnız olarak."

"Benim de kalmam gerektiğini düşünüyorum."

Bree yastığına yaslandı. "Tanrı aşkına. Ben iyiyim, Beth. Git ve işlerini yapmalarına izin ver." Yüzünü acıyla buruşturdu. "Ağrıkesici var mı?"

"Henüz saati gelmedi."

"Hemşireye sor."

"Çok erken. Gece yarısına kadar sana daha fazla ağrıkesici vermeyeceklerdir."

"Tanrı aşkına. Git ve sor. Lütfen."

Beth sandalyeden kalktı. "Pekâlâ. Ben sigara içmek için arkada olacağım. Ve evet..." Kız kardeşi ağzını açtığı sırada konuştu. "Hemşireye soracağım. Yine de çok erken. Benden söylemesi."

Onun odadan çıkışını izlediler.

"Affedersiniz. Odada ilaç bulundurulması konusunda ona güvenmedikleri için üzüntü duyuyor," dedi Bree, kapı sarsılarak kapanırken.

"Neden güvenmiyorlar?" diye sordu Carmen.

"O kadar da abartılacak bir şey değil aslında. Geçmişte bazı madde bağımlılıkları oldu ama bir yıldan uzun bir süredir gayet iyi. Sanırım hemşireler bu konuda ne kadar dikkat etseler az geleceğini hissediyorlar. Eğer burada olmasaydı daha iyi olurdu belki de ama o..." Bree bakışlarını indirdi. "Kalmak istiyor olsa gerek."

"Yanınızda olabilecek başka kimse yok mu?" diye sordu Falk. "Erkek arkadaş ya da anne baba gibi?"

"Hayır." Bree bandajını çekiştirmeye başlamıştı. Tırnakları belirli bir noktadan itibaren koyu bir pembe tonuna boyanmıştı. Çoğunun artık kırılmış veya çatlamış olduğu göze çarpıyordu. "Annem MS hastası."

"Üzüldüm."

"O iyi. Yani aslında değil ama durumu böyle işte. Yolculuğa çıkabilmesi mümkün değil. Babam da şu günlerde zamanının büyük bölümünü onun yanında kalarak geçirmek zorunda. Her neyse..." Gülümsemeye çalıştı. "Beth var işte."

Boğucu bir sessizlik oldu.

"Size Alice Russell hakkında birkaç şey sormak istiyorduk, eğer sakıncası yoksa?" dedi Falk. "Ne zamandan beri onunla birlikte çalışıyorsunuz?"

"On sekiz aydır."

"Asistanı olarak mı?"

"İdari koordinatör olarak."

Falk, Carmen'in gülümsemesini bastırdığını gördüğü hissine kapıldı. Ama Carmen kendini çabuk topladı. "Bu görev ne gibi şeyler içeriyor?"

"Başlangıçta büyük ölçüde idari görevlerdi ama sonradan daha ziyade akıl hocalığı görevine dönüştü. Alice'i bir gölge izliyor, ondan şirket içi terfilere hazırlanmamda bana yardımı dokunacak beceriler öğreniyordum."

"İyi bir amir midir?"

Çok kısa bir sessizlik oldu. "Evet. Kesinlikle."

Beklediler ama Bree daha fazla konuşmadı.

"Şu hâlde, onu iyi tanıdığınızı düşünüyor musunuz?"

"Evet. Çok iyi." Bree'nin sesinde tuhaf bir ton bir vardı. Falk onu dikkatle izledi ama Bree gözlerini ona dikince, kadını tanıdığına ilişkin herhangi bir işaret göremedi. Tıpkı Daniel Bailey gibi Bree de onların kim olduklarını biliyorsa bile bunu göstermiyordu.

"Kamptayken Alice size nasıl görünmüştü?" dedi Carmen.

Bree bandajını çekiştirdi. Kenarları şimdiden tarazlanmaya başlamıştı bile. "Kaybolmamızdan önce, gerçekten de her zaman olduğu gibiydi. Alice bazen biraz gergin olabiliyor ama kampta hiçbirimizin çok iyi hissettiği söylenemez. Kaybolduktan sonraysa?" Bree başını salladı. "Herkes korkmuştu."

"Kendisini endişelendiren herhangi bir şeyden bahsetmiş miydi?" diye sordu Carmen. "Kaybolmuş olmanın dışında elbette."

"Ne gibi?"

"Her türlü. İş, ev, iş arkadaşlarıyla ilgili sorunlar."

"Hayır. Bahsetmedi bana."

"Ama siz, onu çok iyi tanıyan biri olarak," dedi Carmen, "yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu hissine kapılmış mıydınız?"

"Hayır."

"Peki ya ofiste? Kamptan önce. Gözünüze çarpan tuhaf herhangi bir rica ya da görevlendirme oldu mu?"

"Bunların orada yaşananlarla ne gibi bir ilgisi var?"

"İlgisi olmayabilir de," dedi Falk. "Biz sadece yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz."

"Size yolunda gitmeyen şeyin tam olarak ne olduğunu söyleyebilirim." Bir şey, Bree'nin yüzünün hafifçe buruşmasına yol açtı. "Ve bu tümüyle benim hatam değildi."

"Ne sizin hatanız değildi?"

"Yolumuzu kaybetmemiz. İkinci gün, o aptal kanguru yolu yüzünden oldu. Diğer yetkililerin söylediği şey bu. Herkesin rahatlıkla yapabileceği bir hata olduğunu söylediler." Bree durdu, sadece hastane makinelerinin o hafif vınlaması duyuluyordu. Derin bir nefes aldı. "Yol bulma işini benim başıma sarmamaları gerekirdi. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece her yirmi dakikada bir kahve molası verilen yarım günlük bir kursa gittim. Bir anda uzman oluvermem mi bekleniyor?"

Yaralı kolunu oynattı ve yüzü acıyla buruştu, alnından ter damlacıkları süzülüyordu.

"Yolunuzdan saptığınızı anladığınız zaman ne oldu?" diye sordu Falk.

"Ondan sonra her şey kötü gitti. İkinci kamp alanını hiç bulamadık, böylece o geceyi geçirmemizi sağlayacak erzakı da kesinlikle elde edemedik. Yiyeceğimiz azalmıştı. Biz çok aptaldık ve çadırlar da hasar görmüştü." Kısa bir gülüş. "Her şeyin bu kadar çabuk altüst olması gülünç neredeyse... Ama o sırada doğru dürüst düşünemiyor, kötü kararlar alıyorduk. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu açıklamak güç... Sanki dünyada kalan son insanlar sizmişsiniz gibi hissediyorsunuz."

"Alice kaybolmanıza ne tepki gösterdi?" dedi Falk.

"Ne yapmamız gerektiği konusunda epey ısrarcıydı. Stresli olduğu anlarda saldırgan görünebiliyor Alice. Okuldayken çok sayıda kampa ve dağ yürüyüşüne katılmıştı – doğada geçen okul yılları sayesinde. Sanırım bu da ona, kendisinin bu konuda söyleyecek hepimizden daha fazla sözü olduğu duygusunu veriyordu. Bilemiyorum." Bree içini çekti. "Belki de öyleydi. Ama ya Lauren – Lauren Shaw? O da ekibimizdeydi, okuldayken o da aynı kursa katılmıştı ve Alice'in her zaman için haklı olduğunu düşüncesinde değildi. Tıpkı üçüncü gün o kulübeyi bulduğumuz zaman olduğu gibi. Yani, korkunç bir yerdi. Oradan hiç hoşlanmamıştım ama elimizdeki kötü seçenekler arasında en iyisi de oydu. Hava giderek kötüleşiyordu ve sığınacak bir yere ihtiyacımız vardı. Bu yüzden biz de orada kaldık." Bree durdu. "Bunu istemeyen tek kişi Alice'ti."

"Oradan ayrılmanız için sizi ikna edemedi mi?" diye sordu Falk.

"Hayır. Ve bu durumdan da hiç hoşnut değildi. Yolumuzu nasıl bulacağımızı bildiğini söylüyordu, bizden yürümeye devam etmemizi istiyordu. Ama devam edemezdik. Başımızı belaya sokan bu olmuştu zaten. Gözümüz kapalı yürümek. Bu noktada biraz tartışma yaşandı. Alice tek başına gideceğini söylüyor ama Jill ona izin vermiyordu. Sabah uyandığımız zaman ise Alice telefonunu alıp gitmişti."

"Jill Bailey Alice'in gitmesine neden izin vermediğini size söyledi mi?" dedi Carmen.

"Tehlikeli olduğu için elbette. Ve bu konuda haklı olduğu açıktı."

Bree buna karşı çıkmaları için onlara meydan okuyarak önce birine sonra diğerine baktı.

"Alice'in orada olmadığını anladığınız zaman ne yaptınız?" diye sordu Falk son olarak.

Bree başını salladı. "Bu soruyu sormak için en uygun kişi ben değilim. İlk uyananın ben olduğumu sanmıştım, bu yüzden tuvalet için çalılıklara gittim. Geri dönerken tökezledim. Önce ne olduğunu anlamadım, keskin bir şeyin üzerine düştüğümü zannettim. Kırık bir camın belki... Ama sonra uzaklaşan yılanı gördüm ve durumu anladım."

Bree alt dudağını öylesine şiddetli ısırdı ki rengi beyaza döndü. Bakışları onların üzerine dikilmişti.

"Hemen oracıkta öleceğimi sandım. Gerçekten de inandım buna. Bize oralarda kaplan yılanlarının olduğunu söylemişlerdi. Benim de nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Ailemi bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm, anneme hiçbir zaman veda edemeyecektim." Sarsılarak nefes aldı. "Başımın döndüğünü hatırlıyorum ve nefes alamaz gibi olduğumu. Buradaki doktor bana, muhtemelen panik atak geçirdiğimi söyledi ama o sırada zehirden kaynaklandığını sanmıştım. Kulübeye dönmeyi başarabildim, gerisini gerçekten iyi hatırlayamıyorum. Koluma

bir şeyler sardılar. Acı içindeydim. Alice'in bizimle olmadığını hangi noktada fark ettiğimden emin değilim."

Bree bandajını çekiştirdi.

"Diğerleri oradan ayrılmamız –onsuz ayrılmamız– gerektiğini söyledikleri zaman buna karşı çıkmadım. Ben, sadece bana söylenen yere yürüdüm. Lauren da en sonunda karşımıza bir yol çıkana kadar bizi kuzeye götürmeyi başardı. Bununla ilgili gerçekten çok fazla şey hatırlayamıyorum. Doktorlar o sırada muhtemelen şok geçirmekte olduğumu söylüyorlar. Alice'in yardım bulmak için önden gittiği ve bizi buluşma noktasında bekliyor olduğu gibi bir fikre sahiptim. Hatta bunu yapmasını ondan benim istediğimi bile sanmıştım ama zihnim gerçekten de öylesine kötü bir durumdaydı ki. Ne yaptığımı bilmiyordum."

Gözyaşları en sonunda akmaya başlamıştı, Falk bir peçete uzattı ona. O gözlerini kurularken makinelerin mırıltısını dinleyerek beklediler.

"Alice'in telefonu yanındaydı," dedi Carmen. "Sizinle olduğu sırada herhangi bir görüşme yaptı mı?"

"Hayır." Yanıt çok hızlı gelmişti. "Yani bunu yapmaya çalıştı tabii ki. Pek çok kez polis imdadı aradı ama onlara ulaşmayı hiçbir zaman başaramadık. Tamamıyla yararsızdı."

"Ama yine de ayrılırken telefonunu yanına aldı?"

Bree hafifçe omuzlarını silkti. "Telefon onundu sonuçta."

Yastığın üzerinde, uzun, açık saçları ve sargılı koluyla kırılgan görünüyordu. Kırık tırnakları hikâyesini ortaya koyuyordu.

"Alice'i iyi tanıdığınızı söylüyorsunuz," dedi Falk. "Sizi bırakıp gitmesine şaşırdınız mı?"

"Normal koşullar altında olsaydık evet, şaşırırdım." Bree'nin gözleri Falk'unkilere bakarken iri iri açılmıştı. *İnsanlara nasıl yalan söyleneceğini biliyor.* Bir anda ortaya çıkmıştı bu düşünce.

"Ama dediğim gibi, oradaki durum çok farklıydı. Şimdi, keşke onun söylediklerine kulak verseydik diyorum. O zaman bunların hiçbiri yaşanmayacaktı belki de."

"Ama o zaman da hepiniz birden kaybolabilirdiniz."

"Belki de. Ama belki geri kalan her şey de şimdi sonuçlandığından daha iyi bir şekilde sonuçlanırdı."

Sargılı kolunun yerini değiştirdi ve yüzü acının etkisiyle çarpıldı. Falk ve Carmen bakıştılar.

"Muhtemelen şimdilik bu kadarı yeterli. Artık dinlenmenize izin verelim," dedi Carmen ayağa kalkarlarken. "Teşekkürler, Breanna."

Breanna başını salladı. Gözlerinin altındaki gölgeler, şimdi, geldikleri zamankinden daha koyu görünüyordu.

"Dışarıda, kız kardeşimi gördüğünüz zaman ona söyleyin de ya hemşireyi ağrıkesiciyle birlikte içeri göndersin ya da çekip gitsin ki bana serum takabilsinler. Lütfen."

Oda serindi ama Falk, kapıyı çekip kapatırken, ter damlacıklarından oluşan yeni bir şeridin Bree'nin alnını kapladığını görebiliyordu.

İkinci Gün: Cuma Öğleden Sonra

En sonunda biri çıkıp da şu soruyu sorana kadar, solgun güneş gökte dar bir şerit boyunca hareket etmiş ve çimenlerin uzunluğu da ayak bileklerine dek ulaşmıştı.

"Bu yol, doğru yol mu?"

Beth, Jill'in bu sözleri üzerine rahatlayarak sessizce içini çekti. Tam yirmi dakikadan bu yana aynı soruyu kendisi sormak istemiş ama bunu bir türlü yapamamıştı. Yapacak olsaydı, Bree onu öldürürdü.

Kız kardeşi dönüp arkasına baktı.

"Doğru olması gerekir."

"Gerekir mi? Yoksa öyle mi?"

"Öyle." Ama Bree hiç de bundan eminmiş gibi görünmüyordu. Haritaya baktı. "Öyle olmak zorunda. Hiçbir yerde yoldan sapmadık."

"Bunun farkındayım. Ama..." Jill, eliyle bulundukları yeri gösteren bir işaret yaptı. Tıpkı bir ormanı andıran patika, her kırk elli adımda bir daha da sıklaşan ağaçlar... Haritanın ne dediğini unut, *doğru gelmiyor.*

Her yanda, gözlerden saklı kuşlar çığlıklar atarak birbirleriyle konuşuyordu. Beth, ormanın kendileri hakkında konuştuğu duygusunu bir türlü üzerinden atamıyordu.

"Bütün gün tek bir işaret flaması bile görmedik," dedi Jill. "Dün ağaçta bulduğumuzun dışında hiç... Altı tane olmaları gerekiyordu. Kesinlikle şimdiye kadar bir tane daha görmemiz gerekirdi. En azından bir tane..."

"Dün öğle yemeğinden sonra saptığımız yol yanlıştı belki de. Bir bakabilir miyim?" O daha yanıt veremeden, Alice haritayı Bree'nin parmakları arasından çekip almıştı bile. Bree, boş eli öne doğru uzanmış bir hâlde, öylece donup kaldı, her anlamda yitip gitmiş gibi görünüyordu. Beth onun bakışlarını yakalamayan çalıştı ama başaramadı.

"Bak." Alice kaşlarını çatmış haritaya bakıyordu. "Öyle olduğuna dair bahse girerim. O noktaya fazla erken vardığımızı düşünmüştüm."

"Ben gerçekten...",

"Bree." Alice onu susturdu. "Bu, doğru yol değil."

Bir an çalılıklarda tuhaf bir hışırtıdan başka hiçbir ses duyulmadı ve Beth başını kaldırıp okaliptüs ağaçlarına baktı. Kabukları sanki yüzülmüş deriler gibi gevşek şeritler halinde sallanıyordu. Dört bir yanda, birbirlerine çok yakın ve çok uzun görünüyorlardı. *Buraya hapsolduk,* diye düşündü birdenbire.

"Peki şimdi ne olacak?" Jill'in sesinde, Beth'in nasıl anlamlandıracağını tam olarak bilemediği, algılanması güç, yeni bir ton vardı. Tam olarak korku sayılmazdı, henüz sayılmazdı. Kaygı belki de. Canlı bir ilgi...

Alice, Jill'in de görebilmesi için haritayı uzattı.

"Eğer doğru yerden dönmüş olsaydık şimdi burada olmamız gerekirdi," diye işaret etti Alice. "Ama eğer dönmediysek, bilmiyorum. Muhtemelen daha ziyade buralarda bir yerde..." Sayfanın üzerinde küçük bir çember çizermiş gibi bir hareket yaptı.

Jill haritaya eğildi, sonra biraz daha eğildi, gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşmişti.

Beth onun haritayı okuyamadığını anladı. Harfler ve rakamlar onun için çok küçük olmalıydı. Jill, gözleriyle kâğıdı tarıyor olabilirdi ama kâğıt tamamen boş olsaydı da fark etmezdi. Beth, gözlerinin iyi görmediğini itiraf etmek istemediği zamanlarda, büyükannesinin de benzer bir davranış içine girdiğini görmüştü. Jill inandırıcı olacak bir şekilde sayfayı inceliyormuş gibi yaparken, Alice, yüzünde duyduğu ilgiyi ortaya koyan bir bakışla onu seyrediyordu. O da anlamış, diye düşündü Beth.

"Hmm." Jill, çekimser kaldığını gösteren bir ses çıkardı ve haritayı Lauren'a uzattı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Lauren biraz şaşırmış göründü ama yine de haritayı aldı. Başını eğip kâğıda göz gezdirdi. "Hayır, ben de yolun doğru olduğunu düşünmüyorum," diye konuştu. "Üzgünüm, Bree."

"O hâlde ne yapmamız gerekiyor?" Jill ona bakıyordu.

"Sanırım dönüp aynı yolu geriye doğru izlememiz gerekiyor."

Alice inledi. "Tanrım. Aynı yoldan geriye dönmek yüzyıllar alır. Saatler boyunca buralarda olacağız."

"Yani." Lauren omzunu silkti. "Diğer seçeneğimizin ne olduğunu bilmiyorum."

Jill'in başı, sanki bir tenis maçındaymış gibi, ikisi arasında gidip geliyordu. Bree onların sadece bir iki metre uzağındaydı ama görünmez olmuş gibiydi.

Alice dönüp yola baktı. "Hem aynı yoldan dönebilmemiz mümkün olacak mı? Yol çok belirsiz. Onu rahatlıkla gözden kaybedebiliriz."

Beth korkuyla onun haklı olduğunu fark etti. Arkalarındaki, izlemiş oldukları yol, şimdi kenarlarından akıcılaşarak kusursuz bir şekilde geri plana karışmış gibi görünüyordu. Beth otomatik olarak sigarasını arandı. Cebinde değildi. Kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başladı.

"Sanırım en iyi seçenek yine de bu olacaktır," dedi Lauren. "En güvenlisi, en azından."

"Yürüyüşün süresini saatlerce uzatacak." Alice, Jill'e baktı. "Kamp yerine varana kadar yine karanlıkta yol almak zorunda kalacağız, orası kesin."

Jill yeni botlarına bakıyordu, Beth, yürüyüşe fazladan eklenecek kilometreler düşüncesinin onun hiç de hoşuna gitmediğini söyleyebilirdi. Jill ağzını açtı. Sonra tekrar kapadı ve başını hafifçe salladı.

"Pekâlâ, ben bilemiyorum," dedi sonunda. "Diğer seçenek nedir?"

Alice haritayı inceledi, sonra başını kaldırdı, gözlerini kısarak baktı. "Siz de derenin sesini duyabiliyor musunuz?"

Beth soluğunu tuttu. Suyun hafif çağıltısı, kulaklarında atan kan tarafından neredeyse boğuluyordu. Tanrım, duyamıyordu. Diğerleri ise başlarını sallıyordu en azından.

"Eğer bu noktada yanlış yola saptıysak, şu dere olması gere-

kir." Alice haritayı gösterdi. "Yakınlarda gibi görünüyor. Bulunduğumuz yeri saptamak için ondan yararlanabiliriz. Eğer nerede olduğumuzu anlayabilirsek de kestirmeden gidip ileride doğru rotaya yeniden girmeye çalışabiliriz."

Lauren'ın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunu fark etti Beth. Dudaklarını bir çizgi oluşturacak şekilde sımsıkı birbirine bastırdı.

"Sence..." Jill boğazını temizledi. "Bu noktadan nerede olduğumuzu saptayabileceğimize gerçekten inanıyor musun?"

"Evet. Saptayabiliriz."

"Sen ne düşünüyorsun?" Jill, Lauren'a döndü.

"Geldiğimiz yoldan geriye dönmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Tanrı aşkına, o zaman bütün geceyi burada geçirmiş olacağız," dedi Alice. "Böyle olacağını biliyorsun."

Lauren hiçbir şey söylemedi. Jill bir ona bir diğerine bakıyordu, sonra bir kez daha kendi ayaklarına baktı. Derin derin içini çekti.

"Hadi şu dereyi bulalım."

Hiç kimse Bree'ye, onun ne düşündüğünü sorma zahmetine girmemişti.

Beth, suyun sesi giderek daha belirgin bir hal alırken onları takip etti. Önceki gün gördükleri şelalenin gürültüsünden farklıydı, daha kalın ve daha boğuktu. Bir ağaç kümesinin içinden geçtiler ve Beth kendini çamurlu bir kaya çıkıntısının üzerinde buldu.

Çamurlu su bir metreden fazla bir yükseklikten, aşağıdaki kabarık, kahverengi şeride düşerek ayaklarının yakınına kadar geliyordu. Suya bakarken, dereden çok ırmak olduğu kesin, diye düşündü. Yağan yağmurlarla beslenmişti ve kıyıya çarptığında da ardında köpüklü bir iz bırakıyordu. İçinde yüzen molozlar, yüzeyin altındaki yüksek akış hızına dair ipucu veriyordu.

Alice haritayı incelerken, Jill ve Lauren onu seyrediyordu. Bir kenara itilmiş olan Bree yalnız görünüyordu. Beth çantasını sırtından indirdi ve sigara paketini aranarak kolunu çantadan içeri

daldırdı. Paketi bulamadı ve soğuğa rağmen avuçları terlemeye başladı. Kolunu daha da derine soktu. Sonunda parmakları, tanıdık şeklin çevresini sardı, giysileri ve öteberiyi de beraberinde sürükleyerek kolunu dışarı çıkardı.

Beth parlak metal gaz kutusunun yuvarlandığını fark ettiğinde artık çok geçti. Kutu, onun uzanıp da parmak uçlarıyla yakalayamayacağı kadar uzağa zıpladı, kıyıya doğru bir dönüş daha yaptı ve kenardan aşağı düştü.

"Kahretsin." Beth sigara paketini cebine sokuşturup kutunun peşinden koştu.

"Neydi o?" Alice'in haritanın üzerine eğilmiş olan gözleri kırpıştı.

"Bilmiyorum." Beth çıkıntının üzerinden uzanıp baktı, sonra kısmen rahatlayarak içini çekti. O şey her ne idiyse, suyun üzerindeki iç içe geçmiş kuru dalların üzerinde asılı kalmıştı.

"Harika." Alice şimdi başını kaldırmış, bakıyordu. Hepsi bakıyordu. "Kamp ocağının gaz kutusu."

"Ne?" Dallar sallanırken Beth metal parıltıyı seyrediyordu.

"Gaz kutusu. Ocak için," diye tekrarladı Alice. "Bu gece yemeğimizi pişirebilmek için ona ihtiyacımız vardı. Ve yarın. Tanrım, Beth. Nasıl düşürürsün?"

"Bende olduğunu bile bilmiyordum."

"Ortak eşyaları bölüşmüştük, bunu biliyorsun."

Başıboş bir tahta parçası dallara çarparak suya gömüldü. Kutu sallandı ama dallarda asılı kalmayı sürdürdü.

"O olmadan idare edebilecek miyiz?"

"Bu akşam yemek yemek istiyorsak hayır."

Suda bir dalgalanma daha oldu ve kutu yine sallandı.

Beth, Alice'in gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bundan sonra olacak şeylerin bilinciyle, doğruca, kabaran ırmağa bakıyordu. Alice ona daha da yaklaştı ve Beth görünmez bir elin omurgasını dürttüğünü duyumsadı.

"Al onu."

ONUNCU BÖLÜM

Beth hastanenin dışında bir duvara yaslanmış, bir elini paltosunun cebine sokmuştu, sigara dumanı, yüzünden yukarıya doğru süzülürken gözlerini kısıyordu. Falk ve Carmen'in dışarı çıktıklarını görünce hafifçe doğruldu.

"İşiniz bitti mi?" diye seslendi. "Bree iyi mi?"

"Biraz rahatsız," dedi Carmen, ona doğru yürürlerken. "Size hemşireye ağrıkesicileri sormanızı hatırlatmamızı istedi."

"Sordum. Vaktinin gelmesine daha çok var. Beni hiç dinlemiyor." Beth sigara dumanını onlardan uzağa üflemek için başını çevirdi, sonra havayı yelpazeledi. "Alice'le ilgili son haberler ne? Hâlâ bir iz yok mu?"

"Şimdiye kadar bir şey duymadık," dedi Falk.

"Kahretsin." Beth, alt dudağına yapışmış bir tütün parçasını oradan aldı. Hastane arazisinin arkasına yayılmış olan ağaçlara baktı. "Ona ne olduğunu merak ediyorum."

"Ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Beth sigarasına odaklandı. "Çekip gittikten sonra mı? Kim bilir. Oralarda her türlü şey olabilir. Hepimiz ona anlatmaya çalıştık."

Falk, Beth'i seyrediyordu. "BaileyTennants'ta yaptığınız iş nedir?"

"Veri işleme ve arşivleme."

"Ah, öyle mi? Peki bu görev neleri içeriyor?"

"Büyük ölçüde adının çağrıştırdığı şeyleri. Dosyalama, veri

girişi, ortakların aradıkları belgelere erişebileceklerinden emin olmalarını sağlama."

"Şirket dosyalarına erişiminiz var o hâlde?"

"Sınırlanmamış olanlarına. Kıdemli ortakların ancak kendilerinin erişebilecekleri gizli ve derin arşiv dosyaları da vardır."

"Çalışırken Alice Russell'ı sık sık görür müydünüz?"

"Evet. Bazen." Beth'in sesinden, bu durumdan pek de hoşnut olmadığı anlaşılıyordu. "Ufak tefek şeyler almak için aşağıya, veri odasına çok sık gelirdi."

Falk, Carmen'in yer değiştirerek kendisinin yanına geldiğini hissetti.

"Aşağı indiğinde siz ikiniz sohbet eder miydiniz?" Carmen bunu nazik bir ifadeyle sormuştu. "Size ne aradığını söyler miydi?"

Beth başını kaldırdı. Yüzünden bir gölge geçer gibi oldu. Bir şeyler hesaplıyordu sanki.

"Hayır, veri işlemede mecbur kalmadıkça hiç kimseyle konuşmazdı. Zaten benim için hava hoş. Bana böyle şeylere kafa yoracağım kadar çok para ödemiyorlar."

"Peki ya gezide? Oradayken onunla daha yakın bir ilişki kurma olanağınız oldu mu?" diye sordu Falk ve o anda da Beth'in yüz ifadesi sertleşti, ağzına götüreceği sigara yarı yolda donup kaldı.

"Şaka mı bu?"

"Hayır."

"O zaman yanıtım hayır. Alice Russell ve ben anlaşamazdık. Ne işyerinde ne de kampta." Beth hastanenin kapılarına bir göz attı. "Kız kardeşim size bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır."

"Hımm." Beth sigarasından son bir nefes çekti ve izmaritini yere fırlattı. "Belki de bildiğinizi düşünmüştü. Alice benden hoşlanmazdı, bunu saklama zahmetine de girmezdi."

"Neden peki?" diye sordu Carmen.

"Bilmiyorum." Beth omuzlarını silkti. Sigara paketini çıkarıp Falk ile Carmen'e ikram etti. İkisi de hayır anlamında baş-

larını salladılar. "Aslında," dedi, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirerek, "biliyorum. Benden hoşlanmazdı çünkü böyle bir zorunluluğu yoktu. Benim ona sunacak hiçbir şeyim yoktu, ilgi çekici biri değildim. Bree değilim ben..." Beth, bir elini kendini gösterecek şekilde solgun yüzünden kalın kalçalarına doğru belli belirsiz, yukarıdan aşağıya salladı. "İşleri benim için güçleştirmek, Alice için hiç de zahmetli bir iş sayılmazdı ve o da eline geçen fırsatları değerlendirirdi."

"Kız kardeşiniz varken bile mi?"

Beth çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Özellikle de o varken. Sanırım işi eğlenceli kılan da buydu."

Ellerini siper oluşturacak şekilde birleştirdi ve bir sigara yaktı. Rüzgâr saçlarını havalandırmaya başlamıştı, paltosuna biraz daha sıkı sarındı.

"Demek Alice size zor anlar yaşatıyordu," dedi Carmen. "Peki hiç ona karşı koymadınız mı? Onu geri püskürtmeye çalışmadınız mı?"

Beth'in yüz çizgilerinde, çok kısa süren bir hareketlenme yaşandı. "Hayır."

"Hiç mi? Sizin için sinir bozucu bir durum olsa gerek."

Beth omuz silkti. "Adilik yapan birileri her zaman olacaktır. Benim açımdan sorun çıkarmaya değecek bir şey değildi. Hele şartlı tahliye sürecinde bulunduğum bir dönemde hiç."

"Neden dolayı şartlı tahliye edilmiştiniz?"

"Bunu bilmiyor musunuz?"

"Öğrenebiliriz. Ama siz bize söylerseniz, böylesi daha kolay olur."

Beth çabucak hastanenin kapılarına göz attı. Ağırlığını bir ayağından ötekine kaydırdı ve yanıt vermeden önce sigarasından derin bir nefes çekti.

"Ne polisi olduğunuzu söylemiştiniz?"

"AFP." Falk federal polis kimliğini uzattı, Beth de bakmak için eğildi.

"Ben şartlı tahliye edildim..." Duraksadı. "Bree ile ilgili bir şey yüzünden."

Beklediler. "Bize bundan fazlasını söylemek zorundasınız," dedi Carmen.

"Evet, affedersiniz. Bu konudan bahsetmek gerçekten hiç hoşuma gitmiyor. Birkaç yıl önce benim..." Sigarasının geri kalanını tek bir nefeste içine çekmek istiyormuş gibiydi. "Durumum pek de iyi değildi. Bree'nin dairesine girdim ve onun bazı eşyalarını çaldım. Elbiseler, televizyonu. Biriktirdiği biraz para... Büyükannemizin ölmeden önce ona verdiği bazı mücevherler. Bree evine döndüğünde, beni onları bir arabanın arkasına yüklerken buldu. Beni durdurmaya çalıştığında da ona vurdum."

Bu son sözcükler, sanki kötü bir tatları varmış gibi ağzından yuvarlanarak çıkmıştı.

"Ciddi bir yara aldı mı?" diye sordu Falk.

"Fiziksel olarak ağır bir şey değildi," dedi Beth. "Ama yolun ortasında, uyuşturucuya para bulmak için onun eşyalarını çalmaya çalışan ikizinden tokat yediğini düşünecek olursak, evet öyleydi. Ciddi yara aldı. Onu ağır yaraladım."

Sanki bu ifadeyi bir terapistin önünde pek çok kez tekrarlaması gerekmiş gibiydi. Sigarasını içip bitirmişti ama bu sefer söndürmesi biraz zaman aldı.

"Bakın, dürüst olmak gerekirse, bu olaya dair gerçekten pek fazla şey hatırlamıyorum. Birkaç yıldır uyuşturucu problemim vardı. Şeyden beri..." Söylemek üzere olduğu şeye devam etmedi. Bir eliyle kolunu sıvazladı. Bu hareketi, Falk'a, hastane yatağında kolunun sargısını çekiştirip duran kız kardeşini hatırlatmıştı. "Üniversitedeki son yılımdan beri... Aptalca bir şeydi. Onun eşyalarını satmaya çalışırken dosdoğru polisin kucağına düştüm. Avukatım bana söyleyene kadar, ona vurmuş olduğumu bile bilmiyordum. O sırada sabıka kaydım yoktu, böylece şartlı olarak salıverildim. Bree'nin hatası değildi. Ortada zaten. Ama demek istediğim, polise o gitmedi. Bunu yapabilirdi ve bu yüzden hiç kimse de onu suçlayamazdı. Durumu polise bildiren, bizi dövüşürken gören bir komşu olmuştu. Yine de Bree bu konudan pek bahsetmez. Benimle de çok fazla konuşmaz zaten. O olayla ilgili bildiklerimin çoğu, mahkeme tutanaklarından geliyor."

"Peki sonra size ne oldu?" dedi Carmen.

"Islahevinde çok da iyi geçmeyen birkaç ayın ardından biraz daha uzun bir süre için rehabilitasyon merkezine gönderildim. Orası daha iyiydi."

"İyileşmenize yardım ettiler mi?"

"Evet. Yani, bunun için ellerinden geleni yaptılar. Ben de elimden geleni yaptım. İyileşme, devamlılığı olan bir süreçtir ama onlar bana kendi yaptığım seçimlerin sorumluluğunu almayı öğrettiler. Kız kardeşime yaptığım şeyin de."

"Aranızdaki ilişki şimdi nasıl?" dedi Carmen.

"İyi. Bu veri işini almamda bana o yardım etti ki bu harika bir şeydi. Üniversiteden ayrılmadan önce bilgisayar bilimi ve teknolojisi öğrenimi görüyordum, dolayısıyla BaileyTennants'taki iş biraz sıradan geldi ama şartlı tahliye edilmişken iş bulmak zordur, bu yüzden de minnet duyuyorum." Beth'in gülümsemesi, dudaklarından biraz zorlanarak çıkmıştı. "Ama eskiden birbirimize çok yakındık. Sürekli birörnek giyinirdik, aşağı yukarı on dört yaşına kadar ya da o civarlara. Çok uzun zaman önceydi bu. İkimiz aynı kişiydik sanki. Olanca ciddiyetimizle, birbirimizin düşüncelerini okuyabileceğimizi düşünürdük." Hastanenin kapısına baktı. "Ama okuyamıyoruz." Bu onu biraz şaşırtır gibiydi.

"Yılan tarafından ısırılması sizi çok korkutmuş olmalı," dedi Falk.

Beth'in dudakları kasıldı. "Evet, öyle oldu. Onu kaybedeceğimden o kadar korktum ki. Bree kolunu tutmuş koşarak gelirken ben tuvalete gitmek için erkenden kalkmış, hemen sonra da tekrar uyuyakalmıştım. Onun için bir doktor bulmak zorundaydık ama o sırada o kahrolası Alice kayıplara karışmıştı bile. Onu bulmak için, başı kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşuşuyorduk. Ama hiç iz yoktu." Kısa ve kalın başparmağını dudaklarına götürdü. "Size karşı dürüst olmak gerekirse, Alice zerre kadar umurumda değildi benim. Ben yalnızca Bree'yi düşünüyordum. Bildiğim kadarıyla, Alice kendi başının çaresine bakabilecek bir insan. Lauren düz bir hat üzerinde ilerlerken yön tayininin nasıl yapılacağını bildiği için gerçekten şanslıydık, aksi hâlde orada

kapana kısılmış bir hâlde kalacaktık. Bizi sürekli kuzeye doğru ilerletip yola çıkardı, böylece biz de yolun çevresinden dolanabildik. Asfaltı gördüğüm için hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

"Alice'i giderken gördünüz mü?" diye sordu Falk, onu dikkatle izleyerek.

"Hayır. Ama benim için hiç de şaşırtıcı olmadı. Önceden bunu yapmakla tehdit etmişti zaten."

"Duyduğumuza göre telefonunu da yanına almış."

"Evet, almıştı. Son derece bencilce bir hareket ama tam da Alice'e göre. Her neyse, bunun bir önemi de yoktu aslında. Telefon hiç çalışmamıştı."

"Hiç mi?"

"Evet." Beth, sanki biraz geç anlıyorlarmış gibi baktı onlara. "Aksi hâlde yardım istemiş olurduk."

"Geri döndüğünüzde Alice'in buluşma noktasında olmadığını görünce şaşırdınız mı?" diye sordu Falk. Beth bu soru üzerinde biraz düşünür gibi göründü.

"Evet. Aslını isterseniz biraz... Özellikle de muhtemelen aynı yolu izlediğimizi ve onun bizden birkaç saat önde olduğunu düşünürsek. Eğer biz onu geride bırakmamışsak, o da bizden önce oraya geri dönmediyse, o zaman ne oldu?"

Soru havada asılı kaldı. Falk, uzaklarda bir yerlerde dönüp durmakta olan polis helikopterinin sesini duyabiliyordu. Beth önce birine, sonra diğerine baktı.

"Bakın." Ağırlığını verdiği yeri değiştirdi ve sesini bir ton alçalttı. "Alice bir işler mi karıştırıyordu?"

"Ne gibi?" diye sordu Falk, yüz ifadesini nötr bir hâlde tutmaya çalışarak.

"Kendiniz söylediniz. Siz AFP'densiniz."

Falk ve Carmen hiçbir şey söylemediler ve Beth de sonunda omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Ama size söylemiştim, Alice veri işlemeden çok fazla bilgi talep ediyordu. Demek istediğim, gelip verileri kendi başına alıyordu ki bu da biraz tuhaftı. Bu durumun dikkatimi

çekmesinin tek nedeni de önceleri onları almak için Bree'yi aşağıya gönderirken son zamanlarda kendisinin gelmeye başlamış olmasıydı. Ve kısıtlanmış kayıtlara da daha sık giriş yapıyordu. Tam da şu anda kaybolmuş olduğuna göre..." Beth arkasına dönüp uzaklarda yükselen tepelere baktı ve yine omuz silkti.

"Beth," dedi Carmen. "Alice'in o kulübeyi kendi isteğiyle terk etmiş olduğundan ne kadar eminsin?"

"Bakın. Ben eminim. Tamam, onun kulübeden ayrıldığını gözlerimle görmedim ama bunun tek nedeni bizim onu durduracağımızı biliyor olmasıydı. Alice oraya tıkılıp kalmayı istemiyordu. Daha önce, ilk gecenin ardından, Jill'i tek başına dönmesine izin vermesi için ikna etmeye çalışmış ama Jill hayır demişti. Daha sonra kulübede de yine aynı şey oldu."

"İkisinin arasında bir gerilim vardı o hâlde?" diye sordu Carmen.

"Tabii ki."

"Çünkü Jill Bailey'yi kısa bir süre için gördüğümüzde yüzünde bir çürük olduğu dikkatimizi çekti. Çene hattının çevresinde..."

Beth'in, sigarasını incelediği uzun bir sessizlik oldu. "O çürüğün nasıl oluştuğundan pek emin değilim. Ama yürüyüş sırasında birkaç kez düştüğünü biliyorum."

Falk sessizliğin uzamasına izin verdi ama Beth başını kaldırmadı.

"Pekâlâ," dedi Falk. "Şu hâlde, Jill ile Alice arasında işler hiç de iyi gitmiyordu."

"Evet, ama bu tümden şaşırtıcı sayılmaz. Alice incir çekirdeğini doldurmayacak bir şey uğruna kavga çıkarabilecek bir insandı. Ve Jill'in herhangi bir şey yapmasına kalmadan, o çoktan öfkeden kudurmaya başlamıştı bile. Daniel Bailey ile baş başa o küçük görüşmeyi yaptığı o ilk geceden beri Alice'in aksiliği üstündeydi."

Hastane kapılarının arkasında bir yerlerde, Falk bir alarmın ısrarcı sesini duyabiliyordu.

"Daniel Bailey mi?" diye sordu.

"Jill'in erkek kardeşi. Şirketin CEO'sudur. Erkeklerin grubu ilk gece kampımıza gelmiş ve o da Alice'i özel bir konuşma için yanımızdan alıp götürmüştü."

"Ne hakkında olduğuna dair herhangi bir fikriniz var mı?"

"Gerçekten yok. Konuşmalarından pek fazla şey duymadım. Ama Alice onun bir şeyi nasıl öğrendiğini soruyor, Daniel da kendi gözleriyle görmüş olduğunu söylüyordu. Alice ona sürekli olarak 'Başka kim biliyor?' diye soruyor, o da 'Henüz hiç kimse,' yanıtını veriyordu." Beth hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı. "Daniel şuna benzer bir şeyler demişti sanki: 'Saygı meselesi bu, işte bu yüzden seni uyarmak istedim.'"

"Uyarmak mı?" diye sordu Falk. "Kesin olarak böyle dediğini duydunuz mu?"

"Evet, ama neden bahsettiğinden emin değilim. Dikkatimi çekmişti çünkü Daniel Bailey şirket çevresinde özellikle kadınlara duyduğu saygıyla tanınan biri değildir."

"Saldırgan mıdır?" diye sordu Carmen.

"Görünüşe göre, daha ziyade kibirli."

"Peki," dedi Falk. "O gece sesinin tonu nasıldı? Öfkeli görünüyor muydu?"

"Hayır, sakindi. Ama hiç de keyifli değildi. Bu, hiç de onun yapmak istediği bir konuşmaymış gibi görünmüyordu."

"Peki Alice nasıl görünüyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse," Beth bir an düşündü. "Alice'in korkmuş göründüğünü düşünmüştüm."

İkinci Gün: Cuma Öğleden Sonra

"İn oraya, Beth." Alice kabarmış nehri işaret ediyordu. "Çabuk. Onu yitirmeden önce..."

Lauren kıyının üzerinden baktı. Küçük metal ocak kutusu kırık dalların oluşturduğu beşikte asılı duruyor, bulanık sular altından çağıldayarak aktıkça sallanıyordu.

Beth kıyıda geziniyordu. Bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin sen?" diye öfkeyle konuştu Alice. "Daha neyi bekliyorsun?"

"Diyordum ki bu akşam ateş yaksak olmaz mı?"

"O sadece ilk kamp yeri için yasaldı," dedi Alice. "Yemek pişirebilmek için gaz tenekesine ihtiyacımız olacak. Hemen aşağıya in ve al onu."

Beth önce ırmağa göz attı, sonra dönüp arkasına baktı. "Ama nasıl?"

İyi bir soru, diye düşündü Lauren. Doğruca suya inen kıyı şeridi dik ve çamurluydu. Suyun yüzeyindeki çerçöp yığını, tıpkı kirli bir manto gibi kırık dalların etrafında toplanmıştı.

"Suya düşerim." Beth hâlâ taş kesilmişçesine kıyıda duruyordu. "Ben yüzme bilmiyorum."

Bu durum Alice'i eğlendirmişti neredeyse. "Ciddi misin? Hiç mi?"

"Pek iyi değil."

"Tanrım. O zaman düşmemeye çalış."

Ani bir rüzgâr dalları sarstı. Gaz kutusu hafifçe kaydı.

"Belki de onu orada bıraksak daha iyi olur." Jill ilk defa olarak sesine kavuşmuş gibi görünüyordu. Dikkatle ırmağı gözlüyordu. "Bunun güvenli olduğundan emin değilim."

"Onu orada bırakamayız. Ona ihtiyacımız var. Günler boyunca burada kapana kısılmış bir hâlde kalacağız," dedi Alice.

Jill Lauren'a baktı, o da başını salladı. Alice haklıydı. Ocak

yakmadan, pazar gününe kadar geçirilmesi gereken çok uzun bir zaman vardı.

"Beth," diye öfkeyle konuştu Alice. "Hemen aşağıya in. Onu yitireceğiz."

"Hayır!" Beth'in yanakları al al olmuştu, gözleri de parlıyordu. "Bakın, ben bu işi yapmıyorum, tamam mı? Düşerim."

"Kendini bu kadar da acındırma. O olmadan bu akşam yemek yiyemeyiz."

"Umurumda değil. Dün gece hiçbiriniz kahrolası yemeğinizden bir lokma bile almadınız. Şimdi karnınız birazcık acıktı diye benim boynumu kırmaya hiç niyetim yok."

Beth teslim olmuyordu ama Lauren onun ellerinin titrediğini görebiliyordu.

"Onu sen düşürdün, Beth," dedi Alice. "Sen alacaksın."

"Onu haberim bile olmadan benim çantama koyan sensin."

"O hâlde?"

"O hâlde sen alacaksın."

İki kadın yüz yüzeydiler. Beth ellerini cebine sokmuştu.

"Tanrım, Beth..." diye söze başladı Alice.

"Ben alırım." Lauren daha tam farkına varamadan sözler ağzından çıkmıştı bile. Dört çift göz şaşkınlık içinde ona çevrildi. Lauren ânında, hiç konuşmamış olmayı diledi ama konuşmuştu bir kere. "Aşağıya ben inerim. Ama hepiniz bana yardım etmek zorundasınız."

"Teşekkür ederim." Rahatlayan Beth'in yüzü daha da kızardı.

"Emin misin?" Jill kıyıdan uzaklaştı. "Belki gerçekten de onu orada..."

Lauren fikrini değiştirmeden önce onun sözünü kesti. "Hayır. Alacağım. Ona ihtiyacımız var."

Kıyıdan eğilip aşağıya baktı. Kıyı şeridi dikti. Ama elle tutulabilecek ve ayakların basabileceği bir iki kaya ve yabani ot kümesi bulunuyordu. Derin bir nefes aldı, bu işe nereden başlanması gerektiğinden emin değildi. Sonunda oturdu ve ters dönerek kıyıya doğru yavaş yavaş inmeye başladı. Avuçlarının altındaki zemin soğuk ve kumluydu. Sürünerek aşağıya inerken birkaç çift elin

kollarından ve ceketinden kavradığını hissetti, botlarının uçları çamurlu kıyı şeridinde kayıyordu.

"Güzel. Seni tutuyoruz," dedi Alice.

Lauren başını kaldırıp bakmadı. Gözlerini gaz kutusundan ve altında akmakta olan sudan ayırmıyordu. Elini uzattı ve parmak uçları havaya değdi. Az daha. Ani bir rüzgâr dalları sarstı ve kutunun yuvasında gevşek bir hâlde asılı durduğunu gördü.

"Biraz daha yaklaşmam gerek."

Yerçekimine karşı koyarak tekrar uzandı, ayaklarının parmak uçları çamurda kaydı. Yaklaşmıştı. Bir şeyler çöktüğü sırada parmakları tam da düzgün metal yüzeye değmiş durumdaydı. Ayağı kaydı ve bir anda, ağırlıktan bir hâlde dalların arasına gömüldü. Bir çatırtı duyuldu ve Lauren suyun içindeydi.

Irmağın suları başının üzerine kapanmadan önce içine tek bir derin nefes çekmeyi başardı. Yoğun ve topraklı su ağzının içine dolarken soğuk, akciğerlerini kıskıvrak ele geçirmişti bile. Yukarı çıkmaya çalıştı ama ayakları botlarının içinde taş gibiydi. Birdenbire suyu yarıp yüzeye çıktı, sudan etrafını göremez bir hâlde havayı içine çekti.

"Yardım edin!" Irmaktan bir ağız dolusu daha yutarken sözcükler yitip gitti.

"Yakalayın! Yakalayın!"

Birisi yamaçtan inip kıyıdan aşağıya kayarak gelirken, Lauren başının üzerinde atılan boğuk çığlıkları duyuyordu. Bir şey ona doğru uzatıldı ve yumruklarının kumaşın içine gömülürken çıkardığı çıtırtıyı hissederek onu iki eliyle birden yakaladı. Kendisine uzatılan şey, çadır direklerinin konulduğu çantaydı.

"Dayan, seni dışarı çekeceğiz."

Bileğini çantanın kayışına geçirdi ve iyice sıkışana kadar döndürdü. Akıntıyla sürüklenen gaz kutusunun gümüşi parıltısı gözlerinin önünden geçti ve Lauren onu yakalamak için uzandı.

"Yapamıyorum..."

Bir anda iri bir ağaç parçası çıktı ortaya. Sağlamdı ve çürümüş yapraklar yüzünden çamurumsu bir hal almıştı. Hızla akan sular onu yüzeye çıkarmıştı ve başının yanından son hızla geçip gitti.

Lauren'ın gördüğü son şey, sekerek uzaklaşan ve arkasında tek bir iz bile bırakmadan suyun içinde kaybolup giden kanlı bir tahta parçası oldu.

Lauren donuyordu. Öylesine çok titriyordu ki titredikçe eklem yerleri toprak zemine çarpıyordu. Gözlerini açmaya çalıştı. Yanlamasına yatıyordu. Her şey ona acı verecek kadar parlak görünüyordu ama günışığı şimdi eskisinden daha farklı bir niteliğe sahipti. Ne kadar zaman geçmişti aradan? Kulak tırmalayan bir fısıltının ardından birinin ağladığını duyduğu hissine kapıldı. Gürültü sona erdi.

"Uyandın. Tanrı'ya şükür," dedi Alice'in sesi.

"İyi mi?" diye sordu Jill.

"Sanırım."

Lauren, *iyi değilim,* demek istedi ama bunun için gereken enerjiyi kendinde bulamadı. Doğrulmaya çalıştı. Başının içinde davullar çalıyordu. Acı çekiyordu. Parmakları kan içindeydi. Kendisinin olmayan bir paltoya sarılmıştı. Paltonun altında elbiseleri sırılsıklamdı.

Hemen yanında, Bree dizlerini göğsüne çekmiş, omuzlarına da bir kamp havlusu sarınmış olarak oturuyordu. Onun saçları da sırılsıklamdı. İkisinin arasında da sulu kusmuklardan oluşan bir gölcük duruyordu. Lauren, gölcükten, ikisinden hangisinin sorumlu olduğundan emin olamadı. Kendi ağzında nemli ve pis bir tat vardı.

Jill ve Alice ise tepesinde, ayakta dikilmekteydiler. İkisinin de yüzleri korkudan bembeyazdı. Beth gerilerde bir yerde, gözleri kan çanağına dönmüş bir hâlde titreyerek geziniyordu. Üstünde paltosu yoktu ve Lauren, onun paltosunun üzerinde yatmakta olduğunu fark etti. Paltoyu geri vermesinin gerekip gerekmediğini düşündü belli belirsiz ama dişleri öylesine birbirine vuruyordu ki konuşamadı.

Sürekli olarak "İyisin," deyip duruyordu Alice, sesinde savunmacı bir ton vardı.

Lauren, *ne oldu,* diye sormak istedi ama sözcükleri ağzında

oluşturmayı başaramadı. Yine de yüzü, bu soruyu onun yerine soruyor olsa gerekti.

"Seni Bree dışarı çıkardı," dedi Jill. "Nefes alıyordun ama başına darbe almıştın."

Lauren bir darbeden daha fazlası olduğunu hissediyordu. Sadece doğrulmaya çalıştığında bile başı dönüyordu.

"Gaz kutusunu alabildik mi bari?"

Bu sorunun yanıtı, yüzlerinden okunmaktaydı.

"Ya çadır direğinin durduğu çanta ne oldu?"

Daha da kasvetli yüzler.

"Irmakta kayboldu," diye konuştu Jill. "Kimsenin hatası değildi," diye de çabucak ilave etti.

En azından *benim* hatam değildi, diye düşündü Lauren hemen. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Alice boğazını temizledi. "Kamp yerinde yedek erzak olması lazım." İyimser görünmeye çalışıyordu. Bu söylediği sanki doğru değilmiş gibi göründü.

"Oraya kadar gidebileceğimden emin değilim."

"Gitmek zorundasın," diye konuştu Alice. Ses tonu yumuşamıştı. "Üzgünüm ama çadırlar olmadan burada kalamayız. Hava iyice soğuyacak."

"Biz de ateş yakalım o zaman." Her bir sözcüğün ağzından çıkabilmesi, onun için çok büyük bir çabaya mal oluyordu. Lauren, Jill'in, başını hayır anlamında salladığını görebiliyordu. "Lütfen Jill, buna iznin olmadığını biliyorum ama..."

"Ondan değil. Çakmak ıslandı."

Lauren ağlamak istedi. Kendini yine hasta hissetti ve tekrar sırtüstü uzandı. Soğuk zemin, başının ağrısını daha da şiddetlendiriyordu. Bir damlanın alnından aşağı süzülüp sonra şakağından yere damladığını hissetti. Bunun nehrin suyu mu yoksa kan mı olduğunu bilemiyordu. Çaba harcayarak başını biraz olsun yukarı kaldırdı. Alice hâlâ tepesinde dikilmekteydi.

"Telefonla yardım çağır," dedi Lauren.

Alice yerinden kıpırdamadı.

"Birilerini ara Alice. Telefonunla."

Jill huzursuz görünüyordu. "Bunu çoktan denedi bile. Bağlantı sağlayamadık."

Lauren başını yeniden yere bıraktı. "O hâlde şimdi ne yapıyoruz?"

Hiç kimse konuşmadı. Çalılıkta bir şey hızla kaçıştı.

"Belki daha yüksek bir yere gitmeye çalışabiliriz," dedi Alice en sonunda. "Oradan sinyal alıp alamayacağımıza bakabiliriz."

"Bu bir fark yaratır mı?" diye sordu Jill.

"Nereden bilebilirim?"

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim." Alice haritayı açıp üzerine eğildi. En sonunda başını yukarı kaldırdı. "Bakın, bu nehrin burada, kuzeydeki olduğundan büyük ölçüde eminim. Burada da batıya doğru giden bir patikanın bulunduğu alçak bir tepe var. Çok dik görünmüyor. Her halükârda, zaten kamp yeri de o tarafta. O tepeye çıkıp oradan sinyal alınıp alınmadığını kontrol edebiliriz. Buna ne dersiniz?"

"Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordu Jill.

"Evet. Sanırım. O yol batıda. Bir kez patikaya ulaştıktan sonra yolun görünür hâle gelmesi gerekir."

"Bu yoldan daha önce geçtin mi?"

"Birkaç kez."

"Okul kampında mı? Daha yakın zamanlarda mı?"

"Okulda. Ama nasıl olduğunu hatırlıyorum. O zamandan beri hiçbir şey değişmedi."

"Ve o zaman geri dönebilmiştin?"

Alice, haşin bir şekilde gülümsedi. "Bakın, çalılıklarda ölüp kalmadım. Ama bak Jill, eğer senin tercih edeceğin başka bir plan varsa..."

"Ondan değil." Jill haritayı aldı ve gözlerini kısarak inceledi. Sonra hayal kırıklığını ifade eden bir ses çıkararak Lauren'a uzattı.

"Bu kampta sen de varsın. Senin düşüncen nedir?"

Lauren'ın parmakları öylesine uyuşmuştu ki kâğıdı tutmakta güçlük çekti. Baktığı şeyi çözmeye çalıştı. Alice'in, kendisine

bakmakta olduğunu hissedebiliyordu. Birden fazla sayıda tepe vardı. Alice'in kastettiğinin hangisi olduğunu bilemiyordu. Soğuk hava, düşünmesini güçleştiriyordu.

"Bilemiyorum," dedi. "Ben burada kalmak istiyorum."

"Ama kalamazsın." Alice dudağını ısırdı. "Ya yardım bulmamız ya da en azından kamp yerine ulaşmamız gerek. Hadi ama Lauren. Bunu sen de biliyorsun."

Lauren'ın başının içinde davullar çalıyordu ve bir baş sallamadan daha fazlasını yapacak enerjiye sahip olmadığını fark etti. "Evet," dedi.

"Evet mi? O hâlde hepimiz anlaştık mı?" Jill rahatlamış görünüyordu. "Alice'in planını mı uyguluyoruz?"

Lauren sallanarak ayağa kalkarken tekrar McAllaster'deki o günü hatırladı. O zaman da sallanarak ve körebe oyunu için gözleri bağlı bir hâlde ayağa kalkmıştı. Alice kolunu yakaladığında çok güçlü bir rahatlama hissetmişti. Alice'in tutuşu sıkı ve güven vericiydi. "*Tuttum seni. Bu taraftan.*" Kafası karışmış ve güvensizlik içinde olan Lauren, Alice'in elinin sıcaklığını teninde hissetmiş ve adımlarını birbiri ardı sıra atarak kendisine hiç de tanıdık gelmeyen bir arazide onun peşinden gitmişti.

Şimdi haritayı tekrar Jill'e uzatırken, kendini bir kez daha bu kadar kör hissetmemeyi diliyordu. Ama bir planları vardı en azından.

"Alice'in dediğini yapalım."

Alice hakkında ne isterseniz söyleyebilirdiniz ama kadının, ne yaptığını her zaman bildiğine hiç kuşku yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"Alice'i korkutan o ilk gece, Daniel ona ne söyledi acaba?" Carmen, ağaçlar hızla yanlarından geçip giderken arabanın penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Hastaneyi çok gerilerinde bırakmışlardı.

Falk hemen yanıt vermedi. Aklına gelen birkaç şey vardı ve hiçbiri de iyi şeyler değildi.

"Söylediği şey her neyse, Alice'i bulabilmek için karanlıkta, çalılarda dolanıp durmaya değeceğini düşündüğü açık," dedi en sonunda.

"Otobüsü kaçırmasının nedeniyle ilgili bir şey olmalı," dedi Carmen. "Aksi hâlde ona daha önceden söylemiş –ya da işte uyarmış– olurdu."

Falk, Bailey'nin önceki gün park yerinde söylediği şeyi tekrar düşündü. *Özel bir aile meselesi...*

"Kız kardeşiyle ilgili bir şey olamaz mı?" diye sordu Falk. "Belki de acilen görmesi gereken kişi, Jill'di. Bilemiyorum. Belki de bunu doğrudan doğruya ona sormalıyız."

"Kız kardeş demişken," dedi Carmen. "İkizlerden ne sonuç çıkardın? Bree'nin yukarı katta rahat bir işi olduğunu biliyorum ama Beth'in de hiç aptal olmadığını tahmin ediyorum. O da en az Bree kadar akıllı."

Bu konu Falk'un da zihnini kurcalıyordu. "Ve burnunun dibindeki belgelerin önemini, açığa vurduğundan daha iyi anlamışsa, buna hiç şaşırmazdım."

"Harika. Bu da bizim için hiç de hayra alamet sayılmaz, öyle

değil mi? Yani eğer Alice'in tuhaf davranışları veri odasındaki kızın bile dikkatini çekmişse eğer..."

"Bilemiyorum," dedi Falk. "Alice'in Beth'i fena hâlde hafife almış olduğunu görebiliyorum. Yani biz de aynı şeyi yaptık bir yerde. Dolayısıyla Alice onun yanındayken yeterince tedbirli davranmamış olabilir. Dikkatsiz hareket etmiş olabilir."

Ya da çaresiz, diye düşündü. Alice'le yapmış oldukları en son konuşmayı hatırladı. *Sözleşmeleri bul. Sözleşmeleri bul.* Yukarıdan gelen baskı aşağıya yansıtılmıştı.

"Diyelim ki Beth Alice'ten kuşkulanıyordu," dedi Carmen. "Bu onun umurunda olur muydu? Anlaşılan bu işe ihtiyacı var ama giriş düzeyi bir mevkiin ölümsüz bir şirket sadakati doğurması zordur. Zaten işyerinde de dışlanan birine benziyor." Durdu. "Gerçi dışlananlar çoğu kez içeriye alınmaktan başka bir şey istemez."

"Belki de Beth aldırış etmiyordu," dedi Falk. "Ama Bree'ye söylemiş olabilir." Bree fazlasıyla aldırış edecek biri gibi görünüyordu.

"Evet, bu mümkün..." dedi Carmen. "İkisi arasında tuhaf bir dinamik var gerçi."

Falk, misafirhaneye son kez yanaşmak için arabayı döndürdü. "Biliyorum. Birbirlerini seviyorlar mı yoksa birbirlerinden ölesiye nefret mi ediyorlar, anlayamazdım."

"Belki her ikisi de," dedi Carmen. "Senin hiç kardeşin yoktu, değil mi?"

"Hayır. Senin?"

"Var. Sürüyle. Aradaki sevgi-nefret ilişkisi çok değişkendir. İkizler söz konusu olduğunda durum daha da kötüdür belki."

Falk arabayı park yerine çekti ve gördüğü ilk boş yere park etti. Sürücü kapısını çarparak kapatırken ona sanki bir şey yerinde değilmiş gibi geldi ve emin olamadığı için etrafına bakındığında da eksik olan şeyi gördü. Ya da daha yerinde bir ifadeyle, göremedi.

"Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Kahrolası arabası gitmiş."

"Kimin? Daniel'ın mı?" Carmen de etrafına bakındı. Siyah BMW'den eser yoktu. "Alice bulunmadan Melbourne'e geri dönmüş olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Belki de." Falk kaşlarını çattı. "Hele de uzun bir bekleyiş olacağını biliyorsa."

Yağmur tekrar yağmaya başlamıştı ve onlar daha misafirhanenin kapısına ulaşamadan iri yağmur damlaları çoktan giysilerini sırılsıklam etmişti bile. Falk misafirhanenin kapısında botlarını sildi ve eliyle ıslak saçlarını düzeltti.

"Bak, işte orada," diye neredeyse duyulamayacak bir sesle konuştu Carmen, başıyla dinlenme alanını işaret ederek.

Jill Bailey, elinde bir kahve fincanı ve yüzünde de donuk bir ifadeyle tek başına oturuyordu. İçeriye girip de tam karşısına oturdukları zaman önce şaşkınlık, sonra da hafif bir hoşnutsuzlukla onlara şöyle bir göz attı. Yakından bakılınca, çenesindeki çürüğün kenarları kirli sarı bir renk almaya başlamıştı ve Falk, dudaklarının yarıldığı yerin de şişmiş olduğunu görebiliyordu.

"Eğer yasal işlemler içinse bu konuyu avukatlarımızla konuşmanız gerek," dedi.

"Pardon?" Falk, eski ve böylesine yumuşak bir kanepeye oturmakla yaptığı hatayı ayaklarını yere basabilmek için mücadele verirken fark etmişti. Daha da fazla gömülmemek için çaktırmadan kanepenin kolunu kavradı.

"Siz Özel Maceralar'dan değil misiniz?" Bu sözcükler ağzından biraz kalın bir ses tonuyla çıkmıştı, dilinin ucuyla şişmiş dudağına dokundu.

"Hayır. Polis." Falk hepsine de kendisini ancak bu kadar tanıtıyordu. "Başpolis King'e yardım ediyoruz."

"Ah, affedersiniz. Sizi dün Ian Chase'in yanında gördüğümü sandım ve düşündüm ki..." Cümlesini tamamlamadı.

Carmen ona baktı. "Özel Maceralar'a karşı yasal işlem mi başlatıyorsunuz?"

Jill fincanını döndürdü. Sıvıdan buhar yükselmiyordu. Görünüşe göre fincanı uzun bir süredir elinde tutmaktaydı.

"İşlem başlatan doğrudan doğruya BaileyTennants değil. Ama gezinin masraflarını karşılayan sigorta şirketi bir niyet mektubu gönderdi. Onları suçladığımı söyleyemem." Önce birine sonra diğerine baktı. "Ve Alice'in ya da ailesinin de ayrıca dava açması mümkün tabii ki."

"Alice Russell'ın ailesi geldi mi?" diye sordu Falk.

"Hayır. Alice'in, babasıyla kalan, ergenlik çağında bir kızı var. Kızının babasıyla boşandılar. Onlara gereksinim duydukları her türlü desteği sunacağız elbette. Ama Margot'nun –kızın adı bu– burada çaresizlik içinde ellerini ovuşturmaktansa tanıdığı bir yerde bulunmasının daha iyi olduğu da açık." Kendi ellerine baktı. Sağ elinin tırnaklarının kırılmış olduğu Falk'un dikkatinden kaçmadı. Tıpkı Bree'ninkiler gibi.

"Kardeşiniz hâlâ burada mı?" diye sordu Carmen. "Arabası dışarıda değil de."

Jill yanıt vermeden önce kahve fincanından büyük bir yudum aldı. Yüzünün ifadesinden Falk, kahvenin soğumuş olduğunu kesin olarak söyleyebilirdi. "Hayır. Onu kaçırdınız maalesef."

"Nereye gitti?" diye sordu Falk.

"Yeniden Melbourne'e döndü."

"İş için mi?"

"Ailevi bir mesele için."

"Bir yandan bütün bunlar devam ederken onu çağırdıklarına göre acil bir şey olmalı. Hiç de ideal bir durum değil bu."

Jill'in yüzü, duyduğu rahatsızlık yüzünden elinde olmadan kasıldı ve Falk onun kendisini onaylıyor olmasından kuşkulandı. "Bu kararı kolay almadı."

"Sizin de gitmeniz gerekmedi mi?"

"Onun kendi ailesiyle ilgili. Benimki değil." Jill kahvesinden bir yudum daha almaya niyetlendi ama sonra fikrini değiştirdi. "Affedersiniz, nereden olduğunuzu söylemiştiniz?"

"AFP."

"Bu tür konularla eyalet polisinin ilgilendiğini sanıyordum. Onlarla da zaten konuştum."

"Çok yönlü soruşturma," dedi Falk, onun gözlerinin içine

bakarak. "Eğer bir iki şeyi tekrar gözden geçirebilirsek minnettar oluruz."

Kısa bir sessizlik oldu. "Elbette. Her türlü yardıma hazırım."

Jill kahve fincanını yan sehpanın üzerine, telefonunun yanına koydu. İçini çekerek, aldığı yere bırakmadan önce telefonun boş ekranını kontrol etti.

"Tıpkı hayalet bacak sendromu* gibi, değil mi?" dedi Carmen.

"Sanırım hiçbir kapsama alanı olmadan o lanet olası telefona sahip olmak, gerçekten de dünyanın en güç şeylerinden biri," dedi Jill. "Ne zavallılık, değil mi? Eğer hiç olmasaydı işler daha kolay olurdu, en azından böylesi bir sıkıntı yaşanmazdı."

"Alice'in kendi telefonunu yanına aldığını biliyor muydunuz?"

"İlk geceye kadar hayır. Yine de çok şaşırdığımı söyleyemem. Alice biraz böyledir işte."

"Nasıldır?"

Jill ona baktı. "Yasaklanmış olduğu hâlde geziye telefonunu getirebilecek biridir."

"Anladım," diye konuştu Falk. "Peki oradayken kimi aramaya çalıştığını biliyor musunuz?"

"Polisi belli ki."

"Başka kimse yok mu?"

Kadın kaşlarını çattı. "Benim bildiğim yok. Bataryayı dolu tutmamız gerekiyordu. Yine de hiçbir işe yaramadı. Kimseye ulaşamadık."

"Hiç mi?" diye sordu Falk.

"Hayır." İçini çekti. "Tanrım, o telefonla birlikte ortadan kaybolduğu zaman ona öylesine kızmıştım ki. Telefona bel bağlamış durumdaydık, her ne kadar hiçbir işe yaramasa da. Ama şimdi burada otururken kulağa çok saçma geliyor. Telefonu yanına aldığı için seviniyorum. Umarım ona bir faydası olur."

"Araştırma devam ettiği müddetçe burada mı kalacaksınız?"

---

* Bir organını kaybetmiş ya da operasyonla aldırmış kişilerin o organları hissetmeye devam etmeleri. *–çn*

diye sordu Carmen. "Yoksa siz de Melbourne'e mi döneceksiniz?"

"Hayır. Ben, o –umarım sağ salim– bulunana kadar burada kalacağım. Daniel da kalacaktı ama..." Jill, çürüğüne değdiği anda hafifçe yüzünü buruşturarak eliyle yüzünü sıvazladı. "Affedersiniz. Bu bizim tümüyle yabancı olduğumuz bir durum. Yirmi dokuz yıldır bu şirkette çalışıyorum ve böyle bir şey daha önce hiç başımıza gelmemişti. Dürüst olmak gerekirse, bu kahrolası geziler..."

"Yarardan çok zararı mı oluyor?" diye sordu Falk. Jill yüzüne belli belirsiz bir gülümseme oturtmayı başarabildi.

"Yolunda gittikleri zamanlarda bile. Şahsen ben, insanların yapmaları için para aldıkları işi yapmalarını tercih ederim ama içinde yaşadığımız çağda bunu söyleyebilmeniz mümkün değil. Şimdilerde tamamıyla bütünsel bir yönetim yaklaşımı hâkim." Başını salladı. "Ama Tanrım, bu bir kâbustan farksız."

Arkasındaki geniş pencere camı takırdadı ve hepsi o tarafa baktılar. Yağmur, görüşleri bulandırarak cama vurmaya başlamıştı.

"Alice Russell'ı ne zamandan beri tanıyorsunuz?" diye sordu Falk.

"Beş yıldan beri. Aslında onu ben işe almıştım."

"İyi bir çalışan mıdır?" Falk Jill'i dikkatle gözlüyordu ama kadın ona net bir ifadeyle karşılık verdi.

"Evet. İyidir. Üzerine düşeni yapar."

"Geziye gelmekten mutlu muydu?"

"Diğerlerinden ne daha fazla ne de daha az. Bu şekilde bir hafta sonu geçirmenin kimsenin ilk tercihi olacağını sanmıyorum."

"Alice'in ilk gecenin ardından kamptan ayrılmak istediğini ama sizin onunla konuşarak bundan vazgeçirdiğinizi duyduk," dedi Carmen.

"Bu doğru ama dürüst olmak gerekirse, onun gitmesine izin veremezdim, öyle değil mi? Ekibi bir bütün olarak geriye götürmek zorundaydım ve böyle bir olayın gerçekleşmesi halin-

de, ortada yanıtlanması gereken sorular ve katlanılması gereken maliyetler olacak ve her halükârda, hepimiz aynı yolculuğa başka bir tarihte yeniden çıkmak zorunda kalacaktık. Ama geriye dönüp baktığımda, ona evet demiş olmayı elbette isterdim. O zaman tüm bunlar yaşanmazdı." Jill,- başını salladı. "Alice bana, kendini hasta hissettiğini söylemiş, ben de ona inanmamıştım. Kızının okulda bir etkinliği vardı ve onun bu yüzden geri dönmek istediğini düşünmüştüm. Üstelik önceki hafta da geziden sıyrılmaya çalışmıştı ama o zaman da onun buna katlanmaya mecbur olduğunu düşünmüştüm. Orada olmayı gerçekte hiçbirimiz istemiyorduk."

"Siz bile mi?" diye sordu Carmen.

"Özellikle de ben. En azından Alice ve Lauren okuldayken bu tür şeylere biraz olsun aşinalık kazanmışlardı. Bree McKenzie de hayli formda bir insandı. Kız kardeşine gelince – eh, doğrusu onun da çok büyük bir zevk aldığını düşünmüyorum."

Koridorda, birbirine çarpan botların çıkardığı bir ses duyuldu ve hepsi de bekleme salonunun açık kapısından o tarafa baktılar. Bir arama kurtarma ekibi geri dönmüştü. Mutfağa yöneldiler, bitkin yüzleri her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

"Siz beşiniz, yolculuk için nasıl seçildiniz?" diye sordu Falk.

"Şirketler arası işbirliğini geliştirmek için maaş derecelerine ve deneyime göre oluşturulan rasgele bir karışımdı."

"Peki ya asıl neden neydi?"

Jill hafifçe gülümsedi. "İdari ekip, zorlu görevler aracılığıyla sağlanacak mesleki veya kişisel gelişime ihtiyacı olduğuna inandığı çalışanları seçer."

"İdari ekip kimlerden oluşuyor? Siz? Daniel?"

"Ben değil. Daniel, evet. Genel itibariyle, bölüm yöneticilerinden."

"Peki bu grubun hangi gelişimsel özellikleri kazanması umuluyordu?"

"Bree McKenzie terfi sırasında, dolayısıyla bu onun ilerleme programının bir parçası. Kız kardeşi ise..." Jill durdu. "Beth'le tanıştınız mı?"

Falk ve Carmen başlarını salladılar.

"Tamam o zaman. Belki de benim daha fazla şey söylememe gerek yok. O pek de... kurumsal biri değil. Belki insanlar, kız kardeşinin de orada olmasının faydası olacağını düşündü, sanırım ikisinin birbirine yakın olmadığını anlamıyorlar." Jill dudaklarını büzdü. "Lauren –bütün bunlar bu odadan dışarı çıkmayacak, değil mi?– performans sorunu yaşıyor. Eviyle ilgili bazı problemleri olduğunu anlıyorum ama bu, işine de yansıyor."

"Ya Alice?"

Bir sessizlik oldu. "Hakkında şikâyette bulunulmuştu."

"Ne konuda?"

"Bu önemli mi?"

"Bilemiyorum," dedi Falk. "Alice hâlâ kayıp. O yüzden önemli olabilir."

Jill içini çekti. "Zorbalık. Teknik olarak. Ama sadece şiddetli bir ağız dalaşından ibaret olması da mümkün. Alice kimi zaman patavatsız olabiliyor. Bütün bunlar son derece gizli bu arada. Diğer kadınların bilgisi yok."

"Şikâyette haklılık payı var mı?" diye sordu Carmen.

"Söylemek güç. İdari asistanlardan biriydi, bu yüzden kişisel bir anlaşmazlıktan kaynaklanıyor olması da pekâlâ mümkün ama..." Durdu. "Bu, ilk kez olmuyordu. Buna benzer bir sorun iki yıl önce de yaşanmıştı. Sonunda bir şey çıkmadı ama yönetim, yoğun bir ekip çalışmasının Alice için faydalı olabileceğini düşündü. O ilk gece kamptan ayrılmasına izin vermememin bir nedeni de buydu."

Falk bunun üzerinde düşündü. "Peki ya siz," dedi. "Siz niçin oradaydınız?"

"En son yapılan üst düzey yönetim toplantısında, benim de her yıl bu tür bir organizasyonda yer almam konusunda fikir birliğine varmıştık. Eğer bu soruyu sormanızın altında yatan daha başka şeyler varsa, bunu yönetim kurulunun diğer üyelerine sormalısınız."

"Kardeşiniz Daniel için de aynı durum mu geçerliydi?"

"İster inanın ister inanmayın ama Daniel bu tür şeylerden

gerçekten zevk alır. Ama sonuçta haklı. Onun da, benim de bu tür organizasyonlara iştirak etmemiz şirket açısından önemli."

"Siz de elinizi taşın altına koyuyorsunuz yani," dedi Falk.

Jill buna karşı çıkmadı. "Sanırım öyle."

Rüzgâr misafirhanenin kapısını açınca koridordan şiddetli bir gürültü geldi. Ayak sesleri duydular ve birisi kapıyı tekrar sıkıca kapattı.

"Bir aile şirketinde çalışıyor olmanın, insana çok sayıda yükümlülük getirdiğini tahmin ediyorum," dedi Carmen. "Öyle kaçıp saklanamazsınız. Kardeşiniz de buna benzer bir şey söylemişti."

"Öyle mi?" diye sordu Jill. "Eh, bu kesinlikle doğru... İlk üniversite lisansımda İngilizce ve Sanat Tarihi öğrenimi görmüştüm. Beşeri bilimler öğretmeni olmak istiyordum."

"Peki ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Bizimki bir aile şirketiydi ve aile üyelerinin de o şirket için çalışmaları bekleniyordu. Bu yönden, bir çiftçi ailesinden veya işlettikleri dükkânı çocuklarına devreden bir çiftten hiçbir farkımız bulunmaz. Güvenebileceğiniz insanlara ihtiyaç duyarsınız. Ben orada çalışıyorum. Daniel orada çalışıyor, babam hâlâ işlerin içinde. Daniel'ın oğlu Joel da üniversiteyi bitirdikten sonra orada çalışacak."

"Ya sizin? Sizin de çocuğunuz var mı?" diye sordu Falk.

"Evet. İki tane. Şimdi yetişkinler." Durdu. "Ama onlar istisna teşkil ediyor. Aile işine hiçbir zaman ilgi duymadılar ve ben de onları zorlamadım. Bu durum babamın hiç hoşuna gitmedi ama sonuçta elinde biz vardık zaten, o yüzden sanırım bu adil bir takas oldu." Jill'in ifadesi biraz yumuşadı. "Çocuklarımın ikisi de öğretmen."

"Çok hoş," dedi Carmen. "Gurur duyuyor olmalısınız."

"Teşekkür ederim. Evet, duyuyorum."

Falk ona baktı. "Geziye geri dönecek olursak, kardeşiniz ve erkeklerin ekibi ilk gece sizin kampınıza geldiler. Onların bunu yapmayı planladığından sizin haberiniz var mıydı?"

"Hayır." Jill başını salladı. "Eğer olsaydı Daniel'a bunu yap-

mamasını söylerdim. Bu... gereksiz bir şeydi. Diğer kadınların, erkekler sanki bizi kontrol ediyormuş gibi hissetmelerini istemiyordum."

"Ve kardeşiniz o gece Alice Russell'la konuşmuş."

"Sadece on kişiydik. Sanırım çoğu kişi birbiriyle konuşmuştur."

"Görünüşe göre onunla özel olarak konuşmuş," dedi Falk.

"Yasak değil ya."

"Ne hakkında konuştuklarını biliyor musunuz?"

"Emin değilim. Bu konuyu ona sormalısınız."

"Çok isterdik," dedi Carmen. "Ama buradan ayrıldı."

Jill hiçbir şey söylemedi ama dilinin ucu sanki dudağındaki kesiğe dokunacakmış gibi bir kez daha dışarıya çıktı.

"O hâlde, Alice'in o konuşmanın ardından bilhassa üzgün ve huzursuz göründüğünü fark etmediniz."

"Elbette hayır. Neden öyle olacaktı ki?"

"Çünkü sizden gitmesine izin vermenizi istemiş," dedi Carmen. "En az iki kere."

"Evet. Dediğim gibi, eğer isteyen herkesin gitmesine izin verecek olsaydım hiçbirimiz orada kalmazdık."

"Anladığıma göre bu, ikinizin arasında gerginlik çıkmasına yol açmış."

"Kim söyledi bunu? Oradaki herkes gergindi. Çok güç bir durumdaydık."

Jill, soğumuş olan kahve fincanını masadan alıp havaya kaldırdı. Falk, Jill'in ellerinin titreyip titremediğinden emin olamıyordu.

"Yüzünüzdeki çürük nasıl oluştu?" diye sordu Falk. "Çok kötü görünüyor."

"Ah, Tanrı aşkına..." Jill kahve fincanını masaya öyle sert bıraktı ki içindeki sıvının bir bölümü döküldü. "Bu soruyla ima edilmeye çalışılan şey nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece bir soruydu."

Jill önce Falk'a, sonra Carmen'e, sonra tekrar Falk'a baktı. İçini çekti. "Kazayla oldu. Kulübedeki son gece aptalca bir tartışmayı sona erdirmeye çalıştığım sırada oldu."

"Ne tür bir tartışmaydı?" diye sordu Falk.

"Bir hiç yüzünden büyük bir gürültü kopmuştu. Bunu eyalet polisine de anlattım. Hayal kırıklığı ve korku doruğa ulaşmış ve hepimizi ele geçirmişti. Konuşurken en fazla bir iki saniye boyunca itişip kakışıyor ve birbirimizin saçını çekiyorduk. Okulda yaşanan kavgalar gibi. Başladığı gibi bir anda sona eriyordu."

"Pek de öyleymiş gibi görünmüyor."

"Ben şanssızdım. O sırada yanlış yerde duruyordum ve darbe aldım. Kasıtlı bir hareket değildi."

"Kavga kimlerin arasında yaşandı?" Falk onu dikkatle izliyordu. "Hepinizin mi?"

"Tanrım, hayır." Şaşkınlıktan Jill'in şişmiş yüzü allak bullak oldu. "Alice ile Beth arasındaydı. Hepimiz üşüyorduk, açtık ve Alice de bizi oradan ayrılmakla tehdit ediyordu. İşte bardağı taşıran şey de bu oldu. Bu yüzden kendimi suçluyorum, bunun olacağını öngörmem gerekirdi. O ikisi hiçbir zaman anlaşamazdı."

İkinci Gün: Cuma Öğleden Sonra

Yürürken Jill'in dişleri birbirine vuruyordu. Nehrin kenarında üzerini değiştirip kuru giysiler giymişti –aynı şeyi soğuktan titreyerek soyunurken birbirlerine sırtlarına dönerek hepsi yapmışlardı– ama bir başka sağanak yüzünden her şeyi bir kez daha sırılsıklam olduğunda aradan sadece yirmi dakika geçmiş bulunuyordu. Isınabilmek için biraz daha hızlı yürüyor olmayı arzu ederdi ama Lauren'ın hâlâ ayaklarının üzerine sağlam basamadığını görebiliyordu. İlk yardım çantasından alınan yara bandı, kanlı bir kesiğin göze çarptığı soyulmuş alnına yapıştırılmıştı.

Alice, harita elinde, en önde yürüyordu. Bree nehrin kıyısında tek bir kelime bile etmeden bu işi ona teslim etmişti, Beth ise her zamanki gibi en arkadaydı.

Tuhaf şey, diye düşündü Jill, çalılıklar nasıl da birbirlerine benzemeye başladı. Bir tanesi bir ağaç kütüğü, biri de devrilmiş bir ağaç olmak üzere, iki kez aynı şeyi daha önce de gördüğüne emin olduğunu fark etmişti. Neredeyse sürekli bir dejavu duygusu içinde yürümek gibiydi tıpkı. Omzundaki çantanın yerini değiştirdi. Çadır direkleri olmadan daha hafifti ama onların yokluğu bu kez de zihninde ağırlık yapıyordu.

"Hâlâ doğru yolda mıyız?" diye sordu Jill, yolları çamurlu bir hendeğin çevresinden geçtiği sırada yavaşlamışlarken.

Alice pusulayı çıkarıp baktı. Yüzünü diğer yöne dönüp tekrar pusulaya baktı.

"Doğru yolda mıyız?" diye sordu Jill tekrar.

"Evet, doğru yoldayız. Yol, arkada kıvrıldığı için böyle. Ama doğru."

"Daha yüksek bir yere ulaşacağımızı sanıyordum." Ayaklarının altındaki zemin aşırı derecede büyümüş çalılarla kaplıydı ama ısrarcı bir şekilde de dümdüzdü.

Arkalardan bir ses duyuldu. "Pusulayı daha düzenli kontrol

etmemiz gerekiyor, Alice." Lauren elini alnındaki yara bandına bastırmıştı.

"Biraz önce kontrol ettim. Beni kontrol ederken gördün."

"Ama bu işi daha sık yapman gerekiyor."

"Bunu biliyorum, teşekkürler Lauren. Eğer istiyorsan, her an öne çıkıp bu işi devralmakta serbestsin." Alice pusulayı elinde dümdüz tutarak tıpkı bir hediye gibi uzattı. Lauren tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Hadi yola devam edelim," dedi Alice. "Birazdan tırmanmaya başlayacağız."

Yürümeye devam ettiler. Zemin, düzlüğünü koruyordu. Jill uyluklarında işaret niteliğinde bir yanma hissettiğinde, tam bu "birazdan"ın ne kadar birazdan olduğunu sormaya hazırlanıyordu. Tırmanışa geçmişlerdi. Hafifçe de olsa yokuş yukarı gitmeye başladıklarına hiç kuşku yoktu. Duyduğu rahatlamadan ağlamak istedi. Tanrı'ya şükürler olsun. Tepede, telefonun sinyal almasını umuyordu. Birini arayabilirlerdi. Bütün bu karışıklığa artık bir son verebilirlerdi.

Nehrin kıyısındayken, korku hayatı boyunca belki de iki veya üç kez hissettiği bir nitelikte berraklaşmaya başlamıştı. Bir farkına varış: *Bu çok yanlış.* On dokuz yaşındayken, araçları ölüm dansı yaparcasına birbirlerine doğru kayarken, diğer şoförün gözlerinin iri iri açılıp korkudan bembeyaz olmasını seyrettiği bir trafik kazası yaşamıştı. Sonra yine üç yıl sonra, henüz ikinci ofis içi Noel partisindeydi. Çok fazla içmiş, yanlış bir erkekle çok fazla flörtleşmiş ve eve doğru, sonu neredeyse kötü bitecek bir yürüyüş gerçekleştirmişti.

Ve sonra, babasının onu ve Daniel'ı kendi özel bürosuna – evdekine, işyerindekine değil– çağırttığı ve BaileyTennants aile işinin tam olarak nasıl işlediğini açıkladığı o meşum gün vardı.

Jill hayır demişti. Daha sonraki yıllarda kimi zaman, bundan dolayı bir rahatlık duyduğu olurdu. Daniel hemen evet yanıtını vermiş ama Jill neredeyse on sekiz ay boyunca sağlam durmayı başarmıştı. Öğretmenlik eğitimi kursuna yazılmış ve aile toplantılarına da özürlerini bildirerek katılmamıştı.

Bir süre için, kararının kabul edilmiş olduğuna inanmıştı. Ama bunun sadece, kendini hazır hissedene dek, kaçınılmaz sona doğru ağır ağır ilerlemesi için ona zaman vermek olduğunu anlaması çok sürmemişti. Yine de işleri hızlandıran –ve kendisinin de ne olduğunu hiçbir zaman sormadığı– bir şey yaşanmış olsa gerekti çünkü on sekiz ay sonra bir kez daha babasının ofisine çağrılmıştı. Bu kez yalnızdı. Babası ondan oturmasını istemişti.

"Lazımsın. Sana ihtiyacım var."

"Daniel var."

"Ve elinden geleni de yapıyor. Ama..." Dünya üzerinde en sevdiği ve güvendiği insan olan babası, ona bakıp hafifçe başını sallamıştı.

"O zaman bu işi bırak."

"Yapamayız." Hayli net bir şekilde, *biz*, diye konuşmuştu, ben değil.

"Yapabilirsin."

"Jill." Babası onun elini avuçları içine almıştı. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemişti Jill. "Yapamayız."

O anda Jill, gırtlağında bir şeylerin düğümlendiğini hissetmişti. Babası için, bu çok uzun bir zaman önce, yanlış insanlar için yapılmış çok kolay bir iyilik ve arkasında o tuzak kapısını bulduğu kaygan oluk demekti. Kapıldığı, bir anda zengin olma hırsının bedelini, şimdi, aradan onlarca yıl geçtikten sonra bile hâlâ ödemeye devam ediyordu ve daha binlerce kez de ödeyecekti. Kendisi içinse hiçbir zaman bitirilememiş bir öğretmenlik kursu ve sonunda kaçınılmaz olarak evet'e dönüşen bir hayır... Ama yine de, hiç değilse bir süre için, aslında hayır dediğini hatırlatacaktı kendine.

Şimdiyse Jill, yanan ciğerleri ve ağrıyan bacaklarıyla, önünde uzanmakta olan acil göreve odaklanmaya çalışıyordu. Yukarı doğru atılan her adım, olmaları gereken yere bir adım daha yaklaştıkları anlamına geliyordu. Grubu ileriye götüren Alice'in ensesini seyrediyordu.

Bundan beş yıl önce Jill finans ve mali işler direktörü olmuştu ve Alice de mülakat evresinin üçüncü ayağında bulunan bir adaydı. Alice'in karşısında, başka sadece bir başvuru sahibi vardı;

onunla benzer niteliklere ama tartışmasız daha doğrudan deneyime sahip bir adam... Mülakatın sonunda Alice, seçme kurulunun her bir üyesine sırayla bakmış ve bu işi yapabileceğini ama önerilen başlangıç maaşında yüzde dörtlük bir artış istediğini söylemişti. Jill kendi kendine gülümsemişti. Seçme kuruluna onu işe almalarını, istediği yüzde dörtlük zammı da vermelerini söylemişti.

Patikada bir viraja yaklaştıkları sırada Alice durup haritaya baktı. Jill, kendisine yetişene kadar bekledi. Diğerleri düzensiz bir biçimde, biraz daha arkadan geliyorlardı.

"Çok geçmeden tepeye varmış olacağız," dedi Alice. "Kısa bir mola vermek ister misin?"

Jill başını salladı, önceki gece karanlık bir kamp yerinde ayağı takılıp da düşmesinin anısı tazeliğini hâlâ koruyordu. Gün ilerliyordu. Güneşin batacağı saati hatırlamıyordu ama vaktin henüz erken olduğunu biliyordu. "Hâlâ aydınlıkken yürümeye devam edelim. Pusulayı kontrol ettin mi?"

Alice pusulayı çıkarıp bir göz attı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yani yol biraz kıvrılıyor, o yüzden hangi yolun karşımıza çıkacağına bağlı ama hâlâ doğru yoldayız."

"Tamam. Sen eminsen."

Bir kontrol daha... "Evet, eminim."

Yollarına devam ettiler.

Jill, onu işe alma kararından pişmanlık duymamıştı. Kesinlikle yüzde dörtlük artıştan da öyle... Alice yıllar içerisinde, değerinin bundan çok daha fazla ettiğini kanıtlamıştı. Zekiydi, işleri çoğu kişiden daha hızlı kavrıyor ve bazı şeyleri anlıyordu. Ne zaman konuşması, ne zaman dilini tutması gerektiği gibi şeyleri örneğin, ve bu da, daha ziyade aile gibi olan bir firma için büyük önem taşırdı. Babasının o yaştaki haline fazlasıyla benzeyen, on yedi yaşındaki yeğeni Joel, geçen yılki şirket pikniğinde eğreti masalara somurtarak bakmış ve Alice'in güzel kızını gördüğü zaman da gözlerini kırpıştırmıştı. Jill ve Alice durumu anladıklarını belirtecek şekilde birbirlerine bakmışlardı. Jill bazen, başka bir yerde ve zamanda karşılaşmış olsalar, Alice'le dost olabile-

ceklerine inanırdı. Diğer zamanlardaysa bu düşüncede olmazdı. Alice'in yakınında olmak tıpkı saldırgan bir ev köpeğine sahip olmaya benziyordu. İşine geldiği zaman sadık olurdu ama yine de her an tetikte olmanız gerekirdi.

"Yaklaştık mı?"

Jill arkasında Lauren'ın sesini duydu. Kadının yara bandı yine yerinden çıkmış, yağmur suyu ve kandan oluşan tek bir pembe iz, şakağından ve yanağından süzülerek ağzının köşesine yerleşmişti.

"Hemen hemen tepeye geldik. Sanırım."

"Hiç suyumuz var mı?"

Jill kendi şişesini çıkarıp Lauren'a uzattı, o da yürüdükleri sırada hepsini yudum yudum içip bitirdi. Lauren'ın dili ağzının köşesine denk geldi ve orada kana rastlayınca yüzünü buruşturdu. Avcunu açıp içine biraz su döktü, suyun bir kısmı yere döküldü ve onunla yanağını yıkadı.

Lauren aynı işlemi tekrarlamaya koyulduğu sırada Jill, "Belki de şöyle yapsak daha iyi..." diye konuşmaya başlamıştı ama sözcükler ağzında donup kaldı.

"Belki de ne yapsak?"

"Önemi yok." Belki de tatlı sularını saklamalarının daha iyi olacağını söylemek üzereydi. Ama buna gerek yoktu. Kamp yerinde daha fazla erzak bulacaklardı nasıl olsa. Ve Jill de geceyi belki de başka bir yerde geçirmek zorunda kalabileceklerini itiraf etmeye henüz hazır değildi.

Yol istikrarlı bir şekilde dikleşiyor ve Jill etrafında giderek ağırlaşmaya başlamış nefeslerin sesini duyabiliyordu. Sağ taraflarındaki arazinin eğimi, daha dik bir açı oluşturacak şekilde önce bir tepe, sonra da kayalık bir yamaç halini alıncaya kadar yavaş yavaş arttı. Jill adımlarını birbiri ardı sıra atarken sürekli ileriye bakıyordu. Yol bir anda düzleşiverdiğinde ne kadar yukarıya tırmandıklarına dikkat etmeyi bırakmıştı.

Okaliptüs ağaçları yana çekildi ve tam altlarında, ufka doğru uzanan, inişli çıkışlı tepeler ve vadilerden oluşan muhteşem bir manzarayla karşı karşıya geldiler. Yer değiştiren bulutların göl-

geleri, dalga dalga yayılan yeşil bir okyanus meydana getirmişti. Tepeye ulaşmışlardı ve karşılarına çıkan görüntü nefes kesiciydi.

Jill çantasını yere indirdi. Beş kadın da yan yana durmuşlar, elleri kalçalarında, ağrıyan bacaklarıyla, soluklarını tutmuş seyrediyorlardı.

"Bu inanılmaz."

Neredeyse tam o anda bulutlar açılarak uzakta, alçaklarda asılı duran güneşi ortaya çıkardı. Güneş yukarıdaki ağaçların en tepelerine dokunarak onları alev alev, dalga dalga bir parıltıyla sarıp sarmalıyordu. Jill, kendilerini karşılayan altın rengi ışıkla kör olmuş gibi gözlerini kırpıştırdı ve sıcaklığını neredeyse yüzünde duyumsadığını hayal etti. O gün ilk defa olarak, göğsünden bir ağırlığın kalktığını hissetti.

Alice telefonunu cebinden çıkarmış, ekranına bakıyordu. Kaşlarını çatmıştı, ama ziyanı yok, dedi Jill kendi kendine. Sinyal alamasalar bile sorun değildi. İkinci kamp yerine ulaşacaklardı, orada kuruyacaklar, sığınacakları bir yer bulacaklardı. Biraz uyuyacaklardı ve sabah da her şey gözlerine daha iyi görünecekti.

Jill arkasında kuru bir öksürük duydu.

"Affedersin," dedi Beth. "Ama şimdi hangi yöne yürüyeceğiz?"

"Batıya." Jill şöyle bir baktı.

"Emin misin?"

"Evet. Kamp yerine doğru." Jill, Alice'e döndü. "Doğru, değil mi? Batıya gidiyoruz?"

"Evet. Batıya."

"O zaman bütün bu süre boyunca hep batıya mı yürüyorduk?" diye sordu Beth. "Nehirden ayrıldığımızdan beri?"

"Tanrım, evet. Söyledim ya." Alice telefonundan başını kaldırmadı.

"O zaman..." Bir sessizlik. "Üzgünüm, ben, sadece... Eğer bu yön batıysa, o zaman güneş niye güneyden batıyor?"

Bütün yüzler o tarafa çevrildi ve tam o anda, güneşin ağaçların altında biraz daha alçaldığını gördüler.

Bu da Alice'le ilgili başka bir şey, diye düşündü Jill, kimi zaman insana kendini fena hâlde ihanete uğramış hissettirebiliyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Falk ve Carmen, Jill Bailey'yi misafir salonunda kendi düşünceleriyle baş başa bıraktıklarında hava kararmaya başlamıştı. Akşam korosunun, etraflarında yankılanmaya başlayan ilk çığlıkları eşliğinde kulübelere giden yoldan geri döndüler.

"Burada hava ne kadar erken kararıyor." Carmen saatini kontrol etti, rüzgâr saçlarını uçuruyordu. "Sanırım ağaçlar ışığı engelliyor."

Misafirhanenin dışına kamyonetlerin park ettiğini ve kamyonetlerden, bitkin kurtarma görevlilerinin indiklerini görebiliyorlardı. Solukları havada bulutlar oluşturuyordu. Yüzlerine bakılırsa, hâlâ iyi bir haber yoktu. Gökyüzü şimdi sessizliğe bürünmüştü, helikopter yere inmiş olmalıydı. Günle birlikte umutlar da tükeniyordu.

Falk ve Carmen kendi kulübelerinin kapısına gelip orada durdular.

"Ben bir duş alacağım. Biraz ısınmak için." Carmen gerindi ve Falk, elbise katlarının altından, eklemlerinin çıtırtısını duydu. Uzun birkaç gün geçirmişlerdi. "Akşam yemeği için bir saat içinde buluşalım mı?"

Carmen elini sallayarak içeri doğru gözden kayboldu. Falk kendi kapısının kilidini açtı ve ışığı yaktı.

Duvarın arkasından, akmaya başlayan suyun sesini duydu.

Yatağın üzerine oturdu ve Jill Bailey'le yaptıkları konuşmayı gözden geçirdi. Alice'le ilgili olarak kardeşinde olmayan bir uyanıklığa sahipti. Bu da Falk'u huzursuz ediyordu.

Çantasını karıştırarak Alice Russell'la ilgili notlarının bulunduğu kâğıtları içeren bir dosya çıkardı. Sadece yarı yarıya okuyarak sayfaları hızlıca gözden geçirdi. Neler yazdığını zaten gayet iyi biliyordu. Başlangıçta ne aradığından emin değildi ama sayfaları çevirdikçe aradığı şeyin ne olduğu yavaş yavaş netlik kazandı. Suçunu hafifletecek bir şey aradığını fark etti. Kendisinin Alice Russell'ın kayboluşuyla hiçbir ilgisinin olmadığına dair ona güvence verecek bir ipucu. O ve Carmen, Alice'i, kendisini bir hata yapmak zorunda bırakacak, kurtulması olanaksız bir duruma düşürmemişlerdi. Kendileri de hata yapmış değillerdi. Alice'i tehlikeye atmamışlardı. *Canını yak.*

Falk içini çekerek tekrar yatağın üzerine oturdu. Alice'in dosyasının sonuna geldiğinde başa döndü ve onun banka ekstrelerini dosyadan çıkardı. Alice bunları onlarla gönüllü olarak ama isteksizce paylaşmış ve Falk, diğer her şey gibi onları da başından sonuna dek önceden de incelemişti. Ama Alice Amelia Russell'ın dünyasının tıkırında gitmesini sağlayan günlük ticari işlemleri belgeleyerek sayfalarca devam eden tarihler ve rakamlardan oluşan sütunların düzenli dizilişlerinde kendisini rahatlatacak bir şey buldu.

Falk rakamları gözden geçirdi. İlk kaydın bundan on iki ay öncesinin tarihini taşıdığı ekstreler aylık olarak çıkarılmıştı. En yakın tarihli kayıt, Alice ve diğerlerinin kamp için yola çıktıkları perşembe gününe aitti. Alice otoyol üzerindeki bir markette dört dolar harcamıştı. Banka kartını son kullanışı da bu olmuştu.

Kadına dair izlenimini ete kemiğe büründürmeye çalışarak hesaplara giriş çıkışları inceledi. Bir yıl içinde dört defa, her mevsim değişikliğinden iki hafta önce David Jones adlı büyük bir mağazada binlerce dolar harcaması dikkatini çekti. Çalışma saatleri dikkate alınacak olduğunda, temizlikçisine ödediği miktar da asgari ücretin altında olmasıyla kuşkuları üzerine çekiyordu.

Falk, insanların değer atfettikleri şeyleri incelemeyi daima ilginç bulmuştu. Alice'in, kızının Endeavour Kız Lisesi'nde kendi izinden gitmesini mümkün kılmak uğruna gözden çıkarmaya

razı olduğu beş rakamlı yıllık tutarı ilk gördüğünde şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Ve görünüşe göre, en üst kalite bir eğitimin maliyeti sadece ücretlerle de bitmiyordu, Alice'in bundan altı ay önce okula bir kereliğine önemli miktarda bağış yaptığı Falk'un şimdi dikkatini çekiyordu.

Sayılar biraz bulanıklaşmaya başlayınca Falk gözlerini ovuşturarak dosyayı kapattı. Pencereye gitti ve yaralı elini esneterek çalılıkları seyretmeye başladı. Mirror Şelalesi'ne giden yolun başlangıcı, artmaya başlayan karanlıkta hâlâ görülebiliyordu. Falk gözünün ucuyla, babasının, komodinin üzerinde yığın halinde durmakta olan haritalarına baktı.

Giralang Sıradağları'na ait olanını buluncaya kadar yığını karıştırdı ve orada, Mirror Şelalesi yolunun başlangıcını açtı. Haritada yolun çember içine alınmış olduğunu görmenin Falk'u tümüyle şaşırttığı söylenemezdi – babasının bu bölgeye geldiğini ve bunun en popüler yollardan biri olduğunu biliyordu. Ama kâğıda bakarken yine de bir sarsıntı duymaktan kendini alamadı. Babası, kalemle bu işareti ne zaman yapmıştı? Evlerinde, mutfak masasının başında otururken mi? Ya da yolun başında, Falk'un şimdi durmakta olduğu yere iki yüz metre ve on yıllık mesafeden mi?

Falk hiç düşünmeden ceketini giyip haritayı cebine soktu. Bir an tereddüt etti, sonra el fenerini de yanına aldı. Duvarın ötesinden akan suyun sesini hâlâ duyabiliyordu. Güzel. Bu işi herhangi bir açıklamada bulunmadan yapmak istiyordu. Kulübenin kapısını çekerek kapattı ve park yerinden geçerek yolun başına giden patikayı takip etti. Arkasında, misafirhanenin ışıkları parlıyordu.

Mirror Şelalesi yolunun başında durup çevreyi inceledi. Eğer Erik Falk bu patikadan yürümüşse, bir zamanlar o da tam bu noktada durmuş olacaktı. Falk, babasının ne görmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Çevresindeki ağaçlar onlarca yıllıktı. İki görüş açısının da neredeyse özdeş olmalarının mümkün olduğunu düşündü.

Yola adımını attı. Önce, duyabildiği tek şey, kendi solukları

oldu ama sonra akşamın sesleri yavaş yavaş daha belirgin hâle geldiler. Ağaçların sık çizgisi, ona belli belirsiz bir kuşatılmışlığın klostrofobik duygusunu veriyordu. Cebine soktuğu eli ağrıyordu ama o aldırış etmedi. Bunun psikosomatik bir ağrı olduğunu biliyordu. Buraya yağmur yağmıştı, dedi kendi kendine yürürken, yangın çıkması mümkün değil. Bu sözleri, kendini biraz daha iyi hissedinceye kadar alçak sesle tekrarladı.

Falk, babasının bu patikadan kaç kez yürümüş olduğunu merak etti. Haritadaki işaretlere bakılacak olursa, en azından iki kez olmalıydı. Babası nefret ettiği şehirden uzakta bulunuyordu. Ve de yalnızdı çünkü oğlu, kendisiyle birlikte gelmeyi reddetmişti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Falk belki babasının da yalnızlıktan hoşlanıyor olabileceğinden kuşkulanıyordu. En azından bu yönleriyle daima birbirlerine benzemişlerdi.

Çalılıkların derinliklerinde bir yerlerde bir hareketlilik oldu ve Falk kalp atışlarının hızındaki ani artışa hafifçe gülerek olduğu yerde sıçradı. Acaba babası da Kovac tarihi karşısında hiç cesaretinin kırıldığını hissetmiş miydi? Bu bölgede, insanın kendini yapayalnız hissetmesi kolaydı. Ve kötü şöhret de o günlerde, toplumsal hafızada, şimdi olduğundan çok daha taze olacaktı. Falk, bu durumun Erik'te çok da fazla sıkıntı yarattığından kuşkuluydu. Babası daima son derece gerçekçi bir adam olmuştu. Ve çevresinde ağaçlar, yollar ve açık alanlar olduğu zaman, kendini başka insanlarla olduğundan çok daha rahat hissederdi.

Falk birkaç yağmur damlasının yüzüne çarptığını hissetti ve montunun kapüşonunu başına çekti. Uzaklarda bir yerlerden alçak sesli bir uğultu duyuyordu ama bunun gök gürültüsü mü yoksa şelalenin gürültüsü mü olduğundan emin değildi. Geri dönse iyi olurdu. Burada, karanlıkta, tek başına ne yaptığından bile emin değildi. Bu yoldan ikinci geçişiydi ama hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu. Manzara, kendisine dikkat edilmediği zamanlarda yer değiştirmiş ve değişmiş gibi görünüyordu. Herhangi bir yerde olabilirdi. Döndü ve tekrar kulübenin yönünde yürümeye başladı.

Sadece iki adım atmıştı ki birden durdu. Dikkatle kulak ka-

barttı. Hiçbir şey yoktu; sadece rüzgâr ve görünmeyen pençelerin hızla kaçışı. Yol her iki yönde de bomboştu. Acaba kendisine en yakın kişinin ne kadar uzağında bulunuyordu? Çok uzun bir yol katetmemiş olduğunu biliyordu ama buraya millerce mesafedeki tek kişinin kendisi olabileceğini hissediyordu. Gözleyerek ve dinleyerek tümüyle hareketsiz durdu. Sonra sesi tekrar duydu.

Ayak sesleri. Yürüyüş hafifti ama insanın ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu. Sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışarak kendi etrafında döndü. Daha sonra bir dönemeci alarak doğruca gözlerinin içine tutulmadan önce, ağaçların arasından bir anlığına bir ışık yakaladı. Bir soluma ve yerde çatırdayan bir şeylerin sesi geldi kulağına. Gözleri kamaşan Falk fenerini çıkarmak için cebini yokladı, fenerin düğmesini aranırken parmakları soğuk ve beceriksizdi. Feneri yakarak ışığını şekli bozuk bir gölgenin üzerine tuttu. Çalılar her iki yanda da kalın, siyah bir perde gibi asılı duruyor ve patikanın orta yerinde ellerini gözlerine siper etmiş zayıf bir siluet göze çarpıyordu.

Falk, görüşü ışığa uyum sağlarken gözlerini kısarak baktı. "Polis." Kimliğini uzattı. "İyi misiniz? Sizi korkutmak istemedim."

Kadının yüzü başka yere dönüktü ama Falk onu fotoğrafından tanıdı: Lauren'dı. Kadın kendi fenerini almak için eğilirken tıpkı bir yaprak gibi titriyordu ve Falk ona yaklaşınca alnındaki o çirkin kesiği görebildi. Belli belirsiz dikilmişti ama kesiğin bulunduğu alan şişmişti, gerilmiş derisi de fenerin ışığında parlıyordu.

"Siz polis misiniz?" Lauren kimliğe baktı, sesi ihtiyatlıydı.

"Evet, Alice Russell'ın aranmasına yardım ediyoruz. Siz Lauren Shaw'sunuz, değil mi? Siz de BaileyTennants grubundaydınız."

"Evet. Affedersiniz. Ben sanmıştım ki..." Derin bir nefes aldı. "Bir an için, orada, –bu, aptalca bir şeydi– patikada tek başına birini görünce, onun Alice olabileceğini düşündüm."

Falk da çok kısa bir süre için tam olarak aynı şeyi düşünmüştü. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. İyi misiniz?"

"Evet..." Hâlâ hızlı hızlı soluk alıp veriyor, zayıf omuzları ceketinin altında bir inip bir kalkıyordu. "Ben sadece sarsıldım."

"Orada, karanlıkta ne yapıyordunuz?" diye sordu Falk. Onun da kendisine tam olarak aynı şeyi sormaya kesinlikle hakkı olmasına rağmen, Lauren başını salladı. Bir süreden beri dışarıda olmalıydı. Falk, onun elbiselerinden yayılan soğuğu hissedebiliyordu.

"Mantıklı bir şey değil. Gün boyunca şelalenin oralardayım. Aslında daha erken dönmek niyetindeydim ama hava o kadar çabuk kararıyor ki."

Falk, yoldan ayrıldığını gördüğü belirsiz figürü hatırladı. "Dün gece de dışarıda mıydınız?"

Kadın başını evet anlamında salladı. "Bunun belki de gülünç geleceğini biliyorum ama Alice'in, patikanın başlangıcına giden yolu bulabileceğini düşünmüştüm. İlk gün şelaleden geçmiştik ve şelale, insanın yönünü bulabilmesi için gerçekten de belirgin bir işaret oluşturuyor. Misafirhanede boş boş oturmak beni çıldırtıyordu, o yüzden ben de dışarıda oturmayı yeğledim."

"Haklısınız." Falk, onun mor şapkasını ilk kez fark ediyordu. "Sizi dün öğleden sonra da bu civarda görmüştük."

"Olabilir."

Bir şimşeğin çaktığı duyuldu ve ikisi de başlarını kaldırıp baktılar.

"Gelin," dedi Falk. "Misafirhanenin yakınlarındayız. Sizinle birlikte yürüyeyim."

Ağır ağır hareket ediyorlar, fenerlerinin ışığı engebeli zemine ışık konileri düşürüyordu.

"Ne zamandan beri BaileyTennants'tasınız?" diye sordu Falk.

"Yaklaşık iki yıldır. Ben ileriye dönük planlama stratejik başkanıyım."

"Bu görev neler içeriyor?"

Derin bir iç çekiş. "Firmamızın gelecekle ilgili stratejik gereksinimlerinin tanımlanmasını ve bunların eylem planları şeklinde bir araya getirilmesini içeriyor." Durdu. "Affedersiniz, bütün bunlar Alice'in başına gelenlerden sonra öylesine anlamsız görünüyor ki."

"Görünüşe göre çok zor birkaç gün geçirmişsiniz hepiniz."

barttı. Hiçbir şey yoktu; sadece rüzgâr ve görünmeyen pençelerin hızla kaçışı. Yol her iki yönde de bomboştu. Acaba kendisine en yakın kişinin ne kadar uzağında bulunuyordu? Çok uzun bir yol katetmemiş olduğunu biliyordu ama buraya millerce mesafedeki tek kişinin kendisi olabileceğini hissediyordu. Gözleyerek ve dinleyerek tümüyle hareketsiz durdu. Sonra sesi tekrar duydu.

Ayak sesleri. Yürüyüş hafifti ama insanın ensesindeki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu. Sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışarak kendi etrafında döndü. Daha sonra bir dönemeci alarak doğruca gözlerinin içine tutulmadan önce, ağaçların arasından bir anlığına bir ışık yakaladı. Bir soluma ve yerde çatırdayan bir şeylerin sesi geldi kulağına. Gözleri kamaşan Falk fenerini çıkarmak için cebini yokladı, fenerin düğmesini ararken parmakları soğuk ve beceriksizdi. Feneri yakarak ışığını şekli bozuk bir gölgenin üzerine tuttu. Çalılar her iki yanda da kalın, siyah bir perde gibi asılı duruyor ve patikanın orta yerinde ellerini gözlerine siper etmiş zayıf bir siluet göze çarpıyordu.

Falk, görüşü ışığa uyum sağlarken gözlerini kısarak baktı. "Polis." Kimliğini uzattı. "İyi misiniz? Sizi korkutmak istemedim."

Kadının yüzü başka yere dönüktü ama Falk onu fotoğrafından tanıdı: Lauren'dı. Kadın kendi fenerini almak için eğilirken tıpkı bir yaprak gibi titriyordu ve Falk ona yaklaşınca alnındaki o çirkin kesiği görebildi. Belli belirsiz dikilmişti ama kesiğin bulunduğu alan şişmişti, gerilmiş derisi de fenerin ışığında parlıyordu.

"Siz polis misiniz?" Lauren kimliğe baktı, sesi ihtiyatlıydı.

"Evet, Alice Russell'ın aranmasına yardım ediyoruz. Siz Lauren Shaw'sunuz, değil mi? Siz de BaileyTennants grubundaydınız."

"Evet. Affedersiniz. Ben sanmıştım ki..." Derin bir nefes aldı. "Bir an için, orada, –bu, aptalca bir şeydi– patikada tek başına birini görünce, onun Alice olabileceğini düşündüm."

Falk da çok kısa bir süre için tam olarak aynı şeyi düşünmüştü. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. İyi misiniz?"

"Evet..." Hâlâ hızlı hızlı soluk alıp veriyor, zayıf omuzları ceketinin altında bir inip bir kalkıyordu. "Ben sadece sarsıldım."

"Orada, karanlıkta ne yapıyordunuz?" diye sordu Falk. Onun da kendisine tam olarak aynı şeyi sormaya kesinlikle hakkı olmasına rağmen, Lauren başını salladı. Bir süreden beri dışarıda olmalıydı. Falk, onun elbiselerinden yayılan soğuğu hissedebiliyordu.

"Mantıklı bir şey değil. Gün boyunca şelalenin oralardayım. Aslında daha erken dönmek niyetindeydim ama hava o kadar çabuk kararıyor ki."

Falk, yoldan ayrıldığını gördüğü belirsiz figürü hatırladı. "Dün gece de dışarıda mıydınız?"

Kadın başını evet anlamında salladı. "Bunun belki de gülünç geleceğini biliyorum ama Alice'in, patikanın başlangıcına giden yolu bulabileceğini düşünmüştüm. İlk gün şelaleden geçmiştik ve şelale, insanın yönünü bulabilmesi için gerçekten de belirgin bir işaret oluşturuyor. Misafirhanede boş boş oturmak beni çıldırtıyordu, o yüzden ben de dışarıda oturmayı yeğledim."

"Haklısınız." Falk, onun mor şapkasını ilk kez fark ediyordu. "Sizi dün öğleden sonra da bu civarda görmüştük."

"Olabilir."

Bir şimşeğin çaktığı duyuldu ve ikisi de başlarını kaldırıp baktılar.

"Gelin," dedi Falk. "Misafirhanenin yakınlarındayız. Sizinle birlikte yürüyeyim."

Ağır ağır hareket ediyorlar, fenerlerinin ışığı engebeli zemine ışık konileri düşürüyordu.

"Ne zamandan beri BaileyTennants'tasınız?" diye sordu Falk.

"Yaklaşık iki yıldır. Ben ileriye dönük planlama stratejik başkanıyım."

"Bu görev neler içeriyor?"

Derin bir iç çekiş. "Firmamızın gelecekle ilgili stratejik gereksinimlerinin tanımlanmasını ve bunların eylem planları şeklinde bir araya getirilmesini içeriyor." Durdu. "Affedersiniz, bütün bunlar Alice'in başına gelenlerden sonra öylesine anlamsız görünüyor ki."

"Görünüşe göre çok zor birkaç gün geçirmişsiniz hepiniz."

Lauren hemen yanıt vermedi. "Evet, öyle oldu. Tek bir şey yoktu yolunda gitmeyen, ufak tefek yüzlerce şey vardı. Hepsi de en sonunda çok geç olana kadar üst üste gelip durdu sürekli. Ben sadece Alice'in iyi olmasını ümit ediyorum."

"Siz ikiniz sık sık birlikte çalışır mıydınız?"

"Doğrudan doğruya o kadar fazla değil. Ama onunla yıllardır aralıklı olarak devam eden bir tanışıklığımız var. Lisede birlikteydik, sonra aynı iş kolunda çalışmaya başladık, böylece yollarımız biraz daha kesişti. Ve kızlarımız da aynı yaşta. Şimdi ikisi de bizim eskiden okuduğumuz aynı okula gidiyorlar. Alice, benim eskiden çalıştığım şirketten ayrıldığımı öğrendiği zaman BaileyTennants'ta bana kefil oldu ve o zamandan bu yana ben de oradayım."

"Gruba önderlik edip anayola çıkmayı başarmasını sağlayan kişinin siz olduğunu duyduk," dedi Falk. "Geri dönmelerini sağlayanın..."

"Sanırım biraz abartılı bir ifade bu. Okuldayken, yön tayin etmeyi biraz öğrenmiştim ama bu yaptığımız sadece düz bir çizgiyi takip ederek ilerlemek ve en iyisini ümit etmek oldu." İçini çekti. "Her neyse. O yoldan gitmek aslında Alice'in fikriydi. Gitmiş olduğunu görünce, ondan muhtemelen sadece birkaç saat geride olduğumuzu düşündüm. Sonunda onu orada bulamayabileceğimizi aklıma bile getirmedim."

Bir köşeyi döndüler ve yolun başı yeniden görüş açılarına girdi. Geri dönmüşlerdi. Lauren ürperdi ve aydınlığa çıkarlarken kollarıyla bedenini sardı. Hava, fırtına tehdidi yüzünden ağırlaşmış gibiydi ve önlerinde yükselmekte olan misafirhane de hayli sıcak ve davetkâr görünüyordu.

"İçeride konuşalım mı?" diye sordu Falk ama Lauren tereddüt ediyordu.

"Burada kalabilir miyiz? Sizin için bir sakıncası var mı? Jill'e karşı hiçbir şeyim yok ama bu gece onu görmeye tahammül edebileceğimi sanmıyorum."

"Tamam," dedi Falk, botlarından gelen soğuğu hissedebiliyordu, çoraplarının içinde ayak parmaklarını oynattı. "Bana, sizin ve Alice'in gittiğiniz şu okul kampından bahsedin."

"McAllaster mı? Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeydi. Akademik çalışmalar da yapardık ama asıl odak noktamız açık hava etkinlikleriydi. Doğa yürüyüşleri, kamp kurma, sorun çözme etkinlikleri, bu türden şeyler işte. Televizyon yoktu, cep telefonu da yoktu, o okul dönemi boyunca evimizle kurduğumuz tek temas, kendi el yazımızla yazdığımız mektuplar olurdu. Bunu hâlâ devam ettiriyorlar, iki yıl önce kızım da gitti. Alice'in kızı da aynı şekilde. Çok sayıda özel okul bu sistemi uyguluyor." Lauren durdu. "Ve bu hiç de kolay bir şey değildir."

Kendi çocuksuz dünyasında bile Falk, o çok korkulan bir yıllık kampların hikâyesini duymuştu. Daha prestijli kurumlardan mezun olan meslektaşlarının yıllar boyunca anlatıp durdukları tuhaf bir hikâyeydi bu. Genellikle, tıpkı bir ayının saldırısından kurtulmayı başarmış ya da ölümcül bir uçak kazasının ardından kaza yerinden yürüyerek uzaklaşmış birinin sakin ses tonuyla anlatılırdı. İnanmazlıkla karışık gurur... *Ben bunu başardım.*

"Ama size hiç değilse biraz olsun yardımı dokunmuş gibi görünüyor."

"Belki biraz. Ama pas tutmuş bir beceriye sahip olmanın, kimi zaman, hiçbir beceriye sahip olmamaktan daha kötü olabileceğini düşünürüm hep. Eğer o kampa hiç katılmamış olsaydık, Alice de tek başına çıkıp gidebileceği gibi aptal bir fikre hiçbir zaman kapılmayacaktı belki de."

"Onun bunu yapabilecek donanıma sahip olmadığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hiçbirimizin o donanıma sahip olmadığını düşünüyorum. Ben, olduğumuz yerde kalıp yardım beklememizi istemiştim." İçini çekti. "Bilemiyorum. Veya belki biz de onunla gitmeli ve en azından bir arada kalmaya devam etmeliydik. Onun bir kez azınlıkta kalınca, tek başına gitmeye kalkışabileceğini ben *biliyordum*. O hep..."

Durdu. Falk onun konuşmasını bekledi.

"Alice yeteneklerine hep, gerçekte olduğundan daha fazla değer biçerdi. Kampta pek çok kez grup liderliği yapmıştı ama bu göreve seçilmesinin nedeni, onun bu konuda bilhassa öne

çıkıyor olması değildi. Yani demek istediğim, o iyiydi. Ama kendisinin sandığı kadar da değil."

"Popülerlik yarışı mı?"

"Kesinlikle. Takım lideri olarak seçiliyordu çünkü popülerdi. Herkes onun arkadaşı olmak, onunla aynı grupta yer almak isterdi. Bu aldatmacaya kapıldığı için onu suçlayamıyorum. Eğer etrafınızdaki herkes size sürekli olarak olağanüstü olduğunuzu söylüyorsa, buna inanmanız çok kolaydır."

Lauren omzunun üzerinden ağaçlara baktı.

"Sanırım, bir bakıma, bize büyük bir iyilik yaptı yine de. Eğer kulübede kalıp yardım bekleseydik hâlâ bekliyor olacaktık. Belli ki onlar da bizi bulamayacaktı."

"Evet. Bu doğru."

Lauren ona baktı.

"Yine de görebildiğim kadarıyla çok iyi bir arama yürütüyorlar. Yetkililerden bazılarının, hakkında konuşmak istedikleri tek şey o kulübe."

"Sanırım bunun nedeni, orasının, Alice'in en son görüldüğü yer olması," dedi Falk. King'in söylediği şeyi hatırlamıştı. *Kadınlara Sam Kovac'tan bahsetmedik.* Falk, bunun, bu koşullar altında yapılabilecek en iyi hareket olup olmadığını merak etti.

"Belki de." Lauren hâlâ onu yakından izliyordu. "Yine de bundan daha fazlası varmış gibi görünüyor. Kulübe bir süredir boş kalmış ama her zaman öyle değilmiş. Diğer polise de anlattım. Varlığından en azından bir kişi haberdardı çünkü biri daha önce orada bulunmuştu."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Oraya bir köpek gömülmüştü."

Bir sessizlik oldu. Kuru yapraklar ayaklarının dibinde uçuşuyordu.

"Bir köpek."

"En az bir tane." Lauren tırnaklarıyla oynadı. Elleri kuş kadardı, derisinin altından, bileklerindeki kemikler görülebiliyordu. "Polis, biz oradayken başka kimseyi görüp görmediğimizi sorup durdu sürekli."

"Gördünüz mü?"

"Hayır. O ilk gece, erkeklerin grubu kampımıza geldiğinden bu yana kimseyi görmedik. Ama..." Lauren çalılığa takıldı, sonra eski yerlerine geri döndüler. "Tuhaftı. Bazen sanki biri tarafından izleniyormuşuz gibi geliyordu. İzlenmiyorduk besbelli. Bunun olabilmesine imkân yok. Yine de orada paranoyak oluyorsunuz, zihniniz size oyunlar oynamaya başlıyor."

"Ve erkekleri kesinlikle bir daha görmediniz mi?"

"Hayır. Keşke görseydik. Ama yoldan fazlasıyla uzaklaşmıştık. Bizi bulmalarının tek yolu, bizi takip etmeleri olurdu." Bu fikri, yerleşmesine kalmadan kovmak istiyormuşçasına başını salladı. "Alice'e ne olduğunu anlayamıyorum. Onun kuzey yolunu izlemiş olması gerektiğini biliyorum. Ondan sadece birkaç saat sonra biz de aynı yoldan geçtik. Ve Alice güçlü bir insan olmuştur hep. Hem ruhsal hem de fiziksel yönden. Eğer biz kurtulmayı başarmışsak, mutlaka onun da başarmış olması gerekirdi. Ama buhar oldu sanki." Lauren gözlerini kırpıştırdı. "Ben de gitmiş, şelalenin başında oturuyor ve onun bir hışımla ortaya çıkmasını ümit ediyorum, öfke içinde, bizi suçlayıp dava açmakla tehdit ederek."

Falk, başıyla onun alnının üzerindeki koyu renkli parçayı işaret etti. "Bu çok kötü görünüyor. Nasıl oldu?"

Lauren'ın parmakları yaranın üzerinde gezindi ve acı acı gülümsedi. "Kabarmış bir nehirde gaz kutumuzu ve çadır direklerini yitirmeyi başardık. Ben onlara erişmeye çalışıyordum ve başımı vurdum."

"Kulübedeki kavga esnasında olmadı yani?" dedi Falk hafifçe.

Lauren yanıt vermeden önce çok kısa bir an ona baktı. "Hayır."

"Bunu sadece, Jill Bailey yüzündeki çürüğün nasıl oluştuğunu anlattığı için soruyorum. Bir kavgayı ayırırken olmuş."

"Öyle mi dedi?"

Falk, Lauren'ın hakkını teslim etmek zorunda kaldı, kadının yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Öyle olmadı mı?" diye sordu.

Lauren bir şeyleri ölçüp biçiyormuş gibi göründü. "Jill'in çü-

rüğü kavga sırasında oluştu. Ama o kavgayı ayırmaya çalışıp çalışmadığı konusu tartışılır."

"O hâlde Jill de kavgaya dahildi."

"Kavgayı başlatan Jill'di. Alice gitmek istiyordu. Telefonu kimin alacağı üzerine kavga etmeye başladılar. Çok uzun sürmedi ama sebebi buydu. Neden? Jill ne anlattı?"

Falk başını salladı. "Önemi yok. Belki de onun anlattığını biz yanlış anladık."

"Her neyse, size ne anlatmış olursa olsun, Jill kavganın taraflarından biriydi." Lauren yere baktı. "Bundan hiç de gurur duymuyorum ama sanırım hepimiz öyleydik. Alice de... Bu yüzden, gittiğine hiç şaşırmadım."

Başlarının üzerinde bir şimşek çatırdadı ve etrafı ışığa boğarak okaliptüs ağaçlarının belirgin siluetlerini ortaya çıkardı. Onu gök gürültüsü izledi ve bulutlar bir anda açıldılar. Hareket etmekten başka seçenekleri yoktu. Kapüşonlarını başlarına çektiler ve yağmur damlaları ceketlerine vururken misafirhaneye doğru hafif tempoda koşmaya başladılar.

"İçeri geliyor musunuz?" diye sordu Falk, basamaklara ulaştıklarında. Gürültüyü bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı.

Lauren, "Hayır, kendi odama doğru bir koşu koparacağım," diye seslendi patikaya ulaştıkları zaman.

Falk elini salladı ve yağmurun, verandasının damına vurduğu misafirhaneye giden merdivenleri koşarak çıktı. Kapı eşiğinin yanında, gölgelerin ortasında yer değiştiren koyu renkli figürü az kalsın kaçırıyordu.

"Hey."

Beth'in sesini tanımıştı. Beth verandaya sığınmış, bir yandan yerleri döven yağmuru seyrederken bir yandan da sigarasını içiyordu. Falk, onun, kendisinin Lauren'la konuştuğunu görüp görmediğini merak etti. Bunun bir önemi olup olmadığını da merak etti. Beth'in bir elinde sigarası, diğerindeyse göremediği bir şey vardı. Yüzünde de suçlu bir bakış...

"Siz bir şey demeden önce; bunu yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi.

Falk ıslak koluyla yüzünü kuruladı. "Neyi yapmamanız gerektiğini?"

Beth süklüm püklüm bir light bira şişesini havaya kaldırdı. "Şartlı tahliyedeyken. Ama şu son birkaç gün gerçekten çok güçtü. Üzgünüm." Sözlerinde samimiymiş gibi duruyordu.

Falk, bir light birayla ilgilenecek enerjiyi kendinde bulamadı. Kendisi gençken light bira, suyun ancak bir basamak yukarısında kabul ediliyordu.

"Alkollü araç kullanmamaya dikkat edin yeter." Makul bir uzlaşma gibi görünüyordu ama Beth gözlerini kırpıştırdı, şaşırmıştı. Gülümsedi.

"Burada sigara da içmemem gerekiyor aslında," dedi. "Ama Tanrı aşkına, burası *açık hava*..."

"Bu doğru," dedi Falk, sağanağı izlerken.

"Yağmur yağınca iz sürmek zorlaşırmış. En azından bana söyledikleri bu." Beth biradan bir yudum aldı. "Yağmur çok şiddetli yağıyor."

Falk ona baktı. Bitkinliği, zayıf ışığın altında bile belli oluyordu.

"Kulübede yaşanan kavgadan neden bahsetmediniz?"

Beth bira şişesine baktı. "Bunu neden yapmamam gerekiyorsa aynı sebepten. Şartlı tahliye. Ve önemli bir şey değildi, gerçekten. Herkes korkmuştu. Hepimiz aşırı tepki gösterdik."

"Ama siz Alice'le tartışmışsınız?"

"Böyle mi duydunuz?" Karanlıkta, gözlerinden bir anlam çıkarmak güçtü. "Alice'le *hepimiz* tartıştık. Kim farklı bir şey söylerse yalan söylemiş olur."

Üzgün görünüyordu. Falk bir şey demedi.

"Diğer konularda işler nasıl?" diye sordu sonunda.

İç çekiş. "Yolunda. Yarın veya öbür gün hastaneden çıkabilir."

Falk, Beth'in, kız kardeşinden bahsettiğini anlamıştı. "Ben sizi kastetmiştim," dedi. "Siz iyi misiniz?"

Beth gözlerini kırpıştırdı. "Ah." Ne cevap vermesi gerektiğinden emin olamıyormuş gibiydi. "Evet. Sanırım. Teşekkürler."

Falk, misafir salonuna bakan pencereden, Carmen'in köşe-

deki eski koltuğa kıvrılmış olduğunu görebiliyordu. Bir şeyler okuyordu. Saçları açıktı ve omuzlarının etrafı nemliydi. Odada, arama ekibinin şu anda görev başında olmayan üyeleri birbirleriyle sohbet ediyor, kâğıt oynuyor ya da açık şöminenin önünde kapalı gözlerle oturuyorlardı. Carmen başını kaldırdı ve Falk'u görünce başını salladı.

"Sizi tutmayayım," dedi Beth.

Falk yanıt vermek için ağzını açtı ama sözcükler yine bir gök gürültüsü tarafından yutuldu. Gök, çakan şimşekle bembeyaz oldu, sonra her şey karanlığa büründü. Arkasındaki misafirhaneden gelen bir gürültüyü takiben şaşkınlık ifade eden toplu bir mırıltı işitti. Elektrikler gitmişti.

Falk karanlığa uyum sağlamak için gözlerini kırpıştırdı. Camdan, misafirhanenin şöminesinin sönük parıltısının yüzlere siyah ve turuncu gölgeler düşürdüğü görülebiliyordu. Odanın köşeleri ise görünmüyordu. Kapının eşiğinde bir hareketlenme duydu ve parıltının içinden Carmen ortaya çıktı. Kolunun altında büyük bir kitap gibi görünen bir şey tutuyordu.

"Selam." Carmen, Beth'e başıyla selam verdi sonra Falk'a döndü. Kaşlarını çattı. "Islanmışsın."

"Yağmura yakalandım. Her şey yolunda mı?"

"İyi." Başını olabilecek en hafif şekilde salladı. *Burada konuşmayalım.*

Beth bira şişesini gözlerden sakladı ve ellerini de resmi bir şekilde önünde kavuşturdu.

"Dışarısı çok karanlık," dedi Falk ona. "Sizinle kulübelere kadar yürümemizi ister misiniz?"

Beth başını hayır anlamında salladı. "Bir süre daha burada kalacağım. Karanlığa aldırış etmiyorum."

"Pekâlâ. Dikkatli olun."

O ve Carmen kapüşonlarını başlarına çektiler ve verandanın kendilerine sağladığı siperden dışarıya adımlarına attılar. Yağmur yüzlerine çarpıyordu. Birkaç yer ışığı yerde parlıyordu, bunların güneş enerjisiyle mi yoksa acil durum jeneratörleriyle

mi aydınlatıldıklarını Falk bilmiyordu ama ne olursa olsun önlerini görebilmelerine yardım etmek için yeterliydi.

Bir şimşek daha çaktı ve gökyüzünü aydınlattı, yağmur damlaları hayaletimsi beyaz bir tabaka oluşturuyordu. O sırada Falk'un gözüne park yerinde koşan biri ilişti. Sırılsıklam olmuş kırmızı Özel Maceralar eşofman üstü içindeki Ian Chase'ti bu. Nereden geldiğini anlamak zordu ama saçlarının nasıl da başına yapışmış olduğu dikkate alınırsa, bir süreden beri fırtınanın ortasında, dışarıda olduğu anlaşılıyordu. Sonra gök tekrar karardı ve Ian Chase de gözden yitti.

Falk yüzünü kuruladı ve önlerinde uzanan patikaya odaklandı. Patika su ve çamur yüzünden kayganlaşmıştı ve köşeyi dönüp de kulübenin tentesinin altına girince rahatladıklarını hissettiler. Carmen'in odasının dışında durmuşlardı. Carmen iri kitabı fermuarlı ceketinin içine, göğsünün üzerine koymuştu. Kendisi cebinde anahtarlarını aranırken kitabı çıkarıp Falk'a uzattı. Falk, kitabın kalın kapaklı bir albüm olduğunu görebiliyordu şimdi. Köşeleri biraz ıslanmış ve üzerine de şu sözcüklerin yazılı olduğu bir etiket yapıştırılmıştı: *Giralang Oteli'ne aittir. Lobiden dışarı çıkarmayın.* Carmen, tam zamanında arkasına döndü ve Falk'un kaşlarını kaldırarak güldüğünü gördü.

"Hadi ama. Sadece elli metre uzağa götürdük. İade edeceğim sonuçta." Carmen kapısını açtı, soğuktan ve yağmurdan hafifçe nefesleri kesilmiş bir hâlde içeri girdiler. "Ama önce görmen gereken bir şey var."

İkinci Gün: Cuma Gecesi

Herhangi bir şeyin yapılması için vakit artık çok geç olana kadar ne yapmaları gerektiğini tartıştılar.

En sonunda, güneş güneyden batarken, tepeden aşağıya doğru biraz yürüyüp sığınacakları bir yer aramaya başladılar. Ardından günün son ışıkları da kaybolunca bulundukları yerde kamp kurdular. Hiç değilse kampı ellerinden geldiğince iyi kurdular.

Ellerinde ne varsa hepsini, yerde bir yığın oluşturacak şekilde bir araya topladılar ve beş köşeli bir şekil oluşturacak şekilde dizilip fenerlerini yakarak ganimetlerini sessizce seyrettiler. Üç adet sağlam branda çadırları vardı; beş ayrı şişeye eşit olmayan bir şekilde paylaştırılmış, bir litreden az suları ve altı tane de müsli barları.

Beth, mütevazı yığına baktı ve içinde açlığın ilk kıpırdanışlarını duydu. Susamıştı da. Soğuğa ve ıslak giysilerine rağmen, tırmanışın yol açtığı terin koltuk altlarına yapıştığını hissediyordu. Onun su şişesi en az dolu olanlardan biriydi. Yutkundu. Dili damağına yapışmış durumdaydı.

"Geceleyin biraz yağmur suyu toplamaya çalışsak iyi olur," dedi Lauren. Bir yandan da doluluk oranı en az şişeleri endişeli bir bakışla seyrediyordu

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?" Jill'in sesi yalvaran bir ton taşıyordu.

"Deneyebilirim."

"Ya diğer müsli barları ne oldu?" diye sordu Jill. "Ben sayılarının daha çok olduğunu sanıyordum."

Beth, kız kardeşinin gözlerinin kendisine yöneldiğini görmekten çok hissetti. Bakışlarına karşılık vermedi. *Siktir git, Bree!* Beth'in vicdanı bu seferlik rahattı.

"En az iki tane daha olması gerekirdi." Jill'in yüzü, fenerin ışığında sağlıksız, gri bir renge bürünmüştü ve gözlerini durma-

dan kırpıştırıyordu. Beth, onun gözlerinde okunan şeyin dayanıklılık mı yoksa sadece çevresindekilere karşı güvensizlik mi olduğundan emin değildi.

"Eğer biri onları yediyse, hemen söylesin."

Beth toplu bakışların ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. Gözlerini indirdi ve yere bakmaya başladı.

"Pekâlâ." Jill başını salladı ve Alice'e döndü. "Gidip sinyal yakalayıp yakalayamadığına bak."

Alice bu sefer hiçbir şey söylemeden gitti. Şoktan, haritayı uzun uzun inceleyip pusulanın yüzeyine hafifçe vurduğu savunma haline dönüş yapmıştı. Onlar batıya doğru yürümüşlerdi, emindi bundan. Protestoları büyük ölçüde afallamış bir sessizlikle karşılanmıştı. Batmakta olan güneşle tartışmaya girişmek güç bir işti.

Grup, onun, telefonunu sıkıca kavramış bir hâlde uzaklaşmasını izledi. Jill sanki başka bir şey daha söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı ama aklına bir şey gelmedi. Botunun ucuyla çadır çantalarını tekmeledi. "Bunlarla bir şey yapıp yapamayacağına bak," dedi Lauren'a, sonra dönüp Alice'i izledi.

Lauren, gergi halatlarını, çadır bezlerini eğreti bir çatı oluşturacak şekilde ağaçların arasına germek için kullanmanın yollarını anlatırken Beth onu dinledi. Lauren yerinden çıkan sargıyı tekrar alnına bastırırken bir eliyle de iplerin nasıl çekileceğini göstermeye çalıştı ama sonunda vazgeçmek zorunda kaldı. Fenerin ışığında, keçeyi andıran kanlı bir yığın halindeki saçlarıyla kenara çekilip Beth ile Bree'ye önce bir kütüğü, sonra da diğerini işaret etti. Beth'in parmakları gece havasında kaskatı olmuştu. Bu iş gün ışığı altında bile hayli güç olurdu, güçlü ışığıyla ağır bir el fenerine sahip olduğu için memnuniyet duyuyordu.

Sonunda bitirdiler. Şimdiden ortasından biraz bel vermiş olan çadır bezleri ağaçların arasına gerilmişti. Artık yağmur yağmıyordu ama Beth havada fırtına kokusu aldığını düşündü. Ama bu sınavdan daha sonra geçeceklerdi.

Karanlık patika boyunca Beth, Alice'in çeşitli noktalarda bir görünüp bir kaybolduğunu görebiliyordu. Alice yapay ışığın

oluşturduğu mavi bir halenin ortasında dikiliyor, sanki umutsuz bir dans gösterisi sunuyormuşçasına halkalar çizerek dönüp göğe uzanıyordu.

Beth çantasından uyku tulumunu çıkardı ve ayakucundaki ıslaklığı görünce içini çekti. En korunaklı noktayı bulmaya çalıştı ama bu, faydasız bir işti anlaşılan. Bütün seçenekler birbirinden berbattı. Tulumu en yakınında bulunan brandanın altına serdi, sonra durup kız kardeşinin kendi çantasını nereye koyduğunu düşünerek oyalanmasını seyretti. Bree normalde, Alice'e mümkün olduğu kadar yakın olmak isterdi. İşlerin böylesine hızlı tersine dönebilmesi ne kadar ilginç, diye düşündü Beth kendi kendine.

Yakınlarında, Lauren kendi çantasının üzerine oturmuş pusulayı kurcalıyordu.

"Kırılmış mı?" diye sordu Beth.

Önce hiç yanıt gelmedi sonra bir iç çekiş duyuldu. "Sanmıyorum ama işe yarayabilmesi için gerektiği şekilde kullanmak zorundasınız. Uzak mesafeler katedilirken doğal olarak herkes yönünden sapar. Alice'in onu yeterince sık kontrol etmediğini biliyordum."

Beth kollarıyla bedenini sararak topuklarının üzerinde hafifçe yükselip alçalmaya başladı. Ürperiyordu.

"Ateş yakmaya çalışsak iyi olmaz mı? Benim çakmağım kurudu."

Lauren karanlığı gözden geçirdi. Alnındaki yeni sargı çoktan gevşemeye başlamıştı bile. Beth, ilk yardım çantasında geriye sadece bir sargının kaldığını biliyordu.

"Burada olmamamız gerekiyordu."

"Kim bilebilirdi ki?"

"Eğer pusula kontrolden çıkmasaydı bilirdik."

"Bu havada da mı?"

Beth, gölgesinden, Lauren'ın omuzlarını silktiğini gördü. "Beth, bu tür kararları almak benim yetkim dahilinde değil. Jill'e sor."

Beth, Alice'in telefonun sağladığı azıcık aydınlıkta Jill'i güç-

bela seçebiliyordu. Sinyal yakalayacağım diye epeyce uzaklaşmışlardı. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve sığınaktan biraz uzaklaştı. Çakmağın zayıf alevi parlayarak gece görüşünü mahvetti ama buna aldırmadı. O tanıdık tat, dumanı içine çektikçe ağzına yayıldı ve Beth saatlerdir ilk defa doğru dürüst nefes alabildiğini hissetti.

Beth durup çalılıkları seyrederken yavaş yavaş geceye uyum sağlayan ciğerlerini, gözlerini ve kulaklarını ısıtarak sigarasını tüttürdü. En yakınında bulunan okaliptüs ağaçlarının gri gövdelerinin ötesinde mutlak bir karanlık uzanıyordu. Hiçbir şey göremiyordu, sonra aynı durumun tam aksi yön için geçerli olmadığını fark edince hafif bir acı hissetti. En azından, onun sigarasından yayılan aydınlık belirgindi ve arkasındaki kampta da fener ışıkları vardı. Orada bulunan her şey, kendisini gündüz gördükleri netlikte görebiliyordu. Karanlıkta, uzaklarda, bir şeyin çıtırdadığını duyunca sıçradı. *Bu kadar aptal olma.* Bir hayvan. Geceleri ortaya çıkan bir şey. Ve de zararsız. Bir keseli sıçan belki...

Yine de sigarasının sonunu da içine çekip kampa geri döndü. O bunu yaparken üç tane baş kendisine dönüp baktı. Jill, Alice ve Lauren. Bree'den herhangi bir iz göremiyordu. Üçlü, bir araya toplanmış, aralarında bir şey tutuyordu. Beth bir an için bunun pusula olduğunu düşündü ama yakına geldikçe öyle olmadığını anladı. Plastik ambalaja sarılı bir peynirli sandviçti. Jill'in de elinde bir elma vardı.

"Nereden buldunuz onları? Öğle yemeğinden mi?" diye sordu Beth. Midesinden gelen gurultular işitilebilir bir hal almıştı.

"Çantalardaydı," diye konuştu Jill.

"Kimin çantasında?" Beth yığına baktı. Çantalar giderek yoğunlaşan karanlıkta, ellerindeki bütün kaynakları bir araya topladıkları zaman etrafa saçılan eşyaların ortasında dağınık bir hâlde duruyordu. Yüzlerini gördü ve gerçeklik, buz gibi ve ağır ağır kafasına dank etti. "Benimkinde değildi."

Yanıt gelmedi.

"Benim değildi. Ben yemeğimi yedim. Siz de gördünüz."

"Görmedik," dedi Alice. "Sigara içerek patikanın yukarısında duruyordun."

Beth karanlıkta ona baktı. "Benim başımı derde sokmaya çalışmak seni bu durumdan kurtarmayacak, bunu biliyorsun."

"Kesin şunu, ikiniz de," diye patladı Jill. "Beth, eğer öğle yemeğini yemediysen, bu teknik olarak hâlâ senin öğle yemeğin. Ama elimizdeki her şeyi bir araya toplayacağımızı söylemiştik..."

"Bunlar benim değil. İngilizce konuşmuyor muyum?"

"Tamam. Peki o zaman." Jill'in ona inanmadığı açıktı.

"Benim olsa söylerdim." Beth gözlerinde bir sıcaklık ve gerginlik hissediyordu. Bekledi. Yanıt gelmedi. "*Bunlar benim değil.*"

"Yiyecekler benim." Hepsi de dönüp baktı. Bree grubun arkasında duruyordu. "Affedersiniz. Tuvalete gitmiştim. Onlar benim. Öğlen yemek yemedim."

Jill kaşlarını çattı. "Çantalarımızı boşalttığımız zaman niçin söylemedin?"

"Unutmuşum. Özür dilerim."

Beth daha gençken telepatiye gerçekten inanırdı. Parmaklarını törensel bir kesinlikle ikizinin şakağına koyar ve Bree'nin gözlerinin içine bakardı. *Ne düşünüyorsun?*

Oyunu ilk bırakan Bree olmuştu. Zaten bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ve Beth, onun ilgisizliğinin sebebinin de bu olduğunu düşünüyordu. Bree, onu parmaklarına vurarak kendisinden uzaklaştırmaya ve göz teması kurmayı reddetmeye başlamış, Beth de onu, konuşmasındaki ilave notalara ve hareketlerindeki inceliklere odaklanarak odanın diğer tarafından izleme alışkanlığı edinmişti. İpuçları arıyordu. *Ne düşünüyorsun Bree?* Gerçek anlamda telepati değildi bu, Beth bunu sonradan anlamıştı, daha ziyade küçük farklılıkları ve tikleri okuyabilme yeteneğiydi. Ve şimdi de Beth'in bir zamanlar onca akıcılık sahibi olduğu, o sözsüz dil kulağına fısıldıyordu. *Bree yalan söylüyor.* Onları paylaşmamış olmasının nedeninin, her ne olursa olsun unutkanlık olmadığı kesindi.

"Onun kusurunu örtmek zorunda değilsin, Bree." Alice hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Örtmüyorum." Beth ikizinin sesinin titrediğini duyabiliyordu.

"Kimse seni suçlamıyor. Onun için yalan söyleme."

"Biliyorum. Söylemiyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü hiç de senin tarzın değil bu."

"*Biliyorum.* Özür dilerim."

Yapmış olduğunu itiraf etse bile, Bree hata yapmış olamazdı, asla. Beth neredeyse gülecek gibi oldu. Neredeyse ama tamamen değil çünkü Beth, karanlığın içinde kız kardeşinin ağlamanın eşiğinde olduğunu anlayabiliyordu. İçini çekti.

"Bakın. Tamam." Beth pişmanmış gibi görünmeye çalıştı. "Yiyecekler benimdi."

"Biliyordum."

"Evet, Alice. Haklıydın, aferin sana. Üzgünüm Bree."

"Ama değildi." Bree müdahale etmeye çalıştı.

"Yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim ama gerçekten sorun değil. Herkesten özür dilerim."

Tuhaf, diye düşündü. Neredeyse elle tutulur bir rahatlama duyabilirdi. Doğru tarafta olan Bree idi, yanlış ise Beth. Doğal düzen yeniden kurulmuştu, şimdi herkes rahatlayabilirdi. Bunda anlaşılması gereken hiçbir şey yoktu.

"Pekâlâ," dedi Jill sonunda. "Hadi, elimizde ne varsa bölüşelim ve bu olayı da burada bitirelim."

"Tamam." Beth yaptırımlar veya cezalı yiyecek paylarıyla ilgili bir tartışmanın içine çekilmeden önce arkasını döndü. "Ne istiyorsanız onu yapın. Ben yatmaya gidiyorum."

Botlarını çıkarıp tamamıyla giyinik olarak uyku tulumunun içine girerken onu seyrettiklerini anlayabiliyordu. Kapüşonu başına çekerek gözlerden iyice saklandı. Dışarısından daha sıcak olduğu pek de söylenemezdi ve zemin, ince kumaşın üzerinden vücuduna saplanıyor, batıyordu.

Gözlerini kapatırken boğuk tartışma seslerini de duyabiliyordu. Rahat değildi ama bitkinlik onu uykuya çekti. Uyku tu-

lumunun üzerinde bir elin hafif ağırlığını hissettiğinde uykuya dalmak üzereydi.

"Teşekkür ederim." Ses, bir fısıltı şeklinde çıkmıştı.

Beth yanıt vermedi ve bir an sonra ağırlığın kalktığını hissetti. Önce yiyecek, sonra da ateş üzerine yapılan tartışmaların hafif seslerine aldırış etmeyerek gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

Gözlerini bir sonraki açışı, ani bir sıçramayla oldu. Ne zamandan beri uyumakta olduğunu bilmiyordu ama bir ara yağmur yağmış olmalıydı. Tulumun etrafında yerler ıslaktı ve bacakları da soğuktan kaskatı kesilmişti.

Beth titreyerek yatıp kulaklarını kabarttı. Onu bir şey mi uyandırmıştı? Gözlerini kırpıştırdı ama gözleri karanlıkta hemen hemen hiçbir şey göremiyordu. Nefes alıp verirken kulaklarının yakınında, insan yapımı bir maddenin hışırtısından başka hiçbir şey duyamıyordu. Uyku tulumunun boynunda bir şey vardı, irkildi, sonra o şeyi parmağıyla hafifçe dürttü. Peynirli sandviç ile nemli plastiğe sarılmış bir elma dilimi, tulumun içine sıkıştırılmıştı. Beth, bunun, kendi payının beşte biri mi yoksa kız kardeşininkinin dörtte biri mi olduğunu bilmiyordu. Yememeyi düşündü ama açlığı prensiplerinden daha ağır bastı. Burada farklı kurallar geçerliydi ne de olsa.

Beth, bunu diğerlerinin de hissedip hissetmediğinden emin değildi ama o havada çok hafif değişimler olduğunu hissetmişti. Bayat bir parça peynir ile ekmeği, uğruna savaşmaya değecek bir ödül haline getiren basit, temel ve neredeyse ilkel bir şeydi.

Uyku tulumunun dışında bir hareketlenme oldu ve Beth kaskatı kesildi. Bunu neyin yaptığını bilemezdi – bir kadının mı yoksa vahşi yaşamın mı. Hareketsiz yatmaya devam etti ve o şey kaybolduğu zaman da aradığı kelime dilinin ucunda şekillendi, öylesine gerçekti ki neredeyse kalıntısının tadını alabiliyordu. *Vahşi.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Carmen'in odası zifiri karanlıktı. Falk fenerini uzattı ve onun tökezleyerek pencereye gidip perdeleri açarken alçak sesle küfür ettiğini duydu. Yerdeki acil durum ışıkları, odadaki mobilyaların şekillerini belli etmeye yetiyordu.

"Otursana," dedi Carmen.

Tıpkı onun odasında olduğu gibi burada da hiç sandalye yoktu. Falk yatağın kenarına baktı. Carmen'in odası da onunkinin tıpatıp aynısıydı, küçük ve az eşyayla döşenmişti ama burada hava biraz daha farklı kokuyordu. Falk'a, belli belirsiz yaz aylarını hatırlatan, hoş bir hafiflik ve tatlılıktaki bir şeyin kokusu duyuluyordu. Carmen'in de hep böyle kokup kokmadığını merak etti ya da bunu daha önce de fark edip etmediğini.

"Pansiyonun dışında Lauren'la karşılaştım," diye konuştu.

"Ya, öyle mi?" Carmen ona bir havlu uzattı ve bacaklarını altında toplayarak karşısına geçip oturdu. Falk, ona Lauren'la yaptıkları konuşmanın kulübeyle, tartışmayla, Alice'le ilgili detaylarını aktarırken o da saçlarını bir omzunun üzerine atıp kuruyana kadar ovuşturdu. Yağmur dışarıda pencere camlarına vuruyordu.

Falk sözünü bitirince, "Umarım Lauren, Alice'i fazla hafife alıyordur," diye konuştu Carmen. "Park bekçilerinden biri bana böyle bir havada, ormanda kendisinin bile işinin zor olacağını söyledi. Alice'in gerçekten de kendi isteğiyle oradan çıkıp gittiğini varsayarsak tabii..."

Falk tekrar sesli mesajı düşündü. *Canını yak.* "Aklında başka bir şey mi var?"

"Bilemiyorum." Carmen albümü çekip aldı ve sayfalarını çevirdi. Albüm, yapıştırıcının kuruduğu yerlerde kenarları kırışmış gazete kupürlerinden oluşuyordu. "Seni beklerken buna göz gezdiriyordum. Turistler için bölgenin tarihi."

Aradığı sayfayı buldu ve onun da bakabileceği şekilde çevirdi. "İşte burada, Kovac yıllarını geçiştirmişler –bu hiç de şaşırtıcı değil– ama sanırım tümüyle göz ardı da edememişler."

Falk, gösterilen yere baktı. Martin Kovac'ın mahkûmiyeti hakkında bir gazete haberiydi. Başlığa göre, müebbet hapse mahkûm edilmişti. Falk, albüme neden diğerlerinin değil de bu haberin dahil edildiğini tahmin edebiliyordu. Kesin bir son demekti bu. Karanlık bir dönemin üzerine çekilen çizgiydi. Haber, soruşturmanın ve mahkeme sürecinin de özetini veren bir baş haber niteliğini taşıyordu. Sayfanın altında bir yerlerde, öldürülen üç kadın, üç ayrı fotoğraftan gülümsüyordu: Eliza, Victoria, Gail. Ve dördüncüsü, Sarah Sondenberg. Onun kaderi bilinmiyordu.

Falk, Kovac'ın kurbanlarının resimlerini daha önce de görmüştü ama yakın zamanda ve şimdi olduğu gibi, hepsini bir arada değil. Karanlık kulübede, Carmen'in karşısında oturdu ve fenerinin ışığını ayrı ayrı her bir yüzün üzerine tutarak dikkatle inceledi. Sarı saçlar, düzgün yüz hatları, incelik. Kesinlikle güzeldiler. Carmen'in görmüş olduğu şeyi gördü birdenbire.

Eliza, Victoria, Gail, Sarah.

Ya Alice?

Falk, ölü kadınlardan her birinin gözlerine baktı sonra başını salladı. "Fazla yaşlı." Bu kadınların dördü de ya ergenlik döneminde ya da yirmili yaşlarındaydılar.

"Alice, *şimdi* fazla yaşlı... Ama o zamanlar değildi. Bütün bunlar yaşandığı sırada Alice kaç yaşlarındaydı? On sekiz mi, on dokuz mu?" Carmen, fotoğrafları daha iyi görebilmesi için albümü yan çevirdi. Gazete kâğıdı, fenerin ışığında hayaletimsi gri bir renk almıştı. "Bu kadınların hepsi de şimdi onunla aşağı yukarı aynı yaşta olacaklardı, yaşasalardı eğer."

Falk hiçbir şey söylemedi. Bu dört yüzün yanında, Martin Kovac'ın, tutuklanmasından kısa bir süre önce çekilmiş geniş bir

resmi yer alıyordu. Bir arkadaş veya komşu tarafından öylesine çekilmiş, sıradan, günlük bir fotoğraftı. Yıllar içerisinde yüzlerce kez çoğaltılarak gazetelerde ve televizyonda tekrar tekrar insanların karşısına çıkacaktı. Resimde Kovac bir barbekünün yanında ayakta duruyordu. Atleti, şortu ve ayağında botlarıyla gerçek bir Avustralya erkeği gibi görünüyordu. Elinde, varlığı zorunlu bir Avustralya birası, yüzünde de bir sırıtma göze çarpıyordu. Bunların dışında, güneş yüzünden gözlerini kısmıştı. Zayıf ama güçlü bir görüntüsü vardı ve kollarındaki kasların esnekliği de fotoğraftan bile belli oluyordu.

Falk, resmi önceden de biliyordu ama şimdi, dikkatini ilk kez başka bir şey daha çekmişti. Fotoğrafın arka planında, bir çocuk bisikletinin arka kısmı, resmin kenarına denk geldiği için yarı yarıya kesilmiş olarak ve bulanık bir şekilde görülebiliyordu. Çok fazla olmasa da... Küçük, çıplak bir bacak, pedalın üzerinde bir erkek çocuk ayakkabısı, çizgili bir tişörtün sırtı, bir parça koyu renkli saç. Çocuğun kim olduğunu teşhis etmek olanaksızdı ama Falk resme bakarken teninde bir karıncalanma hissetti. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı; çocuktan, Martin Kovac'tan, çok uzaklarda kalmış bir geçmişten kendisine bakmakta olan dört kadından.

"Bilemiyorum," dedi Carmen. "Resim uzak mesafeden çekilmiş. Ama dikkatimi çekti."

"Evet. Nedenini anlayabiliyorum."

Carmen dışarıdaki ormana baktı. "Sanırım, ne yaşanmış olursa olsun Alice'in orada olduğunu biliyoruz en azından. Evet, geniş bir alan ama sonsuz değil. Alice eninde sonunda bulunacaktır."

"Sarah Sondenberg bulunamamıştı."

"Evet. Ama Alice mutlaka bir yerlerde olmalı. Yürüyerek Melbourne'e geri dönmüş olamaz ya."

Şehir düşüncesi, Falk'un zihninde başka bir şeyi harekete geçirdi. Pencereden, Daniel Bailey'nin arabasının bugüne kadar kaplamış olduğu alanı görebiliyordu. Büyük, siyah bir BMW... Renkli camlar... Geniş bir bagaj... Şimdiyse oraya dört çekerli bir araç park edilmişti.

"Daniel Bailey'le tekrar konuşmamız gerekecek," dedi Falk. "Biz de Melbourne'e geri dönelim. Kamptaki o ilk gece Alice'e ne söylediğini öğrenelim."

Carmen onu onayladığını gösterir şekilde başını salladı. "Ofisi arayıp durumu bildireyim."

"Bu işi benim yapmamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Geçen sefer sen yapmıştın. Bu kez ben yapayım. Bakalım bize neler söyleyecekler?"

Bunun üzerine ikisi de gülümsemeyi başardı. Ne söyleneceğini ikisi de tam olarak biliyordu. *Sözleşmeleri bulun. Sözleşmeleri bulmanız hayati önem taşıyor. Sözleşmeleri bulmanız şart, anlıyor musunuz.* Falk'un yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. Anlıyordu. Bunu nasıl yapacaklarını bilmiyordu sadece.

Rüzgâr dışarıda uğuldarken, onu yiyip bitirmekte olan soruyu sorma iznini kendisine verdi. Eğer Alice kendileri yüzünden hâlâ oralarda bir yerdeyse, buna değer miydi? Operasyonun büyük resmi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayı dilerdi ama aynı zamanda ayrıntıların aslında pek de fazla önem taşımadıklarını da biliyordu. Ne şekilde yapılmış olursa olsun, büyük resim daima aynı şeyi gösterirdi: Ağacın en tepesinde, alt dallardaki zayıfları sömürmekte olan bir avuç insanı.

Carmen'e baktı: "Bu bölüme niçin katıldın?"

"Mali işlere mi?" Carmen karanlıkta gülümsedi. "Ofis içi Noel partilerinde bu soru sık sık sorulur bana, her zaman için de yüzünde şaşkın bakışlı, sarhoş bir adam tarafından." Yatağın üzerinde kaydı. "İşe ilk başladığım dönemde, çocuk esirgemeye katılmam için davet almıştım. Şimdilerde işin çoğu algoritmalar ve programlardan ibaret. Bir çocuğu bir ailenin yanına yerleştirdim ama..." Sesi gerginleşmişti. "Saha işlerini kaldıramadım."

Falk ayrıntıları sormadı. Çocuk esirgemede görevli bazı tanıdıkları vardı. Hepsi de zaman zaman aynı gergin ses tonuyla konuşurlardı.

"Orada biraz daha dayandım ama artık işin daha ziyade teknik yanlarıyla ilgilenmeye başlamıştım," diye devam etti Carmen. "Banka işlemleri yoluyla, arananların izlerini sürüyordum.

Bu konuda da gayet iyiydim ve sonunda da kendimi burada buldum. Böylesi daha iyi oldu. Oradayken, son zamanlarda, artık geceleri uyuyamamaya başlamıştım."

Falk içini çekti. "Babamın ölümünden çok kısa bir süre sonraydı. İlk başladığımda, birkaç yıldan beri narkotik şubede bulunuyordum. Çünkü sen de bilirsin, yeni başlamışsındır ve işin bütün heyecanı da oradadır."

"Noel partilerinde bana da öyle anlatırlar."

"Her neyse, Kuzey Melbourne'de depo olarak kullanılan bir yer hakkında ihbar aldık."

Falk, arabayı köhne bir sokakta, tek katlı bir aile evinin dışına park ettiğini hatırlıyordu. Evin kaplamaları soyulmuştu ve ön taraftaki çimler de bakımsız ve sarıydı ama araba yolunun sonunda, sandal biçiminde, el oyması bir posta kutusu duruyordu. Bir zamanlar birileri bu evdeki yaşantıya, bunu satın alacak ya da yapacak kadar özen göstermiş, diye düşünmüştü o sırada.

Meslektaşlarından biri kapıya vurmuş, sonra içeriden yanıt gelmeyince de kapıyı kırmıştı. Kolaylıkla kırılmıştı kapı çünkü tahtaları yıllar içerisinde çürümüştü. Tozlu bir aynada, kendi görüntüsü bir anlığına Falk'un gözüne ilişmişti, koruyucu giysiler içindeki karanlık bir gölgeydi ve Falk kendini neredeyse tanıyamamıştı. Bağırarak, silahları havada tutarak, neyi bulacaklarından emin olamadan bir köşeyi dönüp oturma odasına girmişlerdi.

"Evin sahibi, bunamadan mustarip ihtiyar bir adamdı." Falk onu şu anda bile gözlerinin önüne getirebiliyordu, koltuğunda ufacık kalmış, korku duyamayacak kadar çok şaşırmış, kir pas içindeki giysileri üstünden dökülüyor.

"Evde hiç yiyecek yoktu. Elektrikler kesikti ve dolaplar da uyuşturucu saklamak için kullanılıyordu. Yeğeni veya yeğeni olduğunu düşündüğü bir adam, yerel uyuşturucu çetelerinden birinin lideriydi. O ve arkadaşları kaçıp gitmişti."

Çiçekli duvar kâğıtlarının üzerine yazıların çiziktirildiği, halının üzerinde küflü hazır yemek kutularının biriktiği ev berbat kokuyordu. Ekibin geri kalanı evi ararken, Falk adamla oturmuş ve onunla kriket hakkında sohbet etmişti. Adam Falk'u torunu

sanmıştı. Kendi babasını üç ay önce toprağa vermiş olan Falk da onun bu hatasını düzeltmeye kalkışmamıştı.

"Sorun şuydu ki," dedi Falk, "adamın banka hesaplarındaki bütün parayı çekmişler ve eşyalarını da almışlardı. Onun adına kredi kartları çıkarttırıp hiçbir zaman satın almayacağı şeyler için borç yapmışlardı. Hasta, yaşlı bir adamdı ve ona hiçbir şey bırakmamışlardı. Hiçbir şey bile değil hatta. Bunların tümü de banka ekstrelerinde duruyor, birilerinin durumu fark etmesini bekliyordu. Adamın başına gelen her şey aylar öncesinden önlenebilirdi, birileri parayla ilgili sorunu fark etmiş olsaydı eğer."

Falk, bütün bunları yazdığı raporda da belirtmişti. Haftalar sonra mali işlerden bir yetkili, şöyle arkadaşça bir sohbet etmek için Falk'un yanına uğramıştı. Bu olaydan birkaç hafta sonra da Falk, bakımevinde yaşlı adamı ziyaret etmişti. Şimdi daha iyi görünüyordu, biraz daha kriketten konuşmuşlardı. Falk bürosuna döndüğü zaman da mali şubeye geçmek için aranan koşulları araştırmaya başlamıştı.

Kararı, o sırada, birkaç çift kaşın havaya kalkmasına sebep olmuştu ama Falk artık bazı şeyleri anlamaya başladığını biliyordu. Baskınlar ancak geçici çarelerdi. Zarar çoktan verildikten sonra, yangınları teker teker söndürmeye çalışmaktan başka bir şey değildiler. Ama bu tür insanların çoğu için, dünyayı döndüren araç paraydı. Baş kesildiği takdirde çürümüş uzuvlar da çürür ve sonunda ölürdü.

En azından, aldığı üniversite eğitiminin, kendisini bu işten yakasını sıyırmasını sağlayacak kadar zeki kıldığına inanan bir beyaz yakalıyı hedef aldığı her seferinde hep böyle düşünürdü. Tıpkı, belki de kendilerinin aslında o kadar da kötü varlıklar olmadıklarına içtenlikle inandıklarını bildiği Daniel, Jill ve Leo Bailey gibi. Ama Falk'un onlar gibi insanlara baktığı zaman gördüğü tek şey, çizginin diğer ucunda, çok uzaklarda bir yerlerde, kirli giysileri içinde, tek başlarına ve korku içinde oturmakta olan bütün o diğer yaşlı adamlar, hayat mücadelesi veren kadınlar ve mutsuz çocuklar oluyordu. Ve çürümeyi, onlara ulaşamadan, bir şekilde durdurmayı ümit ediyordu.

"Kaygılanma," dedi Carmen. "Bir şeyler bulacağız. Bailey'lerin, bütün o yıllardan sonra bu konularda gayet ustalaşmış olduklarını düşündüklerini biliyorum ama bizim kadar da akıllı değiller."

"Değiller mi?"

"Değiller." Carmen gülümsedi. Otururken bile boyu onunki kadar uzundu. Bakışlarının buluşması için başını kaldırmasına gerek olmuyordu. "Bir şey daha var, sen ve ben yakalanmadan kara para aklamanın yolunu biliyoruz."

Falk yine gülümsemekten kendini alamadı. "Sen olsan bu işi nasıl yapardın?"

"Yatırım amaçlı gayrimenkullerle. Bu kadar kolay... Ya sen?"

Daha önce bu konunun derinlemesine bir incelemesini kaleme almış olan Falk, iki akla yakın yedek planla birlikte, bu işi nasıl yapacağını tam olarak biliyordu. Ve yatırım amaçlı gayrimenkuller de bunlardan biriydi.

"Bilmiyorum," dedi. "Kumarhaneyle belki."

"Saçmalık. Daha sofistike bir şeylerin vardır."

Falk sırıttı. "Klasiklere hiç bulaşma."

Carmen güldü. "Neyse, o kadar akıllı değilsindir belki de. Bu, zamanını sürekli olarak kumar masalarında geçirmeni gerektirir ve seninle tanışan biri de bu gerçeği daha ilk saniyede görebilir. Ben anlarım. Nişanlım o masalarda saatlerini geçiriyor. Ve de sana hiç benzemiyor."

Gerçeği söylemek gerekirse, kumarhanenin, Falk'un ilk üçüne bile girememesinin nedenlerinden biri de buydu. Çok fazla ayak işinin olması... Ama sadece gülümsemekle yetindi. "Ben kısa değil uzun vadeli ama çok daha büyük kazanımları hedeflerdim. Bir davranış modeli geliştirirdim. Gerektiğinde sabretmesini bilirim ben."

Carmen hafifçe gülümsedi. "Bildiğine eminim." Solgun ışıkta bacaklarını uzatarak yatağın üzerinde oturduğu yeri değiştirdi. Birbirlerine bakarlarken her şey sessizdi.

Misafirhanenin derinliklerinde bir yerlerde bir gürültü ve mırıltı duyuldu, sonra da birdenbire ışıklar yandı. Falk ve Carmen

birbirlerine göz kırptılar. Karanlıkla birlikte günah çıkarma havası da dağılmıştı. Her ikisi de aynı anda hareketlendiler. Yataktan kalkarken Carmen'in bacağı onun dizine çarptı. Falk durdu. Tereddüt etti.

"Sanırım ışıklar tekrar sönmeden kıpırdasam iyi olacak."

Çok kısa bir sessizlik. "Evet, sanırım öyle."

Carmen ayağa kalktı ve onu kapıya kadar izledi. Falk kapıyı açtı, soğuk hava esinti halinde yüzüne çarptı. Kendi kapısına giden kısacık mesafeyi katederken Carmen'in gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Döndü. "Gece."

Carmen çok kısa bir an tereddüt etti. "Gece." Sonra tekrar içeri girdi ve gözden kayboldu.

Falk kendi odasına döndüğü zaman ışıkları hemen yakmadı. Onun yerine, düşüncelerinin kafasının içinde sakin ve rahatça akmalarına izin vererek pencereye gitti.

Yağmur sonunda durmuştu ve bulutların arasındaki boşluklardan bir avuç yıldız görülebiliyordu. Falk'un yaşamında, yıllar boyunca gece göğüne bakmadığı bir dönem olmuştu. Şehrin ışıkları daima fazlasıyla parlak olmuştu bunun için. Şimdilerdeyse fırsatını bulduğu zaman başını kaldırıp bakmayı unutmamaya çalışıyordu. Alice şu an aynı şeyi yapsa –bir şey görebiliyorsa eğer– ne görürdü, merak etti.

Ay, parlayan gümüş rengi bulutlar arasında ışıl ışıl ve bembeyaz, gökyüzünde asılı duruyordu. Falk, Güney Haçı takımyıldızının da onların arkasında bir yerlerde saklı olması gerektiğini biliyordu. Onu çocukken, memleketinde pek çok kez görmüştü. İlk çocukluk anılarından biri de babasının onu dışarıya taşıyıp göğü gösterdiği âna aitti. Gökyüzü yıldızlardan ışıl ışıldı ve tepedeki şekilleri gösterip onların orada, uzaklarda bir yerlerde hep var olduklarını söyleyen babasının kolu onu sıkıca sarmıştı. Falk, babasına her zaman inanmıştı, yıldızları her zaman göremiyor olsa da.

Üçüncü Gün: Cumartesi Sabahı

Güneyden buz gibi bir rüzgâr esiyordu ve hiç dinmedi. Kadınlar fırtınaya karşı başlarını eğmiş, tek bir kelime bile etmeden güçlükle yol alıyorlardı. Neredeyse patikaya benzeyen, en azından hayvanlar tarafından kullanılmış gibi görünen dar bir yol bulmuşlardı. Sözcüklere dökülmemiş karşılıklı bir anlaşmayla, zaman zaman yol ayaklarının altında görünmez olduğunda, kimse bu duruma dikkat çekmiyordu. Sadece botlarını çalıların arasında biraz daha yukarıya kaldırıyorlar ve yola benzer bir şeyler tekrar görünür olana kadar gözlerinin ucuyla etrafı araştırıyorlardı.

Bree ne kadar uyuduğundan emin olamadan, bütün aksiliği üzerinde ve soğuktan donmuş bir hâlde, saatler önce uyanmıştı. Yakınlarında Jill'in horladığını duyabiliyordu. Kadının uykusu çok ağırdı. Ya da sadece çok yorulmuştu belki. Gece, eğreti sayvanları rüzgârda ikiye ayrıldığı zaman bile uyanmamıştı.

Bree, solgun sabah göğünü seyrederek yerde yatarken vücudundaki bütün kemikler sızlıyormuş gibi geliyor ve susuzluktan ağzının kuruduğunu hissediyordu. Yattığı yerden, Lauren'ın, yağmur suyunun toplanması için dizmiş olduğu şişelerin devrildiğini görebiliyordu. Hepsi de ağızlarına birer yudum alabilseler şanslı sayılırlardı. Hiç değilse, Bree'nin kız kardeşinin uyku tulumuna tıkıştırdığı yiyecekler gitmişti. Bree bu durum karşısında hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

Bree, yemediği yemeğinden neden diğerlerine bahsetmediğinden emin olamıyordu. Bunu yapmak için ağzını açmış ama beyninin, uzun süredir gömülü hâlde bulunan sürüngen parçası* sözcüklerin ağzından çıkmasına engel olmuştu. Bu durumun

---

* Sürüngen Beyin: R- kompleksi olarak da bilinen, beynin, bilinçsiz kararlarımızın çoğunu üreten, üreme, hâkimiyet kurma, kendini savunma, korku, açlık, kaçış gibi en temel ihtiyaçlarımızı yerine getirmek isteyen, ayrıca nefes alma ve kalp atış hızı gibi otomatik süreçlerimizi de kontrol eden en içgüdüsel kısmı. *–çn*

nedenini düşünmek de biraz korkmasına yol açmıştı. Onun için, *hayatta kalmak*, sadece masasının başında otururken hakkında espriler yaptığı bir şeydi, ta ki cuma gecesi içkiler birbiri ardı sıra yuvarlanmaya başlayıncaya kadar. Başka her türlü bağlamda ise bu kavram ona yabancı ve korkutucu geliyordu.

Sabah nemli uyku tulumlarını toplarlarken kız kardeşiyle konuşmaya çalışmıştı.

"Teşekkür ederim."

Onu kale almama sırası bu kez Beth'teydi. "Unut gitsin. Ama onlardan niye bu kadar korktuğunu anlayamıyorum."

"Kimlerden?"

"Hepsinden. Alice'ten, Jill'den. Hatta Daniel'dan da."

"Korkmuyorum. Sadece ne düşündüklerine önem veriyorum. Onlar benim patronlarım, Beth. Ve bu arada, senin de."

"Ne çıkar? Sen de onlar kadar iyisin." Beth toplanmayı bıraktı, sonra da ona baktı. "Aslında senin yerinde olsam, Alice'in kuyruğuna bu kadar çok asılmazdım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Önemi yok. Ama onun yanındayken dikkatli ol. Kendine, kıçını yalayacak başka birini bulursan daha iyi edersin."

"Tanrı aşkına, buna kariyerini ciddiye almak diyorlar. Sen de denesen iyi olur."

"Sen de biraz perspektif edinmeye çalışsan iyi olur. Bu sadece kahrolası bir iş."

Bree başka bir şey söylemedi çünkü kız kardeşinin bunu hiçbir zaman anlayamayacağını biliyordu.

Eğreti kamplarını toplamaları yirmi dakika sürdü, ne yapacaklarına karar vermeleri ise bir saat. Gidecekler miydi yoksa kalacaklar mıydı? Gitmek. Ya da kalmak.

Alice harekete geçmek istemişti. Kamp yerini bulmak, bir çıkış yolu bulmak, kısacası bir şeyler yapmak. Lauren'sa hayır demişti, bu yüksek yerde kalsalar daha iyi olurdu. Daha güvenliydi burası. Ama aynı zamanda rüzgâr burada daha şiddetli esiyor, canları yanana ve kızarana kadar yüzlerine vuruyordu. Yağmur yine çiselemeye başlayınca, Jill bile Lauren konuşurken sabırla

başını sallamayı bırakmıştı. Alice etrafta gezinip cesaret edebildikleri kadar uzun bir süre boyunca telefonunu havada sallarken onlar da bir brandanın altında birbirlerine sokulmuş ve bir şişe içinde yağmur suyu toplamaya çalışmışlardı. Sonunda telefonunun şarjı yüzde otuza düşünce, Jill Alice'e telefonu kapatmasını emretmişti.

Lauren onları yine, oldukları yerde kalmaları gerektiğine ikna etmeye çalışmış ama Alice haritayı açmıştı. Haritanın etrafına toplanmışlar, rüzgâr kâğıdı uçurup götürmekle tehdit ederken, Alice kâğıttaki işaretleri göstermişti. Bir tepe, bir ırmak, bir bayır. Hiçbiri de oraya tam olarak uymuyordu. Üzerinde durduklarının hangi tepe olduğu konusunda bir türlü anlaşamadılar.

Haritanın bir kenarı boyunca, kuzeye giden bir araba yolu uzanıyordu. Eğer oraya kadar çalılar arasında kendilerine yol açabilirlerse, o yolu izleyebileceklerini söylemişti Alice. Lauren neredeyse gülecekti. Bu o kadar tehlikeliydi ki. Beden ısısının düşmesi de öyle, yanıtını vermişti Alice, Lauren en sonunda gözlerini kaçırana kadar ona bakarak. Sonunda tartışmayı kazanan, soğuk olmuştu. Jill hareketsiz kalmaya daha fazla dayanamayacağını ilan etmişti.

"Hadi yolu bulalım." Haritayı Alice'e uzatmış, bir an tereddüt ettikten sonra pusulayı da Lauren'a vermişti. "Aynı fikirde olmadığını biliyorum ama bu işte hepimiz beraberiz."

Şişede birikmiş olan bir avuç yağmur suyunu paylaşmışlar ama Bree'ye ayrılan yudum, susuzluğunu daha da kötüleştirmekten başka hiçbir işe yaramamıştı. Ardından da midelerindeki krampları ve ağrıyan bacaklarını göz ardı ederek yürümeye başlamışlardı.

Bree birbiri ardı sıra adımlarını atarken gözlerini yerden ayırmıyordu. Bir şeyin, hafif bir gürültüyle botunun yakınlarına düştüğünü hissettiği sırada neredeyse üç saattir yürümekteydiler. Durdu. Küçük bir yumurta, paramparça bir hâlde yerde duruyordu, içindeki saf ve jelatinimsi öz yere sızmıştı. Bree başını kaldırıp baktı. Tepesindeki dallar rüzgârda sallanıyor ve küçük, kahverengi bir kuş onların arasından aşağıya bakıyordu. Başını

seğirtti. Bree, onun olup biteni anladığından emin değildi. Kuş, kayıp küçük yumurtasını özlüyor muydu yoksa onu çoktan unutmuş muydu?

Bree, kız kardeşinin arkadan yaklaşmakta olduğunu duyabiliyordu, sigara tiryakisinin ciğerleri onu ele veriyordu.

Biraz perspektif edin. Bu sadece kahrolası bir iş.

Ama öyle değildi işte. Bree, hamile olduğunu anladığında yirmi bir yaşındaydı ve şeref derecesiyle okulundan mezun olmasına sadece dört gün kalmıştı. Tiffany'nin internet sitesinden gizli gizli yüzükleri incelediğini bildiği on sekiz aylık erkek arkadaşı, öğrenci evlerinin mutfağında dolanıp dururken on dakika boyunca ağzını bile açmamıştı. Bree'nin en net hatırladığı şeylerden biri buydu. Bree ondan oturmasını istemişti. O da sonunda oturmuş ve elini onunkilerin üzerine koymuştu.

"Çok çalıştın," demişti. "Ya stajın ne olacak?" Kendi stajı dört hafta sonra New York'ta başlayacak ve onu da hukuk alanında bir yüksek lisans programı takip edecekti. "BaileyTennants bir yılda kaç mezun kabul ediyor demiştin?"

Bir. BaileyTennants, gelişim programına her yıl bir mezun alıyordu. Bunu gayet iyi biliyordu. Ve o yıl da Bree McKenzie'yi alacaktı.

"Çok heyecanlısın," demişti. Doğruydu bu. Bu beklenti ona çok büyük bir heyecan vermişti. Hâlâ da veriyordu, buna hiç kuşku yoktu. Bu noktada, diğer elini de devreye sokmuş ve onun avcunu kendi ellerinin arasına almıştı.

"İnanılmaz bir şey. Evet, gerçekten öyle bir şey... Ve ben seni o kadar çok seviyorum ki. Sadece..." Gözleri gerçek bir dehşeti yansıtıyordu. "Zamanlaması kötü."

Bree sonunda başını sallamış ve o da ertesi sabah gerekli randevunun alınması için Bree'ye yardım etmişti.

"Çocuklarımız bir gün gurur duyacaklar," demişti. Kesinlikle "bizim" ifadesini kullanmıştı. Bree bunu da çok net hatırlıyordu. "Önce kariyerini sağlama alman o kadar mantıklı ki. Karşına çıkan fırsatları en iyi şekilde değerlendirmeyi hak ediyorsun sen."

Evet, daha sonraları pek çok kez o da kendi kendine aynı şeyi söylemişti. Kariyeri için yapmıştı bunu, ve de kendisini bekleyen onca muhteşem fırsat için. Kesinlikle erkek arkadaşı için yapmamıştı. Ve bu yüzden de çok şanslıydı çünkü New York'a gitmek üzere yola çıktıktan sonra Bree'yi bir daha asla aramamıştı.

Bree şimdi, yerdeki paramparça olmuş yumurtaya bakıyordu. Yukarıda, anne kuş ortadan kaybolmuştu. Bree, yerdeki birkaç kuru yaprağı botuyla kırık yumurtanın üzerine süpürdü. Aklına yapılacak başka bir şey gelmemişti.

"Burada durun." Jill'in sesi dalga dalga ileriye ulaştı. Yorgun argın, en arkadan geliyordu. "Bir dakika dinlenelim."

"Burada mı?" Alice dönüp arkaya baktı. Ağaçlar hâlâ sıktı ama patika biraz daha genişlemişti ve artık ayaklarının altında ortadan kaybolmuyordu.

Jill hiç yanıt vermeden çantasını yere indirdi. Yüzü kıpkırmızı olmuş, saçları tutam tutam dışarı fırlamıştı. Durduğu sırada ceketinin ceplerindeki bir şeye uzanmaya çalışıyordu, gözleri patikanın kenarındaki devrilmiş bir ağaç kütüğüne takılmıştı.

Tek kelime bile etmeden ona doğru ilerledi. Kütüğün haznesinde, yağmur suları bir gölcük oluşturacak şekilde birikmişti. Bree'nin bir defasında, içindeki yapraklar fazla uzun süre demlendiği için bir bitki çayını reddettiğine tanık olduğu Jill, birleştirdiği avuçlarını aniden suyun içine daldırdı, sonra da onları dudaklarına götürüp kana kana içti. Siyah bir şeyi ağzından çıkarmak için durdu, onu parmağıyla bir fiske vurarak uzaklaştırdıktan sonra ellerini tekrar daldırdı.

Bree yutkundu, kendi dili de ânında şişmiş ve kurumuştu, o da kütüğe doğru yöneldi. Ellerini daldırdı, kolu Jill'inkine çarpınca ilk kepçe eklemlerinin üzerinden etrafa saçıldı. Tekrar daldırdı, avuçlarını bu kez daha büyük bir aceleyle dudaklarına götürdü. Suyun tadı küf kokulu ve kötüydü ama durmadı, yer kapmak için başka dört çift elle daha itişip kakışarak ellerini tekrar daldırdı. Birileri onun ellerini itti, Bree geriye doğru bükülen parmaklarının acısına aldırış etmeden karşılık verdi. Ken-

di payı için mücadele ederek ellerini yine daldırdı, homurtular ve yutkunma sesleri kulaklarında gümbür gümbürdü. Mümkün olduğu kadar çok suyu ağzına götürmeye kararlı olarak başını öne eğdi. O daha bunu fark edemeden su bitmişti bile, tırnakları yosun tutmuş dibi kazıyordu.

Hemen geri çekildi. Ağzına kum tadı geliyordu, sanki önceden varlığından bile haberdar olmadığı bir çizgiyi aşmış gibi, dengesini kaybettiğini hissetti. Yalnız olmadığını düşündü, kendi şaşkınlığının ve utancının yansımasını etrafındaki yüzlerde de görebiliyordu. Su, boş midesini bulandırmıştı, kusmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Birbirlerinin gözlerine bakmamaya çalışarak teker teker kütüğün başından çekildiler. Bree çantasının üstüne oturdu ve botlarından birini çıkarıp çorabını sıyıran Jill'i izledi. Jill'in topuğu soyulmuş ve kanamış gibiydi. Yakınlarında, Lauren belki bininci kez pusulayı kontrol etti. Bree, pusulanın ona bir şeyler söylüyor olduğunu umdu.

Bir çakmak çakıldı ve sigara dumanının hafif izi göründü.

"Gerçekten, ciddi ciddi, şu an bunu yapmak zorunda mısın?" diye sordu Alice.

"Evet. Buna bağımlılık diyorlar." Beth başını kaldırmadı ama Bree topluluğa yayılan huzursuz dalgalanmayı hissedebiliyordu.

"İğrençlik, gerçekte olduğu şey bu. Söndür onu."

Bree dumanın kokusunu güçlükle alıyordu.

"Söndür onu," dedi Alice tekrar.

Beth bu kez ona baktı ve uzun bir duman sütununu havaya üfledi. Sütun, onlarla alay edercesine havada asılı kaldı. Alice'in eli, tek bir çevik hareketle ileriye uzandı ve sigara paketini kaptı. Kolunu geriye çekti ve paketi çalılıklara doğru fırlattı.

"Hey!" Beth ayağa fırladı.

Alice de ayaktaydı. "Mola bitmiştir. Hadi gidelim."

Beth onu duymazlıktan geldi ve arkasına bir kez olsun bakmadan dönüp yüksek otların içine dalarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Seni bekleyecek değiliz," diye bağırdı Alice. Yanıt gelmedi, sadece yapraklara damlayan suyu sesi duyuluyordu. Yağmur tekrar başlamıştı. "Tanrı aşkına, Jill. Hadi gidelim. Bizi yakalar nasıl olsa."

Bree'nin içinde kabaran öfke, Jill'in başını iki yana salladığını görünce yatıştı.

"Kimseyi bırakmıyoruz, Alice." Jill'in sesinde Bree'nin daha önce hiç duymadığı bir keskinlik vardı. "O yüzden gidip onu bulsan iyi edersin. Sonra, sırada bir de özür dilemek var tabii."

"Şaka yapıyorsun."

"Kesinlikle yapmıyorum."

Çalıların oluşturduğu sık perdenin gerisinden bir çığlık duyulduğunda Alice, "Ama..." diye söze başlamıştı.

"Hey!" Beth'in sesi boğuktu. Çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Burada bir şey var."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Falk, Carmen'in kapısına vurduğu sırada sabah göğü kirli gri bir renkteydi. Carmen toplanmış onu bekliyordu. Gece boyunca yağan yağmurun kayganlaştırdığı yoldan dikkatle geçerek çantalarını park yerine taşıdılar.

"Ofis ne dedi?" Falk, arabalarının ön camına uzanarak sileceklerin altına sıkışıp kalmış bir avuç kuru yaprağı çıkardı.

"Her zamanki gibi..." Carmen'in açıkça anlatmasına gerek yoktu. Bunun, önceki gece kendisinin yaptığı konuşmanın eksiksiz bir tekrarı olacağını Falk biliyordu. *Sözleşmeleri bulun. Sözleşmeleri bulun.*

Dün gece Carmen'in yanından ayrıldıktan sonra başpolise bir mesaj bırakmıştı. Memur bir saat sonra Falk'un odasını sabit hattan aramıştı. Birbirleriyle son gelişmeleri paylaşmışlardı. Her iki taraf için de hüzün verecek kadar kısa bir konuşma olmuştu bu. Hiçbir ilerlemenin kaydedilememiş olması, durumu önemli ölçüde kötüleştirmiş gibiydi.

"Umudunuzu yitirdiniz mi?" diye sormuştu Falk.

"Tamamen değil," demişti King. "Ama bu iş samanlıkta iğne aramaya gittikçe daha çok benzemeye başladı."

"Aramayı daha ne kadar sürdüreceksiniz?"

"Artık hiçbir anlamı kalmayıncaya kadar sürdüreceğiz," demişti King. Bunun ne zaman olacağını tam olarak söylemektense kaçınmıştı. "Ama eğer kısa süre içinde bir şey bulamayacak olursak, boyutlarını küçültmeye başlayacağız. Siz bu bilgiyi kendinize saklayın yine de."

Şimdi, sabah ışığı altında, Falk arama kurtarma ekibini beklemekte olan bir kamyonete binerken arama görevlilerinin yüzlerindeki gerilimi görebiliyordu. Kendi çantasını da Carmen'inkinin yanına fırlattı ve pansiyona doğru yola çıktılar.

Resepsiyonda bu kez farklı bir bekçi duruyordu, masanın üzerine abanmış hâlde, ziyaretçilerin kullandığı antika bilgisayarın üzerine eğilmiş bir kadına talimatlar veriyordu.

"Sisteme tekrar girmeyi dene," dedi bekçi.

"Denedim. İki kere! Olmuyor."

Falk kadını tanımıştı. Lauren'dı. Neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. Anahtarlarını yavaşça bankonun üzerine bıraktıklarını duyunca başını kaldırıp baktı.

"Ayrılıyor musunuz? Melbourne'e geri mi döneceksiniz?" Koltuğundan yarı yarıya fırlamıştı bile. "Beni de götürebilir misiniz? Lütfen, eve dönmem gerek. Sabahtan beri, beni götürebilecek birilerini bulmaya çalışıyorum."

Merhametsiz sabah ışığının altında, gözlerinin kızarmış ve çizgi çizgi olduğu belli oluyordu. Falk, bu durumun uykusuzluktan mı yoksa ağlamaktan mı ileri geldiğini bilemiyordu. Her ikisindendi belki de.

"Başpolis King müsaade etti mi?"

"Evet, gidebileceğimi söyledi." Çoktan kapıya ulaşmıştı bile. "Bensiz gitmeyin. Lütfen. Çantamı getireyim. Beş dakika içinde burada olurum."

Falk bir şey söyleyemeden kayboldu. Resepsiyon bankosunda, basılı el ilanlarından oluşan yeni bir yığın Falk'un dikkatini çekti. Alice Russell'ın gülümseyen vesikalık fotoğrafının bir kopyasının üzerine, önemli ayrıntılar ve tanımlamalarla birlikte büyük harflerle KAYIP yazılmıştı. En altta da Ian Chase'in, Mirror Şelalesi yolunun başında çektiği son grup fotoğrafı yer alıyordu.

Falk fotoğrafa baktı. Jill Bailey, tam ortada durmuştu, solunda Alice ve Lauren vardı. Bree ise grubun geri kalanından yarım adım geride duran Beth'le birlikte Jill'in sağındaydı. El ilanında, ayrıntılar, Chase'in telefonundakinden daha rahat seçiliyordu. Yüzlerin hepsi de gülümsüyordu ama Falk daha yakından ince-

leyince, gülümsemelerin tümünün de biraz zorlama göründüğünü düşündü. İçini çekerek ilanı katladı ve ceketinin cebine koydu.

Carmen bekçinin telsizini kullanmıştı ve Lauren'ın sözlerini Başpolis King'den teyit ettirene kadar kadın geri dönmüştü bile. Çantasını sıkı sıkı tutmuş, antrede duruyordu. Çanta çok kirliydi ve onun, kadının kampa götürdüğü çanta olabileceği o anda Falk'un kafasına dank etti.

"Çok teşekkür ederim," dedi kadın, peşlerinden ilerleyerek park yerinden geçip arabanın arka koltuğuna yerleşirken. Emniyet kemerini taktı ve dimdik oturdu, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Falk onun oradan ayrılmaya can attığını fark etti.

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu, motoru çalıştırırken.

"Bilmiyorum." Lauren'ın yüzü kırıştı. "İkinizden birinin çocukları var mı?"

Falk da, Carmen de başlarını hayır anlamında salladılar.

"Hayır mı? O hâlde size şöyle diyeyim, ne zaman arkanızı dönmeye kalksanız daima bir şeyler olur," dedi, sanki bu durumu açıklıyormuş gibi. Falk bekledi ama kadın başka bir şey demedi.

Parkın resmi sınırını gösteren tabelayı geçtiler ve küçük kasabaya doğru yol alırlarken önlerinde beliren benzin istasyonunun tanıdık aydınlığı Falk'un gözüne ilişti. Benzin göstergesini kontrol etti ve arabayı istasyona çekti. Bankonun arkasında yine aynı adam duruyordu.

"Hâlâ bulamadılar o zaman," dedi Falk'u görünce. Bu bir soru değildi.

"Henüz değil." Falk, adama ilk kez doğru dürüst baktı. Kasketi saçlarını gizliyordu ama kaşları ve bir iki günlük sakalı koyu renkti.

"Eşyalarından hiçbirini bulamadılar mı hâlâ? Sığınağı? Çantayı?" diye sordu adam ve Falk da başını hayır anlamında salladı. "Bu belki de iyi bir şey," diye devam etti adam. "Eşyalarını veya sığındığı yeri bulacak olursanız, arkasından daima ceset gelir. O donanımlar olmaksızın orada hayatta kalamazsınız. Sanırım onu

hiçbir zaman bulamamanız şimdi daha yüksek bir olasılık. Şu âna kadar hiçbir işaret ortaya çıkmadığına göre."

"Umalım da yanılıyor olasın," dedi Falk.

"Ben yanılmam." Adam dışarıya baktı. Carmen ve Lauren arabadan çıkmışlar, soğuk havada kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı. "Bu taraflara tekrar gelmeyi planlıyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Falk. "Eğer onu bulurlarsa, belki."

"O hâlde umarım seni çok yakında tekrar görürüz, dostum."

Bu sözler, cenaze töreni kesinliğindeydi.

Falk tekrar arabaya dönüp bindi. Hız sınırını bir hayli aştığını fark ettiğinde, park ve kasaba on kilometre gerilerinde kalmıştı. Ne Carmen ne de Lauren buna itiraz etmişlerdi. Dağların ufku arka dikiz aynasında küçülünce Lauren arka koltukta yerini değiştirdi.

"Anlaşılan, bulduğumuz kulübenin Martin Kovac tarafından kullanılmış olabileceğini düşünüyorlar," dedi. "Bunu biliyor muydunuz?" Falk aynadan baktı. Kadın tırnaklarını yiyerek camdan dışarıyı seyrediyordu.

"Bunu size kim söyledi?

"Jill. Ona da arama ekibinin bir üyesi söylemiş."

"Sanırım bu aşamada sadece bir şüpheden ibaret. Doğrulanmış değil."

Lauren yüzünü buruşturdu ve başparmağının ucunu ağzından çekti. Tırnağı kanıyordu, etrafında yarım ay şeklinde bir siyahlık birikiyordu. Lauren ona baktı, sonra ağlamaya başladı.

Carmen arkasına dönüp ona bir mendil uzattı. "Durmamızı ister misiniz? Biraz temiz hava almayı?"

Falk arabayı emniyet şeridine çekti. Yol her iki yönde de boştu. Ağaçlık arazi sonunda yerini ekili alanlara bırakmıştı; Falk sıradağlardan çıkmış olduklarını hatırladı. Oraya gideli sadece iki gün olmuştu ama sanki çok uzun bir zamanmış gibi geliyordu. Yarın, Alice'in ormana ilk kez dalışının üzerinden tam bir hafta geçmiş olacaktı. *Artık hiçbir anlamı kalmayıncaya kadar arayacağız.*

Falk arabadan çıktı ve arabanın bagajından Lauren için bir su

şişesi aldı. Kadın şişeden bir yudum alırken üçü de yolun kenarında yan yana durdular.

"Özür dilerim." Lauren dudaklarını yaladı. Solgun ve kupkuruydular. "Alice hâlâ oradayken ayrıldığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Eğer yapabileceğiniz herhangi bir şey olsaydı size söylerlerdi," dedi Falk.

"Bunu biliyorum. Ve biliyorum ki..." Güçlükle hafifçe gülümsemeyi başardı. "Biliyorum ki eğer benim yerimde Alice olsaydı o da tam olarak aynı şeyi yapardı. Bu, durumu kolaylaştırmıyor yine de." Sudan bir yudum daha aldı, ellerinin titremesi biraz olsun durmuştu şimdi. "Kocam beni aradı. Kızımızın okulu ebeveynlerle temasa geçiyormuş. Bir öğrencinin bazı fotoğrafları internete sızdırılmış. Tam olarak ne anlama geliyorsa artık, açık fotoğraflarmış."

"Sizin kızınız değil ya?" diye sordu Carmen.

"Hayır, Rebecca değil. O böyle bir şey yapmaz. Ama – affedersiniz, teşekkür ederim." Lauren, Carmen'in verdiği yeni mendili aldı ve gözlerini kuruladı. "Ama geçen sene o da bu tür bir şey yüzünden bazı sorunlar yaşadı. Açık şeyler değillerdi Tanrı'ya şükür ama büyük bir zorbalık eseriydi. Diğer kızlar, onun spordan sonra üstünü değiştirirken, öğle yemeğini yerken fotoğraflarını çekmişler, aptalca şeyler işte. Ama sonra da o fotoğrafları cep telefonlarında ve sosyal medyada paylaşmışlar. Erkek okulundan öğrencileri yorum yapmaya teşvik edecek şekilde... Rebecca..." Lauren durdu. "Çok zor bir dönemden geçti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Carmen.

"Evet, biz de üzüldük. Onu o okula göndermek için ödediğim miktarı düşünecek olduğumda gerçekten inanılmaz geliyor. Bize, bu olayın sorumlusu olan iki kızı cezalandırdıklarını ve bu konuya ilişkin bir toplantı yaptıklarını bildiren bir mektup yazdılar." Lauren gözlerini son bir kez kuruladı. "Affedersiniz. Böyle bir şey duyduğumda hepsi yeniden aklıma geliyor."

"Kızlar o yaşta gerçek birer sürtük olabiliyor," dedi Carmen. "Ben de bu tür olaylar hatırlıyorum. Üstelik o zamanlar okul, internet olmadan da yeterince zordu."

"Tümüyle farklı bir dünya, onların şimdi uyandıkları," dedi Lauren. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Hesaplarını mı sileyim? Telefonunu mu elinden alayım? Bana öyle bir bakışı var ki böyle anlarda, sanki ondan elini kesip atmasını istemişim gibi." Suyunu içip bitirdi ve gözlerini bir kez daha kuruladı. Solgun bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Affedersiniz. Sadece, evde olmam gerekiyor sanırım."

Tekrar arabaya bindiler ve Frank motoru çalıştırırken Lauren da başını cama yasladı. Frank en sonunda kadının nefes alıp verişlerinden, onun uyumuş olduğunu anladı. Böyle tortop olunca tıpkı içi boş bir kabuk gibi görünüyor diye düşündü. Orman, kadının ruhunu da çekip almıştı sanki.

O ve Carmen arabayı sırayla kullanıp kestirdiler. Yol aldıkça, ön cama vuran yağmur damlaları da giderek hafifliyordu. Çalılık araziden ayrıldıkça hava da açmaya başlamıştı. İstasyonlar birer birer geri geldikçe radyo da hafif hafif cızırdıyordu.

"Hele şükür," dedi Carmen, telefonu ötünce. "Sinyal geri döndü."

Oturduğu yerde öne doğru eğilip mesajlarını kontrol etmeye başladı.

"Jamie eve dönmeni dört gözle bekliyor olmalı?" dedi Falk ve ânında, bu soruyu neden sorduğunu merak etti.

"Evet. Öyle olacak. Bir kursa katılmak için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmıştı." Farkında olmadan parmağındaki nişan yüzüğüyle oynamaya başladı ve Falk da kendini dün geceyi düşünürken buldu. Uzun bacaklarını yatağın üzerine uzatmıştı. Boğazını temizleyip aynaya baktı. Lauren hâlâ uyuyordu, kaygılı bir kaş çizgisi gözlerinin arasından hâlâ görülebiliyordu.

"Yine de geri döneceği için sevinmiş görünüyor," dedi.

"Evet." Carmen arka koltuğa bir göz attı. "Bütün bunlardan sonra ben de olurdum."

"Senin de bu tür ekip kaynaştırma işlerine katıldığın oldu mu hiç?"

"Tanrı'ya şükür, hayır... Ya senin?"

Falk hayır anlamında başını salladı. "Bu daha ziyade özel sektöre özgü bir şey sanırım."

"Jamie bir iki tanesine katılmıştı."

"Sporcu içecekleri firmasıyla mı?"

"Bütüncül bir yaşam tarzı markasıdır, bilgin olsun yani." Carmen gülümsüyordu. "Ama evet, gerçekten bu tür şeylerle de ilgileniyorlar."

"Onun da bu tarz bir şey yaptığı oldu mu hiç?"

"Sanmam. Daha çok macera sporları aracılığıyla kaynaşıyorlar. Ama bir keresinde, bir ekiple birlikte, kullanılmayan bir deponun banyo fayanslarını döşemek zorunda kalmıştı."

"Gerçekten mi?" Falk güldü. "Fayans kaplamaktan anlıyorlar mı?"

"Sanmıyorum. Zaten ertesi günün ekibine onları tekrar sökmelerinin söyleneceğinden de çok eminlerdi. Yani büyük ölçüde, senin de tahmin edeceğin şekilde sonuçlandı bu iş. Bugün bile, diğer adamların hiçbiriyle bu konudan konuşmaz."

Falk gülümsedi. Gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Evlilik için her şey hazır mı?"

"Hemen hemen. Gerçi zaman da çok hızlı geçiyor. Ama töreni yönetecek birini bulmuş durumdayız, Jamie ne zaman, nerede olmamız gerektiğini biliyor, sanırım başaracağız." Şöyle bir baktı. "Hey, sen de gelmelisin."

"Ne? Yo, hayır. Kendimi davet ettirmeye çalışmıyordum." Bu gerçekten de doğruydu. En son ne zaman bir düğüne katıldığını hatırlamıyordu bile.

"Biliyorum. Ama yine de gelmelisin. İyi olur. En azından senin için. Birkaç tane bekâr arkadaşım var."

"Düğün Sidney'de."

"Uçakla bir saat."

"Ve de üç hafta sonra. Sence oturma planları için falan biraz geç değil mi?"

"Nişanlımla tanıştın. Onun tarafına gönderilecek davetiyelere açıkça 'Kot pantolon yasak' yazdırmak zorunda kaldım. Sence böyle bir etkinlikte belli bir oturma planı olabilir mi?" Esnemesini bastırdı. "Her neyse, sana bilgileri veririm. Bir düşün."

Arka koltukta bir hareketlenme oldu, Falk aynadan baktı.

Lauren uyanmıştı ve nerede olduğunu unutmuş birinin şaşkınlıktan iri iri açılmış gözleriyle etrafına bakınıyordu. Trafiğin yoğunluğu onu sersemletmiş gibiydi. Falk bu konuda onu suçlayamazdı. Ormanlık arazide bir iki gün geçirdikten sonra, kendisi bile birazcık sersemlemiş hissediyordu. Carmen'le koltuklarını değiştirdiler ve şehir giderek yaklaşırken ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolarak oturdular. Geri planda radyo çalıyordu. Saat başında haberlere geçildi. Falk radyonun sesini açtı ama sonra hemen pişman oldu.

Günün haberi veriliyordu. Polis, kötü şöhretli Martin Kovac ile Melbourne'lü kayıp kampçı Alice Russell'ın son olarak görüldüğü kulübe arasında olası bir bağlantıyı araştırıyor, diye bildirdi haber spikeri.

Falk bu detayın sızdırılmasına şaşırmamıştı. İşin içinde kalabalık arama kurtarma ekipleri olunca, an meselesi olurdu bu. Döndü ve Lauren'ın bakışlarıyla karşılaştı. Kadın korkmuş görünüyordu.

"Kapatmamı ister misiniz?"

Başını hayır anlamında salladı ve haber spikeri, bundan tam yirmi yıl önce haberlere konu olan ayrıntıları özetledi. Üç kadın kurban vardı, dördüncüsü asla bulunamamıştı. Sonra, Kovac'ın işlediği suçların ciddiyetini vurgulayan Başpolis King'in sesi doldu arabanın içine. Ellerinden gelen her şeyin yapıldığına dair güvence verildi, o bölgede yaşayan herkesten bir kez daha yardım talebinde bulunuldu ve ardından da başka habere geçildi.

Falk, Carmen'e baktı. Kovac'ın oğlundan hiç bahsedilmemişti. Başpolis bu bilgiyi şimdiye kadar gizli tutmayı başarmış görünüyordu.

Lauren onları, emlakçıların istek uyandırıcı olarak adlandırmaktan hoşlandıkları türden, en yeşil banliyölerden birinde yer alan evine yönlendirdi. Carmen arabayı iyi bakıldığı açıkça belli olan ama yakın zamanlarda gösterilen ihmalin de hafif bir izini taşıyan evin önüne çekti. Evin önündeki çimenlikte otlar aşırı derecede büyümüş ve kimse de çitin üzerine çiziktirilmiş yazıları silme zahmetine girmemişti.

"Tekrar teşekkürler." Lauren, yüzünde açıkça görülebilen bir rahatlamayla emniyet kemerini çözdü. "Herhangi bir gelişme olursa, bana hemen bildirilir, değil mi? Alice'le ilgili?"

"Elbette," dedi Falk. "Umarım kızınızla ilgili her şey yolundadır."

"Ben de." Yüzünün ifadesi sertleşti. Bundan hiç de emin değilmiş gibi görünüyordu. Lauren'ın, çantasını alıp evin içinde gözden kaybolmasını izlediler.

Carmen, Falk'a döndü. "Peki şimdi sırada ne var? Daniel Bailey'yi yanına gelmek üzere yolda olduğumuz konusunda uyaralım mı yoksa ona sürpriz mi yapalım?"

Falk düşündü. "Uyaralım. Arama çalışmalarına yardım ettiğinin görülmesini isteyecek ve bu da onu bizim yanımıza çekecektir."

Carmen telefonunu alıp BaileyTennants'ı aradı. Telefonu kapattığında kaşlarını çatmıştı. "Ofiste değil."

"Gerçekten mi?"

"Sekreteri kesin konuştu. Anlaşılan, birkaç günlüğüne buradan ayrılmış. Şahsi nedenlerle."

"Çalışanı kayıpken mi?"

"Galiba Jill, onun ailevi bir sorun yüzünden geri döndüğünü söylemişti."

"Biliyorum ama ona inanmadım." dedi Falk. "Şansımızı evinde deneyelim mi?"

Carmen önce motoru çalıştırdı, sonra yüzünde düşünceli bir bakışla durdurdu. "Biliyorsun, Alice'in evi de buradan çok uzakta sayılmaz. Şansımız yaver giderse yedek anahtarı olan yardımsever bir komşu bulabiliriz belki."

Falk bir bakış attı. "Hatta tam en çok ihtiyaç duyduğumuz belgelerin yazıcıdan yeni çıkmış gıcır gıcır kopyaları da Alice'in mutfak tezgâhında bizi bekliyordur."

"Evet, çok iyi olurdu."

Sözleşmeleri bul. Sözleşmeleri bul. Falk'un gülümsemesi yavaş yavaş silindi. "Hadi gidip ne yapabileceğimize bir bakalım."

Yirmi dakika sonra Carmen yemyeşil bir sokağa açılan bir

köşeyi döndü ve arabayı yavaşlattı. Alice Russell'ı daha önce hiç evinde ziyaret etmemişlerdi. Falk ilgiyle çevresine bakındı. Mahalle, pahalı bir sükûnet resmi gibiydi. Kaldırımlar ve çitler tertemiz görünüyordu ve aydınlıkta pırıl pırıl parlayan yola da çok az sayıda araç park edilmişti. Falk arabaların çoğunun, güvenli bir şekilde, kilitli garajların koruyuculuğuna emanet edilmiş olduğunu tahmin etti. Düzenli ağaç sıraları ve çim ekili şerit alanlar son üç gündür onları gözlerden gizleyen ilkel bereketlilikle kıyaslandığında sanki plastik modeller gibi görünüyordu.

Carmen ağır ağır ilerlerken göz ucuyla pırıl pırıl parlayan mektup kutularına baktı. "Tanrım, bu insanlar evlerin kapılarına numaraları niçin açıkça yazmıyorlar?"

"Bilmiyorum. Ayak takımını uzak tutmak için belki de." Önlerinde yaşanan bir hareketlilik Falk'un dikkatini çekti. "Hey. Bak."

Sokağın en sonundaki, krem rengine boyalı, geniş bir evi işaret ediyordu. Carmen onun bakışlarını takip etti ve başını eğmiş, hızlı adımlarla araba yolundan çıkmakta olan birini görünce de gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Elle verilen hızlı bir işaretle yola park edilmiş olan siyah BMW, kilidinin açıldığını gösteren hafif bir korna sesi çıkardı. Daniel Bailey'di bu.

"Yok artık," dedi Carmen. Daniel Bailey kot pantolon ve etekleri dışarıda bırakılmış bir gömlek giyiyordu ve arabanın sürücü kapısını açarken titreyen elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. Arabaya bindi ve motoru çalıştırarak arabayı hareket ettirdi. Onlar eve ulaştığında, BMW köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu bile. Carmen arabanın iyice uzaklaşıp anacaddede gözden kaybolduğunu görene kadar bekledi.

"Peşine düşmek doğru gelmiyor," dedi ve Falk da başını salladı.

"Hayır, buna hiç gerek yok. Ne işler karıştırdığını bilmiyorum ama hiç de kaçıyormuş gibi görünmüyor."

Carmen bir U dönüşü yaptı ve krem rengi boyalı evin dışında durdu. "En azından Alice'in evini bulduk sanırım."

Motoru durdurdu ve arabadan indiler. Şehir havası, şimdi

Falk'a, her nefeste ciğerlerini hafifçe dolduran ince bir tabakayla kaplıymış gibi geliyordu. Betonu, yürüyüş botlarının altında kendisine tuhaf biçimde sert gelen kaldırımda durup iki katlı evi inceledi. Çimenlik genişti ve otlar muntazam biçilmişti, ön kapı, cilalı bir lacivert tonunda parlıyordu. Kapının dibindeki kalın paspas ziyaretçilere hoş geldiniz diyordu.

Falk, havada, çürümüş kış güllerinin kokusunu alabiliyor ve uzaklarda da trafiğin uğultusunu duyuyordu. Ve birden, Alice Russell'ın evinin ikinci katında, yola bakan tertemiz pencerelerden birinde, cama bastırılmış parmak uçlarının oluşturduğu beş noktalı beyaz bir yıldız, sarı saçların parıltısı ve ağzı açık hâlde dışarıya bakmakta olan bir yüz gözüne ilişti.

Üçüncü Gün: Cumartesi Öğleden Sonra

"Burada bir şey var."

Beth'in sesi boğuktu. Bir an sonra bir hışırtı ve çıtırtı duyuldu ve Beth, yolun her iki yanında çılgınca gelişip boy atmış çalıların arasından kendine yol açarak tekrar ortaya çıktı.

"Bu tarafta. Bir barınak var."

Jill, Beth'in gösterdiği yöne baktı ama çalılar gür ve sıktı. Ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordu.

"Ne tür bir barınak?" Jill boynunu uzattı ve ileriye doğru bir adım attı, bunun üzerine soyulmuş sol topuğundan protesto feryatları yükseldi.

"Küçük bir kulübe ya da öyle bir şey. Gelin de bakın."

Beth yine gözden kayboldu. Dört bir yanda, yağmurun vuruşları giderek daha ısrarcı bir hal alıyordu. Bree birdenbire uzun otların içine adımını attı ve ikizinin ardından gözden kayboldu.

"Bekle..." diye söze başladı Jill ama bunun için çok geç kalmıştı. İkisi de ortadan kaybolmuşlardı bile. Alice ve Lauren'a döndü. "Gelin. Birbirimizden ayrı düşmemizi istemiyorum."

Kimsenin karşı çıkmasına kalmadan Jill de yola adımını atmış ve çalıların arasında gözden kaybolmuştu bile. Dallar giysilerine takılıyor ve adım atarken ayaklarını yükseğe kaldırmak zorunda kalıyordu. İkizlerin ceketleri bir görünüp bir kaybolurken renklerin havada oluşturduğu benekleri seçebiliyordu. Sonunda hareketleri kesildi. Jill soluk soluğa onlara yetişmeyi başardı.

Ufak bir açıklıkta yer alan kulübe küçük ve basıktı, sert hatları ormanın kıvrımlı çizgileriyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. İki boş, siyah pencere, çürümüş tahta çerçevelerinden insana şaşkın şaşkın bakıyordu, ortasından bel vermiş olan kapının menteşeleri oynamıştı. Jill kulübeye baktı. Duvarları eğri büğrü olsa da çatısı var gibiydi.

Beth kulübeye yaklaştı ve yüzünü cama dayadı, ensesi pürüzsüzdü ve yağmurdan parlıyordu.

Falk'a, her nefeste ciğerlerini hafifçe dolduran ince bir tabakayla kaplıymış gibi geliyordu. Betonu, yürüyüş botlarının altında kendisine tuhaf biçimde sert gelen kaldırımda durup iki katlı evi inceledi. Çimenlik genişti ve otlar muntazam biçilmişti, ön kapı, cilalı bir lacivert tonunda parlıyordu. Kapının dibindeki kalın paspas ziyaretçilere hoş geldiniz diyordu.

Falk, havada, çürümüş kış güllerinin kokusunu alabiliyor ve uzaklarda da trafiğin uğultusunu duyuyordu. Ve birden, Alice Russell'ın evinin ikinci katında, yola bakan tertemiz pencerelerden birinde, cama bastırılmış parmak uçlarının oluşturduğu beş noktalı beyaz bir yıldız, sarı saçların parıltısı ve ağzı açık hâlde dışarıya bakmakta olan bir yüz gözüne ilişti.

Üçüncü Gün: Cumartesi Öğleden Sonra

"Burada bir şey var."

Beth'in sesi boğuktu. Bir an sonra bir hışırtı ve çıtırtı duyuldu ve Beth, yolun her iki yanında çılgınca gelişip boy atmış çalıların arasından kendine yol açarak tekrar ortaya çıktı.

"Bu tarafta. Bir barınak var."

Jill, Beth'in gösterdiği yöne baktı ama çalılar gür ve sıktı. Ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordu.

"Ne tür bir barınak?" Jill boynunu uzattı ve ileriye doğru bir adım attı, bunun üzerine soyulmuş sol topuğundan protesto feryatları yükseldi.

"Küçük bir kulübe ya da öyle bir şey. Gelin de bakın."

Beth yine gözden kayboldu. Dört bir yanda, yağmurun vuruşları giderek daha ısrarcı bir hal alıyordu. Bree birdenbire uzun otların içine adımını attı ve ikizinin ardından gözden kayboldu.

"Bekle..." diye söze başladı Jill ama bunun için çok geç kalmıştı. İkisi de ortadan kaybolmuşlardı bile. Alice ve Lauren'a döndü. "Gelin. Birbirimizden ayrı düşmemizi istemiyorum."

Kimsenin karşı çıkmasına kalmadan Jill de yola adımını atmış ve çalıların arasında gözden kaybolmuştu bile. Dallar giysilerine takılıyor ve adım atarken ayaklarını yükseğe kaldırmak zorunda kalıyordu. İkizlerin ceketleri bir görünüp bir kaybolurken renklerin havada oluşturduğu benekleri seçebiliyordu. Sonunda hareketleri kesildi. Jill soluk soluğa onlara yetişmeyi başardı.

Ufak bir açıklıkta yer alan kulübe küçük ve basıktı, sert hatları ormanın kıvrımlı çizgileriyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. İki boş, siyah pencere, çürümüş tahta çerçevelerinden insana şaşkın şaşkın bakıyordu, ortasından bel vermiş olan kapının menteşeleri oynamıştı. Jill kulübeye baktı. Duvarları eğri büğrü olsa da çatısı var gibiydi.

Beth kulübeye yaklaştı ve yüzünü cama dayadı, ensesi pürüzsüzdü ve yağmurdan parlıyordu.

Falk'a, her nefeste ciğerlerini hafifçe dolduran ince bir tabakayla kaplıymış gibi geliyordu. Betonu, yürüyüş botlarının altında kendisine tuhaf biçimde sert gelen kaldırımda durup iki katlı evi inceledi. Çimenlik genişti ve otlar muntazam biçilmişti, ön kapı, cilalı bir lacivert tonunda parlıyordu. Kapının dibindeki kalın paspas ziyaretçilere hoş geldiniz diyordu.

Falk, havada, çürümüş kış güllerinin kokusunu alabiliyor ve uzaklarda da trafiğin uğultusunu duyuyordu. Ve birden, Alice Russell'ın evinin ikinci katında, yola bakan tertemiz pencerelerden birinde, cama bastırılmış parmak uçlarının oluşturduğu beş noktalı beyaz bir yıldız, sarı saçların parıltısı ve ağzı açık hâlde dışarıya bakmakta olan bir yüz gözüne ilişti.

Üçüncü Gün: Cumartesi Öğleden Sonra

"Burada bir şey var."

Beth'in sesi boğuktu. Bir an sonra bir hışırtı ve çıtırtı duyuldu ve Beth, yolun her iki yanında çılgınca gelişip boy atmış çalıların arasından kendine yol açarak tekrar ortaya çıktı.

"Bu tarafta. Bir barınak var."

Jill, Beth'in gösterdiği yöne baktı ama çalılar gür ve sıktı. Ağaçlardan başka hiçbir şey göremiyordu.

"Ne tür bir barınak?" Jill boynunu uzattı ve ileriye doğru bir adım attı, bunun üzerine soyulmuş sol topuğundan protesto feryatları yükseldi.

"Küçük bir kulübe ya da öyle bir şey. Gelin de bakın."

Beth yine gözden kayboldu. Dört bir yanda, yağmurun vuruşları giderek daha ısrarcı bir hal alıyordu. Bree birdenbire uzun otların içine adımını attı ve ikizinin ardından gözden kayboldu.

"Bekle..." diye söze başladı Jill ama bunun için çok geç kalmıştı. İkisi de ortadan kaybolmuşlardı bile. Alice ve Lauren'a döndü. "Gelin. Birbirimizden ayrı düşmemizi istemiyorum."

Kimsenin karşı çıkmasına kalmadan Jill de yola adımını atmış ve çalıların arasında gözden kaybolmuştu bile. Dallar giysilerine takılıyor ve adım atarken ayaklarını yükseğe kaldırmak zorunda kalıyordu. İkizlerin ceketleri bir görünüp bir kaybolurken renklerin havada oluşturduğu benekleri seçebiliyordu. Sonunda hareketleri kesildi. Jill soluk soluğa onlara yetişmeyi başardı.

Ufak bir açıklıkta yer alan kulübe küçük ve basıktı, sert hatları ormanın kıvrımlı çizgileriyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. İki boş, siyah pencere, çürümüş tahta çerçevelerinden insana şaşkın şaşkın bakıyordu, ortasından bel vermiş olan kapının menteşeleri oynamıştı. Jill kulübeye baktı. Duvarları eğri büğrü olsa da çatısı var gibiydi.

Beth kulübeye yaklaştı ve yüzünü cama dayadı, ensesi pürüzsüzdü ve yağmurdan parlıyordu.

"Boş," diye seslendi omzunun üzerinden. "Ben içeri giriyorum."

Bel vermiş kapıyı iterek açtı ve kara boşluk tarafından yutuldu. Jill ağzını açıp bir şey söyleyemeden Bree de kız kardeşinin peşinden içeri girmişti bile.

Jill tek başına kalmıştı, kulaklarında kendi soluklarının sesini duyuyordu. Beth'in yüzü birdenbire pencerede göründü.

"Burası kuru," diye seslendi. "Gelip bakın."

Jill uzun çimenlerin üzerine basa basa kulübeye doğru yürüdü. Kapıda bir an bir huzursuzluk duydu. İçinde, dönüp oradan uzaklaşmak için şiddetli bir arzu vardı ama gidebileceği başka bir yer de bulunmuyordu. Çalılıktan ve çalılardan başka... Derin bir nefes alıp kulübeden içeri adımını attı.

İçerisi loştu, Jill'in gözlerinin ortama uyum sağlaması biraz zaman aldı. Başının üzerinde hafif bir tıkırtı duyuyordu. Çatı, kendisinden beklenen işlevi yerine getiriyordu hiç değilse. İçeri doğru bir adım daha attı ve döşeme tahtalarının ayaklarının altında çatırdayıp çöktüklerini hissetti. Yağmurdan ıslanmış ceketini silkeleyen Lauren, kapının eşiğinde göründü. Onun arkasından ise tek kelime etmeksizin izlemekle yetinen Alice geliyordu.

Jill odayı inceledi. Tuhaf bir şekli vardı ve duvarlardan birine yaslanmış köhne bir masanın dışında tamamen çıplaktı. Köşelerden kalın, beyaz örümcek ağları sarkıyordu ve döşeme tahtalarının arasındaki küçük bir deliğe de yapraklar ve dallarla bir şey yuva yapmıştı. Masanın üzerinde metal bir kupa tek başına duruyordu, Jill denemek için kupayı eline aldı ve kupanın masayı kaplayan tozun ve kirin ortasında bırakmış olduğu kusursuz halkaya baktı.

Bir noktada birkaç ucuz kontrplak çivilerle birbirlerine tutturulmuş, bir anlamda ikinci bir oda yaratılmıştı. İkizler çoktan oraya girmiş, sessizce bir şeye bakmaktaydı. Jill de onları izledi ve hemen ardından bunu hiç yapmamış olmayı diledi.

Duvarlardan birine bir şilte yaslanmıştı. Kumaşı küf yüzünden yeşil yeşil beneklenmişti, tam ortası hariç. Orasında çiçek desenleri koyu renkli iri bir leke tarafından kapatılmıştı. Leke-

nin başlangıçta hangi renkte olduğunu anlayabilmekse mümkün değildi.

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Alice, Jill'in arkasından konuşup sıçramasına yol açarak. Bakışları onu pas geçip şilteye dikilmişti. "Yolumuza devam etmeliyiz."

İkizler döndü, yüzlerini okumak zordu. Jill ürperdiklerini görebiliyordu ve kendisinin de aynı durumda olduğunu anladı. Bir kez farkına vardıktan sonra artık duramazdı.

"Dur biraz," dedi Beth kollarını bedenine dolayarak. "Bunu en azından düşünmeliyiz. Burası kuru ve biraz daha sıcak. Ve de bütün geceyi dışarıda gezinerek geçirmekten daha güvenli."

"Öyle mi?" Alice şilteye anlamlı anlamlı baktı.

"Elbette. İnsanlar açık havada ölebilir, Alice," diye terslendi Beth. "Çadırımız yok, yiyeceğimiz yok. Barınacak bir yere ihtiyacımız var. Sırf burayı bulan ben olduğum için hemen silip atma."

"Burayı korkunç bir yer olduğu için istemiyorum ben."

İkisi de ani bir bitkinlik dalgasının pençesi altına girdiğini hisseden Jill'e döndüler. "Hadi ama Jill," dedi Alice. "Burası hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Herhangi biri burayı üs olarak kullanıyor olabilir, kimlerin buranın varlığından haberdar olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Jill, parmak uçları arasındaki tozu hissetti.

"Çok sık kullanılmış gibi görünmüyor," dedi. Şilteye bakmaktan özellikle kaçınmıştı.

"Ama hiç kimse bizim burada olduğumuzu bilmiyor," dedi Alice. "Geri dönmemiz gerek."

"Nasıl?"

"Yolu bularak! Kuzeye yürüyerek, kararlaştırdığımız gibi. Sonsuza kadar burada kalamayız."

"Sonsuza kadar değil. Sadece..."

"Sadece ne? Bizi burada buluncaya kadar haftalar geçebilir. Geri dönmeyi en azından denemek zorundayız."

Çantasının kayışlarının iki kırmızı şerit oluşturduğu yerlerde Jill'in omuzları sızlıyordu ve vücudundaki her bir elbise katmanı da nemliydi. Topuğu, yürümesini fena hâlde zorlaştırıyordu. Ça-

tıya vuran yağmurun sesine kulak verdi ve tek bir adım daha atacak halinin kalmadığını kesin olarak anladı. "Beth haklı," diye konuştu. "Burada kalmalıyız."

"Ciddi misin?" Alice şaşkına dönmüştü.

Beth, zafer duygusunun yüzündeki yansımasını saklamaya kalkışmadı. "Onu duydun."

"Sana soran olmadı." Alice, Lauren'a döndü. "Bana arka çık. Yürüyerek buradan kurtulabileceğimizi biliyorsun."

Lauren alnına dokundu. Kirli sargı yine yerinden çıkmıştı. "Ben de kalmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından bu gece için."

Alice tek kelime etmeden Bree'ye döndü. Bree bir an tereddüt etti, sonra başını sallayıp gözlerini yere sabitledi.

Alice inanamadığını belirten hafif bir ses çıkardı.

"Tanrım." Başını salladı. "Pekâlâ. Kalıyoruz."

"Güzel." Jill çantasını yere indirdi.

"Ama sadece yağmur durana kadar. Sonra ben çıkıp gideceğim."

"Tanrı aşkına!" Jill soğuğa rağmen sıcak bir öfke dalgasının, ağrıyan omuzlarından soyulmuş topuğuna kadar, bütün bedenine yayıldığını hissetti. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın? Bunu konuşmuştuk. Hiç kimse tek başına çıkıp gitmeyecek. Biz ayrılmayı kabul edene kadar burada kalacaksın, Alice. Grup olarak."

Alice, yüzüne iç karartıcı bir ışık dörtgeni düşürerek, yerinden çıkmış menteşeleri üzerinde sallanan kapıya baktı. Bir şeyler söylemek üzere derin bir nefes aldı ama sonra durdu ve ağzını kibarca kapattı, pembe dilinin ucu beyaz ön dişlerinin arasından görülebiliyordu.

"Tamam mı?" diye sordu Jill. Yeni başlayan baş ağrısı yüzünden beyni zonkluyordu.

Alice hafifçe omuzlarını silkti. Bir şey söylemedi ama zaten buna gerek yoktu. Anlatılmak istenen açıktı. *Beni durduramazsın.*

Jill, Alice'e, açık kapıya ve dışarıdaki ormana baktı ve bunun doğru olup olmadığını merak etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Falk, Alice Russell'ın evinin gece mavisi ön kapısına vurdu ve evin içinde derinden yankılanan sese kulak verdi. Beklediler. Bir sessizlik vardı ama sahipsiz bir mülkün içi kof boşluğu değildi bu. Falk nefesini tuttuğunu fark etti.

Yukarı penceredeki yüz, o görür görmez kaybolmuştu. Carmen'i hafifçe dürtmüş ama o başını yukarı kaldırana kadar pencerenin önü boşalmıştı bile. Orada bir yüz vardı, diye açıkladı Falk. Bir kadın.

Kapıyı tekrar vurdular. Carmen kulak kabarttı.

"Sen de duydun mu?" diye fısıldadı. "Sanırım haklısın, orada biri var. Ben burada kalıyorum, sen arkadan dolanabiliyor musun, bir bak."

"Tamam."

Falk, evin yan tarafına doğru yürüyüp yüksek bir bahçe kapısını denedi. Kapı kilitliydi, Falk bu yüzden üzerinde yürüyüş giysilerinin olmasına şükrederek yakınlardaki tekerlekli bir çöp konteynerini sürükleyip getirdi ve onun üzerine çıktı. Carmen'in kapıya vuruşlarını dinlerken bir yandan da geniş arka bahçeye açılan taş döşeli patikaya bakıyordu. Güneşlenme alanı ve doğada görülmemiş bir mavi tonundaki suyla dolu spa havuzuyla, hiçbir eksiği olmayan bir yerdi burası, bu arada fildişi bir tırmanma duvarı da mekâna bir mahremiyet ruhu katıyordu.

Evin arkası, neredeyse tamamıyla, geniş bir mutfağa bakan pencerelerden oluşuyordu. Cilalı cam paneller güneş ışığını öylesine güçlü bir şekilde yansıtıyorlardı ki Falk içerideki sarışın

kadını göremeyecekti neredeyse. Kadın koridora açılan kapının eşiğinde, sırtı ona dönük olarak tamamıyla hareketsiz duruyordu. Falk, Carmen'in kapıyı tekrar vurduğunu duydu ve kadın sesin üzerine irkildi. Aynı zamanda dışarıdaki hareketliliği de algılamış olmalıydı çünkü arkasın döndü, Falk'u bahçede görünce çığlığı bastı, o tanıdık yüzü, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Alice.

Falk, çok kısa bir an için, rahatlamanın onu etkisi altına alan baş döndürücü mutluluğunu duyumsadı. Önce güçlükle, sonra da neredeyse fiziksel bir acıyla salgılanmaya başlayan adrenalin, geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Zihni, gördüğü şeyin aslında ne olduğunu anlayınca da gözlerini kırpıştırdı.

Kadının yüzü tanıdıktı ama onun tanıdığı yüz değildi. Hatta kadın bile doğru sözcük değil, diye düşündü, gırtlağında şekillenen hafif ve boğuk bir iniltiyle. Mutfaktan korku dolu gözlerle ona bakmakta olan, sadece bir kız çocuğuydu. Alice değildi. Tamamen değildi ama hemen hemen Alice olduğu söylenebilirdi.

Falk, Alice'in kızının tekrar çığlığı basmasına kalmadan kimliğini çıkardı. Bir kol boyu uzaklıkta tutarak ona doğru kaldırdı.

"Polis. Korkmana gerek yok," diye seslendi pencereye. Kızın adını hatırlamaya çalıştı. "Margot? Biz annenin aranmasına yardım ediyoruz."

Margot Russell cama doğru yarım bir adım attı. Kimliğe bakarken, gözlerinin ağlamaktan mosmor olduğu anlaşılıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" Sesi titriyordu ama insanı tuhaf bir biçimde de rahatsız ediyordu. Falk, onun sesinin de annesininkine fazlasıyla benzediğini fark etti.

"Seninle konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Ön kapıdaki meslektaşım bir kadın, neden işe onu içeri alarak başlamıyorsun?"

Margot tereddüt etti ve kimliğe bir kez daha baktı, sonra da başını sallayıp ortadan kayboldu. Falk bekledi. Geri döndüğü zaman Carmen de onu takip ediyordu. Margot arka kapının kilidini açtı ve onu içeri aldı. Falk içeri adım atınca onu ilk kez yakından görebildi. Tıpkı Alice gibi, neredeyse güzel, diye dü-

şündü ama yüz hatlarındaki aynı sertlik onu güzelden farklı bir şey yapıyordu. Çarpıcı belki de. Falk, onun on altı yaşında olduğunu biliyordu ama kot pantolonu, çoraplı ayakları ve makyajsız yüzüyle çok daha küçük görünüyordu.

"Babanla kaldığını sanıyordum?"

Margot hafifçe omuzlarını silkti, bakışlarını yere indirdi. "Eve dönmek istedim." Cep telefonunu eline aldı, sanki bir tespihmiş gibi avuçlarının arasında döndürmeye başladı.

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Bu sabahtan beri..."

"Burada tek başına kalamazsın," dedi Falk. "Baban biliyor mu?"

"Şu anda işte..." Yaşlar gözlerine hücum etti ama aşağı akmadılar. "Annemi buldunuz mu?"

"Henüz değil. Ama çok sıkı bir arama faaliyeti yürütüyorlar."

"Daha sıkı arasınlar." Sesi titriyordu. Carmen onu bir mutfak taburesine götürdü.

"Buraya otur. Bardaklarınız nerede duruyor? Sana biraz su vereyim."

Margot hâlâ telefonuyla oynamaya devam ederek bir dolabı gösterdi.

Falk da bir tabure çekip onun karşısına oturdu. "Margot, biraz önce burada olan adamı tanıyor musun? Hani kapıya vuran?"

"Daniel'ı mı? Evet, elbette." Sesinde huzursuz bir ton vardı. "O, Joel'ın babasıdır."

"Joel kim?"

"Eski erkek arkadaşım." *Eski* sözcüğünü telaffuz ederken sesinin tonunda belirgin bir değişim olmuştu.

"Daniel Bailey'le konuştun mu? Sana neden burada olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Onunla hiçbir ilgim olmasını istemiyorum. Ne istediğini gayet iyi biliyorum."

"Ne istiyormuş?"

"Joel'ı arıyor."

"Emin misin?" dedi Falk. "Annenle bir ilgisi olamaz mı?"

kadını göremeyecekti neredeyse. Kadın koridora açılan kapının eşiğinde, sırtı ona dönük olarak tamamıyla hareketsiz duruyordu. Falk, Carmen'in kapıyı tekrar vurduğunu duydu ve kadın sesin üzerine irkildi. Aynı zamanda dışarıdaki hareketliliği de algılamış olmalıydı çünkü arkasın döndü, Falk'u bahçede görünce çığlığı bastı, o tanıdık yüzü, şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

Alice.

Falk, çok kısa bir an için, rahatlamanın onu etkisi altına alan baş döndürücü mutluluğunu duyumsadı. Önce güçlükle, sonra da neredeyse fiziksel bir acıyla salgılanmaya başlayan adrenalin, geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Zihni, gördüğü şeyin aslında ne olduğunu anlayınca da gözlerini kırpıştırdı.

Kadının yüzü tanıdıktı ama onun tanıdığı yüz değildi. Hatta kadın bile doğru sözcük değil, diye düşündü, gırtlağında şekillenen hafif ve boğuk bir iniltiyle. Mutfaktan korku dolu gözlerle ona bakmakta olan, sadece bir kız çocuğuydu. Alice değildi. Tamamen değildi ama hemen hemen Alice olduğu söylenebilirdi.

Falk, Alice'in kızının tekrar çığlığı basmasına kalmadan kimliğini çıkardı. Bir kol boyu uzaklıkta tutarak ona doğru kaldırdı.

"Polis. Korkmana gerek yok," diye seslendi pencereye. Kızın adını hatırlamaya çalıştı. "Margot? Biz annenin aranmasına yardım ediyoruz."

Margot Russell cama doğru yarım bir adım attı. Kimliğe bakarken, gözlerinin ağlamaktan mosmor olduğu anlaşılıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" Sesi titriyordu ama insanı tuhaf bir biçimde de rahatsız ediyordu. Falk, onun sesinin de annesininkine fazlasıyla benzediğini fark etti.

"Seninle konuşabilir miyiz?" diye sordu. "Ön kapıdaki meslektaşım bir kadın, neden işe onu içeri alarak başlamıyorsun?"

Margot tereddüt etti ve kimliğe bir kez daha baktı, sonra da başını sallayıp ortadan kayboldu. Falk bekledi. Geri döndüğü zaman Carmen de onu takip ediyordu. Margot arka kapının kilidini açtı ve onu içeri aldı. Falk içeri adım atınca onu ilk kez yakından görebildi. Tıpkı Alice gibi, neredeyse güzel, diye dü-

şündü ama yüz hatlarındaki aynı sertlik onu güzelden farklı bir şey yapıyordu. Çarpıcı belki de. Falk, onun on altı yaşında olduğunu biliyordu ama kot pantolonu, çoraplı ayakları ve makyajsız yüzüyle çok daha küçük görünüyordu.

"Babanla kaldığını sanıyordum?"

Margot hafifçe omuzlarını silkti, bakışlarını yere indirdi. "Eve dönmek istedim." Cep telefonunu eline aldı, sanki bir tespihmiş gibi avuçlarının arasında döndürmeye başladı.

"Ne zamandan beri buradasın?"

"Bu sabahtan beri..."

"Burada tek başına kalamazsın," dedi Falk. "Baban biliyor mu?"

"Şu anda işte..." Yaşlar gözlerine hücum etti ama aşağı akmadılar. "Annemi buldunuz mu?"

"Henüz değil. Ama çok sıkı bir arama faaliyeti yürütüyorlar."

"Daha sıkı arasınlar." Sesi titriyordu. Carmen onu bir mutfak taburesine götürdü.

"Buraya otur. Bardaklarınız nerede duruyor? Sana biraz su vereyim."

Margot hâlâ telefonuyla oynamaya devam ederek bir dolabı gösterdi.

Falk da bir tabure çekip onun karşısına oturdu. "Margot, biraz önce burada olan adamı tanıyor musun? Hani kapıya vuran?"

"Daniel'ı mı? Evet, elbette." Sesinde huzursuz bir ton vardı. "O, Joel'ın babasıdır."

"Joel kim?"

"Eski erkek arkadaşım." *Eski* sözcüğünü telaffuz ederken sesinin tonunda belirgin bir değişim olmuştu.

"Daniel Bailey'le konuştun mu? Sana neden burada olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Onunla hiçbir ilgim olmasını istemiyorum. Ne istediğini gayet iyi biliyorum."

"Ne istiyormuş?"

"Joel'ı arıyor."

"Emin misin?" dedi Falk. "Annenle bir ilgisi olamaz mı?"

"Annemle mi?" Margot ona tam bir aptalmış gibi baktı. "Annem burada değil ki," dedi. "O, kayıp."

"Biliyorum. Ama Daniel'ın buraya neden geldiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Nasıl mı emin olabiliyorum?" Margot tuhaf ve boğuk bir biçimde güldü. "Joel'ın yaptığı şeyden dolayı. Nette gerçekten çok meşgul şu sıralar." Telefonu öyle sıkı kavradı ki ellerinin üzerindeki derisi bembeyaz oldu. Sonra derin bir nefes aldı ve onun da görebilmesi için Falk'a uzattı. "Sizin de görmenizde bir sakınca yok sanırım. Herkes gördü nasıl olsa."

Margot ekranda, olduğundan daha büyük görünüyordu. Makyaj yapmıştı ve serbestçe omuzlarına bırakılmış saçları parlıyordu. Kot pantolon da gitmişti. Böylesine az bir ışıklandırma altında, fotoğraflar şaşırtıcı bir netlikte çıkmıştı. Okul haklıymış, diye düşündü Falk. Bu fotoğraflar kesinlikle açık.

Margot ekrana baktı, yüzü kızarmıştı, gözleri de kıpkırmızıydı.

"Bunlar ne zamandan beri nette dolaşıyor?" diye sordu Falk.

"Sanırım dün öğle arasından beri. Ayrıca iki tane de video var." Gözlerini kırpıştırdı. "O zamandan beri binden fazla kez görüntülendiler bile."

Carmen, Margot'nun önüne bir bardak su koydu. "Ve sen de onları internete Joel Bailey'nin koyduğunu düşünüyorsun?"

"O fotoğraflar sadece onda var. En azından eskiden öyleydi."

"Ve fotoğraflarda senin yanındaki kişi de o mu?"

"Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyor. Ama bana onları sileceğine dair söz vermişti. Kanıtlaması için ondan telefonunu bana göstermesini istedim. Bilmiyorum, fotoğrafları bir şekilde kurtarmış olmalı." Üzerine bir konuşma isteği gelmişti şimdi, sözcükler ağzından birbiri ardı sıra çıkıyorlardı. "Onları geçen yıl çekmiştik, ayrılmamızdan önce. Sadece..." Keyifsiz bir şekilde dudağını büktü. "Eğlence olsun diye. En azından, öyle olması gerekiyordu. Ayrıldığımız zaman, uzun bir süre ondan haber almadım. Ama sonra geçen hafta bana mesaj attı. Benden ona birkaç fotoğraf daha göndermemi istedi."

"Kimseye söyledin mi? Annene örneğin?" diye sordu Carmen.

"Hayır." Margot'nun gözleri kuşku doluydu. "Sanki bunu yapabilirmişim gibi. Joel'a toz olmasını söyledim. Ama o mesaj yazmayı sürdürdü. Ona yeni fotoğraflar göndermem gerektiğini söyledi, aksi hâlde eskilerini arkadaşlarına gösterecekti. Ona tam bir pislik olduğunu söyledim." Başını salladı. "Onları sileceğine dair bana *söz vermişti*."

Elini yüzüne götürdü ve sonunda gözyaşları akmaya başladı, omuzları inip kalkarken damlalar birbiri ardı sıra yuvarlanıyorlardı. Uzun bir süre konuşamadı.

"Ama yalan söylemiş." Sesi güçlükle duyuluyordu. "Şimdiyse internetteler ve *herkes* onları gördü."

Carmen elini uzatıp sırtını okşarken o, elleriyle yüzünü örtüp ağlamaya başladı. Falk Margot'un ekranındaki siteyi not düştü ve ayrıntıları bilişim bölümündeki bir meslektaşına gönderdi.

Rızası olmadan yüklenmiş, diye yazdı. *Yaşı on altı. Kaldırılması için elinden geleni yap.* Falk bu konuda çok fazla umut beslemiyordu. Orijinal siteden fotoğrafları silebilirlerdi belki ama eğer çoktan paylaşılmışlarsa bu konuda yapılabilecek bir şey olmayacaktı. Eski bir atasözünü hatırladı. Rüzgârlı havada ortalığa dağılan kuş tüylerini yakalamaya çalışmakla ilgili bir şeydi.

Margot uzun bir süre sonra burnunu sildi ve gözlerini kuruladı.

"Annemle konuşabilmeyi gerçekten çok istiyorum," dedi zayıf bir sesle.

"Biliyorum," dedi Falk. "Ve şu anda onu aramakla meşguller. Ama Margot, burada tek başına kalamazsın. Babanı aramamız ve onun seni evine götürmesi gerek."

Margot başını salladı. "Hayır. Lütfen. Lütfen babamı aramayın."

"Buna mecburuz."

"Lütfen. Onu görmek istemiyorum. Bu gece onunla kalamam."

"Margot..."

"Hayır."

"Neden?"

Kız uzandı ve Falk'u çok şaşırtacak bir şekilde bileğini kavradı, parmakları tıpkı bir mengene gibiydi. Falk'un gözlerinin içine baktı ve sıkılı dişlerinin arasından konuştu.

"Beni dinleyin. Babamın evine gidemem çünkü *onun yüzüne bakamam*. Beni anlıyor musunuz?"

Duyulan tek ses, mutfaktaki saatin vuruşlarıydı. *Fotoğrafları herkes gördü*. Falk başını salladı. "Anlıyorum."

Gece için çantasını hazırlamaya razı olmadan önce, Margot'ya kalabileceği başka bir yer bulacaklarına dair söz vermeleri gerekti.

"Nereye gidebilirim ki?" diye sormuştu. Güzel bir soruydu bu. Yanında kalmak isteyebileceği başka bir akrabasının adını vermesini istediklerinde başını sallamış, "Hiç kimseyi görmek istemiyorum," demişti.

"Belki de acil durumlara özgü, bir tür koruyucu aile ayarlayabiliriz," dedi Falk alçak sesle. Koridorda duruyorlardı. Margot sonunda birkaç parça eşyasını toplamaya razı olmuştu ve yatak odasından gelen ağlama sesleri alt kattan bile duyulabiliyordu. "Gerçi şu an içinde bulunduğu durumda, onu bir yabancıya teslim etmek içime sinmez."

Carmen telefonunu eline aldı. Margot'nun babasına ulaşmaya çalışıyordu. "Ya Lauren'ın evine ne dersin?" dedi sonunda. "Öylesine bir düşünce... Sadece bir geceliğine. Fotoğraf olayından haberdar hiç değilse."

"Evet, olabilir," dedi Falk da.

"Pekâlâ." Carmen merdivenlere baktı. "Sen Lauren'a ulaşmaya çalış. Ben de gidip Margot'yla, annesinin özel belgelerini nerede saklayabileceği konusunda bir konuşma yapayım."

"Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi. Bu belki de tek şansımız olabilir."

Sözleşmeleri bulun. Sözleşmeleri bulun.

"Evet. Tamam."

Carmen, yukarıya giden merdivenlerde gözden kayboldu ve Falk da telefonunu çıkardı. Numarayı tuşlarken tekrar mutfağa yönelmişti. Geniş pencerelerin dışında, öğleden sonranın aydınlığı yerini karanlığa bırakmaya başlamıştı. Bulutların şekilleri havuzun düzgün yüzeyine yansıyordu.

Mutfak tezgâhına yaslandı ve telefonu kulağında tutarken duvara asılı mantar not panosuna bakmaya başladı. Panoya, Alice'in el yazısıyla yazılmış, kinoa enerji topları adında bir şeyin tarifinin yanı sıra bir dizi tamircinin telefon numaraları tutturulmuştu. Geçen pazar gelip geçmiş olan Endeavour Kız Lisesi'nin ödül gecesi davetiyesi de panoda yer alıyordu. Aynı gün Alice'in kayıp olduğu bildirilmişti. Bir çift ayakkabının faturası... En tepede de geçtiğimiz hafta sonunun tarihlerinin daire içine alındığı bir Özel Maceralar broşürü.

Falk panoya biraz yaklaştı. Broşürün kapağındaki toplu personel fotoğrafında, arka sırada Ian Chase'i seçebiliyordu. Chase kafasını kameradan biraz yana çevirmiş, sağındaki bir meslektaşı tarafından da kısmen kapatılmıştı.

Kulağındaki telefonda karşı tarafın hattı hâlâ çalmaya devam ediyor, gözleri de mutfağın duvarlarına sıralanmış, çerçeveli bir dizi fotoğraf kolajı üzerinde geziniyordu. Resimlerin tümü de ya ayrı ayrı ya da birlikte olarak Alice ile kızına aitti. Anne kız, fotoğrafların çoğunda birbirlerinin âdeta yansımasıydılar: Alice ve Margot'nun bebeklikleri, okuldaki ilk günleri, dans ederken, havuz kenarında bikiniyle uzanırken.

Falk'un kulağındaki telefon çalmayı bıraktı ve Lauren'ın telesekreterinin sesi duyuldu. Falk sessizce küfür edip Lauren'a, mümkün olduğu kadar çabuk kendisini aramasını isteyen bir mesaj bıraktı.

Telefonu kapatırken en yakınındaki kolaja daha iyi bakmak için öne doğru eğilmişti. Kısmen solmuş bir resim Falk'un dikkatini çekmişti. Ona bir ölçüde Giralang Sıradağları'nı hatırlatan bir ortamda yapılmış bir dış mekân çekimiydi. Alice, Endeavour Kız Lisesi'nin amblemini taşıyan bir tişört ve şort giymişti ve köpürerek akan bir ırmağın yanında, elinde bir kano küreği ve yüzünde

bir gülümsemeyle en önde duruyordu. Onun arkasında da ıslak saçlı, pembe yanaklı kızlardan oluşan bir grup, kanonun yanında çömelmişlerdi. Falk'un gözleri sıranın en sonundaki kıza takıldı ve küçük bir şaşkınlık nidası kopardı. Lauren'ı tanımıştı. Şimdilerde taşımakta olduğu sıska görünüm, o dönemde, daha sonra verilecek olan kilolardan oluşan bir katmanın altında gömülüydü ama yine de tıpkı Alice gibi o da kesinlikle tanınabiliyordu, özellikle de gözlerinin etrafı. Fotoğraf otuz yıllık olsa gerek, diye düşündü. İkisinin de bu kadar az değişmiş olmaları dikkat çekiciydi.

Elindeki telefon kuvvetle titreşmeye başladı ve Falk sıçradı. Ekrana baktı –Lauren'dı– ve kendini şimdiki zamana dönmeye zorladı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu kadın, o telefonu açar açmaz. "Onu buldular mı?"

"Hayır, kahretsin, üzgünüm. Alice'le ilgili değil," dedi Falk, kendi kendine kızarak. Bıraktığı mesajda durumu açıklaması gerekirdi. "Kızıyla ilgili bir sorunumuz var. Bu gece için kalacak bir yer bulması gerekiyor." Netteki görüntülerle ilgili durumu açıkladı.

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki Falk, bağlantının kesilip kesilmediğini merak etmekten kendini alamadı. Okul entrikaları onun için gizemli bir alandı ama telefondaki sessizliği dinlerken, öğrenci velilerinin, çocuklarını Margot'dan uzaklaştırmak için bu kadar çabuk harekete geçmiş olmaları karşısında şaşırmaktan kendini alamamıştı.

"Durumu pek iyi değil," dedi sonunda. "Özellikle de annesiyle ilgili yaşananlar düşünüldüğünde."

Yine bir sessizlik, bu sefer daha kısa sürmüştü.

"Onu buraya getirseniz iyi olur," diye içini çekti Lauren. "Tanrım. Ah bu kızlar. Yemin ederim canlı canlı kendilerini yiyecekler."

"Teşekkür ederim." Falk telefonu kapatıp koridora geri döndü. Merdivenlerin karşısındaki kapı, bir çalışma odasına açılıyordu. Carmen bir masanın başına oturmuş, ev bilgisayarına bakıyordu. Falk içeri girince başını kaldırdı.

"Margot bana şifreyi verdi," dedi. Sesi alçaktı ve Falk kapıyı arkasından kapattı.

"Bir şey var mı?"

Carmen başını salladı. "Ben bulamadım. Körlemesine araştırıyorum yine de. Alice buraya faydalı olabilecek bir şey kaydetmiş olsa bile dosyaları farklı şekilde adlandırmış veya başka bir dizinin içine koymuş olabilir. Bu bilgisayarı almak için izin almamız gerekiyor. İyice araştırılmalı." İçini çekerek başını kaldırdı. "Lauren ne dedi?"

"Evet dedi. Sonunda. Çok hevesli değildi yine de."

"Neden, fotoğraflar yüzünden mi?"

"Bilmiyorum. Belki kısmen. Yine de ondan değildir belki de. Bundan önce, sanki kendi çocuğuyla da epeyce sorunu varmış gibi görünüyordu."

"Evet, doğru. Ama görürsün, Lauren bu yüzden Margot'yu yargılayan ne ilk ne de son kişi olacak." Carmen kapalı kapıya bakıp sesini alçalttı. "Lütfen bu dediğimi Margot'ya söyleme."

Falk başını salladı. "Gidip ona planı bildireyim."

Margot'nun yatak odasının kapısı açıktı ve Falk, kızın canlı bir pembe renkteki halısının üzerinde oturduğunu görebiliyordu. Önünde, küçük bir valiz açık duruyordu. Valizin içi bomboştu. Margot kucağındaki telefonuna bakıyordu ve Falk kapıya vurunca sıçradı.

"Bu gece Lauren Shaw'un evinde kalmanı planladık," dedi Falk ve Margot şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Gerçekten mi?"

"Sadece bu gece için. Olanları biliyor."

"Rebecca da orada olacak mı?"

"Kızı mı? Muhtemelen. Sakıncası var mı?"

Margot valizinin köşesini çekiştirdi. "Sadece onları bir süredir görmemiştim. Rebecca olanları biliyor mu?"

"Annesinin anlatacağını tahmin ediyorum."

Margot bir an bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü, sonra başını salladı. "Sanırım en makulü bu."

Bunu söyleyiş tarzında bir şeyler vardı. Kızın ağzı, annenin

sesi. Falk yine o tuhaf huzursuzluğu hissederek gözlerini kırpıştırdı.

"Tamam o zaman. Sadece bir gece için." Boş valize doğru bir hareket yaptı. "Birkaç parça eşyanı al ve seni götürelim."

Dikkati dağılan Margot uzanıp yerdeki yığından iki gösterişli dantel sutyeni aldı. Onları elinde tuttu, sonra başını kaldırdı ve Falk'u kendisini seyrederken buldu. Yüzünde bir şey yanıp söndü. Bir deneme.

Falk gözlerini onunkilerden ayırmadı, yüzü tamamen ifadesizdi.

"Seni mutfakta bekliyor olacağız," dedi, insanı boğan pembe odanın kapısını kapatırken içinde bir rahatlama dalgası hissederek. Ergenlik çağındaki kızlar ne ara cinselliğe bu kadar düşkün olmuşlardı? Onun zamanında da böyleler miydi acaba? Muhtemelen, diye düşündü, ama o zamanlar öyle olmaları onun işine geliyordu. O yaşlardayken pek çok şey, insana, zararsız bir eğlenceymiş gibi gelirdi.

Üçüncü Gün: Cumartesi Öğleden Sonra

Beth, hayatında ilk kez, yağmurun durmasına üzüldü. Yağmur kulübenin çatısını döverken konuşmak güçtü. Beş kadın iki odadan büyük olanına yayılmış ve geç ikindi rüzgârı camsız pencerelerden içeri girmeye başlayıncaya kadar da öylece kalmışlardı. Aslında içerisi ile dışarısı arasında çok da büyük bir sıcaklık farkı yoktu, Beth bunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kalmıştı ama en azından büyük ölçüde kuruydu. Kaldıkları için memnundu. Yağmur sonunda durunca, sessizlik kulübede kendini daha yoğun bir şekilde hissettirdi.

Beth hafif bir klostrofobiye kapılarak yerini değiştirdi. Öteki odadaki şiltenin kenarlarından birini görebiliyordu. "Ben dışarıya bir göz atmaya gidiyorum."

"Ben de geleyim," dedi Bree. "Tuvalete gitmem gerek."

Lauren da hareketlendi. "Benim de."

Dışarıda hava soğuk ve nemliydi. Beth kulübenin kapısını arkasından çekerken, Alice'in Jill'e anlaşılmaz bir şeyler söylediğini duydu. Alice her ne dediyse, Jill ona yanıt vermedi.

Bree küçük açıklıkta bir şeyi göstererek, "Tanrım, bu gerçekten de bir müştemilat mı yani?" diye sordu.

Ufak baraka biraz ileride duruyordu, çatısı çürümüştü ve duvarlarından biri de yoktu.

"Fazla umutlanma," dedi Lauren. "Yerdeki bir delikten ibarettir kesin."

Beth, kız kardeşini sık çalıların arasından harap yapıya doğru kendine yol açarken izledi. Bree içeri baktı ve bir çığlık atarak geri çekildi. Kız kardeşlerin bakışları karşılaştı ve Beth'e günler sonra kendisini ilk kez, eskiden olduğu gibi hissettirecek şekilde güldüler. Hatta yıllar.

"Tanrım. Hayır, olamaz," diye bağırdı Bree.

"Pis mi?"

"Örümcekli. Kendinize bunu yapmayın. Görürseniz bir daha unutamazsınız. Ben şansımı çalılarda denemeye gidiyorum."

Döndü ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Lauren gülümsemeyi başardı ve Beth'i tek başına bırakarak o da diğer yöne doğru uzaklaştı. Aydınlık çoktan solmaya başlamıştı, gökyüzü daha koyu bir griye dönüyordu.

Şimdi yağmur durmuşken, Beth kulübeyi buldukları için ne kadar şanslı olduklarını anlıyordu. Ağaçların arasında, bir zamanlar birer yol oldukları düşünülebilecek iki üç boşluk vardı ama ziyaretçilerin açıklığı keşfetmelerini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Beth birdenbire kendisini huzursuz hissetti ve diğerlerine bakındı. Hiçbir yerde görünmüyorlardı. Başının üzerinde, kuşlar tiz ve aceleci çığlıklarla birbirine bağırıyorlar ama Beth başını kaldıracak olduğunda da bütün gözlerden saklanıyorlardı.

Beth bir sigara yakmak için cebindeki pakete uzandı. Alice fırlatıp attıktan sonra paketi bir su birikintisinin içinde bulmuştu. Paket mahvolmuş, kirli sular yüzünden ıslanmıştı. Ama bunu itiraf ederek Alice'e o zevki tattırmak istememişti.

Parmakları kutunun kenarını kavradı, sivri köşeler şimdi sırılsıklamdı. İçinde nikotinin o güçlü çağrısını hissetti. Paketi açtı ve sigaraların kurtarılıp kurtarılamayacağını bir kez daha kontrol etti. Islak tütün kokusu içindeki bir şeyleri tetikledi ve sigaraların kendisine hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak olmaları birdenbire ona dayanılmaz bir şeymiş gibi göründü. Ağlama arzusu duydu. Bağımlı olmayı o da istemezdi elbette. Ne sigaraya ne de başka herhangi bir şeye.

Beth çocuğunu düşürdüğü zaman, hamile olduğundan bile haberi yoktu. Üniversite kliniğinin steril odasında oturmuş, doktorun bunun ilk on iki hafta içinde hiç de nadir görülen bir durum olmadığı yolundaki açıklamalarını dinliyordu. Hamileliği o kadar da ilerlememişti belki de. Ve onun bunu önlemek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu tip şeyler olurdu bazen.

Beth başını sallamıştı. Sorun şu ki, diye açıklamıştı alçak sesle, dışarıda içiyordum. Hafta sonlarının çoğunda... Hatta bazen hafta arasında da... O dönemde, bilgisayar bilimleri öğrenimi

gören az sayıdaki kızdan biri de kendisiydi ve sınıfındaki erkekler çok eğlenceli tiplerdi. Gençtiler, zekiydiler ve hepsi de internetle ilgili bir sonraki büyük keşfi yapan kişi olmayı, milyoner olmayı, otuz yaşına geldiklerinde de emekliye ayrılmayı planlıyorlardı. Ama o zamana kadar da içmek, dans etmek, hafif uyuşturucular almak, geç saatlere kadar dışarıda kalmak ve göz alıcı ikiz kardeşine hâlâ epeyce benzemekte olan yirmi yaşındaki kızla flörtleşmek istiyorlardı. Üstelik bütün bu şeylerden Beth de keyif alıyordu. Hatta geriye dönüp bakılacak olursa, onlardan biraz daha fazla belki.

O gün, steril klinik odasının parlak ışığı altında, işlediği bütün kusurları itiraf etmişti. Doktor başını sallamıştı. Muhtemelen bir şey fark etmezdi. Muhtemeen mi? Hatta neredeyse kesinlikle. Ama yüzde yüz değil? Doktor, bunların neredeyse hiçbir fark yaratmayacağını söylemiş ve ona bir bilgilendirme broşürü uzatmıştı.

Belki de en iyisi bu oldu, diye düşünmüştü Beth, elinde broşürle klinikten çıkarken. Broşürü karşısına çıkan ilk çöp kutusuna atmıştı. Bir daha da bu konuyu düşünmemişti. Birine söylemenin de yararı yoktu. Şimdi değil. Bree nasıl olsa anlamazdı. Daha iyiydi böyle olması. Sahip olduğunu bile bilmediği bir şeyi özleyecek değildi ya.

Doğruca eve gitmeyi planlıyordu ama öğrenci evi düşüncesi gözüne biraz yalnız göründü. Bu yüzden de otobüsten inip bir bara gitti, orada da oğlanlarla karşılaştı. Bir içki içti, sonra bir iki tane daha çünkü alkol veya tek tük de uyuşturucu almaktan uzak durması için bir sebebi varmış gibi görünmüyordu, değil mi? Bunun için biraz geç kalmıştı artık, değil mi? Ve ertesi sabah uyandığında da başı çatlayacakmışçasına ağrıyordu, ağzı kupkuruydu ve gerçek şu ki bütün bunlara da zerre kadar aldırış etmiyordu. Gerçek bir akşamdan kalmanın hiç değilse tek bir iyi yanı vardı. İnsanın başka bir şey hissetmesine pek fırsat bırakmıyordu.

Beth, şimdi çevresini saran çalılıklara bakıyordu. Islak sigara paketini avcunun içinde ezdi. Ekibin boka batmış olduğunu

biliyordu. Boka batmış olduklarını *hepsi* biliyordu. Ama Beth sigara içebildiği müddetçe, bu ona sanki kendisini medeniyete bağlayan bir bağmış gibi gelirdi. Ama şimdi Alice bunu bile mahvetmişti. Beth birdenbire kapıldığı bir öfke seliyle gözlerini kapatarak sigara paketini çalılara fırlattı. Gözlerini açtığında paket yoktu artık. Nereye düştüğünü göremiyordu.

Ani bir esinti açıklığı yalayıp geçti ve Beth ürperdi. Ayaklarının altındaki dallar ve yapraklar nemliydi. Kolay kolay yakacak odun bulunmazdı buralarda. Lauren'ın kuru çalı çırpı bulabilmek için etrafı araştırdığı o ilk geceyi hatırladı. Beth, sigara paketi olmaksızın boş kalan avcunu kaşıdı ve dönüp kulübeye baktı. Bir tarafı diğerine oranla daha fazla çıkıntı yapmış teneke çatısıyla, kulübenin hafif bir eğimi vardı. Altındaki zemini kuru tutabilmek için yeterli değildi belki ama yine de görebildiği tek fırsat buydu.

Beth kulübeye geri dönerken içeriden gelen sesleri duydu.

"Sana daha önce de söyledim, cevabım hayır." Gerginlik, Jill'in sözlerini yarıda kesmesine yol açtı.

"Senden izin istiyor değilim."

"Hey, yerinizi hatırlatırım, hanımefendi."

"Hayır Jill, asıl senin gözlerini açman ve etrafına iyice bir bakman gerekiyor. Şu anda işyerinde değiliz."

Bir sessizlik. "Ben daima işimin başındayımdır."

Beth bir adım daha yaklaştı ve birdenbire botlarının altındaki zemin kaybolurken ayağının kaydığını hissetti. Ellerinin üzerine sert bir şekilde düştü, ayak bileği feci şekilde burkulmuştu. Aşağıya baktı, göğsünden kopan inilti, düştüğü yeri görünce çığlık biçimini aldı.

Ses, kuşların çığlıklarını susturarak havayı yırttı. Kulübeye şoka uğramış bir sessizlik hâkim oldu, sonra pencerede iki yüz göründü. Beth sürünerek ilerlemeye çalışırken arkasından koşarak gelen ayak sesleri duyuyor, bir durup bir kalkarak yol alırken burkulmuş bileği onu protesto edercesine zonkluyordu.

"İyi misin?" Yanına ilk ulaşan Lauren oldu, Bree de hemen arkasından geliyordu. Yüzler pencereden kayboldular ve bir an

sonra Alice ile Jill de dışarıdaydı. Beth kendi kendine ayağa kalkmaya çalıştı. Düşüşü, bir yığın kuru yaprağı ve ormana özgü artıkları etrafa dağıtarak yerdeki sığ fakat belirgin bir çukuru da ortaya çıkarmıştı.

"Orada bir şey var." Beth sesinin çatladığını duyuyordu.

"Ne?" diye sordu Alice.

"Bilmiyorum."

Alice, sabırsızlığını ortaya koyan bir ses çıkararak ileriye doğru bir adım attı ve yaprakları kenara iterek botuyla çukuru yokladı. Kadınlar bakmak için hep birden öne eğildi, sonra neredeyse aynı anda geri çekildiler. Sadece Alice olduğu yerde kalıp aşağıya bakmayı sürdürdü. Küçük, sarı ve kısmen çamurla örtülmüş şeyler, eğitimsiz bir göz için bile hiçbir yanılgıya yer bırakmıyordu. Kemikler.

"Nedir o?" diye fısıldadı Bree. "Lütfen bana onun bir çocuk olmadığını söyleyin."

Beth uzanıp ikizinin elini tuttu. Bu temasın tanıdık bir his vermemesi şaşırtıcıydı. Bree geri çekilmeyince rahatladı.

Alice daha fazla yaprağı temizleyerek ayağıyla deliği tekrar yokladı. Bu kez daha fazla tereddüt ettiği, Beth'in dikkatinden kaçmadı. Alice'in ayağının başparmağı, yaprakların arasında hafifçe ileri doğru sıçramasına yol açacak şekilde sert bir şeye dokundu. Omuzları gözle görülür bir şekilde gerilmişti, sonra yavaşça eğildi ve o şeyi yerden aldı. Yüzü kaskatı olmuştu ama sonra rahatladığını gösteren hafif bir ses çıkardı.

"Tanrım," dedi. "Sorun yok. Sadece bir köpekmiş."

Eğri büğrü iki tahta parçasının acemice birleştirilmesiyle oluşturulmuş, küçük, çürümüş bir haçı gösterdi. Haçın ortasına, eskiliklerinden zar zor okunabilen harflerle birileri şu sözcüğü kazımıştı: *Butch*.

"Onun bir köpek olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Beth'in sesi, hiç de kendisininkiymiş gibi çıkmamıştı.

"Sen çocuğuna Butch adını verir miydin?" Alice, Beth'e baktı. "Ya da verirdin belki de. Her neyse, pek de bir insana aitmiş gibi görünmüyor bu şey." Botunun ucuyla, kısmen ortaya çıkmış bir kafatası olduğu anlaşılan şeyi işaret etti. Beth baktı. Köpeğe biraz

benziyordu. Böyle olduğunu varsaydı. Onun nasıl öldüğünü merak etti ama bu soruyu yüksek sesle dile getirmedi.

"Neden doğru dürüst bir şekilde gömülmemiş?" diye sordu onun yerine.

Alice deliğin başına çömeldi. "Muhtemelen toprak aşınmış. Delik sığ görünüyor."

Beth sigara içmek için yakıcı bir arzu duydu. Gözleriyle ağaç çizgisini taradı. Dakikalar önce nasıllarsa şimdi de tam olarak öyle görünüyorlardı. Yine de teni o rahatsız edici gözetlenme hissiyle karıncalandı. Bakışlarını ağaçlardan çevirip başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Esintiyle uçuşan yaprakların hareketlerine, kulübeye, açıklığa...

"O nedir?"

Beth, kimsesiz köpeğe yatak olan sığ deliğin ötesini işaret etti. Onun bakışını diğerleri de takip etti ve Alice ağır ağır ayağa kalktı.

Kulübenin özür dilercesine eğilmiş olan duvarının yanında, toprakta bir çöküntü meydana gelmişti. Delik o kadar küçüktü ki neredeyse hiç yokmuş gibiydi. Deliği örten otlar ıslaktı, rüzgârdan eğilmişlerdi ve diğer tarafta bulunan bitkilerden daha farklı bir tondaydılar. Aradaki fark, diye birdenbire düşüncesinden emin oldu Beth, toprağın önceden bozulmuş olduğunu ortaya koymak için yeterli. Ve üstelik bu kez haç da yoktu.

"Bu daha büyük..." Bree'nin sesi sanki çığlık atmaya hazırmış gibi çıkmıştı. "Neden öyle?"

"Daha büyük değil. Bir şey yok." Beth'in düşünceleri, geldiği yoldan yuvarlana yuvarlana geriye dönüyordu. Belki de erozyon veya toprak kayması sonucu oluşmuş, doğal bir çukurdan başka bir şey değildi bu, ya da başka türlü bir bilimsel açıklaması vardı. Çimenlerin büyümesi hakkında ne biliyordu ki o? Kesinlikle hiçbir şey...

Alice tahta haçı hâlâ elinde tutmaktaydı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Bakın, ben sorun çıkarmaya çalışmıyorum," diye konuştu, sesi tuhaf bir biçimde sakin çıkıyordu. "Ama Martin Kovac'ın köpeğinin adı neydi?"

Beth derin bir nefes aldı. "Şakasını yapmaya kalkma..."

"Yapmıyorum –hayır Beth, *kes sesini*, şaka yapmıyorum– herkes beynini zorlasın. Yıllar önce bütün o olup bitenleri hatırlıyor musunuz? Kampçılar için yem olarak kullandığı bir köpeği vardı ve..."

"Kapa çeneni! Bu kadarı yeter!" Jill'in sesi hayli tiz çıkmıştı.

"Ama..." Alice, Lauren'a döndü. "Sen hatırlıyorsun, değil mi? Haberlere çıkmıştı. Biz o sırada okuldaydık. Adı neydi köpeğin? Butch mu?"

Lauren, Alice'e sanki onu daha önce hiç görmemiş bakıyordu. "Ben hatırlamıyorum. Köpeği vardı belki de. Pek çok insanın köpeği var. Hatırlamıyorum." Yüzü bembeyazdı.

Beth, kız kardeşinin elini tutmayı sürdürüyordu, ılık bir gözyaşı damlasının bileğine damladığını duyumsadı. Alice'e döndü ve içinde ani bir duygu patlaması hissetti. Öfke bu, korku değil, dedi kendi kendine.

"Sen manipülatif bir şıllıktan başka bir şey değilsin. Buna nasıl cüret edebiliyorsun? Herkesi ölümüne korkutuyorsun çünkü o kahrolası yaşamında ilk defa canının istediği şeyi yapamadın. Kendinden utanman gerek!"

"Hayır, değilim! Ben..."

"Evet öylesin!"

Sözcükler ormanda çınladı.

"Onun bir köpeği vardı." Alice'nin sesi sakindi. "Burada kalmamalıyız."

Beth derin bir nefes aldı, öfkeden göğsü hırıldıyordu, sonra tekrar konuşmaya başlamadan önce bir nefes daha aldı.

"Zırvalık. Bunların hepsi de yirmi yıl önceydi. Ayrıca yarım saat içinde gece olacak Jill. Burada kalmayı çoktan kabul ettin. Karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışmak içimizden birini öldürebilir."

"Beth haklı..." diye söze başladı Lauren ama Alice ona döndü.

"Kimse sana fikrini sormadı, Lauren! Buradan çıkmamızda senin de yardımın dokunabilirdi ama sen bunu deneyemeyecek kadar korku içindesin. O yüzden, karışma."

"Alice! Dur." Jill, köpek kemiklerinden ağaçlara, sonra tekrar kemiklere baktı. Beth onun bir türlü kararını veremediğini görebiliyordu. "Tamam," dedi sonunda. "Bak, kalmaya ben de hiç hevesli değilim ama hayalet hikâyelerinin bize zararı dokunamaz. Açık havada kalmaksa gerçekten zarar verebilir."

Alice başını salladı. "Gerçekten mi? Gerçekten burada mı kalacaksın?"

"Evet." Jill'in yüzü çirkin bir kırmızılıkla kararmıştı. Islak saçları başına yapışmış, ayrılma noktalarında gri bir saç şeridini ortaya çıkaracak şekilde başına yapışmıştı. "Ve bu durumun, canını sıktığını biliyorum Alice ama bir kez olsun bunu kendine saklayamaz mısın? Sesini duymaktan bıktım artık."

İki kadın, dudakları mosmor olmuş, bedenleri gerilmiş bir hâlde karşı karşıya duruyorlardı. Altlarındaki bitki örtüsünde, görünmez bir şey yer değiştirdi ve ikisi de sıçradılar. Jill geri çekildi.

"Bu kadarı yeter. Karar verilmiştir. Biri gidip ateş yaksın, Tanrı aşkına."

Onlar her gürültüde oldukları yerde sıçrayarak, artık hiçbir şey görülemeyecek kadar karanlık oluncaya kadar yakacak odun toplarken okaliptüs ağaçları da salınarak onları seyrettiler. Alice yardım etmedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Margot Russell arabada fazla konuşmadı.

Falk ve Carmen arabayı o gün için ikinci kez Lauren'ın evine doğru sürerlerken o, arka koltukta oturmuş, cep telefonuna bakıyordu. Takıntılı bir şekilde videoları seyrediyordu, ekranı yüzüne iyice yaklaştırmıştı ve ergen seksinin tiz ve çirkin sesleri arabanın ön koltuğunu dolduruyordu. Falk ve Carmen bakıştılar. Video ikinci kez seyredilip bittikten sonra, Carmen nezaketle başka bir şeye odaklanmayı önerdi. Margot ise sadece videonun sesini kapatmakla yetindi ve izlemeye devam etti.

"Araştırmayı yürüten yetkililere, herhangi bir haber alınması olasılığına karşı senin bu gece nerede kalacağını bildireceğiz," dedi Carmen.

"Teşekkür ederim." Sesi zayıf çıkmıştı.

"Ve okulun da seninle konuşmak isteyebileceğini tahmin ediyorum ama sanırım ayrıntılar için Lauren'la temasa geçmeyi tercih edeceklerdir. Ve kızı da, eğer sen gitmek istemezsen, ihtiyaç duyduğun şeyleri okul dolabından getirebilir."

"Ama..." Margot bu sözler üzerine başını kaldırdı. Şaşırmış görünüyordu. "Rebecca artık okula gitmiyor."

"Gitmiyor mu?" Falk dikiz aynasından ona baktı.

"Hayır. Yaklaşık altı ay önce derslere katılmayı bıraktı."

"Tamamen mi bıraktı?"

"Evet. Elbette," dedi Margot. "Hiç *gördünüz* mü onu?"

"Hayır."

"Demek öyle. Hayır, o bir süredir okula gelmiyor. Ona biraz

sataşıyorlardı. Ciddi bir şey değildi, sadece birkaç aptal fotoğraf yüzünden. Ama nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum..." Sustu. Tekrar ekrana baktı, ağzı sımsıkı gerilmişti. Düşüncesini sesli olarak tamamlamadı.

Arabayı evin önüne çekerlerken Lauren da açık dış kapının önünde onları bekliyordu.

"İçeri gelin," dedi, araba yolunda toplandıklarında. Lauren, Margot'nun ağlamaktan şişmiş yüzünü görünce sanki yanağına dokunacakmış gibi uzandı. Son anda kendini kontrol etmeyi başardı.

"Affedersin, ben unutmuşum..." Durdu. Falk onun ne demek üzere olduğunu biliyordu. *Annene ne kadar çok benzediğini.* Lauren boğazını temizledi. "İyi misin, Margot? Başına gelenlere çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Margot, kadın elini sallayarak geçiştirinceye kadar Lauren'ın alnındaki derin kesiğe baktı.

"Hadi gel, çantanı bana ver, ben de sana odanı göstereyim." Lauren, Falk ile Carmen'e baktı. "Oturma odası koridorun sonunda. Bir dakika içinde orada olurum."

Falk, kendisine yolu gösterirken Margot'nun Lauren'a, "Rebecca evde mi?" diye sorduğunu duydu.

"Sanırım biraz kestiriyor."

Koridor, şaşırtıcı şekilde dağınık bir oturma odasına açılıyordu. Yarı yarıya içilmiş kahve fincanları komodinin ve kanepenin yanında, mahzun bir hâlde unutulmuşlardı, açık bırakılmış dergiler ise terk edilmiş bir hâlde duruyorlardı. Yerde kaba tüylü bir halı vardı ve bütün yüzeylerde de fotoğraf çerçeveleri göze çarpıyordu. Falk, bunların çoğunlukla Lauren ile onun küçük kızı olduğu anlaşılan bir kıza ait olduğunu bir bakışta anlayabildi. Bir noktada, küçük bir aile düğününe benzeyen bir toplantıyla birlikte bir adamın görüntüleri de karelere girmeye başlıyordu. Yeni koca ve üvey baba, diye tahminde bulundu.

Lauren'ın okul yıllarındaki geçici kilolarının yıllarla birlikte gelip gitmeyi sürdürdüğünü, vücudunun neredeyse her mevsim değişimiyle beraber şişip sonra geri indiğini görmek onu şaşırt-

mıştı. Ama gözlerinin çevresindeki gerginlik aynı kalmıştı. Lauren fotoğraflarının tümünde gülümsüyor ama hiçbirinde gerçekten mutluymuş gibi görünmüyordu.

Kızının, ergenlik döneminin ilk yıllarından sonra çekilmiş tek bir fotoğrafı bile yoktu. En yakın tarihli olanı, okul üniforması içindeki bir kızın, altında *Dokuzuncu Yıl* yazan fotoğrafıydı. Mahcup gülümsemesi, yuvarlak, pürüzsüz yanakları ve parlak kahverengi saçlarıyla kızın abartısız bir hoşluğu vardı.

"Keşke annem onu oradan indirse." Ses, arkalarından gelmişti. Falk döndü ve tepki göstermemek için kendini zorlaması gerekti. Margot'nun arabadayken ne demek istediğini şimdi anlıyordu. *Hiç gördünüz mü onu?*

Kızın gözleri kocamandı ve iyice çukura kaçmışlardı. Yüzündeki yegâne renk, gözyuvalarındaki mor halkalar ile kâğıt gibi derisinin altında parlayan mavi damarlardan oluşan incecik ağdan ibaretti. Yüzündeki ve boynundaki kemikleri Falk uzaktan bile rahatlıkla seçebiliyordu. Şok edici bir görüntüsü vardı kızın.

Kanser, diye düşündü Falk hemen. Kendi babası da, hastalığına yenik düşmeden önce, insanı şoke eden aynı görüntüye sahipti. Ama Falk bu fikri, geldiği gibi zihninden uzaklaştırdı. Başka bir şeydi bu. Bu, insanın kendi kendisine yaptığı bir şeyin keskinliğine sahipti.

"Merhaba Rebecca," dedi. "Biz polisiz."

"Margot'nun annesini buldunuz mu?"

"Henüz değil."

"Ah." Kız öylesine narindi ki neredeyse havaya uçacakmış gibi görünüyordu. "Çok kötü. Bir keresinde ben de ormanda kaybolmuştum. Hiç de eğlenceli değildi."

"McAllaster'da mı?" diye sordu Carmen ve Rebecca buna şaşırmış göründü.

"Evet. Orayı duydunuz mu? Yine de Margot'nun annesinin başına gelenlerden çok farklı bir şeydi tabii. Ben ekibimi iki saat falan kaybetmiştim." Durdu. "Veya teknik olarak, onlar beni kaybetti. Sıkılınca da geri döndüler."

Kız elindeki bir şeyle oynayıp duruyor, parmakları hiç dur-

madan hareket ediyordu. Dönüp boş koridora baktı. "Margot burada kalmaya nasıl karar verdi?"

"Biz önerdik," dedi Carmen. "Babasının evine gitmeye biraz isteksizdi."

"Ah. Belki de fotoğraflar yüzündendir. Benim de bu türden sorunlarım olmuştu. Seksle ilgili değildi ama." Hemen ekledi: "Yiyecekler falan."

Bunları sanki çok utanç verici şeylermiş gibi söylemişti. Parmakları şimdi daha da hızlı hareket ediyordu. Falk onun bir şey yapmakla meşgul olduğunu anlamıştı. Kırmızı renkli ve gümüş ipleri örüyordu.

Rebecca kapıya baktı. "Margot'nun fotoğraflarını gördünüz mü?" diye sordu alçak sesle.

"Margot bir iki tanesini göstermek istedi," dedi Carmen. "Sen gördün mü?"

"Herkes gördü." Bu sözleri şeytani bir zevk duyarak söylememiş, sadece basit bir gerçeği dile getirmişti. Parmakları ise iş görmeyi sürdürüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Falk.

"Ah," Rebecca mahcup bir şekilde güldü. "Önemli değil. Aptalca bir şey." Renkli, örme bir bilezik uzattı, iç içe geçmiş kırmızı ve gümüş renkli ipler karmaşık bir motif oluşturuyordu.

"Dostluk bileziği mi?"

Rebecca yüzünü buruşturdu. "Sanırım. Birine vereceğimden değil ama. Stresi azaltan bir şey olduğu varsayılıyor. Bunları yapmamı terapistim istemişti. Ne zaman kendimi kaygılı hissedecek ya da kendi kendime zarar verecek bir davranış içine girecek olsam, onların yerine buna odaklanmam gerekiyor."

"Gerçekten çok güzel bir şey bu," dedi Carmen, yakından incelemek için biraz daha eğilerek.

Rebecca bileziğin uçlarını bir düğüm atarak tutturdu ve ona uzattı. "Sizde kalsın. Bende sürüyle var."

Sehpanın üzerinde duran bir kutuyu işaret etti. Falk kutunun içinde gümüş rengi ve kırmızı iplerden oluşan karmakarışık bir yığın olduğunu görebiliyordu. Orada kaç tane bilezik olduğu-

nu sayabilmesi bile mümkün değildi. Düzinelerce. Rebecca'nın, incecik parmaklarını, zihninde mayalanan karanlık düşünceleri kendisinden uzaklaştırmak için çalıştırarak bu yığını oluşturmaya harcamış olduğu zamanın miktarını düşünmek insanı rahatsız ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Carmen, bileziği cebine koyarak. "Yaptığın motif çok hoşuma gitti."

Rebecca sevinmiş göründü, yüzüne mahcup bir gülümseme oturtmayı başarırken çökük yanakları yüzünde daha da derinlere gömüldü. "Kendim çizmiştim."

"Gerçekten çok güzel..."

"Güzel olan nedir?" Lauren kapının eşiğinde göründü. İskelet gibi kızıyla kıyaslanacak olduğunda, ufak tefek bedeni neredeyse dev gibi görünüyordu.

"Yeni tasarımım hakkında konuşuyorduk. O motiften annemde de bir tane var."

Rebecca, Lauren'ın bileklerine baktı. Sol bileğinde bir saat takıyordu ama sağ boştu. Onun yerine, derisini incecik, kırmızı bir iz çevreliyordu.

Lauren yere baktı, dehşete kapılmıştı. "Tatlım. Çok üzgünüm. Onu kampta kaybettim. Sana söyleyecektim."

"Sorun değil."

"Hayır. Öyle değil. Ben onu gerçekten seviyordum."

"Önemi yok."

"Çok üzgünüm."

"Anne," diye ters ters söylendi Rebecca. "Unut gitsin. Sorun değil. Sanki daha binlercesi yokmuş gibi."

Lauren masanın üzerindeki kapağı açık kutuya baktı ve Falk, onun kutunun içindekilerden ne kadar nefret ettiğinden kesin olarak emin oldu. Margot kapının eşiğinde belirdiği zaman, Lauren neredeyse rahatlamış bir hâlde başını yukarıya kaldırdı. Margot'nun gözleri hâlâ kıpkırmızıydı ama artık ağlamıyordu.

"Merhaba Margot." Rebecca biraz mahcup olmuş görünüyordu. Uzanıp bileziklerin durduğu kutunun kapağını sertçe kapattı.

Tuhaf bir sessizlik oldu.

"Demek resimleri sen de gördün?" Margot, diğer kızın bakışlarına pek de karşılık verebilecek durumdaymış gibi görünmüyor, gözlerini odanın etrafında dolaştırıyordu.

Rebecca tereddüt etti. "Hayır."

Margot hafif, zorlama bir gülüşle güldü. "Evet. Tamam. Dünya üzerindeki, fotoğrafları görmeyen tek kişi sensin o zaman."

Lauren ellerini çırptı.

"Pekâlâ kızlar. Şimdi mutfağa gidin ve akşam yemeği için ne istediğinize karar verin – ikinize diyorum, Rebecca, lütfen."

"Ben aç değilim."

"Tartışma istemiyorum. Ciddiyim, en azından bu gece için."

"Ama..."

"Rebecca, Tanrı aşkına!" Lauren'ın sesi, gerçekte istediğinden biraz yüksek çıkmış gibiydi, bu yüzden konuşmasını kısa kesti. "Özür dilerim. Hadi gidin lütfen."

Rebecca, gözlerinde isyankâr bir bakışla dönüp odadan çıktı. Margot da onu takip etti. Lauren, onların ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duyana kadar bekledi.

"Margot'nun yerleşip yerleşmediğine bir bakayım. Yapabilirsem onun internetten uzak durmasını sağlayacağım."

"Bunun için teşekkür ederiz," dedi Carmen, ön kapıya yürürlerken. "Bir irtibat görevlisi Margot'nun babasıyla konuştu. Sakinleştiği zaman, yarın gelip onu alacak."

"Sorun değil. Alice için hiç değilse bu kadarını yapabilirim." Lauren onları araba yoluna kadar geçirdi. Dönüp eve baktı. Mutfaktan ne bir gürültü ne de konuşma sesleri geliyordu. "Son zamanlarda işler hiç de iyi gitmiyor ama en azından ben eve dönebildim."

Üçüncü Gün: Cumartesi Akşamı

Ateş de bir şeydi en azından.

Kulübe kapısının dışındaki küçük açıklıkta ışıl ışıl parlıyordu. Alevler gerçek anlamda herhangi bir sıcaklık yayamayacak kadar zayıftı ama Lauren ateşin başında ayakta dururken, kendini son iki günde olduğundan biraz daha iyi hissetti. Açık ara farkla olmasa da, daha iyi.

Ateşi en sonunda, gerçekten ve aralıksız bir şekilde yanmaya ikna edebilmeleri bir saatten fazla zamanlarını almıştı. Lauren sırtını rüzgâra vermiş, yaş odunlardan oluşan bir yığını Beth'in çakmağıyla tutuşturmaya çalışırken parmakları uyuşmuştu. Aradan yirmi dakika geçtikten sonra, Alice göğsünde kavuşturduğu kollarını çözmüş ve yardım etmeye gelmişti. Üşümesinin, duyduğu öfkeye ağır bastığı açık, diye düşünmüştü Lauren. Jill ile ikizler de tekrar kulübeye çekilmişlerdi. En sonunda Alice boğazını temizlemişti.

"Olanlar için özür dilerim." Sesi güçlükle işitilebiliyordu. Alice'in özürleri, bir şekilde ağızdan çıkabildikleri zaman bile sanki bunu istemeyerek yapıyorlarmış izlenimini vermeyi daima başarırlardı.

"Sorun değil. Hepimiz yorgunuz." Lauren, başka bir tartışma için kendini hazırlamıştı ama Alice ateşi kurcalamayı sürdürdü. Endişeli görünüyor, dalları küçük yığınlar oluşturacak şekilde üst üste dizip sonra yeniden yapmak üzere bozuyordu.

"Lauren, Rebecca nasıl?"

Soru, hiçliğin orta yerinden çıkıp gelmiş gibiydi ve Lauren şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Pardon?"

"Sadece, geçen yılki o fotoğraf olayından sonra nasıl olduğunu merak ediyordum."

O fotoğraf olayı. Kulağa sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi geliyordu. "İyi," dedi Lauren sonunda.

"Öyle mi?" Alice içten bir ilgi duyuyormuş gibiydi. "Okula geri dönecek mi?"

"Hayır." Lauren çakmağı aldı. "Bilmiyorum." Önündeki işe odaklanmaya çalıştı. Son derece sağlıklı olan kızı, ödül gecesi ve *geleceğe dair ümitleriyle* orada öylece durmakta olan Alice'le kendi çocuğu hakkında konuşmak istemiyordu.

Lauren, bundan on altı yıl önce, ana çocuk sağlığı merkezinin aşı kliniğinde Margot Russell'ı ilk kez gördüğü günü hâlâ hatırlıyordu. Okulu bitirdikten sonra Alice ile Lauren'ın yolları sadece iki kez kesişmiş ama yine de Lauren onu görür görmez tanımıştı. Alice'i pahalı bir bebek arabasının içindeki pembe bir kundağı, hemşirenin masasına doğru iterken seyretmişti. Alice'in saçları biraz önce yıkanmış gibi görünüyor ve kot pantolonunun beli de sıkmıyordu. Bebeği ağlamıyordu. Hemşireye gülümsedi. Dinlenmiş, gururlu ve *mutlu* görünüyordu Alice. Lauren sessizce koridordan çıkıp tuvalete saklanmış ve Rebecca ona çığlıklar atarken bölme kapısının arkasından gebelikten korunma ilanlarını seyretmişti. O zaman kendi kızını Alice Russell'ın kızıyla kıyaslamayı istememişti ve bunu yapmayı kesinlikle hâlâ istemiyordu.

"Neden soruyorsun?" Lauren, çakmağın yakılması işine odaklanmakta çok zorlanıyordu.

"Asırlar önce sormam gerekirdi."

Evet, gerçekten de gerekirdi, diye düşündü Lauren. Ama bir şey söylemedi ve çakmağı tekrar çaktı.

"Sanırım..." diye söze başladı Alice ama sonra durdu. Hâlâ çalı çırpıyla oynamaya devam ediyordu, bakışları hüzünlüydü. "Margot..."

"Hah, şimdi oldu işte!" Bir kıvılcımın parlak ve güçlü bir şekilde parlamasıyla soluğunu bıraktı Lauren. Küçük alev beslenip de gece çökerken tam zamanında gürül gürül yanan bir ateşe dönüşene kadar ellerini siper olması için üzerine tuttu.

Jill ve ikizler yüzlerinde gözle görülür bir rahatlamayla kulübeden çıktılar ve alevlerin etrafını alarak bir çember oluşturacak

şekilde durdular. Lauren, Alice'e baktı ama her ne söylemek üzereyse geçen anla birlikte o da yitip gitmişti. Bir süre ateşi seyrettiler ve sonra da yağmurluklarını teker teker yere serip üzerlerine oturdular.

Lauren, elbiselerinin biraz olsun kurumaya başladığını hissetti. Turuncu ışığın diğerlerinin yüzlerinde dans ediş biçimi, ona o ilk geceyi, erkeklerle birlikte ilk kamp yerine dönüşlerini ve yaptıkları âlemi hatırlattı. Ve yiyecekleri. Bütün bunlar sanki çok uzun bir zaman önce gerçekleşmiş ve artık çok uzaklarda kalmış gibiydi. Sanki başka biri tarafından yaşanmışlar gibi.

"Sence bizim kaybolduğumuzu anlamaları ne kadar sürecek?" diye soran Bree'nin sesi sessizliği böldü.

Jill, camlaşmış gözleriyle ateşe bakıyordu. "Çok uzun sürmez umarım."

"Belki de şimdiden aramaya başlamışlardır bile. İkinci kamp yerine gitmediğimiz zaman durumu anlamış olabilirler."

"Bilmiyorlar." Alice'in sesi havayı bıçak gibi yardı. Yukarıyı işaret etti. "Arama helikopteri duymadık. Hiç kimse bizi aramıyor."

Ona verilen tek yanıt, ateşin çıtırtısı oldu. Lauren, Alice'in yanılıyor olmasını umuyordu ama onunla tartışmaya girecek enerjisi de yoktu. Ağaçların arasından birileri çıkıp da onu almaya gelinceye kadar orada öylece oturup alevleri seyretmek isterdi. *Arama ekibi* onu almaya gelene kadar, diye kendini düzeltti ama bunun için çok geçti artık. Bu düşünce çoktan içine kötü bir tohum ekmişti bile. Etrafına bakındı.

En yakınlarındaki ağaçlar ve çalılar, kamp ateşinin verdiği titreşim yanılsamasıyla kızıl kızıl parlıyordu. Bunun ötesinde ise bir boşluğu seyretmekten farksızdı ileriye bakmak. Başını salladı. Saçmalıyordu. Yine de bütün bunlara belki de sadece bir toprak erozyonunun neden olduğu düşünüldüğünde aslında hiç de o kadar korkunç olmayan, yerdeki o korkunç göçüğün bulunduğu yöne bakmadı. Yine de Alice haklı, diye fısıldayıp duruyordu başının içindeki o hafif ses. Ortalıkta hiç helikopter yoktu.

Lauren birkaç derin nefes aldı ve bakışlarını çalılıktan ayı-

rıp gökyüzüne kaldırdı. Gözleri ortama alışınca ani bir şaşkınlık hissederek insanın içine işleyen görüntü karşısında gözlerini kırpıştırdı. Bulutlar ilk kez çekilmiş ve yıldızlar da mürekkep rengi gökyüzüne, yıllardır görmemiş olduğu bir şekilde serpilmişlerdi.

"Herkes yukarı baksın."

Diğerleri, alçaktan yanan ateşe karşı gözlerini koruyarak arkalarına yaslanmışlardı.

Diğer gecelerde de böyle miydi, diye merak etti Lauren. Sadece insanın içini karartan bulut örtüsünü hatırlayabiliyordu ama dikkat etme zahmetine girmemişti belki de.

"O takımyıldızlardan herhangi birinin adını bilen var mı?" Alice dirseklerine yaslanmış, yukarıya bakmaktaydı.

"Şu Güney Haçı belli ki," diye işaretle gösterdi Bree. "Ve yılın bu zamanı, bazen Başak burcunun ana yıldızlarından birini seçebilmek bile mümkün olur. Yay, ufkun, buradan bile görülebilecek kadar aşağılarındadır." Diğerlerinin ona ilgiyle baktıklarını fark edince omuzlarını silkti. "Erkekler bana yıldızları göstermekten hoşlanır. Bunun romantik olduğunu düşünürler, ki biraz öyledir. Ve orijinal olduğunu da düşünürler, hâlbuki hiç değildir."

Lauren hafifçe gülümsediğini hissetti.

"Bu olağanüstü bir şey," dedi Jill. "İnsanların bir zamanlar geleceklerinin yıldızlarda yazılı olduğuna neden inandıkları anlaşılıyor."

Alice kısaca güldü. "Bazıları buna hâlâ inanıyor."

"Ama bahse girerim sen onlardan biri değilsindir."

"Hayır, ben değilim. Ben hepimizin kendi seçimlerimizi kendimizin yaptığını düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Jill. "Yine de bazen şaşırmaktan kendimi alamıyorum. Ben BaileyTennants'a doğdum. Benden istendiği gibi babamın işini devam ettirdim. Benden beklendiği gibi kardeşimle birlikte çalıştım." İçini çekti. "Her gün iş için, aile mirası için ve babamın uğruna çalışmış olduğu her şey için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Çünkü bütün bunları yapmaya mecburum."

"Yine de seçme şansın var, Jill." Alice'in sesinde, Lauren'ın adını koyamadığı bir ton vardı. "Hepimizin var."

"Bunu biliyorum. Ama bazen biraz..." Jill ateşe bir şey attı. Ateş alevlenip tısladı. "Mecbur bırakıldığımı hissediyorum."

Lauren, karanlıkta, Jill'in gözlerinde yaşlar olup olamadığından emin olamadı. Jill'in kendi kaderinin BaileyTennants olmasından dolayı mutsuzluk duyabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti. Ona bakmakta olduğunu fark edip bakışlarını uzaklaştırdı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Lauren çünkü anlıyor olması gerektiğini hissetmişti. "Her şeyin kendi kontrolü altında olduğunu hissetmek bütün insanların hoşuna gider ama belki de..." Rebecca'yı gözünün önüne getirdi. Onun ne yediğini mükemmelen kontrol edebilirdi ama hastalığının onu mahvetmesi, kendisinin kontrolünün o kadar dışındaydı ki. Ne sayısız terapi seansının, ne kucaklamaların, ne tehditlerin, ne de zihni oyalayan bileziklerin hiçbir faydası dokunmuyor gibiydi. Lauren bir parmağını bileğindeki örme bileziğin üzerinden geçirdi. "Bilmiyorum. Belki de şu anda olduğumuz kişi olmamak bizim elimizde değildir. Belki de nasıl insanlar olacağımız doğduğumuz anda belirlenmiştir ve bizim de bununla ilgili olarak elimizden gelen hiçbir şey yoktur."

"Yine de insanlar değişebilir." Beth ilk kez konuşmuştu. "Ben değiştim. Hem kötü hem iyi yönde." Öne doğru eğilip uzun bir otun ucunu alevlere tuttu. "Bütün bu astroloji ve kader zımbırtıları saçmalıktan başka bir şey değil. Bree ve ben üç dakika arayla, aynı yıldızın altında dünyaya geldik. Sadece bu bile, kaderin yıldızlarda yazılı olması konusunda her şeyi anlatıyor."

Bunun üzerine hepsinden hafif kahkahalar yükseldi. Lauren sonradan, bunu son gülüşmeleri olarak hatırlayacaktı.

Ya tepelerindeki yıldızlara ya da ateşe bakarak sessizliğe gömüldüler. Birinin midesi yüksek sesle guruldadı. Kimse yorum yapmadı. Hiçbir anlamı yoktu bunun. Su şişelerini yağmur suyuyla az da olsa doldurmayı başarabilmişlerdi ama yiyecekleri biteli çok olmuştu. Serin bir esinti çıkarak alevlerin dans etmesi-

ne yol açtı ve dört bir yanlarında, karanlıkta, gözle görülmeyen ağaçlar hışırdayarak hep bir ağızdan inledi.

"Burada başımıza ne gelecek sizce?" Bree'nin sesi hafifti.

Lauren birinin çıkıp ona güvence vermesini bekledi. *Hepimiz iyi olacağız.* Ama bunu yapan kimse olmadı.

"İyi olacak mıyız?" diye tekrar şansını denedi Bree.

"Elbette olacağız," diye Beth ona yanıt verdi bu kez. "Yarın öğleden sonra bizi aramaya başlamış olurlar."

"Ya bizi bulamazlarsa?"

"Bulacaklar."

"Ama ya bulamazlarsa?" Bree'nin gözleri iri iri açılmıştı. "Gerçekten? Ya haklı olan Alice ise? Seçim yapmayı ve her şeyi kendi kontrolü altında tutmayı unut gitsin, ya bütün bunların tümü de sadece birer saçmalıktan ibaretse? Ben, işler hiç de benim kontrolüm altındaymış gibi hissetmiyorum. Ya bizim aslında hiçbir konuda hiçbir seçeneğimiz yoksa ve kaderimizde de burada yitip gitmek yazılıysa? Tek başına, korku içinde ve hiç bulunamadan?"

Kimse ona yanıt vermedi. Tepelerinde, yıldızlar uzak ve soğuk ışıklarıyla dünyayı sarıp sarmalayarak aşağıya bakıyorlardı.

"Bree, bizim kaderimiz kesinlikle burada kalmak değil." Alice ateşin karşısından hafifçe gülmeyi başardı. "İçimizden birinin daha önceki bir yaşamda gerçekten korkunç bir şey yapmamış olması koşuluyla."

Bu neredeyse komikti, diye düşündü Lauren, titreşen yarı aydınlığın nispi mahremiyetinde bütün yüzler bir ölçüde suçlu görünüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Bu çok rahatsız ediciydi," dedi Carmen.

"Hangi kısmı?"

"Tamamı."

Lauren'ın evinin dışında, arabalarında oturuyorlardı. Onların içeride bulundukları sürede hava epeyce kararmıştı ve sokak lambalarının yaydığı aydınlık, arabanın ön camına düşen yağmur damlalarına turuncu bir pırıltı katıyordu.

"Evdeyken Margot'ya ne diyeceğimi bilemedim," dedi Carmen. "Yani o haklı. O fotoğraflar ortalıkta dolaşırken şimdi ondan ne yapması beklenebilir? Geri alabileceği bir şey değil ki. Ya Rebecca? Şok ediciydi. Lauren'ın bu kadar gergin olmasına şaşmamak gerek."

Falk, ergenlik çağındaki bir deri bir kemik kızı ve onun zihin oyalayıcı bilezik yuvasını düşündü. Ne çok endişe ve stres dizilmişti o iplere? Başını salladı.

"Şimdi sırada ne var?" Saatini kontrol etti. Vakit ona sanki gerçekte olduğundan daha çok ilerlemiş gibi geliyordu.

Carmen telefonuna baktı. "Ofis, sanırım gerçekten orada bulunduğu varsayımıyla Daniel Bailey'yi evinde ziyaret etmemize onay verdi. Ama ihtiyat iyidir derler."

"Muhteşem bir tavsiye," dedi Falk. Motoru çalıştırdı. "Başka neler derler?"

"Her zamanki şeyler..." Carmen hafifçe gülümseyerek gözünün ucuyla ona baktı. *Sözleşmeleri bulun.* Koltuğunda geriye yaslandı. "Oğlu eve dönmüş müdür merak ediyorum."

"Belki," dedi Falk ama aslında bundan kuşku duyuyordu. Alice'in evinden fırtına gibi çıkarken Daniel Bailey'nin yüzündeki bakışı görmüştü. Falk'un, gerçekten de Joel Bailey'nin bir süre ortalarda görünmemeye çalışacağını bilmesi için, onu tanımasına gerek yoktu.

Bailey'lerin evi çok ince işçilikli, dövme demirden bir kapının arkasına gizlenmişti ve evi çevreleyen çitler de öylesine kalındı ki yoldan herhangi bir şey görebilmek olanaksızdı.

"Alice Russell hakkında," dedi Falk diyafona. Güvenlik kamerasının kırmızı ışığı yanıp söndü, ardından da kapı, uzun ve düzgün bir araba yolunu ortaya çıkaracak şekilde, sessizce yana kayarak açıldı. Yolun iki yanını, tıpkı manikürlü oyuncaklar gibi görünen, salkımlı Japon kiraz ağaçları süslüyordu.

Bailey kapıyı kendisi açtı. Falk'la Carmen'e şaşkınlıkla baktı, sonra onları tanımaya çalışarak kaşlarını çattı. "Daha önce karşılaşmıştık?" Bu bir bildiri değil bir soruydu, bir bildiri değil.

"Misafirhanede. Dün. Ian Chase ile birlikte."

"Evet. Doğru." Bailey'nin gözleri kan çanağına dönmüştü. Bir gün öncekinden daha yaşlı görünüyordu. "Alice'i buldunuz mu? Bulunduğu takdirde birilerinin beni arayacağı söylenmişti."

"Onu bulamadılar, hayır," dedi Falk. "Ama biz yine de sizinle konuşmak istiyoruz."

"Yine mi? Hangi konuda?"

"Başlangıç olarak, neden bundan birkaç saat önce Alice Russell'ın evinin kapısını yumrukladığınız konusunda."

Bailey kıpırdamadı. "Onun evine mi gittiniz?"

"O hâlâ kayıp," dedi Carmen. "Altına bakılmamış hiçbir taş bırakılmamasını istediğinizi sanıyordum."

"Elbette öyle," diye öfkeyle söylendi Bailey, sonra durdu. Bir eliyle gözlerini ovuşturdu, sonra kapıyı iyice açtı ve geri çekildi. "Affedersiniz. İçeri gelin."

Geniş, lüks bir kış bahçesine açılan kusursuz bir koridorda onu takip ettiler. Deri kanepelerin altında cilalı ahşap döşemelerin parladığı görülürken, şöminede ağır ağır yanmakta olan ateş,

odaya hoş bir sıcaklık yayıyordu. Burası vitrindi belli ki. Falk, ayakkabılarını çıkarma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Bailey, onlara oturmaları için yer gösterdi.

Şömine rafının üzerinde asılı, profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş bir aile fotoğrafı, koyu renk saçlı, çekici bir kadının yanında geniş geniş gülümsemekte olan Bailey'yi gösteriyordu. Bailey elini, pürüzsüz bir teni ve bembeyaz dişleri olan, çok düzgün bir şekilde ütülenmiş gömleğiyle ergenlik çağındaki bir delikanlının omzuna koymuştu. Joel Bailey, diye tahminde bulundu Falk. Margot Russell'ın telefonunun ekranındaki görüntüsüne hiç benzemiyordu.

Bailey onun portreye bakışını takip etti. "Russell'ların evine oğlumun orada olup olmadığına bakmak için gittim. Değildi veya en azından bana öyle geldi, bu yüzden de oradan ayrıldım."

"Margot ile konuşmaya çalıştınız mı?

"O da oradaydı, değil mi? Ben de olabileceğini düşünmüştüm. Hayır, kapıyı açmadı." Başını kaldırdı. "Onunla siz konuştunuz mu? Joel'ın nerede olduğunu biliyor mu?"

Kapının eşiğinde bir hareketlenme yaşandığında, Falk hayır anlamına gelecek şekilde başını sallamaya başlamıştı.

"Joel'a ne olmuş? Bulundu mu?" diye sordu bir ses.

Aile fotoğrafındaki koyu renk saçlı kadın kapıda durmuş, onlara bakıyordu. Endişenin tıpkı kocası gibi onu da yaşlandırdığı anlaşılıyordu. Özenli giyinmişti, kulakları ve boynundaki altın mücevherler pırıl pırıl parlıyordu ama gözlerinde dökülmemiş yaşların ışıltısı vardı.

"Karım Michelle," dedi Bailey. "Tam da Joel'ı aramak için Margot Russell'ın evine gittiğimi anlatıyordum."

"Neden? Joel'ın onun evinde olması için hiçbir neden yok ki." Michelle'in ağzı inançsızlıkla gerilmişti. "Onunla hiçbir ilgisinin olmasını istemiyor."

"Orada değildi zaten," dedi Bailey. "Arkadaşlarından birinin evinde saklanıyor olacak."

"En azından, Margot'ya onu artık rahat bırakmasını söylediniz mi? Çünkü bundan sonra da o fotoğraflar ve videolarla

onu sıkıştırmaya devam edecek olursa, ben kendim polise gideceğim."

Falk boğazını temizledi. "Margot'nun başka bir şey gönderme riski olduğunu sanmıyorum. Onların internete düşmüş olmalarından dolayı son derece üzgün."

"Ya Joel değil mi? Hiç kimse ondan daha üzgün olamaz. Öylesine mahcup oldu ki bizim yüzümüze bakamıyor bile. Bu tür bir şeye bulaşmayı kesinlikle istemezdi."

"Yine de fotoğrafları isteyen oydu," dedi Carmen. "İddialara göre."

"Hayır, istemedi." Kadının sözcükleri hassas ve sertti. "Oğlum asla böyle bir şey yapmaz. Beni anlıyor musunuz?"

Bailey bir şey söylemek üzereydi ama karısı elini sallayarak onu susturdu.

"Ortada bir tür yanlış anlaşılma olsa bile..." Michelle'in gözleri aile fotoğrafına dikilmişti. "Örneğin eğer aralarında bir flörtleşme yaşanmış ve Margot onun söylediği bir şeyi yanlış yorumlamış olsa bile neden ona bu tür bir şey göndersin ki? Hiç mi kendine saygısı yok? Eğer o fotoğrafların internete düşmesini istemiyorduysa, belki de böyle küçük bir fahişe gibi davranmadan önce düşünmesi gerekirdi bunu."

Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Bailey ayağa kalktı ve karısını odadan dışarı çıkardı. Birkaç dakika dönmedi. Falk, kararlı, alçak bir sesin çıkardığı boğuk gürültüleri ve onlara verilen, yüksek perdeden, öfkeli yanıtları duyabiliyordu. Geri döndüğü zaman, öncekinden de gergin görünüyordu.

"Bunun için özür dilerim. Karım çok sarsıldı da." İçini çekti. "Fotoğrafların ve videoların varlığını keşfeden kişi o. Aile odası için yeni bir tablet bilgisayar almıştık ve Joel'ın cep telefonu da nasıl olduysa tablete bağlanmış. Muhtemelen bir şey indirirken yanlışlıkla oldu ama kameranın içindekilerin hepsi aktarılmış ve böylece o da her şeyi görmüş. Michelle, bunun üzerine beni aradı. Ben o sırada o kahrolası gezi için otobüse yetişmek üzere yoldaydım. Arabanın yönünü çevirip geri dönmek zorunda kaldım. Joel birkaç arkadaşı ile birlikte buradaydı. Arkadaşlarını

eve gönderdim ve resimleri de silmesini sağladım elbette. Ayrıca onunla bir konuşma da yaptım tabii ki."

"Kampa gelişiniz bu yüzden mi ertelendi?" diye sordu Falk. Bailey de başını salladı.

"Aslında gitmeyi hiç istemiyordum ama iptal etmek için de çok geçti artık. Patronun geziyi yarıda bırakması hiç de iyi bir görünüm sergilemezdi. Üstelik..." Tereddüt etti. "Belki Alice'i de uyarmamın iyi olacağını düşünmüştüm."

Falk, Carmen'in kaşlarının yukarı kalktığını gördü.

"Fotoğrafları çoktan silmiş olmanıza rağmen mi?" diye sordu Carmen.

"Önemli olduğunu düşündüm." Sesinde, bir kendini feda etme iması seziliyordu.

"Peki bunu başarabildiniz mi? Onu uyardınız mı?"

"Evet. Gezinin o ilk gecesinde, kadınların kamp alanına gittiğimiz zaman. Onu yoldan telefonla aramış ama ulaşamamıştım. Ben geziye katıldığım sırada kadınların grubu çoktan yürüyüşlerine başlamışlardı bile."

Falk, kendi cep telefonunun, sıradağlara yaklaştıkça giderek azalan sinyallerini aklından geçirdi.

"Ama bu işin aciliyeti neydi ki?" diye sordu. "Fotoğrafları sildiğinizi söylemiştiniz, o zaman onunla konuşmak için neden gezinin bitmesini beklemediniz? Mutlaka konuşmanız gerekiyorduysa eğer?"

"Evet. Bakın, kişisel olarak ben fotoğrafların silinmesi ve bu konunun da böylece kapanmış olmasıyla tatmin olurdum. Ama..." Göz ucuyla karısının daha önce durduğu kapı eşiğine baktı. Ama Michelle çok üzgündü – hâlâ üzgün. Margot Russell'ın cep numarasını biliyordu. Araba kullanırken, Michelle'in, bilemem ama, Margot'ya kendi fikrini söyleme gereksinimi duyabileceğinden korkmaya başladım. Alice üç gün sonra eve dönecek, Margot'nun karımdan şikâyet eden bir dizi mesajıyla karşılaşacak ve konunun ne olduğu hakkında da hiçbir fikri olmayacaktı. Böyle bir durumda, Margot şikâyet etmekte haklı olurdu."

Falk ve Carmen ona baktılar.

"Peki Alice'e ne söylediniz?"

"Onun, bu konudan başka hiç kimsenin haberinin olmamasını isteyebileceğini düşündüm, bu yüzden de onu bir kenara çektim." Gergin bir gülümsemenin gölgesi... "Dürüst olmak gerekirse, başka kimsenin haberinin olmamasını *ben* de istiyordum. Ona, Joel'da Margot'nun bazı fotoğraflarının olduğunu ama silindiklerini söyledim."

"Alice nasıl tepki gösterdi?"

"Önce resimlerin varlığı konusunda bana inanmadı. Veya inanmak istemedi." Gözleri kıpkırmızı, karısının durduğu kapı eşiğine baktı. "Ama belki de böyle olacağı belliydi. Margot'nun bu tür bir şey yapamayacağında ısrar etti ama ona fotoğrafları kendi gözlerimle gördüğümü söylediğim zaman tepkisi değişti. Durumu anlamaya başladı, bana fotoğrafları başka kimseye gösterip göstermediğimi ya da bunu yapmayı planlayıp planlamadığımı sordu. Ona hayır dedim, elbette hayır. Sanırım hâlâ anlamaya çalışıyordu. Bunun için gerçekten de onu suçlayamazdım. Ben de anlamakta zorlanıyordum." Ellerine baktı.

Falk, kaşlarını çatarak Jill Bailey'yi düşündü. *Ailevi bir mesele...*

"Olanlardan kız kardeşinize bahsettiniz mi?"

"Gezide mi?" Bailey başını salladı. "Hayır, katiyen. Ona, Joel'ın bazı uygunsuz fotoğraflarını bulduğum için geç kaldığımı söyledim. Margot'nun da işin içinde olduğundan bahsetmedim. Bu kararı vermenin, onun annesi olarak Alice'e düştüğünü düşünmüştüm." İçini çekti. "Ama Alice bulunamadığı için, geziden sonra Jill'e kendim anlatmak zorunda kaldım."

"Nasıl tepki gösterdi?"

"Çok kızdı. Bütün hikâyeyi ona kamp yerindeki o ilk gece anlatmış olmam gerektiğini söyledi. Yapmam gereken gerçekten de buydu belki de."

Carmen sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki fotoğraflar dışarı sızmayı nasıl başardı? Margot onların dünden beri internette dolaştıklarını söylemişti."

"Doğruyu söylemek gerekirse bilmiyorum. Dün Michelle'den bu haberi alır almaz geri döndüm. O da başka bir anneden duymuş." Başını salladı. "Ne olursa olsun, onları yayanın Joel olduğuna kesinlikle inanmıyorum. Onunla saygı ve mahremiyet

hakkında hayli uzun bir konuşma yaptım ve o da anlattıklarımı gerçekten anlamış göründü."

Daniel Bailey, diye düşündü Falk, şu anda karısına fazlasıyla benziyor.

"Michelle'in dosyaları bulduğu sırada Joel'ın yanında olan birkaç arkadaşı vardı," diye devam etti Bailey. "Sanırım o kargaşada onlardan birinin, resimlerin kopyalarını almış olması çok muhtemel." Kendi cep telefonunu ellerinin arasında döndürdü. "Sadece Joel'ın o kahrolası telefonuna yanıt vermiş olmasını dilerdim, o zaman bu durumu düzeltebilirdik."

Bir anlığına, duyulan tek ses şömineden gelen çıtırtılar oldu.

"Neden daha önce konuştuğumuzda bu konudan bahsetmediniz?"

"Çocukların mahremiyetine saygılı olmaya çalışıyordum. İşleri onlar için daha da kötüleştirmemeye."

Falk ona baktı ve Bailey ilk kez gözlerine bakamadı. Başka bir şey vardı. Falk, annesinin mutfağında, çocuksu ve yapayalnız bir hâlde dikilen Margot'yu düşündü.

"O resimlerde Margot kaç yaşında?"

Bailey gözlerini kırpıştırdı ve Falk haklı olduğunu anladı.

"Eğer biri fotoğrafların çekildikleri tarihi araştıracak olursa, Margot'nun o sırada sadece on beş yaşında olduğunu ortaya çıkarabilir mi?"

Bailey başını salladı. "Bilmiyorum."

Falk bildiğinden emindi. "Oğlunuz şimdi kaç yaşında?"

Uzun bir sessizlik. "On sekiz yaşında ama yeni doldurdu. Ama birbirleriyle görüşmeye başladıklarında daha on yedi yaşındaydı."

"Ama artık değil." Carmen öne doğru eğildi. "Şu anda, yasal olarak rüştünü ispatlamamış bir kızın uygunsuz görüntülerini yaydığı iddia edilen bir yetişkin. Umarım iyi bir avukatınız vardır."

Bailey çatırdayan şöminesinin yanındaki pahalı kanepesine oturdu ve parlak aile portresinde gülümseyen oğluna bakmak için gözlerini kaldırdı. Başını salladı ama hiç de mutlu görünmüyordu.

"Evet, var."

Üçüncü Gün: Cumartesi Gecesi

Yokluğu fark edildiğinde, Alice bir süredir ortalıkta yoktu. Bree, içlerinden sadece dördünün orada oturmakta olduğunu fark ettiğinde, ne zamandan beri ateşi seyrettiğinden emin değildi. Açıklığı taradı. Görülecek çok az şey vardı. Kulübenin önü turuncu ve siyah renklerde parlıyor, köşeleri ateşin ışığında keskin gölgeler yaratıyordu. Dört bir yanda, geri kalan her şey tam bir karanlık içindeydi.

"Alice nerede?"

Lauren başını kaldırdı. "Tuvalete gitti sanırım."

Jill, kamp ateşinin karşısından kaşlarını çattı. "O çok önce değil miydi?"

"Öyle mi? Bilmiyorum."

Bree de bilmiyordu. Zaman burada farklı akıyor gibiydi. Birkaç dakika daha alevleri seyretti ya da muhtemelen çok daha uzun dakikalar boyunca, ta ki Jill yerini değiştirene kadar.

"Gerçekten, nerede o? Ateşin başına geri dönüş yolunu bulamayacağı kadar uzağa gitmiş olamaz, değil mi?" Jill oturduğu yerde doğrulup seslendi. "Alice!"

Hep birlikte kulak kabarttılar. Bree, arkasında, uzaklarda bir yerde bir hışırtı ve çıtırtı duydu. *Keseli sıçan*, dedi kendi kendine. Bunun dışında her şey sakindi.

"Belki duymamıştır," dedi Jill. Sonra çok hafif bir sesle sordu: "Çantası hâlâ burada, değil mi?"

Bree kontrol etmek için kalktı. Kulübede beş adet sırt çantasının sadece şekillerini seçebiliyordu. Onlardan hangisinin Alice'inki olduğunu bilemezdi, bu yüzden, emin olmak için tekrar saydı. Beş. Bu her şeyi açıklıyordu. Kulübeden çıkmak için döndüğünde, yan pencerede bir hareketlenme gözüne ilişti ve camın olması gereken yerdeki deliğe doğru ilerledi. Ağaç çizgisinin yanında bir siluet hareket ediyordu. Alice.

Ne yapıyordu ki? Söylemek güçtü. Derken, Bree durumu açıklayan ışığın yanıp sönüşünü gördü. İçini çekti ve ateşin başına geri döndü.

"Alice orada, yan tarafta," diye işaret etti Bree. "Telefonunu kontrol ediyor."

"Peki çantası hâlâ içeride mi?" diye sordu Jill.

"Evet."

"Onu getirebilir misin?" Jill gözlerini kısarak karanlığa doğru baktı. "Lütfen. Hiç kimsenin karanlıkta kaybolmasını istemiyorum."

Bree, ağaçların arasında bir yerlerden bir hışırtı gelince etrafına bakındı. Gerçekten de bir dağ sıçanı, dedi kendi kendine. "Tamam."

Ateşin görüş alanı dışına çıkınca ortalık daha da karanlık oldu ve Bree engebeli zeminde tökezledi; alevlerin görüntüsü, ister açık ister kapalı olsunlar, gözlerinin önünde dans ediyordu. Derin bir nefes aldı ve durup bekledi. Belirsizlikler yavaş yavaş netlik kazanmaya başladı. Ağaçların oluşturduğu çizgide hareket etmekte olan şekli görebildi.

"Alice!"

Alice, adını duyunca irkildi ve arkasına döndü. Telefonu elinde parlıyordu.

"Hey!" dedi Bree. "Sana seslendiğimizi duymadın mı?"

"Hayır. Affedersiniz. Ne zaman?"

Alice'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Bree, biraz daha yaklaşınca, kadının ağlıyor olabileceğini düşündü.

"Biraz önce. İyi misin?"

"Evet. Ben sanmıştım ki... Bir an için bir sinyal yakalayabildiğimi sandım."

"Tanrım, sahi mi?" Bree neredeyse telefonu elinden kapacaktı. Tam zamanında kendini kontrol edebildi. "Birilerini aramayı başarabildin mi?"

"Hayır. Geldiği gibi kayboldu. Tekrar yakalamayı da başaramadım." Alice yere baktı. "Bilmiyorum. Belki de ben öyle hayal ettim."

"Bir bakabilir miyim?" Bree uzandı ama Alice onun erişemeyeceği bir uzaklıkta kalmayı sürdürdü.

"Bakacak bir şey yok. Zaten ben de görmek istediğim şeyi gördüğümü sandım belki de."

Ekranda, Bree bir anlığına bir ad görür gibi oldu. Margot. Aranan en son numara onunkiydi. Bu, Alice'in telefonuydu ama hepsi de aynı sefil geminin içinde, öylesine uzaklara sürüklenmişlerdi ki. Bu da, kuralları değiştirirdi. Bree derin bir nefes aldı.

"Telefonu sadece polis imdadı aramak için kullanmamız gerekir."

"Biliyorum."

"Demek istediğim, bunun ne kadar zor bir durum olduğunu anlıyorum. Herkes evini özlüyor ve ailesini düşünüyor... Bunu tamamıyla anlıyorum ama..."

"Bree, biliyorum. Zaten ona ulaşamadım."

"Ama sadece aramaya çalışmak bile şarjı bitirir ve daha ne kadar burada kalacağımızı da bilmiyoruz."

"Tanrım, bunların hepsini biliyorum ben!" Kesinlikle gözyaşlarının parıltısıydı... "Ben sadece onunla konuşmak istemiştim, hepsi bu."

"Tamam." Bree elini uzatıp Alice'in sırtını okşadı. Bu biraz tuhaf bir histi ve daha önce onunla el sıkışmaktan öte hiçbir şey paylaşmamış olduğunu fark etti.

"Onun büyüdüğünü biliyorum." Alice koluyla gözyaşlarını kuruladı. "Ama hâlâ benim bebeğim o. Sen bunu anlayamazsın."

Hayır diye düşündü Bree, kırık kuş yumurtasını zihninde canlandırarak, sanırım anlayamam. Eli hâlâ Alice'in sırtındaydı.

"Diğerlerine anlatma." Alice şimdi ona bakıyordu. "Lütfen."

"Sinyali bilmek isteyeceklerdir."

"Sinyal yoktu. Ben yanıldım."

"Yine de..."

"Bu sadece onları umutlandırmaya yarar. Hepsi de birilerini aramaya çalışmak isteyecek. Ve şarj konusunda da sen haklıydın."

Bree hiçbir şey söylemedi.

"Tamam mı?"

Bree elini Alice'in sırtından çekerken Alice uzanıp onu tuttu, parmakları Bree'nin eklem yerlerini sıkıca kavramıştı, neredeyse acı vericiydi.

"Hadi ama Bree, benim haklı olduğumu görebilecek kadar zekisin sen."

Uzun bir sessizlik... "Sanırım."

"Aferin. Teşekkür ederim. En iyisi bu..."

Bree başını sallarken Alice'in elini bıraktığını hissetti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daniel Bailey, geniş malikânesinin önünde küçücük görünüyordu. Carmen'le birlikte uzaklaşırlarken, Falk onu dikiz aynasından görebiliyordu. Mülkü koruyan dövme demir kapı, geçmelerine izin vermek için sessizce yana kaymıştı.

"Joel Bailey'nin ne zaman eve dönüp de yaptığı şeyle yüzleşmeyi planladığını merak ediyorum," dedi Falk, tertemiz sokaklardan geçerlerken.

"Bunu muhtemelen, pisliğini temizlemesi için anneciğine gereksinim duyduğunda yapacaktır. Annesinin de bu görevi yerine getireceğine bahse girebilirim. Seve seve hem de." Carmen'in midesi, motorun gürültüsüne rağmen duyulabilecek kadar yüksek bir sesle guruldadı. "Bir şeyler atıştırmak ister misin? Jamie gitmeden, evde ağza atacak bir lokma şey bırakmamıştır." Lüks ve pahalı mallar satan bir sıra dükkânın önünden geçerlerken pencereden dışarıyı seyretti. "Ama buralarda bildiğim bir yer yok. Ortalıkta, bir banka kredisinin aylık geri ödemesinden daha azına mal olacak hiçbir yer görünmüyor."

Falk seçeneklerini tartarak bir an düşündü. Bu iyi bir fikir miydi yoksa kötü mü?

"Bana gelebilirsin." Buna tam anlamıyla karar vermeden, sözcükler ağzından çıkmıştı bile. "Bir şeyler hazırlarım." Nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Ve bıraktı.

"Ne mesela?"

Falk dolaplarını ve dondurucuyu zihninde şöyle bir taradı. "Spagetti boloneze ne dersin?"

Karanlıkta bir baş sallama. Bir gülümseme, diye düşündü Falk.

"Spagetti bolonez, hem de senin evinde." Kesinlikle bir gülümsemeydi, Falk bunu sesinden anlayabiliyordu. "Nasıl hayır diyebilirim ki? Hadi gidelim."

Falk sinyal lambasını açtı.

Yarım saat sonra arabayı Falk'un St. Kilda'daki dairesinin önüne park ediyorlardı. Arabayla yanlarından geçerlerken körfezin iri dalgaları kabarıp iyice yükseklere çıkıyor, bembeyaz köpükleri ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Falk kapıyı açtı. "İçeri geç."

Dairesi, günlerdir boş kalmış bir evin soğukluğunu taşıyordu. Işığı yaktı. Jimnastik ayakkabıları hâlâ, dağcı botlarını ayağına geçirmek için itmiş olduğu köşede duruyordu. Kaç gün geçmişti üzerinden? Üç bile değil. Ona sanki daha fazlaymış gibi geldi.

Carmen de onun arkasından geliyor ve herhangi bir mahcubiyet duymaksızın etrafına bakınıyordu. Falk oturma odasında bir tur atıp ışıkları yakarken Carmen'in gözlerini üzerinde hissetti. Isıtıcıyı çalıştırdı ve neredeyse aynı anda da odanın içi ısınmaya başladı. Odanın tamamı, duvarları kaplayan ağzına kadar dolu kitap raflarından kaynaklanan birkaç renkli dokunuşun dışında nötr bir beyaz rengine boyanmıştı. Köşede duran masa ve televizyonunun karşısındaki kanepe, odanın diğer yegâne mobilya parçalarını oluşturuyorlardı. İçinde bir kişi daha olunca oda, olduğundan daha küçük görünüyor, diye düşündü Falk, ama sıkış tıkış da değil. Bu odada en son ne zaman birini ağırlamış olduğunu hatırlamaya çalıştı. Aradan epey zaman geçmişti.

Carmen, davet beklemeden, mütevazı mutfağı yaşam alanından ayıran kahvaltı büfesinin önündeki bir tabureye oturdu.

Tezgâhın üzerindeki zarfların tepesinde duran el örgüsü iki bebekten birini eline alarak, "Bunlar çok hoş," dedi. "Hediye mi? Yoksa tuhaf bir koleksiyona mı başladın?"

Falk güldü. "Teşekkür ederim, hediye olacaklar. Aslında bu hafta göndermek istiyordum ama bütün bu olup bitenler yüzünden yapamadım. İki arkadaşımın çocukları için."

"Ah, öyle mi?" Carmen bu kez zarfları aldı. "Arkadaşların burada yaşamıyor o hâlde?"

"Hayır. Biri büyüdüğüm yer olan Kiewarra'ya döndü." Bir dolabı açtı ve güçlükle içindekilere odaklanmaya çalıştı, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktı. "Diğeri öldü, aslını istersen."

"Çok üzüldüm."

"Sorun değil," dedi, gerçekten böyle hissediyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Ama küçük kızı gayet iyi. O da Kiewarra'da. Oyuncaklar geç kalmış birer doğum günü hediyesi olacaklar. Üzerlerine adları işlenene kadar beklemek zorunda kaldım." Bebeklerin elbiselerindeki harfleri işaret etti. Eva Raco. Charlotte Hadler. Ona söylendiğine göre, ikisi de çok hızlı büyüyordu. Yanlarında olup kendi gözleriyle görememişti, bu yüzden ani bir suçluluk duygusuna kapıldı. "Bunlarla kendimi affettirebilirim, değil mi? Çocuklara yani?"

"Çok güzel bebekler, Aaron. Onları seveceklerine eminim." Falk dolaplarını araştırmayı sürdürürken Carmen bebekleri dikkatle paketlerin yanına bıraktı.

"İçki alır mısın?" Tek bir şişe şarabı gün ışığına çıkardı ve üzerindeki toz tabakasını zarafetle süpürdü. Tek başınayken şöyle dursun, başkalarıyla olduğunda bile iyi bir içici sayılmazdı. "Kırmızı iyi mi? Biraz beyaz şarabımın da olduğunu sanıyordum ama..."

"Kırmızı gayet iyi, teşekkürler. Dur da açayım," dedi Carmen, şişeyi ve iki kadehi almak için uzanarak. "Güzel bir evin var. Çok güzel. Benim, evimde birilerini ağırlayabilmek için önce iki hafta hazırlık yapmam gerekirdi. Yine de biraz keşişlere özgü bir zevkin olduğunu söylemeliyim, eğer bir sakıncası yoksa."

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin." Falk kafasını başka bir dolaba sokup iki büyük tencereyle çıktı. Carmen şarabı kadehlere doldururken, o da dondurucudan çıkardığı kıymayı buzlarının çözülmesi için mikrodalga fırına attı.

"Şarabı havalandırma zırvalığına hiç sabrım yok," dedi Carmen, kadehini onunkiyle tokuşturarak. "Şerefe."

"Şerefe."

Yağı, soğanları ve sarımsağı bir tavada cızırdamaya bırakıp domates konservesinin kapağını açarken, Carmen'in gözlerinin üzerinde olduğunun bilincindeydi. Carmen yüzünde yarım bir tebessümle onu seyrediyordu.

"Ne var?" diye sordu.

"Hiçbir şey." İçkisinden bir yudum alarak kadehinin kenarından ona baktı. "Sadece bütün bu bekâr evi dekorunla, bir kavanozdan hazır sos çıkarmanı bekliyordum."

"Çok heyecanla. Daha tadına bakmadın."

"Evet. Ama güzel kokuyor. Yemek pişirmekten anladığını bilmiyordum."

Gülümsedi. "Bu belki biraz abartılı bir tanımlama. Sadece bunu ve başka bir iki şey daha yapabiliyorum. Yine de tıpkı piyano çalmaya benziyor, öyle değil mi? İnsanların önünde çalabildiğin dört beş parça bilsen yeter, herkes senin iyi çaldığını düşünür."

"O hâlde bu da senin spesiyalin, öyle mi, yemek programlarında dedikleri gibi."

"Spesiyallerimden biri. Tam olarak dört tane daha var."

"Yine de sana söyleyeyim, beş spesiyal, çoğu erkeğin elinden gelenin dört fazlasını oluşturur." Tekrar gülümseyip taburesinden kalktı. "Bir dakikalığına haberleri açabilir miyim?"

Carmen, yanıt beklemeden uzaktan kumandayı eline almıştı bile. Televizyonun sesi çok kısıktı ama Falk yine de gözünün ucuyla ekrana bakabiliyordu. Güncelleme gelmesi için çok fazla beklemeleri gerekmemişti. Ekranın altından şöyle bir yazı geçiyordu:

KAYIP MELBOURNE'LÜ KAMPÇI İÇİN CİDDİ KAYGI DUYULUYOR

Bir dizi fotoğraf göründü: Alice Russell tek başına, sonra yola çıkmadan hemen önce çektirdikleri grup fotoğrafı, Martin Kovac, onun dört kurbanının eski fotoğrafları, Giralang Sıradağları'nın havadan çekilmiş bir fotoğrafı, ufka doğru dalgalar halinde uzanan, iç içe geçmiş yeşil ve kahve renkleri.

"Oğlundan herhangi bir bahis var mı?" diye seslendi Falk mutfaktan ve Carmen de hayır anlamında başını salladı.

"Henüz yok. Söylenenlerin tümü de büyük ölçüde spekülasyonlara dayalı gibi görünüyor."

Televizyonu kapatıp Falk'un kitap raflarını incelemeye başladı. "Güzel koleksiyon."

"İstediğini ödünç alabilirsin," dedi Falk. Okuma zevki, çoğunluğu kurgu olmak üzere, ödüllü edebi eserlerden, sadece ticari kaygı güdülerek yazılmış ucuz romanlara dek geniş bir yelpazeye yayılıyordu. Tavayı şöyle bir karıştırdı, Carmen kitapları incelerken, içindeki aromaların kokusu odayı doldurdu. Carmen parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirirken bir kitabın adını okumak için bir iki kez başını yana eğerek duraksadı. Yarıya gelince durdu ve iki romanın arasına sıkışmış incecik bir şey dışarı çıkardı.

"Bu baban mı?"

Falk ocağın başında donup kaldı, Carmen'in neden bahsettiğini anlaması için bakmasına gerek yoktu. Nihayet dönüp bakmadan önce kaynayan tencerelerden birini hızla karıştırdı. Carmen elinde bir fotoğraf tutuyordu. İkinci bir fotoğraf da diğer elindeydi.

"Evet. Bu o." Falk ellerini bir havluyla kuruladı ve Carmen'in tuttuğu resme bakmak için tezgâhın yanına geldi. Resim çerçevesizdi, onu kenarlarından tutarak aldı.

"Adı neydi?"

"Erik."

Falk, bir hemşire tarafından bastırılıp da bir kart içinde kendisine sunulduğundan beri, resme doğru dürüst bakmamıştı. Resimde Falk, tekerlekli sandalyedeki, neredeyse kırılacakmış gibi görünen bir adamın yanında duruyordu. Babasının kanı yüzünden çekilmişti ve solgundu. İkisi de gülümsüyordu ama donuk bir ifadeyle, sanki kameranın arkasındaki kişiden gelen bir talimata uyuyorlarmış gibi.

Carmen şimdi de bulduğu diğer resme bakıyordu. Onu havaya kaldırdı. "Gerçekten hoş bir fotoğraf... Ne zaman çekildi?"

"Emin değilim. Epey olmuş belli ki."

Falk ikinci fotoğrafa bakarken yutkunmakta biraz güçlük çekti. Fotoğrafın kalitesi daha kötüydü ve çekildiği sırada makine de biraz titremişti ama bu kez fotoğraf karesine hapsedilmiş olan gülümsemeler zorlama değildi. Kendisinin o sırada yaklaşık üç yaşlarında olduğunu tahmin etti, babasının omuzlarında oturuyordu, elleriyle Erik'in yüzünü yanlardan kavramış ve çenesini de babasının saçlarına dayamıştı.

Falk'un, geniş arka bahçelerinin çevresinden dolanan yol olduğunu fark ettiği bir yol boyunca yürüyorlar, babası ona uzaklardaki bir şeyi gösteriyordu. Falk, o sırada dikkatini çekmiş olan şeyi hatırlamak için bir dizi başarısız denemede bulunmuştu. O şey her ne ise, her ikisini de güldürmüştü. İster havadan isterse de fotoğrafın tab edilme işlemi sırasında ortaya çıkan bir hatadan dolayı olsun, görüntü, kendisine sonsuz bir yaz mevsimi havası verecek şekilde, altın rengi bir ışıkla yıkanmıştı.

Falk bu fotoğrafı yıllardır görmemişti, ta ki babasının sırt çantasını düşkünler evinden getirip de içindekileri boşaltana kadar. Babasının onu ne kadar süredir saklamakta olduğu şöyle dursun, bu fotoğrafın onda olduğunu bile bilmiyordu. Yaşamında farklı şekilde gerçekleşmiş olmasını dilediği onca şeyin yanında, bu fotoğrafı da, babasının ona kendisi hâlâ hayattayken göstermiş olmasını dilerdi.

Falk, bütün bunlarla –eşyalar, cenaze, babasının ölümü– ilgili olarak ne hissetmesi gerektiğini bile doğru dürüst bilemeden, sırt çantasını haritalarla birlikte dolabın en arkasına tıkıştırmış ve fotoğrafları da, onlarla ne yapacağına karar verinceye kadar, en sevdiği iki kitabın arasına sokmuştu. O zamandan beri de oradaydılar.

"Tıpkı ona benziyorsun," diyordu Carmen, başını öne eğmiş, burnunu da resme iyice yaklaştırmıştı. "Yani hastanede çekilmiş olanda pek fazla benzerlik yok tabii."

"Evet. O fotoğraf çekildiği sırada hastalığı epeyce ilerlemişti. Çok geçmeden de öldü. Eskiden birbirimize daha da çok benzerdik."

"Evet. Sen çocukken çekilmiş olanından anlaşılıyor."

"Biliyorum." Carmen haklıydı. O fotoğraftaki adam, Falk da olabilirdi pekâlâ.

"Her zaman iyi anlaşmamış olsanız da onu özlüyor olmalısın."

"Elbette. Onu çok özlüyorum. O benim babamdı."

"Ama yine de resimleri asmadın."

"Evet. Şey, ben dekorasyondan gerçekten pek anlamam." Bununla ilgili bir şaka yapmaya çalıştı ama Carmen gülmedi. Kadehinin üzerinden onu seyretmeye devam etti.

"Pişmanlık duyuyor olman normal, bunu biliyorsun."

"Neden?"

"Fırsatınız varken onunla daha yakın olmamanızdan."

Falk bir şey söylemedi.

"Ebeveynini kaybettikten sonra bu şekilde hisseden ilk çocuk sen değilsin."

"Biliyorum."

"Özellikle de, bu konuda belki daha fazla çaba sarf edebilirdim, diye düşünyorsan."

"Carmen. Teşekkür ederim. Biliyorum." Falk tahta kaşığı bırakıp ona baktı.

"İyi. Ben sadece söylüyordum. Belki bilmiyorsundur diye."

Falk hafifçe gülümsemekten kendini alamadı. "Bana hatırlat. Sen profesyonel psikolog musun yoksa...?"

"Yetenekli bir amatör..." Carmen'in gülümsemesi biraz soldu. "Yine de ondan kopmuş olman çok yazık. Küçüklüğünde, birlikte mutluymuşsunuz gibi görünüyor."

"Evet. Ama o hep biraz güç bir adam olmuştur. Çok içine kapanıktı."

Carmen ona baktı. "Biraz senin gibi yani..."

"Hayır. Benden çok daha fazla... O insanlara karşı hep mesafeli davranırdı. Yakından tanıdığı insanlara bile. Ve pek konuşkan bir insan değildi, ki bu da çoğu zaman onun aslında ne düşündüğünü anlamayı güçleştiriyordu."

"Öyle mi gerçekten?"

"Evet. Bu da sonunda, insanlarla hemen bütün ilişkilerinin kopmasına yol açtı."

"Anladım."

"... Demek ki aslında, hiç kimseyle çok yakın bir ilişkisi olmamıştı."

"Tanrım, Aaron, gerçekten ağzından çıkanları duymuyor musun sen?"

Falk gülümsemek zorunda kaldı. "Bak, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama durum gerçekte böyle değildi. Eğer birbirimize o kadar çok benziyor olsaydık, daha iyi anlaşırdık. Özellikle de şehre taşınmamızdan sonra. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Buraya yerleştikten sonraki ilk birkaç yıl çok zor geçti. Çitliğimizi özlüyordum, eski yaşantımızı, ama o bunları hiç anlamıyormuş gibi görünüyordu."

Carmen başını kaldırdı. "Veya belki de aslında, ne kadar güç olduğunu anlıyordu çünkü kendisi de böyle hissediyordu ve bu yüzden de seni hafta sonları onunla birlikte kamp yapmaya davet ediyordu."

Falk tavayı karıştırmayı bırakıp ona baktı.

"Bana öyle bakma," dedi Carmen. "Sen daha iyi bilirsin. Ben onunla hiç tanışmadım. Ben sadece diyorum ki, bence çoğu anne baba bütün samimiyetleriyle çocukları için en iyi olanı yapmayı çalışıyor." Omuzlarını silkti. "Yani, Bailey'lere ve o aşağılık oğullarına bak. Kameralara yakalanmış olsa bile, hiçbir zaman hata yapmış olamaz. Hatta Martin Kovac gibi bir akıl hastası bile, oğlu ortalıktan kaybolduğu için ömrünün son birkaç yılını üzüntüyle geçirdi."

Falk tekrar karıştırmaya başladı ve onun söylediklerini düşünmeye çalıştı. Son birkaç günde, babasının o kırılgan görüntüsü yavaş yavaş biraz farklı bir şekle evrilmeye başlamıştı.

"Sanırım öyle," dedi sonunda. "Ben de aramızdaki sorunları çözme konusunda daha iyi bir iş çıkarmış olmayı dilerdim. Elbette isterdim bunu. Ve daha fazla çaba sarf etmiş olmam gerektiğini de biliyorum. Sadece, babam asla orta yolda buluşmayı istemedi gibi geliyor."

"Bir kez daha söylüyorum, sen daha iyi bilirsin. Ama babanın ölüm döşeğindeyken çekilmiş fotoğrafını, karton kapaklı iki kitabın arasına sıkıştıran sensin. Bu da bana hiç orta yolu andırmıyor." Kalktı ve fotoğrafları tekrar kitapların arasına sıkıştırdı. "Kaşlarını çatma öyle, bundan sonra sadece kendi işime bakacağım, söz veriyorum."

"Tamam. Pekâlâ. Zaten akşam yemeği de hazır."

"İyi. Bu, çenemi bir süreliğine kapalı tutar en azından." Gülümsedi, ta ki Falk da ona gülümseyene kadar.

Falk iki tabağı makarna ve lezzetli bir sosla doldurup köşedeki küçük masaya taşıdı.

"Bu tam da ihtiyacım olan şey," dedi Carmen, ilk lokmayı aldıktan sonra ağzı dolu dolu. "Teşekkür ederim." Tabağının dörtte birini bitirdikten sonra da arkasına yaslandı ve ağzını peçetesiyle sildi. "Pekâlâ, Alice Russell hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, gerçekten istemem. Ya sen?"

Carmen de başını hayır anlamında salladı. "O hâlde başka bir şeyden konuşalım." Şarabından bir yudum daha aldı. "Kız arkadaşının evi ne zaman terk ettiği gibi mesela?"

Falk şaşkınlıkla baktı ona, çatalı ağzına götürürken yarı yolda kalmıştı. "Nasıl anladın?"

Carmen hafifçe güldü. "Nasıl mı anladım? Aaron, benim gözlerim var." Kanepenin hemen yanındaki, bir zamanlar bir koltuğun durduğu geniş boşluğu gösterdi. "Ya bu benim şimdiye kadar konuk olduğum en ateşli minimalist daire ya da eskiden onun mobilyalarının durduğu yerleri hâlâ dolduramadın."

Falk omuzlarını silkti. "Evden ayrılmasının üzerinden aşağı yukarı dört yıl geçti."

"Dört *yıl*!" Carmen kadehini masaya bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse, dört ay diyeceğini düşünmüştüm. Tanrı biliyor ya, ben de pek evine düşkün bir insan olduğumu söyleyemem, ama gerçekten. Dört yıl. Peki neyi bekliyorsun? Ikea'dan davetiye mi?"

Falk gülmeden edemedi. "Hayır, sadece, onun eşyalarının yerini doldurmamı gerektirecek kadar vakit geçirmiyorum evde. Bir seferinde ancak bir kanepede oturabilirim."

"Evet, biliyorum. Ama olay şu; birilerini davet edersin, onlar da diğer mobilyalarına oturur. Bir koltuğun yok ama..." Bir köşede toz içinde duran, cilalı ahşaptan garip bir eşyayı gösterdi. "Şöyle bir eşyan var mesela. Hem ne ki o?"

"Dergilik."

"Ama üzerinde hiç dergi yok."

"Evet. Aslında ben pek dergi okumam."

"Yani koltuğunu aldı ama dergiliğini sana bıraktı öyle mi?"

"Öyle denebilir."

"İnanılmaz." Carmen alaycı bir inanmazlıkla başını salladı. "Pekâlâ, eğer eski sevgilin olmadan hayatının daha iyi olduğuna dair bir işarete gereksinim vardıysa, işte o köşede duruyor, dergisiz olarak. Adı neydi?"

"Rachel."

"Yolunda gitmeyen neydi?"

Falk tabağına baktı. Kendisine çok sık üzerinde düşünme iznini tanıdığı bir konu değildi bu. Onu düşünecek olduğunda da en net hatırladığı şey, gülümsemesi oluyordu. Başlarda, her şeyin hâlâ yeniliğini koruduğu zamanlarda... Kadehlerini tekrar doldurdu. "Her zamanki şeyler... Zamanla birbirimizden uzaklaştık. O da evden ayrıldı. Benim hatamdı."

"Evet, buna inanırım. Şerefe." Kadehini kaldırdı.

"Pardon?" Neredeyse gülecekti. "Bunu söylemenin hiç de gerekli olmadığından fazlasıyla eminim."

Carmen ona baktı. "Affedersin. Ama sen yetişkin bir insansın. Buna dayanabilirsin. Demek istediğim, sen düzgün bir adamsın, Aaron. Dinliyorsun, özen gösterdiğini belli ediyorsun ve insanlar için doğru olan neyse onu yapmaya çalışıyorsun. Eğer onu buradan taşınmaya mecbur kalacak bir noktaya getirdiysen, bunu kasıtlı olarak yapmışsın demektir."

Falk karşı çıkmak üzereydi ama sonra durdu. Bu, doğru olabilir miydi?

"O, yanlış bir şey yapmadı. Sadece benim aslında ona veremeyeceğimi hissettiğim şeyler istedi."

"Ne gibi?"

"Benden biraz daha az çalışmamı istemişti, daha fazla konuşmamı. Ona daha fazla zaman ayırmamı. Evlenmemizi belki de, bilemiyorum. Babamla aramı düzeltmeye çalışmamı da istemişti."

"Onu özlüyor musun?"

Falk başını salladı. "Artık değil," dedi dürüstçe. "Ama bazen onu dinlemiş olmam gerektiğini düşünüyordum."

"Belki o kadar da geç değildir."

"Onun için geç. Şimdi evli."

"Birlikteliğinize devam etseymişsiniz senin için iyi bir şeyler yapabilirmiş gibi görünüyor," dedi Carmen. Elini uzattı ve masanın üzerinden hafifçe Falk'un eline dokundu. Gözlerinin içine baktı. "Ama kendini daha fazla suçlamanı istemiyorum. Senin için doğru kadın değildi o."

"Değil miydi?"

"Değildi. Aaron Falk, sen, ruh eşi, bir dergiliğe sahip olacak türden bir adam değilsin."

"Adil olmak gerekirse, onu yanına almadı."

Carmen güldü. "Peki o zamandan beri kimse olmadı mı?"

Falk bu soruya hemen yanıt vermedi. Altı ay önce, doğduğu kasabaya geri döndüğünde, uzun zaman önce tanıdığı bir kız olmuştu, tabii bir kadındı şimdi. "Kısa bir süre önce, az kalsın olacaktı."

"Yürümedi mi?"

"O..." Tereddüt etti. *Gretchen.* Ne söyleyebilirdi ki onun hakkında. Mavi gözleri ve sarı saçları... Sırları. "Çok karmaşıktı."

Zihni geçmişe öylesine dalmıştı ki tezgâhın üzerinde çalan telefonu neredeyse duymayacaktı. Telefona uzanmakta geç kalmıştı ve eline aldığı zaman da telefon sessizliğe gömülmüştü bile.

Aynı anda Carmen'in telefonu da, çantasından tiz ve aceleci bir biçimde çalmaya başladı. Carmen çantasını karıştırdı ve Falk kendi telefonundan cevapsız aramayı yapan kişinin adını kontrol ederken, telefonunu çıkardı. İkisi de başlarını ekranlarından kaldırdıklarında bakışları karşılaştı.

"Başpolis King mi?" diye sordu Falk.

Carmen düğmeye basıp telefonu kulağına götürürken başını evet anlamında salladı. Zil sesi susmuştu ama Falk uzak ama ısrarcı bir uyarı zili gibi çınlamalarını neredeyse hâlâ duyabiliyordu.

Carmen dinledi ve onunkilere bakmak için gözlerini kaldırdı. Dudaklarını oynatarak sessizce konuştu. "Kulübeyi bulmuşlar."

Falk adrenalinin göğsüne hücum ettiğini hissetti. "Ya Alice'i?"

Carmen dinledi. Başının tek ve keskin bir hareketi...

Hayır.

Üçüncü Gün: Cumartesi Gecesi

Yağmur bastırdığı zaman yıldızları örtüp, ateşi de dumanları tüten bir kül yığını haline indirgeyerek çabucak hızlandı. Tekrar kulübeye çekildiler, çantalarını ve eşyalarını bularak onlarla kendi küçük alanlarını belirlediler. Çatıya vuran yağmur, alanın sıkışık hissedilmesine yol açıyor ve Jill'de, tıpkı kamp ateşinin etrafında toplandıkları zaman olduğu gibi, sanki dumanlar çıkıyormuş izlenimini yaratıyordu.

Titredi. Bir türlü hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: Karanlığın mı yoksa soğuğun mu? Dışarıda bir şey sertçe hareket etti ve Jill irkildi. O anda da kararını verdi, karanlık daha kötüydü. Birileri hareketlenip bir fener de yandığına göre, görünen o ki bu düşüncesinde yalnız değildi. Fener kulübenin zemininde duruyor, yerinden oynayan tozları aydınlatıyordu. Işığı titreşti.

"Şarjları idareli kullanmamız gerek," dedi Alice.

Kimse yerinden kıpırdamadı. Alice hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkararak ileri doğru uzandı.

"Şarjları idareli kullanmalıyız."

Çıt sesi... Karanlık...

"Telefonla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Jill.

Bir şeylerin altüst edilerek arandığını gösteren bir ses duyuldu ve küçük, kare biçiminde bir aydınlık ortaya çıktı. Jill nefesini tuttu.

"Hayır."

"Şarj ne durumda?"

"Yüzde on beş."

"Kapat."

Işık kayboldu. "Yağmur durduğu zaman bir şeyler olur belki."

Jill'in, havanın sinyaller üzerinde ne gibi bir etkisi olabileceğine dair bir fikri yoktu ama yine de bu görüşe sıkı sıkı asıldı.

Yağmur durduğu zaman, belki... Evet, buna inanmayı seçecekti.

Kulübenin karşı köşesinde bir ışık daha yandı. Bu seferki daha güçlüydü ve Jill, Beth'in sanayi tipi el fenerini tanıdı.

"Sağır mısın?" diye sordu Alice. "Fenerleri idareli kullanmamız gerek."

"Neden?" Beth'in sesi, gölgeler içindeki köşeden havaya yayıldı. "Yarın bizi aramaya başlamış olacaklar. Bu son gecemiz."

Alice'in kahkahası duyuldu. "Eğer yarın bizi bulacaklarına dair en küçük bir şans bile olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir. İzlememiz gereken yoldan o kadar uzaklaştık ki işe buraya bakarak başlamak akıllarına gelmeyecek bile. Yarın bizi bulmalarının tek yolu, bizim yürüyerek buradan çıkıp kendimizi onlara göstermemiz olur."

Bir an sonra fenerin ışığı kayboldu. Bir kez daha zifiri karanlığa gömüldüler. Beth anlaşılmayacak bir şekilde mırıldandı.

"Biri bir şey mi dedi?" diye ters ters söylendi Alice.

Yanıt gelmedi.

Jill önlerindeki seçenekleri düşünmeye çalışırken başının ağrımaya başladığını hissetti. Kulübeden hoşlanmıyordu –hem de hiç– ama sığınacak bir yerdi en azından. Buradan ayrılıp ağaçlara sürtündüğü, sivri dalların kendisini yaraladığı ve sürekli ayaklarının altından kaybolup duran patikayı görebilmek için gözlerini zorladığı açık alana çıkmayı hiç istemiyordu. Ama gözünün ucuyla da, üzerinde tuhaf, siyah lekesiyle köşede durmakta olan şilteye bakmaktan kendini alamıyordu. Buradan ayrılma düşüncesi onu hasta ediyor, burada kalma düşüncesi ise korkutuyordu. Titrediğini hissetti ama bunun açlıktan mı yoksa soğuktan mı kaynaklandığına emin olamadı ve derin bir nefes aldı.

"Hadi çantaları tekrar kontrol edelim." Kendi sesi kulaklarına biraz farklı gelmişti.

"Ne için?" Bunu kimin söylediğinden emin değildi.

"Yiyecek için. Hepimiz açız, bu da işleri zorlaştırıyor. Herkes çantalarını, ceplerini, neresi olursa, kontrol etsin. Birimizden birinde bir müsli bar, bir paket yer fıstığı ya da ona benzer bir şeyler olmalı."

"Bunu zaten yaptık."

"Bir daha yapın."

Jill nefesini tutmuş olduğunu fark etti. Kumaşların ve açılan fermuarların hışırtısını duyabiliyordu.

"En azından bu iş için fenerleri kullanabilir miyiz, Alice?" Beth yanıt beklemeden kendisininkini yaktı. Alice bu seferlik karşı çıkmadı ve Jill de içinden, sessizce, bir şükran duası etti. *Lütfen bir şeyler bulsunlar,* diye düşündü, kendi çantasını karıştırırken. Elde edilecek tek bir zafer bile morallerini sabaha kadar yüksek tutmaya yetecekti. Birilerinin ona yaklaştığını hissetti.

"Beth'in çantasını kontrol etmeliyiz." Alice'in sesi, kulağının hemen dibinden geliyordu.

"Hey!" Fenerin ışığı duvarın üzerinde sekti. "Seni duydum Alice. Çantamda hiçbir şey yok."

"Dün de aynı şeyi söylemiştin."

Beth fenerini odanın içinde dolaştırdı ve Alice'in yüzüne tuttu.

"Sorun nedir?" Alice gözlerini kırpıştırdı ama geri adım atmadı. "Dün de aynı şey oldu, öyle değil mi? Dün gece de yiyeceğinin olmadığını söyledin ama yalandı. Aslında yiyeceğin vardı."

Nefes alıp verme sesi. "Ama bu gece yok."

"O zaman kontrol etmemizin de bir sakıncası olmaz." Alice ileri doğru bir adım attı ve Beth'in çantasını elinden çekip aldı.

"Hey!"

"Alice!" Bree araya girdi. "Bırak onu. Beth'te bir şey yok."

Alice ikisine de aldırış etmedi, çantayı açtı ve elini içine daldırdı. Beth çantayı ondan çekip aldı, öylesine hızlı çekmişti ki Alice'in kolu geriye doğru büküldü.

"Tanrım! Dikkat etsene!" Alice omzunu ovuşturuyordu.

Beth'in gözleri fenerin ışığında iri iri açılmış ve simsiyahtı. "Asıl sen dikkat etsen iyi olur! Senin bütün bu saçmalıkların canıma tak etti artık."

"O zaman şanslısın demektir, çünkü bütün bunlardan ben de bıkıp usandım. Hepsinden. Yarın sabah günün ilk ışıklarıyla beraber buradan çıkıp gideceğim. Benimle gelmek isteyen olursa

gelebilir. Diğerleriniz burada kalıp şanslarını denemeye devam etsinler."

Jill'in beyni zonklamaya başlamıştı şimdi. Boğazını temizledi. Bütün bunlar ona gerçek dışı ve tuhaf geliyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye konuştu. "Birbirimizden ayrılmayacağız."

"Ve benim de daha önce söylediğim gibi," dedi Alice ona dönerek, "şu an gelinen noktada, senin ne düşündüğün beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Ben gidiyorum."

Jill derin bir nefes almaya çalıştı ama göğsü sıkışmıştı. Akciğerlerinin içinde hiçbir şey yok gibiydi sanki. Başını salladı. İşlerin bu noktaya gelmemesini içtenlikle ümit etmişti.

"Yanında telefonunla değil."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Falk, günün ilk ışıkları doğmadan yine direksiyonun başındaydı. Arabayı Carmen'in yaşadığı apartmanın önüne çekti. Carmen, bundan yedi saat önce onun evinden ayrıldığında, hava kararmıştı ve şimdi hâlâ karanlıktı. Carmen, yola çıkmaya hazır bir hâlde, onu kaldırımda bekliyordu ve arabaya binerken de pek fazla konuşmadı. Önceki gece, Başpolis King'in telefonundan sonra, konuşulması gereken her şeyi konuşmuşlardı.

"Kulübeyi nasıl bulmuşlar?" diye sormuştu Falk, Carmen telefonu kapattığında.

"Anlaşılan, bir ihbar sonucunda. Detaylara girmedi. Oraya gittiğimizde daha fazlasını öğreneceğimizi söyledi."

Falk ofisi aradığında ise hattın öbür ucunda bir sessizlik olmuştu.

Hâlâ onu canlı bulacaklarını mı düşünüyorlar? Falk bunu bilmiyordu. *Eğer canlı bulacak olurlarsa, her şeyi anlatmaya başlayabilir.* Evet, bu mümkündü. *Oraya gitseniz iyi olur. Sözleşmelere hâlâ ihtiyacımız olduğunu unutmayın.* Hayır, Falk bunu unutacak gibi değildi.

O ve Carmen, yine arabayı nöbetleşe kullanmaya başladılar. Şimdi kendilerine tanıdık gelen otlakların yanından geçerlerken, yollar, tıpkı önceki gibi, yine büyük ölçüde boştu ama bu sefer, diye düşündü Falk, yolculuk çok daha uzun görünüyordu.

Sonunda parkın girişine yaklaştıklarında, Falk benzin istasyonunun tabelasının yeşil parıltısını fark edip arabayı oraya çekti. Kasadaki adamın geçen sefer söylediği şeyi düşündü. *Eşyala-*

rını veya sığındığı yeri bulacak olursanız, arkasından daima ceset gelir. Benzin istasyonun kapılarından geçerken gözlerini kırpıştırdı. Bankoda bu kez müşterilere bir kadın bakıyordu.

"Diğer arkadaş nerede?" diye sordu Falk kredi kartını uzatırken.

"Steve mi? Arayıp hasta olduğunu söyledi."

"Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Nesi varmış?"

Kadın ona tuhaf tuhaf baktı. "Ben nereden bileyim?" Kartını ona geri uzattı ve dönüp gitti. Kentten gelen bir gerizekâlı daha.

Falk kartını aldı. Arabasına dönerken, kadının gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Pompa alanında, kameranın tepegözleri kayıtsız bakışlarıyla aşağıyı seyretmeye devam ediyorlardı.

Misafirhane bundan önce yoğunduysa, şimdi beşinci vitesteydi. Her yerde reflektörlü yelekler ve medya kamyonetleri göze çarpıyordu. Park edebilecekleri hiçbir yer yoktu.

Falk, Carmen'i misafirhanenin girişinde indirdi ve kendisi boş bir yer aranırken kadın da koşarak içeri girdi. Başpolis King resepsiyona talimat verdiğini söylemişti. Falk arabayı ağır ağır sürdü ve sıranın en sonunda, bir bekçinin kamyonetinin arkasına, yolun ortasına bırakmak zorunda kaldı.

Beklerken dışarı çıktı. Hava onun hatırladığından bile daha soğuktu, ceketinin fermuarını boğazına kadar çekti. Park yerinin karşısında, bütün bu hareketliliğin uzağında, Mirror Şelalesi'ne giden yolun başlangıcı sakin ve boş görünüyordu.

"Hey."

Falk bir ses duyup çevresine bakındı. Bir an, kadını tanıyamadı. Farklı koşullarda farklı görünüyordu.

"Bree. Hastaneden çıkmışsın."

"Evet, dün gece... Tanrı'ya şükür. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı." Koyu renk saçları bir şapkanın altında toplanmış ve yanakları da şiddetli soğuk yüzünden biraz kızarmıştı. Falk onun son derece güzel göründüğünü düşündü.

"Kolun nasıl?"

"İyi, teşekkür ederim. Hâlâ biraz acıyor yine de." Ceketinin kolunun altından görünen bandaja baktı. "Başka şeyler beni daha çok endişeleniyor. Beth'in ve benim bugün ilerleyen saatlerde buradan ayrılmamız gerekiyor. Yarın sabah Melbourne'deki bir uzmanla randevum var ama..." Bree, kamyonete binmekte olan bir arama ekibine baktı. Bir saç tutamını gözünün önünden çekti. Kırılmış tırnaklarının şimdi düzgün bir şekilde törpülenmiş olduğu, Falk'un dikkatinden kaçmadı.

"O kulübeyi gerçekten de Martin Kovac kullanmıyordu, değil mi?" Sesindeki korkuyu saklama zahmetine girmedi.

"Bilmiyorum," dedi Falk dürüstçe. "Sanırım bunu tespit etmeye çalışacaklar. "

Bree, düzeltilmiş tırnaklarından birini dişlemeye koyuldu. "Kulübeyi bulduklarına göre, şimdi ne olacak?"

"Sanırım arama faaliyetlerini o bölgede yoğunlaştıracaklar. Alice'ten herhangi bir iz arayacaklar."

Bree bir dakika boyunca hiç konuşmadı. "Kovac olayının uzun bir zaman önce yaşandığını biliyorum ama bir başkası da o kulübenin varlığından haberdar olabilir, değil mi? Polise ihbarda bulunduğuna göre? Arama ekibinin üyelerinden biri orayı bu sayede bulduklarını söyledi."

"Sanırım öyle. Ben de sizin şu anda bildiklerinizden daha fazlasını bilmiyorum."

"Ama eğer birileri o kulübeyi biliyorsa, o zaman sanırım, bizim orada olduğumuzu da bilebilirler."

"Durumun illaki böyle olması gerektiğinden emin değilim."

"Ama siz orada değildiniz. Bazen ağaçlar öylesine sıklaşırdı ki hiçbir şey göremezdiniz. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz."

"Evet." diye kabul etti Falk. "Bu doğru."

Arama ekibinin kamyonetinin uzaklaşmasını seyrettiler.

"Her neyse," dedi Bree bir an sonra. "Buraya gelmemin asıl nedeni size teşekkür etmekti."

"Ne için?"

"Beth'e karşı adil davrandığınız için. Size şartlı tahliye sü-

recinde olduğunu söylediğini anlattı. Bazı insanlar bunu duyar duymaz hükümlerini verirler. Çoğu kez, onun hakkında en kötüsünü düşünürler."

"Sorun değil. O iyi mi? Geçen gün konuştuğumuzda biraz durgun görünüyordu."

Bree ona baktı. "Ne zaman?"

"İki gece önce... Onu misafirhanenin dışında görmüştüm. Yağmuru seyrediyordu."

"Ah. Bundan bahsetmedi." Bree kaşlarını çattı. "İçiyor muydu?"

Falk'un tereddüdü olması gerekenden biraz uzun sürdü ve Bree'nin kaşları daha da çatıldı.

"Sorun değil. İçmiş olabileceğini düşünmüştüm. Stres altındaydı. Bunu bekliyordum."

"Sanırım sadece bir tane içti," dedi Falk.

Bree başını salladı. "Sadece bir tane, sadece on tane, fark etmez. Onun hiç içmemesi gerekiyor, nokta. Ama bu, tam da Beth'ten beklenecek bir şey. Her zaman iyi olmak ister ama her nedense bunu hiçbir zaman başaramaz..." Bree sustu ve bakışlarını ondan çevirip misafirhaneye yöneltti. Falk arkasına döndü. Giriş merdivenlerinde, konuşulanların duyulamayacağı bir uzaklıkta bir siluet durmuş, onları seyrediyordu. Fazlasıyla dar bir ceket, kısa siyah saçlar. Beth. Falk onun ne zamandan beri orada durmakta olduğunu merak etti.

Bir elini kaldırdı. Bir kez salladıktan sonra karşılık olarak Beth de elini kaldırdı. Falk, bu mesafeden bile onun gülümsemediğini görebiliyordu.

Bree hareketlendi. "Geri dönsem iyi olur. Tekrar teşekkürler."

Falk arabasına yaslandı ve Bree'nin park yerinden geçişini izledi. Misafirhanenin merdivenlerinde, Beth de aynı şeyi yaparak duruyordu. Kız kardeşi yanına dönene kadar da yerinden kıpırdamadı.

Üçüncü Gün: Cumartesi Gecesi

Bree, kendi nefesinin sesini kulaklarında duyabiliyordu. Alice'in sırtı duvara dayanmıştı.

Jill elini uzattı. "Telefonu bana ver."

"Hayır."

"Nerede o? Çantanda mı? Göster."

"Hayır."

"Bu bir rica değil." Jill uzanıp Alice'in sırt çantasını yakaladı.

"Hey!" Alice çantayı geri almaya çalıştı ama çanta parmaklarının arasından geriye çekildi.

"Eğer bu gitmeyi bu kadar çok istiyorsan Alice, hiç durma, defol git." Jill elini çantaya daldırdı, sonra çantayı bir öfke hırıltısıyla ters çevirip içindekileri yere boşalttı. "İstediğini yapmakta özgürsün ve eğer yolda, çukurun birinde ölüp kalacak olursan layığını bulmuş olacaksın. Ama telefonu alamazsın."

"Tanrım!" Alice eğilip eşyalarını toplarken Jill de onları gözden geçirdi. Islak eşofman üstü, pusula, su şişesi. Telefon yoktu.

"Burada değil."

"Ceketinde olacak." Beth'in sesi, hiçliğin ortasından geliyor gibiydi. Bree sıçradı.

Alice, göğsüne bastırdığı eşyalarıyla kendi köşesinde barikat kurmuştu sanki. Jill feneri onun gözlerine tuttu. "Ceketinde mi? Bu işi zorlaştırma."

Alice geri çekilip başka tarafa döndü. "Bana dokunmaya kalkma."

"Bu son şansın."

Alice hiçbir şey söylemedi. Derken Beth üzerine hücum etti ve iki elini birden yumruk yaparak ceketinin ceplerine daldırdı.

"Bu tam bir saçmalık, Alice. Bir şeyler sakladığımı düşündüğün zamanlarda benim eşyalarımı araştırırken çok mutluydun..."

Alice debelenir ve ciyak ciyak bağırırken Bree kız kardeşini geri çekmeye çalıştı.

"Benden uzak dur!"

Beth, Alice'in ceplerini karıştırdı ve sonunda da ödülünü, zaferini belirten bir sesle çıkarıp uzağa tuttu. Telefon. Diğer eliyle de Alice'i kenara itti.

Alice sendeleyerek birkaç adım attı. Sonra da ileri atılarak telefonu yakaladı. İkisi birbirine kenetlenmiş bir hâlde mücadele etmeye başladılar, sonra da masaya çarptılar. Bir gürültü duyuldu ve fener yere düşerken oda da karanlığa gömüldü. Bree, bir boğuşmanın hırıltılarını duyabiliyordu.

"Benim o..."

"Bırak..."

Bree kendi sesinin bağırdığını duydu. "Kesin şunu!" Ama bunu kime söylediğinden emin değildi. Ağır bir şey ayağının dibine yuvarlandı. El feneri. Onu alıp salladı, ışık gözlerini kamaştıracak bir şekilde tekrar yandı. El yordamıyla feneri gürültünün geldiği yere doğru çevirdi.

Alice ve Beth, sımsıkı bir düğüm oluşturmuş hâlde, yerde yatıyorlardı. Bree'nin, iç içe geçmiş kol ve bacaklardan hangisinin kime ait olduğunu anlayabilmesi mümkün değildi, sonra ikisinden biri bir kolunu kaldırdı. Bree bağıracak oldu ama bunun için çok geçti artık. Beth'in eli, olanca hızı ve sertliğiyle aşağıya inerken fenerin ışığı üzerlerine koyu bir gölge düşürdü. Alice'in yanağından çıkan çatırtı âdeta duvarları sarstı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Carmen, elinde büyük kırmızı bir çarpı işaretinin yer aldığı bir haritayla misafirhaneden çıktı.

"Buraya gidiyoruz," dedi arabalarına atlarlarken. "Navigasyona uygun bir yol, yaklaşık kırk dakika sürüyor. Oraya giden en kestirme yol da Kuzey Karayolu."

Falk haritaya baktı. Çarpı, çalılığın epeyce derinlerini işaret ediyordu. Kuzeye doğru birkaç kilometre, yeşilliği kesen ince bir araç bağlantı yolu...

Carmen emniyet kemerini taktı. "Başpolis King çoktan o mahalde. Ve Margot Russell da buradaymış."

"Kendi başına gelmemiş ya?"

"Hayır. Misafirhanede Lauren'ı gördüm. Bir irtibat memuru ikisini de bu sabah getirmiş. Margot babasını görmeyi hâlâ reddediyor. O, ayrı gelmiş."

Park yerinden çıkarlarken, Falk'un gözleri, misafirhanenin giriş kapısından onları seyretmekte olan bir figüre takıldı. İkizlerden biri, diye düşündü. Ama gölgelerin arasından, hangisi olduğuna karar veremedi.

Arabayla kır yollarından geçerlerken rüzgâr hâlâ ağaç tepelerinde ıslık çalıyor, Carmen de sadece yolu tarif etmek için ağzını açıyordu. Yollar gittikçe küçülüyor ve daralıyordu, öyle ki en sonunda kendilerini polisler ve arama ekiplerinin üyelerinden oluşan uğultulu bir kalabalığa doğru bir durup bir kalkarak ilerledikleri, bozuk bir asfalt yolda buldular.

Mahalde, endişe ve rahatlamanın tuhaf bir karışımı hisse-

diliyordu. Sonunda, herkesin umduğu şekilde olmasa bile bir gelişme kaydedilmişti. Arabalarından indikleri sırada, Falk kırmızı bir renk bulutu gördü. Özel Maceralar eşofmanı içindeki Ian Chase, bekçilerden oluşan bir grubun kenarında duruyordu. Grubun ne tam içinde ne dışında sayılacak bir şekilde gezinmekteydi. Falk ve Carmen'i görünce enerjik bir baş sallamasıyla selam verip onlara doğru yöneldi.

"Hey, yeni bir gelişme var mı? Onu buldular mı? O yüzden mi buradasınız?" Gözleri çalılıkta gezindi, sonra tekrar onlara döndü.

Falk, Carmen'e bir bakış attı. "Bildiğimiz kadarıyla hayır."

"Ama kulübeyi buldular." Chase'in gözleri hâlâ ileri geri gidip geliyordu. "Cesedi de yakınlarda olabilir."

"Tabii hâlâ hayatta değilse."

Chase durdu ve yüzündeki biçimsiz bakışı yeterince hızlı silemeyerek gözlerini kırpıştırdı. "Evet, elbette. Kesinlikle. Ümit ederim öyledir."

Falk gerçekte onu suçlayamazdı. Olasılığın ne kadar düşük olduğunu kendisi de biliyordu.

Misafirhanedeki bir memur geleceklerini telsizle bildirmişti ve Başpolis King de çalılığın kenarında onları bekliyordu. Yüzü griydi ama hareket ettiği zaman adrenalinin etkisi alttan alta hissediliyordu. Onlar yaklaşırken elini sallayarak selam verdi ve ayaklarına bakıp, dağcı botlarını giydiklerini gördüğü zaman da onayladığını gösterecek şekilde başını eğdi.

"Güzel, onlara ihtiyacınız olacak. Haydi gelin."

Yolu gösterdi, peşinde Falk ve Carmen'le çalılıklara daldı. Bir dakika içinde gevezelikler ve hareketlilik arkalarında kalmış, yoğun bir sükûnet hepsini sarıp sarmalamıştı. Falk, bir ağacın üzerinde dalgalanarak onlara yol boyunca kılavuzluk eden polis bandının şeridini fark etti. Ayaklarının altında, çoğunlukla botlar tarafından çiğnenerek yassılaşmış parçalardan oluşan yol, güçlükle seçilebiliyordu.

"Peki sonunda burayı nasıl bulabildiniz?" diye sordu Falk.

Yalnızdılar ama King alçak sesle konuşmaya özen gösteriyordu.

"Barwon'dan bir mahkûm arayıp ihbarda bulundu. Bu kişi, eski motosiklet çetesinin bir üyesi, uzun bir suçlamalar dizisiyle karşı karşıya ve belli ki bütün bu işlerden nedamet getirmiş. Haberlerde, kulübeyi aramakta olduğumuzu duymuş ve gördüğü zaman da manivelanın bir parçasını tanımış. Eskiden ara sıra Sam Kovac'la uyuşturucu alışverişi yapan bazı arkadaşları olduğunu söylüyor."

"Ah, öyle mi?"

"Sam'in, polisin bilmediği bazı şeylerden haberdar olmakla böbürlenerek, babasıyla onlara biraz caka satmaktan hoşlandığını söylüyor. Sam onları buraya iki kez getirmiş." King, başıyla ayaklarının dibinde uzanan ince yolu işaret etti. "Motosikletçi tam olarak neresi olduğundan emin değildi ama Kuzey Karayolu'nu ve başka birkaç işareti biliyordu –biraz yukarıda da bir boğaz var– böylelikle bizim de alanı daraltmamız mümkün olabildi. Hâlâ ekleyecek birkaç şeyinin daha olduğu düşüncesinde. Biz konuşurken avukatlarıyla birlikte bir anlaşma hazırlamakla meşguldü."

"Peki siz Kovac konusunda ona inanıyor musunuz?" diye sordu Carmen. "Burayı kendi kendine tesadüfen bulmuş, sonra da bütün bu hikâyeyi uydurmuş olamaz mı?"

"Evet, ona inanıyoruz." King içini çekti. Kısa bir sessizlik. "Bazı insan kalıntıları bulduk."

Bir sessizlik oldu. Falk, Başpolis'e baktı.

"Kimin?"

"Güzel bir soru."

"Alice'in değil mi?"

"Hayır." King başını salladı. "Kesinlikle değil. Çok eskiler. Orada ilgi çekici birkaç şey daha var –kendiniz de göreceksiniz– ama henüz Alice'ten bir iz yok."

"Tanrım," dedi Carmen. "Neler yaşanmış orada?"

Çalılığın derinliklerinde bir yerlerde, göze görünmeyen yalıçapkınları gülüşerek çığlık attılar.

"Güzel bir soru daha."

Üçüncü Gün: Cumartesi Gecesi

Beth, yakıcı bir his avcuna yayılmadan önce Alice'in yanağına vuran elinin çıkardığı çatırtıyı duymuştu. Eli sıcak ve batıcı bir şekilde zonklamaya başlamadan önce çıkan ses, kulübede yankılanmıştı âdeta.

Kısacık, tek bir an boyunca Beth'e, sanki hâlâ geri adım atabileceği –atabilecekleri– bir bıçağın sırtında dengelerini bulmaya çalışıyorlarmış gibi gelmişti. Özür dileyebilirlerdi. El sıkışabilirlerdi. Geri döndükleri zaman insan kaynaklarına dilekçe verebilirlerdi. Ama sonra dışarıda bir rüzgâr esmiş ve Alice boğazının derinliklerinden gelen gergin, öfke dolu bir ses çıkardıktan sonra ikisi de sendelemişler ve yere düşmüşlerdi. Odanın her köşesinden çığlıklar gelmeye başlamıştı.

Beth, Alice'in, saçlarını kavrayıp başını aşağıya çektiğini hissetmişti. Dengesini kaybetmiş ve omzu yere çarpmıştı. Kendi ağırlığı yüzünden nefes nefese kalmış, akciğerleri boşalmıştı. Bir çift el yüzünü yere bastırıyordu ve Beth, yanağının kum taneleriyle çizildiğini hissediyor, iğrenç kokulu ıslaklığın tadını alabiliyordu. Birileri onu yere bastırıyordu. Alice. O olmalıydı. O yakınlıktan, Beth, Alice'in bedeninin kokusunu hafif de olsa alabilmiş ve zihninin bir parçasıyla buna şaşıracak boşluğu bulmuştu. Alice, hiçbir zaman, terleyebilecek bir insanmış gibi görünmemişti gözüne. Beth kendini kurtarmaya çalıştı ama kolları biçimsiz bir açıyla, kıpırdayamayacağı şekilde tutuluyordu. Giysilere yapışarak mücadele ederken parmakları pahalı su geçirmez kumaşların üzerinden kayıyordu.

Kuvvetli bir şekilde çekildiğini, başka bir çift elin, Alice'le onu birbirlerinden ayırmak için yoğun bir çaba sarf ettiğini hissetti. Bree...

"Ondan uzak dur!" Bree bağırıyordu.

Beth, onun kime hitap ettiğinden emin değildi. Olduğu yerde

dönerek kendini kurtarmaya çalıştı, sonra Bree dengesini kaybedip de üzerlerine düşerken bir düşme ve çarpma sesi duydu. Üçü, ağır ağır yana yuvarlanıp masanın bacağına çarptı ve masanın büyük bir gürültüyle yere düşmesine neden oldu. Keskin bir gümbürtü duyuldu ve odanın içinde birileri acıyla çığlık attı. Beth doğrulmaya çalıştı ama saçlarına asılan bir el tarafından yine aşağıya çekildi. Başını yere öylesine sert çarptı ki bağırsaklarından gırtlağına doğru iğrenç bir dalga yükseldi. Karanlıkta dans eden beyaz noktacıklar gördü ve beceriksizce saldıran, tırmalayan ellerin ağırlığı altında kendini bıraktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yürüdükleri yolda ilerledikçe yönlerini bulmaları gittikçe daha güçleşiyordu. Bir saat sonra bir dereye geldiklerinde yol neredeyse tamamen kayboldu, sonra King'in bahsettiği boğazın yanından geçen dik bir yamaca doğru düzensiz bir şekilde yön değiştirerek tekrar ortaya çıktı. Birbirine eş ağaçların oluşturduğu bekçi dizileri Falk'un gözlerine oyunlar oynamaya başladı ve Falk'un, ara sıra ortaya çıkan polis kordonunun görüntüsüne duyduğu şükran giderek güçlendi. Bu gezintiyi tek başına yapma fikrinden hoşlanmamıştı. Başını alıp gitmek için duyduğu o arsız çekim hep oradaydı çünkü.

Etraflarındaki çalılarda, turuncu renkte beneklerin gözüne ilişmeye başlaması Falk için büyük bir rahatlama yerine geçmişti. Arama ekiplerinin üyeleri... Giderek yaklaşıyor olmalıydılar. Sanki kendisine bir yanıt veriyormuşçasına ağaçlar da yavaş yavaş yanlara çekilmeye başladı ve birkaç adım sonra Falk kendini küçük bir açıklığa girerken buldu.

Ortada, polis kordonunun oluşturduğu çizgilerin ve memurların reflektörlü ceketlerinin arkasında, çıplak ve basık kulübe yer alıyordu.

Çalıların yumuşak renklerinin oluşturduğu fonda, gözlerden iyice gizlenmiş durumdaydı ve maksatlı olarak ıssız bırakılmış gibiydi. Açık duran camsız pencerelerinden, hiç de dostane bir görünümü olmayan, bel vermiş kapısına kadar her yanından çaresizlik akıyordu. Falk, yanı başında Carmen'in soluk alıp verdiğini duyabiliyor, dört bir yanında da ağaçlar fısıldaşıp titreşiyordu.

Falk bir daire çizerek ağır ağır döndü. Arama ekiplerinin üyelerinin oluşturduğu ve ağaçların arasından arada bir güç bela seçilebilen turuncu benekli çalılar her yanı sarmışlardı. Ters açıdan bakıldığı takdirde kulübenin görülmesinin neredeyse imkânsız olduğunu düşündü. Kadınlar onu tesadüfen bulacak kadar şanslıydılar. Veya şanssız belki de, diye düşündü.

Kulübenin kenarının yakınlarında bir polis memuru nöbet tutarken bir başkası da aynı işi kısa bir mesafe uzaklıkta yapıyordu. Her ikisinin de ayaklarının dibinde üzerleri naylonlarla örtülmüş bir şeyler duruyordu. İki naylon da ortalarından biraz çukurlaşmıştı ama yine de neyi saklamakta olduklarına dair hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Falk, King'e baktı. "Lauren bize bir köpeğin kalıntılarını bulduklarını söylemişti."

"Evet, işte orada..." King, en yakındaki daha küçük olan naylonu işaret etti. "Ne var ki diğeri öyle değil. Uzmanlar yola çıktılar bile."

Onlar bakarken en yakındaki naylonun ucu rüzgârla hafifçe havalanıp kendi kendine dalgalandı. Nöbetçi memur naylonu tekrar örtmek için çömeldi ve Falk, ortaya çıkan sığ çukuru bir anlığına görebildi. Tek başlarına ve korku içinde burada bulunmanın kadınlar için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Nasıl bir tahminde bulunursa bulunsun, gerçeğe biraz olsun yaklaşabileceğinden bile kuşku duyuyordu.

Alice'in kaybolduğunu fark ettikten sonra, geride kalan dört kadının onu geride bırakmakta fazla aceleci davrandıkları şeklinde bir hissin sürekli olarak başının etini yiyip durduğunu hissediyordu. Ama şimdi, terk edilmiş kulübenin önünde dururken, aynı ısrarcı fısıltıyı neredeyse kendi zihninde bile duyabiliyordu. *Kaç. Uzaklaş.* Kafasını salladı.

Carmen naylon kılıflardan büyük olanına bakıyordu.

"O sırada dördüncü kurbanı hiçbir zaman bulamamışlardı. Sarah Sondenberg," dedi.

"Evet." King başını salladı. "Hiç bulamadılar."

"İşaret sayılır mı?" Carmen başıyla kılıfı işaret etti. "Siz de aklınızdan aynı şeyi geçiriyor olmalısınız."

King sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibiydi ama kendini tuttu. "Uzmanların bakması gerek. Daha fazlasını ancak ondan sonra öğrenebileceğiz." Kulübenin girişini çevreleyen kordonu kaldırdı. "Gelin. Size içerisini göstereyim."

Eğilerek kordonun altından geçtiler. Onlar girerken kapı, tıpkı bir yara gibi açıldı. Okaliptüslerin havaya yaydığı taze ve yoğun rayihanın altında hafif bir küf ve çürüme kokusu belli belirsiz hissediliyordu. Ayrıca içerisi karanlıktı da, pencereler gün ışığının girmesine ancak çok sınırlı bir şekilde izin veriyorlardı. Odanın ortasında dururken Falk önce şekilleri, ardından ayrıntıları seçebildi. Bir zamanlar kalın bir tabaka oluşturduğu açıkça belli olan toz, şimdi yerlerinden edilmiş olmanın bütün belirtilerini ortaya koyuyordu. Bir masa tuhaf bir açıyla bir yana itilmiş, etrafına da yapraklar ve molozlar saçılmıştı. İkinci bir odada ise üzerinde insanı rahatsız eden koyu renkli bir lekenin bulunduğu bir şilte Falk'un gözüne ilişti. Ve ayaklarının yakınında, kırık pencerenin altındaki kirli döşeme tahtalarının arasına da, taze kan olduğu açıkça anlaşılan siyah bir sıvının sızmış olduğu görülebiliyordu.

Üçüncü Gün: Cumartesi Gecesi

Lauren el fenerini bulamamıştı. Odanın ortasında kayarak yana devrilen masanın çıkardığı gürültüyü duyduğunda, tırnakları kirli döşeme tahtalarını çizmekteydi. Köşesinin yüzüne çarpmasından önceki çok kısa bir an içinde masanın, havada uçarak kendisine doğru gelmekte olduğunu görecek zamanı ancak bulabildi.

Hızla ve şiddetle omurgasının üzerine düşerken, bunun yarattığı şok akciğerlerindeki bütün havayı çekip aldı. Sersemlemiş bir hâlde ve hırıltılar çıkararak kırık pencerenin altında yatıyordu. Alnındaki eskiden kalma yara zonklamaya başlamıştı ve elini yaraya götürdüğünde parmakları ıslandı. Ağlamakta olduğunu düşündü ama gözlerinin çevresindeki sıvı gözyaşı olmak için fazla yoğundu. Bu gerçeği idrak etmek, kusmasına yol açtı.

Lauren gözlerini elleriyle silerek görüşünü netleştirdi. Yeniden görebilmeye başlayınca ellerini oynattı ve parmaklarındaki kan yerlere saçıldı. Pencereden sadece bulutları görebiliyordu. Yıldızlar hiçbir zaman orada olmamışlardı sanki.

Birileri, "Bana yardım edin!" diye bağırıyordu. Lauren onun kim olduğunu bilemiyordu. Umurunda da değildi neredeyse ama sonra bir patırtı ve yüksek perdeden bir inilti duyuldu. Bir fener yerde sıçrayarak kendisine doğru gelmeye başladı, ışığı duvarları çılgınca açılar oluşturarak aydınlatıyordu ama sonra fener bir duvara çarptı ve söndü.

Lauren güçlükle ayağa kalktı ve sendeleye tökezleye yerde yatmakta olan üçlüye doğru yürüyüp kanlı ellerini saldırgan yığının arasına sokmayı başardı. Grubu ayırmaya çalışırken kimi tuttuğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Yanında, bir başkası daha aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Bu kişinin Jill olduğunu fark etti.

Lauren'ın parmakları birinin etine gömüldü, birbirine dolanmış bedenlerin arasına biraz serin gece havası sokmaya çalışır-

ken tırnaklarını daldırdığı bu etin kime ait olduğu hiç umurunda değildi. Birden bir kol havaya kalkıp Lauren'ı yere düşürdü. Kol Jill'in çenesini öyle sert bir biçimde kavradı ki kadının dişlerinin çatırtısı geldi kulaklarına. Jill, ıslak bir hırıltı çıkardı, geriye doğru sendelerken eli çenesini sıkıca kavramıştı.

Bütün bu hareketler, yerdeki yığının dengesini bozdu ve Lauren'ın son bir çekişiyle birbirlerinden ayrıldılar. Şimdi alınıp verilen solukların ahenksiz seslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu, sonra da her birinin hızla kendi köşelerine çekilmeye çalışırken çıkardıkları sesler geldi.

Lauren duvarın önüne yığıldı. Alnına âdeta iğneler batıyor ve şimdi geriye doğru büküldüğü yerde sağ bileğinin de ağrıdığını hissedebiliyordu. Bileğinin şişip şişmediğini merak etti ve bir parmağını Rebecca'nın kendisine vermiş olduğu örme bileziğin altına soktu. Şimdilik sorun yok gibiydi, acıyordu sadece. Zaten bileğine biraz bol geliyordu bilezik, muhtemelen çıkarmasına gerek yoktu.

Doğrulup oturdu ve ayağının kenarı bir şeye dokundu. Uzanınca, parmakları bir fenerin düzgün plastik yüzeyine değdi, düğmesini bulup yaktı. Hiçbir şey olmadı. Salladı. Yine hiçbir şey olmadı. Kırılmıştı. Lauren endişenin göğsünde kabardığını hissetti ve birdenbire karanlığa artık bir dakika bile tahammül edemeyeceği duygusuna kapıldı. Parmakları, en sonunda soğuk, metal bir silindirin üzerine kapanıncaya kadar dizlerinin üzerinde körlemesine yeri araştırdı. Ağırlığını ellerinin arasında hissederek silindiri kavradı. Beth'in sanayi tipi el feneriydi.

Lauren, feneri sallayarak yaktı ve fener tozla kaplı ortamda bir ışık konisi oluşturunca büyük bir rahatlama duydu. Yere baktı ve botlarına bulaşmış olan kendi kıpkızıl kanını gördü, yerde, pencerenin yanında da bir başka leke daha göze çarpıyordu. Feneri tiksintiyle oradan uzaklaştırıp ışığını ağır ağır odada gezdirdi.

"Herkes iyi mi?"

Işık, eğreti bölmenin yanına yığılmış olan Jill'in üzerine düştü. Jill'in dudakları şişmiş ve kanla kaplanmıştı, elleriyle çenesini

tutuyordu. Işık üzerine düşünce gözlerini kırpıştırdı ve Lauren feneri başka tarafa çevirirken Jill'in tükürdüğünü duydu. Beth, sersemlemiş bir yığının yanında yerde yatıyor, ensesini ovuşturuyordu, kız kardeşi ise sırtını duvara vererek dimdik oturmuş, gözlerini iri iri açmıştı.

Lauren'ın karanlıkta Alice'i bulması biraz daha uzun sürdü.

Soluk sarı parıltı sonunda onu ayırt ettiğinde Alice, kulübenin kapısının yanında ayakta duruyordu. Saçları ve giysileri dağılmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ve Alice Russell, Lauren'ın otuz yıllık bir süre boyunca hatırlayabildiği kadarıyla ilk defa ağlıyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Falk yerdeki kan lekesine baktı.

"Bunun kime ait olduğunu biliyor muyuz?"

King başını hayır anlamında salladı. "Kontrol edecekler. Ama kısa zaman öncesine ait."

"Peki ya şu?" Falk başıyla, duvara dayanmış olan şilteyi işaret etti. Onun da üzerine şeffaf bir plastik kılıf geçirilmişti ama kumaşın üzerindeki leke yine de görülebiliyordu.

"Bana muhtemelen ilerlemiş bir küf olduğu söylendi," dedi King. "Yakından bakıldığında o kadar da kötü görünmüyor."

"Burada tıkılıp kalmışsanız yeterince kötü görünür," dedi Carmen.

"Evet. O zaman gerçekten de çok kötü görüneceğini tahmin edebiliyorum." King içini çekti. "Dediğim gibi, şimdiye kadar Alice'in başına gelenlere ilişkin açık bir ize rastlamış değiliz. Diğer kadınlar, Alice'in sırt çantasını yanına almış olduğunu söylüyorlar ve ortada çantadan hiçbir iz yok, bu yüzden hiç değilse çantanın hâlâ onun yanında olduğunu ümit edebiliriz. Ama buraya dönüş yolunu bulmuş gibi de görünmüyor, ya da dönmüşse bile, bizim görebileceğimiz herhangi bir mesaj bırakma girişiminde bulunmamış."

Falk etrafına bakındı ve telefonuna bırakılan sesli mesajı düşündü. *Canını yak.* Telefonunu cebinden çıkardı. Ekran boştu.

"Buradan sinyal almayı başaran birileri oldu mu?"

"Hayır." King başını salladı.

Falk, kulübenin çıtırtılarına ve iniltilerine kulak vererek oda-

nın içinde birkaç adım attı. İnsana hiç de sıcak bir karşılama sunmayan bir yerdi, bundan şüphe duyulamazdı bile, ama duvarları ve bir çatısı vardı en azından. Misafirhanenin pencerelerinden görülebildiği kadarıyla, geceleri, açık havaya son derece vahşi bir ortam hâkim oluyordu. Alice'in açık havada nelere maruz kalmış olabileceği düşüncesi hiç hoşuna gitmedi.

"Peki şimdi ne yapılıyor?" diye sordu.

"Çevreyi tarıyoruz ama buralarda araştırma yapmak gerçekten çok zor," dedi King. "Bu arazide yürümenin nasıl bir şey olduğunu kendiniz gördünüz, çalılıklar da her yanda aynı. Yakın çevrenin taranması günler alacaktır. Hava kötüleşecek olursa daha da uzun sürer."

"Kadınlar hangi yoldan yürümüşler?" diye sordu Carmen. "Bizim geldiğimizle aynı yoldan mı?"

"Hayır. Biz karayolu üzerinden geçen en dolaysız güzergâhı izledik ama onların kullandıkları yol bu değil. Kulübenin arkasından kuzeye giden bir yol geçiyor, onu bulabilmek için de ağaçların arasında yol almanız gerekiyor ama bir kez oraya çıktıktan sonra da gerisi kolaylaşıyor. Zaten buraya rastladıkları sırada da yine o patika üzerinde bulunuyorlarmış. Eğer Alice buradan çıkmayı denediyse, yapılabilecek en iyi tahmin onun da aynı yolu izlemiş olmasıdır."

Falk, King'in söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu ama onu dinlerken bile, benliğinin küçük bir parçasının hâlâ, eğer kulübe sonunda bulunduysa Alice Russell'ın da bulunacağı umudunu taşıdığını biliyordu. Onun geri dönüş yolunu bulmuş olduğunu ümit ediyordu, korku içinde ve belki de kızgın bir hâlde ama canlı olarak. Ne var ki nemli duvarlar çatırdarken, iç içe geçmiş ağaçları, dışarıdaki mezarları ve yerdeki kan lekesini düşündü ve Alice Russell için geriye kalmış son umut kırıntısının da dağılıp parçalara ayrıldığını hissetti.

Kulübe boştu. Alice'in başına her ne gelmişse, dışarıda, açık havadayken gelmişti. Rüzgârın uğultusunun ve ağaçların iniltisinin altında bir yerlerde Falk, âdeta ölüm çanlarının çaldığını duyabildiğini hissetti.

Üçüncü Gün: Cumartesi Gecesi

Sonradan, ortama, kesik kesik alınıp verilen nefeslerin dışında, büyük ölçüde sessizlik hâkim olmuştu. Jill ağzını diliyle yoklarken toz zerrecikleri fenerin ışığında tembel daireler halinde dönüp duruyorlardı. Jill, etinin şişmiş ve hassaslaşmış olduğunu ve sağ alt dişlerinden birinin de hafifçe yerinden oynadığını hissediyordu. Çocukluğundan beri hissetmediği tuhaf bir histi bu. Birden çocuklarının küçüklükleri geldi aklına. Diş perileri ve madeni bir dolarlıklar. Gözlerine sıcak sıcak bir şeyler yayıldı ve gırtlağının kaskatı olduğunu hissetti. Çocuklarını araması gerekiyordu. Bunu buradan çıkar çıkmaz yapacaktı.

Jill hareket etti ve ayağı bir şeye dokundu. Bir fener. Çekinerek almak için eğildi ve el yordamıyla düğmesini aradı. Hiçbir şey olmadı.

"Bu fener kırılmış." Sözcükler kalınlaşmış dudaklarından boğuk bir şekilde çıkmıştı.

"Bu da öyle..." dedi birileri. Kız kardeşlerden biriydi.

"Hâlâ çalışan kaç fenerimiz var?" diye sordu Jill.

"Burada sadece bir tane var." Lauren elindeki feneri ona uzatırken sarı ışık parladı. Jill, eline aldığı fenerin sanayi tipi ağırlığını hissetti. Beth'inki olduğunu fark etti. Sonuçta, kampa getirmek için yapılabilecek en iyi seçim oydu belki de.

"Başka?" Yanıt gelmedi. Jill iç çekti. "Kahretsin."

Odanın karşı tarafında, Jill, Alice'in bir eliyle gözlerini kuruladığını gördü. Kadının saçları karmakarışık olmuş ve gözyaşları da yanaklarında yol yol kirli izler bırakmıştı. Ama artık ağlamıyordu.

Jill onun bir şeyler söylemesini bekledi. Bir özür talep etmesini, muhtemelen... Hatta belki dava açmakla tehdit etmesini... Ama Alice bunların yerine dizlerini göğsüne çekmiş bir hâlde oturmaya devam etti. Öne eğilmiş ve hiç kıpırdamadan, kapı-

nın yanında, orada, öylece kalakalmıştı. Jill nedense bu durumu daha da huzursuz edici buldu.

"Alice?" Karanlık bir köşeden Bree'nin sesi duyuldu.

Yanıt gelmedi.

"Alice," diye tekrar denedi Bree. "Dinle, Beth hâlâ şartlı tahliye sürecinde."

Yine yanıt yoktu.

"Sorun şu ki tekrar mahkemeye çıkmak zorunda kalacak, eğer sen..." Bree sustu ve bekledi. Yine yanıt yoktu. "Alice, dinliyor musun? Bak, onun sana vurduğunu biliyorum ama eğer bu durum daha da ileriye götürülecek olursa, başı fena hâlde belaya girecek."

"Yani?" Alice sonunda konuşmuştu. Dudakları hemen hemen hiç kıpırdamıyordu. Hâlâ başını kaldırıp bakmamıştı.

"Yani bunu daha ileriye götürme, tamam mı? Lütfen." Bree'nin sesi, Jill'in daha önce hiç duymadığı bir fısıltı biçimini almıştı. "Annemizin sağlığı iyi değil. Geçen sefer bu onun için gerçekten çok kötü olmuştu."

Yanıt yok.

"Lütfen, Alice."

"Bree." Alice'in sesi tuhaf bir niteliğe bürünmüştü. "Benden iyilik yapmamı istemenin anlamı yok. Gelecek ay bu zamanlar eğer hâlâ bir işin varsa kendini şanslı sayabilirsin."

"Hey!" Beth'in sert sesi öfkeyle çınladı. "Onu tehdit etmeye kalkma. Senin için kıçını yırtmaktan başka hiçbir şey yapmadı."

Alice bu sözün üzerine başını kaldırıp baktı. Karanlığı tıpkı bir cam gibi kesen sözcükler, tane tane ve düşünülerek, kayarcasına ağzından çıkıyordu. "Kes sesini, seni şişko kaltak!"

"Alice, yeter artık!" diye bağırdı Jill. "Burada, incecik buz üstünde yürümekte olan tek kişi Beth değil, o yüzden hareketlerine dikkat etsen iyi olur, aksi hâlde fena sorun çıkacak, ne zaman ki..."

"Ne ne zaman ki?" diye sordu Alice. Sesi içten bir merak duygusunu yansıtıyordu. "Senin büyülü kurtarma ekibin ortaya çıktığı zaman mı?"

Jill yanıt vermek için ağzını açtı, sonra yakıcı bir panik duygusuyla, birdenbire telefonu hatırladı. Telefonu kavga çıkmadan önce ceketinin cebine sokuşturmuştu ve şimdi el yordamıyla arandı. Eli incecik dikdörtgenin üzerine kapandığında duyduğu rahatlamayla başının döndüğünü hissetti. Telefonu çıkarıp sağlam olduğuna dair kendi kendisine güvence vererek ekranını kontrol etti.

Alice onu seyretmekteydi. "Onun bana ait olduğunu biliyorsun."

Jill yanıt vermedi, telefonu yavaşça tekrar cebine koydu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Bree.

Jill sessizce içini çekti. Kendini tamamen tükenmiş hissediyordu. Sırılsıklamdı, karnı açtı, acı çekiyordu ve ıslak ve pis bedeni onu iğrendiriyordu. Diğer kadınların istilasına uğradığını hissediyordu.

"Pekâlâ, öncelikle," dedi, sesine elinden geldiğince ölçülü bir ton vermeye çalışarak. "Hepimizin sakinleşmesi gerekiyor. Ardından, herkesten uyku tulumlarını çıkarmalarını istiyorum ve bütün bunların üzerine bir sünger çekme konusunda hepimiz anlaşmaya varacağız. En azından şimdilik... Sonra da biraz uyuyacak ve sabah, hepimiz biraz daha berrak bir şekilde düşünebildiğimizi hissettiğimiz zaman da, bizi buradan kurtaracak bir plan üzerinde çalışmaya başlayacağız."

Kimse yerinden kıpırdamadı.

"Herkes dediğimi yapsın şimdi. Lütfen."

Jill eğilip çantasını açtı. Çıkan seslerden diğerlerinin de kendisini izlediğini duyunca rahatlayarak nefesini bırakıp kendi uyku tulumunu çantadan çıkardı.

"Uyku tulumunu benimkinin yanına ser, Alice," dedi Jill.

Alice kaşlarını çattı ama bu kez karşı çıkmadı. Tulumunu, Jill'in gösterdiği yere serip içine girdi. Yağmur suyuyla dişlerini fırçalamak için dışarı çıkma zahmetine katlanan tek kişi Bree olmuştu. Jill, Alice'in de aynı şeyi yapmayı denemediğine memnundu. Bunu yapacak olursa, kendisinin de ona eşlik etmesinin gerekip gerekmeyeceğine karar verememişti.

Jill kendi uyku tulumuna girdi, tulum tıpkı ıslak bir plastik torba gibi tenine yapışınca yüzünü buruşturdu. Elleriyle ceketinin cebindeki telefonu yokladı ve tereddüt etti. Paltosunu çıkarmak istemiyordu ama o üzerindeyken rahat uyuyamayacağını da biliyordu. Bir gece önce onunla uyumayı denediğinde, kapüşon ve fermuarlar birbirine dolaşıp canını yakmıştı ve bu durumdayken dinlenebilmesi bir hayli güç olacaktı. Bir an sonra, elinden geldiğince yavaş ve sessiz bir biçimde ceketi üzerinden atıp yanı başına, uyku tulumunun boyun kısmına sokuşturdu. Alice'in onu izlediği hissine kapıldı ama başını çevirip baktığı zaman diğer kadının sırt üstü yatmış, teneke çatıyı seyretmekte olduğunu gördü.

Jill, hiçbirinin de kollarını kıpırdatacak hâllerinin olmadığını biliyordu. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı ama odanın âdeta etrafa zehir yayan bir havası vardı. Başını sert döşemeye çarptı ve yanı başında, huzursuzca yer değiştiren bedenlerin çıtırtısı geldi kulağına.

"Herkes uyusun," diye söylendi. "Alice, eğer gece kalkman gerekecek olursa beni de uyandır."

Yanıt gelmedi.

Jill başını çevirdi. Karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyordu. "Tamam mı?"

"Bana güvenmiyor gibisin, Jill."

Jill ona yanıt verme zahmetine girmedi. Onun yerine, gözlerini kapatmadan önce, kumaşın katlarının altında, telefonun sert kenarlarını hissedebildiğinden emin olmak için elini ceketinin üzerine koydu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Falk, sonunda kulübeden çıkabildiğine memnun olmuştu. O ve Carmen, King'i açıklığa doğru takip ettiler ve oraya geldikleri zaman, hepsi doğal ışığa karşı hafifçe gözlerini kısarak durdular.

"Kadınların izledikleri yol işte oradan başlıyor," diyen King kulübenin arkasını işaret etti ve Falk bakmak için boynunu uzattı. Yola benzer hiçbir şey göremiyordu, sadece arama ekibinin üyeleri ara sıra görünüp kayboldukça turuncu beneklerin seçilebildiği, ağaçlardan oluşan bir duvar vardı.

"Elimizden geldiğince hızlı çalışıyoruz ama..." King cümlesini tamamlamadı ama zaten buna gerek de yoktu. Orman sıktı ve sıklık da yavaşlık anlamına geliyordu. Ayrıca bazı şeylerin kolaylıkla gözden kaçırılabileceği anlamına da geliyordu. Bir de bazı şeylerin hiçbir zaman yeniden ortaya çıkarılamayacağı anlamına geliyordu.

Falk, ağaçların arasında saklı seslerin Alice'in adını seslendiklerini sonra da yanıt bekleyerek seslenmeye bir süre ara verdiklerini duyabiliyordu. Bazı aralar diğerlerinden daha kısa ve formalite icabı verilmiş gibi görünüyordu. Falk onları suçlamıyordu. Artık üzerinden tam dört gün geçmişti. Ağaçların arasından arama ekibinin bir üyesi çıktı ve King'e eliyle işaret ederek yanına çağırdı.

"Bir dakika izninizi istiyorum," dedi King ve o tarafa yöneldi.

Falk ve Carmen yalnız kalınca birbirlerine baktılar. Memurların ayaklarının dibinde durmakta olan naylon kılıflar, rüzgârla hafifçe dalgalandı.

"Umarım altındaki Sarah Sondenberg'dür," dedi Carmen kı-

lıflardan büyük olanını göstererek. "Annesiyle babası için. Bilgi vermesi için Kovac'a yalvarmaları, insanın aklından kolay kolay çıkmayacak türden bir şeydi. Diğer aileler hiç değilse bir cenaze töreni düzenleyebilmişlerdi."

Falk da onun Sarah Sondenberg olduğunu umuyordu. Eğer değilse neyi ümit etmek gerektiğini de bilemiyordu.

Dönüp kulübeyi inceledi. İlk inşa edildiğinde muhtemelen sağlam yapılmıştı ama şimdi, hâlâ ayakta duruyor olması bile büyük bir şansın eseriymiş gibi görünüyordu. Ahşabın durumuna bakılacak olursa, tarihinin Martin Kovac'tan öncesine dayandığından emindi. Ama kim inşa etmişti onu? Uzun zaman önce unutulmuş bir koruculuk programı mı? Parklarla ilgili kanunların gevşek olduğu bir dönemden yararlanan ve hafta sonları için kendisine bir sığınak arayan bir doğa aşığı mı? Falk, kulübenin her zaman bu kadar ıssız görünüp görünmediğini merak etti.

İleri doğru yürüyüp birkaç kez ardına kadar açıp kapatarak kapıyı denedi. Menteşeler öylesine çürümüştü ki neredeyse artık gıcırdamıyorlardı bile. Kapınınsa sadece tahta kasası çökmüş gibi görünüyordu.

"Fazla gürültü çıkarmıyor. Kimseyi uyandırmadan dışarı çıkılabilmesi çok olası görünüyor. Ya da birinin içeri girebilmesi."

Carmen, kendisi de denedi. "Doğrudan arkaya bakan pencere de yok. Dolayısıyla kuzey yoluna yönelmişse, içeriden bakıldığında görülebilmesi mümkün değil."

Falk, kadınların söylediklerini düşündü ve bu olayın nasıl gerçekleşmiş olduğunu kafasında canlandırmaya çalıştı. Sabah uyandıklarını ve Alice'in artık orada olmadığını gördüklerini söylemişlerdi. Eğer tek başına yola çıkmışsa gizlice kulübenin arkasına süzülmüş ve oradan da karanlığa karışmış olacaktı. Sesli mesajın zamanlamasını aklından geçirdi. Sabaha karşı 4:26. *Canını yak.* Alice Russell'ın başına her ne geldiyse, kesinlikle gecenin örtüsü altındayken gelmişti.

Açıklığa baktı. King hâlâ konuşmakla meşguldü. Kulübenin arkasında bir yerlerde kuzey yolu uzanıyordu. "Biraz yürüyelim mi?" dedi Carmen'e.

Uzun otların içinden güçlükle çıkıp ağaçların arasına daldılar. Falk, her birkaç adımda bir dönüp arkasına bakıyordu. Kulübe gözden kaybolduğunda, fazla uzaklaşmış oldukları söylenemezdi. Yolu tümden gözden kaçırmış olabileceklerini düşünerek biraz endişe duydu ama endişelenmesine gerek yoktu. Çünkü yolu buldukları zaman o olduğunu anladılar. Dar ama üzerinde rahatça yürünebileceği kadar da sağlamdı. Taşlı bir tabaka, toprağın yağan yağmurlarla çamura dönüşmesine engel olmuştu.

Carmen patikanın ortasında durup önce bir yöne sonra diğerine baktı.

"Sanırım kuzey bu taraf," diye hafifçe kaşlarını çatarak işaret etti. "Öyle olması gerekir. Yine de anlayabilmek çok kolay değil aslında."

Şimdiden biraz şaşırmış olan Falk o tarafa döndü. Çalılar her iki yönde de neredeyse aynıydı. Geldikleri yönü kontrol etti ve arkalarında kalan arama ekibini görebildi. "Evet, sanırım haklısın. Kuzeyin bu taraf olması gerekir."

Yola koyuldular, yol ikisinin de yan yana yürümelerine imkân verecek kadar genişti.

"Sen ne yapardın?" diye sordu Falk. "Onların yerinde olsaydın. Kalır mıydın, yoksa gitmeye mi çalışırdın?"

"Yılan sokması faktörünü düşünürsek, gitmeye çalışırdım. O durumda hiç seçeneğin yok. Yılan faktörü olmasaydı?" Carmen düşündü. "Kalırdım. Sanırım. Bilemiyorum. Kalmak istemezdim aslında, kulübenin halini sen de gördün ama sanırım yine de kalırdım. Kendime sığınacak bir yer bulur ve arama ekibinin, görevlerini yerine getireceklerine güvenirdim. Ya sen?"

Falk da kendine aynı soruyu soruyordu. Bulunacak olsa bile bunun ne zaman gerçekleşeceğini bilmeden kalır mıydı? Yoksa nereye gittiğinden emin olamadan yürümeyi mi seçerdi? Yanıt vermek için ağzını açtı ama sesini duyduğunda, yanıtın hangisi olacağından hâlâ emin değildi.

Hafif bir bip sesi.

Durdu. "Neydi o?"

Carmen yarım adım önündeydi, döndü. "Ne?"

Falk yanıt vermedi. Kulak kabarttı. Rüzgârda hışırdayan ağaçların sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu. O sesi acaba kendisi mi hayal etmişti?

Sesin tekrar duyulmasını diledi. Duyulmadı ama onu zihninde net bir şekilde canlandırabiliyordu. Kısa, belli belirsiz ama hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak bir şekilde elektronik bir sesti. Ne olduğunu teşhis etmesi kısacık bir an sürdü, sadece kısacık bir an. Haklı olduğundan emin bir hâlde elini cebine soktu. Günde genellikle en az on defa o sesi duyardı. Hatta o kadar sık duyardı ki çoğu zaman fark etmezdi bile. Yine de burada, açık havada, o tuhaf ve olağandışı tonu irkilmesine yol açmıştı.

Cep telefonunun ekranı parlıyordu. Bir kısa mesaj... Falk mesajda ne yazdığını kontrol etme zahmetine girmedi, onu harekete geçiren tonu bilmesi gereken her şeyi zaten söylüyordu. Sinyal yakalamıştı.

Falk, Carmen'in de görebilmesi için telefonu uzattı. Sinyal zayıftı ama yine de vardı. Carmen'e doğru bir adım attı. Sinyal kayboldu. Tekrar eski yerine döndü, sinyal bir kez daha canlandı. Falk diğer yöne doğru da bir adım attı. Sinyal yine kayboldu. Bir tek etkili nokta vardı. Hassastı ve yakalanması da zordu ama kırık dökük bir mesaj iletmek için belki de yeterliydi.

Carmen dönüp koşmaya başladı. Falk tam olarak neredeyse orada kalmaya devam ederken o, yoldan aşağıya kulübeye doğru koşup ağaçların oluşturduğu sınırın içine daldı. Falk, sinyal gelir gider, sonra da tekrar gelirken gözlerini bir an olsun ayırmaya cesaret edemeden ekrana bakıyordu. Carmen bir an sonra, arkasında nefes nefese kendisini izleyen Başpolis King ile beraber tekrar ortaya çıktı. Başpolis King, Falk'un ekranına baktı, sonra telsizini çıkardı ve arama ekibini çağırdı. Arama ekibinin üyeleri, karanlık ormanın derinliklerine daldıkça gözden kaybolan turuncu renkli benekler oluşturarak yolun her iki yanını da iyice aradılar.

Canını yak.

Alice Russell'ın sırt çantasını bulmaları on beş dakikadan kısa sürdü.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Bulutlar çekilmiş, ay pırıl pırıl ve yusyuvarlak ortaya çıkmıştı. Kulübenin kapısını arkasından yavaşça kapatırken Alice Russell'ın sarı saçları, ayın ışığı altında gümüşi bir hale oluşturuyordu. Bir tıkırtı oldu ve çürümüş menteşelerden sadece çok hafif bir inilti yükseldi. Donup kalan Alice kulak kabarttı. Sırt çantası bir omzunda asılıydı ve diğer elinin üzerinden de bir şey sarkıtmıştı. Kulübenin içinde hiçbir hareketlenme olmadı, Alice rahatlayarak içini çekti.

Sırt çantasını yere, ayaklarının dibine bıraktı ve koluna astığı nesneyi silkeledi. Su geçirmez bir yağmurluktu bu. Pahalı ve büyük bedendi. Ona ait değildi. Alice ellerini kumaşın üzerinden geçirerek ceplerden birinin fermuarını açtı. Dikdörtgen biçiminde, incecik bir nesneyi dışarı çıkarıp bir düğmeye bastı. Bir aydınlık oldu ve hafif bir gülümseme yüzüne yayıldı. Alice telefonu kot pantolonunun cebine soktu. Ceketi dürüp, kulübe kapısının yanında yere devrilmiş bir ağacın arkasına tıkıştırdı.

Alice sırt çantasını tekrar omzuna astı ve bir çıt sesiyle birlikte fenerin ışığı, önündeki zemini aydınlattı. Adımlarını mümkün olduğunca sessiz bir biçimde atarak ağaçların oluşturduğu sık duvara ve patikaya doğru yola koyuldu. Kulübenin yan tarafında gözden kaybolurken dönüp arkasına bakmadı.

Bir hayli gerisinde, açıklığın diğer tarafında, okaliptüs kabuklarının kâğıt kadar incecik şeritleri arasından biri, onun kulübeden ayrılışını izliyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Alice Russell'ın sırt çantası, bir ağacın arkasında terk edilmiş hâlde duruyordu. Yola on metre mesafede, sık fundalıkların arasına gizlenmişti ve ağzı da açık değildi. Falk, sanki onu oraya sahibi yerleştirmiş, sonra da oradan ayrılmış ve bir daha hiç geri dönmemiş gibi neredeyse, diye düşündü.

Başpolis King çantayı sanki koreografik bir dans gösterisi sergiliyormuşçasına metodik bir şekilde hareket ettirerek uzun bir süre boyunca çantanın başına çömelmiş hâlde kaldı. Sonra da içini çekerek ayağa kalktı, kendi arama ekibini oluşturarak çantanın bulunduğu yerin çevresini kapattı ve alanı boşalttı.

Falk ve Carmen ona karşı çıkmadılar. Kendilerini, polis işaretlerini ve vardiyaları bitmiş olan bir çift arama görevlisini izleyerek gelmiş oldukları aynı yoldan tekrar Kuzey Karayolu'na çıkarken buldular. Tek sıra halinde ve sessizce yürüyorlardı, önce bir kez, sonra çeşitli noktalarda tekrar tekrar yolla ilgili tereddütlere kapıldılar. Falk, ağaçlardaki işaretlerin varlığına bir kez daha memnun oldu.

Carmen'i takip ederken sırt çantasını düşünüyordu. Tek başına, hiç bozulmadan, manzaranın içindeki insan yapısı bir anormallik olarak orada öylece duruyordu. Görünüşe göre karıştırılmamıştı ve bundan ne anlam çıkarılması gerektiğini merak etti. İçindekilerin parasal değeri büyük olasılıkla sınırlıydı ama açık alanda, su geçirmez giysilerin yaşam ve ölüm arasındaki farkı temsil ettiği yerde, değerler farklı şekilde ölçülürdü. Falk içten içe, Alice Russell'ın çantasını oraya kendi isteğiyle bırakmış

olamayacağının bilincindeydi ve bu gerçeği idrak etmek, bütün vücuduna, havayla hiçbir ilgisi olmayan buz gibi bir ürpertinin yayılmasına yol açtı.

Eşyalarını veya sığındığı yeri bulacak olursanız, arkasından daima ceset gelir. Benzin istasyonundaki görevlinin sözleri zihninde dönüp duruyordu. Benzin istasyonunda durdukları her seferinde, bankonun arkasında gördükleri adamı gözünün önüne getirdi. Bu sabah yoktu ama. *Arkasından daima ceset gelir.* İçini çekti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Carmen alçak sesle.

"Sadece, bunun iyiye işaret olmadığını. Böylesi koşullar altında donanımı olmadan..."

"Biliyorum. Sanırım onu da çok geçmeden bulurlar." Carmen, her iki yanda da sık ve kesif bir şekilde uzanan ormana baktı. "Tabii hâlâ ormandaysa..."

Ağaçlar birbirinden ayrılıp da günışığı biraz daha güçlenene kadar yürüdüler. Bir dönemeci daha döndüler ve tekrar Kuzey Karayolu'na çıktılar. Arama ekibi üyeleri ve polisler yolun kenarında kümelenmişler, alçak sesle konuşuyorlardı. Sırt çantasının bulunduğu haberi nasıl da hızla yayılmıştı. Falk etrafına bakındı. Şimdi ortalıkta Ian Chase'den hiçbir iz yoktu ve Özel Maceralar minibüsü de ortadan kaybolmuştu. Rüzgâr, önlerinde uzanan ağaçsız yolda ıslık çalmaya devam ederken Falk ceketine daha da sıkı sarındı. Arama ekiplerinin dönüşlerini organize eden memurlardan birine döndü.

"Ian Chase'i buradan ayrılırken gördün mü?"

Memur, dikkati dağılarak başını kaldırdı. "Hayır, üzgünüm. Gittiğini fark etmedim bile. Eğer acilse onu aramayı deneyebilirsiniz. Buraya arabayla on dakika uzaklıkta, acil durumlar için sabit hat bağlantısı olan bir bekçi kulübesi var." Yolun aşağısını işaret etti.

Falk başını salladı. "Tamam. Teşekkürler."

Arabalarına kadar Carmen'i takip etti. Direksiyona Carmen geçti.

"Misafirhaneye geri mi dönüyoruz?" diye sordu.

"Öyle sanırım."

Carmen arabayı çalıştırdı, alandaki, dikiz aynasında giderek küçülen faaliyet, bir köşeyi dönünce tümüyle gözden kayboldu. İlerledikçe, her iki yanda da, bir katedralinkileri andıran yeşil duvarlar tepelerine yükseliyordu. Derinliklerinde süregiden çılgınlığa dair hiçbir ipucu yoktu. Orman, sırlarını çok iyi saklıyordu.

"O kulübe çok iyi gizlenmişti ama bilinmeyen bir yer de değildi," dedi Falk sonunda.

"Pardon?" Carmen yola bakıyordu.

"Bree McKenzie'nin daha önce söylediği bir şeyi düşünüyordum. O ihbarda bulunan mahkûm kulübeyi biliyordu. Yani orayı bilen en azından bir kişi vardı. Bir başkasının daha keşfetmiş olmadığını kim söyleyebilir?"

"Kimi düşünüyorsun? Özel Maceralar'daki kayıp dostumuzu mu?"

"Belki de. Özellikle onu. O civarda, tek başına biraz fazla zaman geçiriyor." Falk araştırma alanındaki arama ekibi üyelerinden, polislerden ve park işçilerinden oluşan kalabalığı düşündü. "Ama bunu yapan pek çok kişi var sanırım."

Arabayı misafirhanenin park yerine çektiler ve bagajdan çantalarını çıkardılar. Resepsiyonda, bundan önce de gördükleri bir bekçi vardı.

"Neler oluyormuş orada öyle?" Yeni bir gelişmenin haberini alma umuduyla Falk ve Carmen'e baktı ama onlar başlarını sallamakla yetindi. Haberi yaymak onların işi değildi.

Mutfak alanına açılan kapı aralıktı ve Falk aradaki açıklıktan Margot Russell'ı görebiliyordu. Bir masanın başında oturuyor ve sessizce ağlıyordu, bir eliyle gözlerini örtmüştü, omuzları sarsılıyordu. Jill Bailey ile dış görünüşünden sosyal hizmet uzmanı olduğu açıkça anlaşılan bir kadının arasında duruyordu. Lauren arkalarında gezinmekteydi.

Falk geri döndü. Margot ile daha sonra da konuşabilirlerdi, şimdi uygun zaman olmadığı açıktı. Misafirhanenin geniş ön pencerelerinden, park yerinde yaşanan hareketliliği görebiliyordu. Koyu renkli bir baş – hayır, iki tane... Bree ve Beth, konaklama alanının bulunduğu yönden oraya doğru geliyorlardı. Bir şey

tartışmaktaydılar. Falk, kullanılan sözcükleri duyamıyordu ama bir kamyonetin geçmesine izin verecek kadar uzun bir süre durduklarını görebildi. Kamyonetin yan tarafındaki harfler rahatlıkla okunabiliyordu. *Özel Maceralar.* Ian Chase her nerede ise geri dönmüştü. Carmen'i dürttü, o da bakmak için başını çevirdi.

Resepsiyon masasındaki bekçi, kayıt işlemlerini bitirip onlara iki anahtar uzattı. "Geçen seferkilerle aynı," dedi.

"Teşekkürler." Falk anahtarları aldı ve gitmek için döndü. Carmen'le birlikte, Chase'in kamyonetinden inişini seyrederlerken aklı başka yerdeydi. Resepsiyondaki bekçi kendilerine seslendiği zaman neredeyse kapıdan çıkmak üzereydiler.

"Hey. Bekleyin." Telefonun alıcısını elinde tutuyordu, kaşları çatılmıştı. "Siz polissiniz, değil mi? Telefon size." Falk, Carmen'e baktı. Carmen omuzlarını silkti. Resepsiyona geri döndüler. Falk telefonun alıcısını alıp adını söyledi. Hattın öbür ucundaki ses madeni ve zayıftı ama kim olduğu anlaşılıyordu. Başpolis King.

"Beni duyabiliyor musunuz?" King'in kelimeleri telaşlıydı.

"Zar zor."

"Kahretsin. Ben hâlâ alanın yakınlarındayım. Bekçi kulübesindeki sabit hattan arıyorum, resepsiyon sürekli meşgul..." Sustu. "Şimdi daha iyi mi?"

"Pek sayılmaz."

"Neyse, önemi yok. Bakın. Ben geri dönüyorum. Yanınızda hiç eyalet polisi var mı?"

"Hayır." Resepsiyon alanında sadece onlar vardı ve park yeri de büyük ölçüde ıssızdı. Polislerin çoğu hâlâ alandaydılar. "Sadece biz varız."

"Tamam. Dostum, ihtiyacım olan şey..." Ses kesildi. Şimdi hiçbir şey duyulmuyordu.

"Bekle. Seni duyamıyorum."

"Tanrım. Şimdi duyuyor musun?"

"Evet."

"Onu bulduk."

Arka planda bir tıkırtı vardı. Falk nefesini tuttu, sonra tekrar bıraktı.

"Duydunuz mu?" King'in sesi sakindi.

"Evet, duydum. Sağ mı?" Falk daha soruyu sormadan cevabın ne olduğunu biliyordu. Yanında, Carmen taş kesilmiş bir hâlde duruyordu.

"Hayır." Bu sözcük, sanki göğsünün orta yerine atılan bir yumruk gibi gelmişti.

"Dinleyin." King'in sesi bir gidip bir geliyordu. "Şimdi elimizden geldiğince çabuk geri dönüyoruz ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Orada başka kimler var?"

Falk etrafına bakındı. Carmen. Resepsiyondaki bekçi. Mutfakta Jill ve Lauren ile birlikte Margot Russell ve sosyal hizmet görevlisi. Park yerindeki ikizler. Kamyonetinin kapısını kilitleyip oradan uzaklaşan Ian Chase. Listeyi King'e bildirdi. "Neden?"

Hat bir kez daha kesildi. Sonra King'in derinlerden gelen sesi duyuldu. "Çünkü cesediyle birlikte başka bir şey daha bulduk."

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Ay, kulübenin yan tarafında gözden yitmekte olan Alice Russell'ı gölgede bırakarak bir bulutun arkasına girdi.

Açıklığın karşısındaki seyirci, pantolonunun fermuarını çekerek okaliptüs ağaçlarının oluşturduğu duvarın arkasından çıktı. Soğuk zemine sıcak sıcak yayılan idrarın hafif kokusu havaya karıştı. Saat kaçtı o sırada? Kol saatinin parlayan rakamlarının gösterdiğine göre neredeyse dört buçuk. Kulübenin arkasına hızlıca atılan bir bakış, orada hiçbir hareketin olmadığını gösteriyordu.

"Kahretsin."

Seyirci tereddüt etti, sonra kulübenin yanından sıvıştı. Bulutlar yana çekildi ve uzun otlar gümüş renginde, bomboş parıldadılar. Ağaçların oluşturduğu duvar hareketsizdi. Alice Russell çoktan gözden kaybolmuştu bile.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kiralık bir arabanın arka tekerleklerinin yanında, iki sırt çantası yan yana yerde duruyordu. Arabanın bagajı sonuna kadar açıktı ve ikizler kafa kafaya vermiş, alçak sesle bir şeyler tartışıyorlardı. Rüzgâr saçlarını yakaladı ve koyu renk saç tellerini birbirine dolaştırarak havalandırdı. İkisi de aynı anda başlarını çevirdiler, Falk'la Carmen yaklaşırken aralarındaki tartışma sona ermiş gibiydi.

"Affedersiniz, hanımlar." Carmen sesinin doğallığını korumaya çalışıyordu. "Misafirhaneye geri dönmeniz gerekiyor."

"Neden?" Beth önce birine, sonra diğerine baktı ve yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti. Şaşkınlık belki de. Ya da belki başka bir şey...

"Başpolis King sizinle konuşmak istiyor."

"Ama neden?" diye sordu Beth tekrar.

Bree, kız kardeşinin yanında sessizce duruyordu, iri iri açılmış gözleri bir yüzden diğerine hızla gidip geliyordu. Sargılı kolunu göğsüne bastırmıştı. Diğer eli de arabanın açık kapısına dayanmıştı.

"Bree'nin randevusu var," dedi Beth. "Bize gidebileceğimiz söylendi."

"Bunu anlıyorum ama şimdi de kalmanız isteniyor. En azından şimdilik. Gelin." Carmen misafirhaneye doğru döndü. "Çantalarınızı da getirebilirsiniz."

Falk, ikizlerin arasında, kendisinin ne olduğunu anlayamadığı bir bakışma yaşandığını gördü, sonra ikizler isteksizce çan-

talarını aldılar. Bree'nin arabanın kapısını kapatıp da yürümeye başlaması uzun bir zaman almış gibiydi. Ağır ağır misafirhaneye doğru yürümeye başladılar. Mutfak penceresinin yanından geçerlerken Falk, Jill'le Lauren'ın dışarıya baktıklarını gördü. Onlarla göz teması kurmaktan kaçındı.

Carmen, bir grup arama ekibi üyesini dinlenme alanından çıkarıp ikizleri içeri aldı.

Jill'le Lauren şimdi lobiye gelmişlerdi, merakları yüzlerinden okunuyordu. Falk kapıyı onların yüzüne kapatıp ikizlere döndü.

"Oturun."

Carmen ile eski bir kanepeye yan yana oturdular. Bree tereddüt etti, sonra karşılarındaki bir sandalyeye kıvrıldı. Yine sargısını çekiştirmeye başlamıştı.

Beth ayakta kaldı. "Bize neler olup bittiğini söyleyecek misiniz?"

"Başpolis King geldiğinde açıklayacak."

"Peki ne zaman gelecek?"

"Şu an yolda."

Beth pencereden dışarı baktı. Park yerinde, görevi bitmiş bir arama ekibi üyesi telsizini kulağına yaklaştırmıştı. Dinledi ve bir arabaya bir şey yüklemekte olan iki başka kişiyi bağırarak yanına çağırdı. Haber hızlı yayılmış, diye tahminde bulundu Falk.

Beth ona baktı. "Onu buldular. Değil mi?"

Döşeme tahtaları çatırdadı ve sonra sessizliğe gömüldü.

"Ölü mü?"

Falk hâlâ hiçbir şey söylemiyordu, Beth gözünün ucuyla kız kardeşine baktı. Bree'nin yüzü donmuş gibiydi.

"Nerede? Kulübenin yakınında mı?" diye sordu Beth. "Öyle olması gerekir. Onu bulduklarına göre, araştırmayı daha ileriye götürecek kadar zamanları olmamıştır. O hâlde, bütün bu süre boyunca aslında hep oradaydı, değil mi?"

"Başpolis King..."

"Evet, biliyorum. Söylediniz. Ama ben size soruyorum. Lütfen." Beth yutkundu. "Bilmek hakkımız."

Falk başını salladı. "Üzgünüm, beklemek zorundasınız."

Beth kapalı kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne gelince durup aniden döndü. "Lauren'la Jill neden burada değiller?"

"Beth. Dur." Bree sonunda başını kaldırmıştı, parmaklarıyla kolunu kavramıştı.

"Neden? Güzel soru. Neden sadece biz buradayız?"

"Cidden Beth. Kapa çeneni," dedi Bree. "Başpolis buraya gelene kadar bekle."

Falk, King'in telefondaki sesini hâlâ kulaklarında duyuyordu. Sesi gidip geliyordu ama asıl önemi taşıyan yerde yeterince net çıkmıştı.

Cesediyle birlikte başka bir şey daha bulduk.

Ne?

Beth hiç hareket etmeden duruyor, kız kardeşine bakıyordu.

"Neden sadece biz?" diye sordu tekrar.

"Kes konuşmayı." Bree oturduğu sandalyede kaskatıydı, parmakları hâlâ sargısını çekiştirip duruyordu.

Beth gözlerini kırpıştırdı. "Belki de değildir?" Bakışları Falk'a yöneldi. "Yani *biz* değildir demek istiyorum. İkimiz."

Falk, kolundaki gri ve yıpranmış sargısı ve onun altında da enfeksiyon kapmış ısırık yarasıyla Bree'ye bir göz atmaktan kendini alamadı.

Cesediyle birlikte başka bir şey daha bulduk. King'in sesi güçlükle duyulabiliyordu.

Ne?

Hemen yanı başında, kurumuş bir ağacın altına gizlenmişti. Kahrolası koca halı pitonu.

Bree ikiziyle göz teması kurmayı sonunda başarabilmişti. "Kapa çeneni Beth. Konuşma."

"Ama..." Beth'in sesi titredi.

"Sağır mısın?"

"Ama..." Beth bocalıyordu. "Neler oluyor? Sen bir şey mi yaptın?"

Bree ona baktı. Eli hâlâ hareketsizdi. Sargı ilk kez unutulmuştu. "*Ben* mi bir şey yaptım?" Güldü, kısa ve acı bir gülüştü. "Tek başıma değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Tamam, o zaman. Demek istediğim şey şu, Beth, polisin önünde öylece durup sanki en küçük bir fikrin yokmuş gibi bana ne yaptığımı sorma. Eğer bunu yapmayı gerçekten istiyorsan da, *senin* ne yaptığından bahsedelim o zaman."

"Benim mi? Hiçbir şey yapmadım ki ben."

"Cidden? Ama böyle davranacaksan..."

"Bree," diye söze başladı Falk. "Sana beklemeni şiddetle öneririm."

"Tümüyle masummuş gibi davranacaksan? Sanki senin hiçbir ilgin yokmuş gibi?"

"*Neyle* ilgim yokmuş gibi?"

"Tanrım, Beth! Bunu gerçekten yapacak mısın? Gerçekten beni suçlayacak mısın? Tam da onların yanındayken üstelik?" Bree, eliyle Falk ve Carmen'i gösterdi. "Sen olmasaydın bunların hiçbiri yaşanmayacaktı bile."

"*Nelerin* hiçbiri yaşanmayacaktı?"

"Hey..." Falk ve Carmen'in her türlü araya girme girişimi boşa çıkıyordu. Bree ayağa fırlamıştı şimdi, ikizine dikkatle bakıyordu.

Beth geriledi. "Şu sözlerime kulak ver, senin neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok benim."

"Zırvalık."

"Hayır. Çok ciddiyim."

"Bu, tam bir zırvalık, Beth! Bunu gerçekten de yaptığına inanamıyorum."

"Neyi yaptığıma?"

"Kendin her türlü sorumluluğu reddedip bütün suçu bana yükleyebildiğine. Bu durumda, Tanrı aşkına, neden sana yardım etmeye çalışayım ki? Neden sadece kendimi düşünüp bütün gerçeği anlatmayayım?"

"Hangi konudaki gerçeği?"

"Onun çoktan ölmüş olduğunu!" Bree'nin gözleri iri iri açıl-

mıştı, koyu renk saçları dalgalanıyordu. "Bunu biliyorsun! Ben onu bulduğumda Alice çoktan ölmüştü zaten."

Beth bir adım daha gerileyip ikizine baktı. "Bree, ben..."

Bree'nin gırtlağından bir öfke iniltisi yükseldi. Hızla arkasına döndü, gözleri sanki yalvarırcasına Falk'la Carmen'e dikilmişti.

"Durum onun yansıttığı gibi değil. Onu dinlemeyin." Kız kardeşini işaret ederken Bree'nin eli titriyordu. "Lütfen. Başpolis King'in anlamasını sağlamak zorundasınız..."

"Bree..."

"Dinleyin, Alice ölmüştü zaten." Bree'nin güzel yüz hatları çarpılmış ve gözlerine yaşlar dolmuştu. "Onu buldum. Patikada, pazar sabahı erken saatlerde... Ve onu yerinden oynattım. Yılan tarafından ısırıldığım zaman. Ama bütün yaptığım buydu. Ona zarar vermedim ben, yemin ederim. Gerçek bu..."

"Bree..." Bu kez Carmen şansını denedi ama Bree onun da sözünü yarıda kesti.

"Oraya öylece *yığılıp kalmıştı*. Nefes almıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Birinin gelip onu göreceğinden korkmuştum, bu yüzden de onu tuttum. Sadece çalıların arasına saklayacaktım, ta ki..."

Bree durdu. Tekrar kız kardeşine baktı. Beth sandalyenin arkalığını öylesine sıkı bir şekilde kavramıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Ta ki Beth ile konuşma fırsatı bulana kadar. Ama sonra düştüm ve kolumun yanında yılanı hissettim."

"Ama onu neden sakladın, Bree?" Beth'in gözlerinde yaşlar vardı.

"Tanrım. Nedenini biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Çünkü..." Bree'nin yüzü kızarmış, yanaklarına alev renkli iki benek oturmuştu. "Çünkü..." Düşüncesini tamamlayamamış gibiydi. Bir elini kız kardeşine uzattı.

"Çünkü neden?"

"Senin için. Bunu senin için yaptım." Uzanıp kız kardeşinin kolunu tuttu. "Bir kez daha mahkemeye düşemezdin. Bu, anne-

mizi öldürürdü. Sana hiç anlatmadı ama geçen sefer o kadar kötüydü ki. Bu olay, durumunu daha da kötüleştirmişti. Korkunç bir şeydi, onu bu kadar üzgün görmek, benim hatam olduğunu bilerek ve..."

"Hayır Bree, geçen sefer mahkemelik olmam benim hatamdı."

"Hayır, benim hatamdı." Bree, Beth'in kolunu daha da sıktı. "Senin beni soyduğunu polise bildiren komşum değildi, bendim. Onları aradım çünkü çok kızmıştım. İşlerin bu kadar ileri gideceğini düşünememiştim."

"Senin hatan değildi."

"Öyleydi."

"Hayır, benim hatamdı. Ama bu..." Beth, kolunu kız kardeşinden kurtararak geri çekildi. "Bu çok kötü, Bree. Bunu neden yaptın?"

"Nedenini biliyorsun." Bree tekrar uzandı ama elleri havada kaldı. "Elbette yaparsın. Çünkü sen benim kız kardeşimsin. Biz bir aileyiz."

"Ama bana hiç güvenin yok senin." Beth bir adım daha geriledi. "Benim böyle bir şey yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?"

Dışarıda Falk, bir polis arabasının çakıllı yolda durduğunu gördü. King arabadan indi.

"Başka ne düşünmem gerekirdi ki? Sana nasıl güvenebilirim, yaptığın onca şeyden sonra?" Bree bağırıyordu şimdi, yüzü pençe pençe kızarmıştı. "Orada durup *yalan söyleyebildiğine* inanamıyorum. Söyle onlara! Lütfen, Beth. Benim için. Onlara gerçeği söyle!"

"Bree..." Beth durdu. Sanki bir şeyler daha söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı ve tek bir kelime daha etmeden arkasını döndü.

Bree uzandı, Başpolis King dinlenme salonunun kapısını açarken sağlam eli havada çırpınıyor, çığlıkları odada yankılanıyordu.

"Sen yalancı bir kaltaksın! Senden nefret ediyorum, Beth!

Bunu yaptığın için nefret ediyorum senden! Onlara gerçeği söyle!" Bree gözyaşlarının arasından konuşmaya çabalıyordu. "Bunu senin için yaptım ben."

Çarpılmış yüzleri ve ihanet karşısında duydukları öfkeyle, Falk ikizlerin birbirlerine bu kadar benzediklerine daha önce hiç tanık olmamıştı.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Alice Russell birden durdu.

Kuzeye giden yolun az bir mesafe ilerisinde olduğu açıkça görülebiliyordu, ay ışığı, etrafında bir gölcük oluşturmuştu. Kulübe gözden kaybolalı epey olmuştu şimdi, ağaçların arasına gizlenmiş durumdaydı.

Alice'in başı öne eğilmişti, sırt çantası yerde duruyordu, kendisi de iri bir kayaya yaslanmıştı. Bir elini kulağına bastırmıştı. Titreyen elindeki telefonun mavi-beyaz parıltısı uzaktan bile açıkça seçilebiliyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

İkizler ayrı polis arabalarıyla götürüldüler.

Falk ve Carmen onların gidişini giriş holünden seyrettiler. Lauren'la Jill, Başpolis King onlara dinlenme salonunda beklemeleri talimatını verene kadar resepsiyon alanında kaldılar, olanlara inanamadıkları için ağızları bir karışık açtı. Başpolis King, bir polisin gelip, ifadelerini yenilemeleri için onları tek tek misafirhanenin ofisine çağıracağını söyledi. Gerekli görülmesi halinde kasabadaki polis karakoluna gitmeye de hazırlıklı olmaları gerekiyordu. King arabayla uzaklaşırken Lauren ve Jill tek kelime etmeden başlarını salladılar.

Ofise ilk çağrılan Lauren oldu, giderken yüzü çökmüştü ve solgundu. Falk ve Carmen dinlenme salonunda Jill'le birlikte kaldılar. Jill, sanki birkaç gün önce tanışmış oldukları kadının büzüşmüş bir versiyonu gibi görünüyordu.

"Alice'e, eğer bir çukurda ölüp kalacak olursa layığını bulmuş olacağını söylemiştim," dedi Jill birdenbire. Ateşi seyrediyordu. "Ciddiydim bunu söylerken. O an."

Kapının arkasından Margot Russell'ın feryatlarını duyabiliyorlardı. İrtibat memurunun sesi gürültüyü güçlükle bastırabiliyordu. Jill başını çevirdi, yüzünde acı dolu bir bakış vardı.

"Yeğeninizde Margot'nun fotoğraflarının olduğunu ne zaman öğrendiniz?" diye sordu Carmen.

"Ancak iş işten geçtikten sonra." Jill ellerine baktı. "Daniel salı günü, sonunda bana bütün hikâyeyi anlattı ama bunun nedeni sadece, fotoğrafların artık ortalıkta olmasıydı. Bundan çok daha önce anlatması gerekirdi. Eğer kampımıza geldiği o ilk gece dürüst

davranmış olsaydı belki de bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. O zaman, benden istediği anda, Alice'e gitmesi için izin verecektim."

"Daniel o gece size ne kadarını anlattı?"

"Sadece karısının Joel'ı bazı fotoğraflarla yakaladığını ve kendisinin de geziye bu yüzden geç katıldığını. Bu durumda belki benim de ikiyle ikiyi toplayıp bir sonuç çıkarmam gerekirdi ama dürüst olmak gerekirse, fotoğrafların Margot'ya ait olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi." Başını salladı. "Bizim zamanımızda işler çok farklı şekilde yürürdü."

Kapının arkasından ağlama sesleri hâlâ duyuluyordu. Jill içini çekti.

"Keşke Alice bana kendisi anlatmış olsaydı. Eğer bilseydim o ilk gecenin ardından geri dönmesine izin verirdim. Elbette yapardım bunu." Jill biraz da kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi. "Ve Joel da aptal bir çocuk. Şimdi kuru bir özürle bütün bunları düzeltmesi mümkün olmayacak. Daniel'ın gençliğine çok benziyor; aklına ne eserse yapıyor, bundan bir saat sonra ne olacağını aklına bile getirmeden. Ama çocuklar bunu anlayamazlar zaten, öyle değil mi? Sadece ânı yaşarlar. O yaşta yaptıkları bazı şeylerin bazen aradan yıllar geçtikten sonra bile peşlerini bırakmayabileceğini idrak edemezler."

Sessizliğe gömüldü ama kucağında birleştirdiği elleri hâlâ titriyordu. Kapıya vuruldu ve bekleme salonunun kapısı açıldı. Solgun ve yanakları çökmüş bir hâlde Lauren göründü.

"Sıra sende," dedi Jill'e.

"Ne sordular?"

"Öncekiyle aynı şeyleri... Neler yaşandığını öğrenmek istediler."

"Peki sen ne anlattın?"

"Onlara, Alice'in çekip gitmemiş olduğuna inanamadığımı söyledim." Lauren önce Jill'e, sonra yere baktı. "Ben yatmaya gidiyorum. Bütün bunları kaldıramıyorum." Bir yanıt beklemeden kapıyı arkasından kapatarak çekildi.

Jill uzun bir süre kapalı kapıya baktı, sonra derin derin içini çekerek ayağa kalktı. Kapıyı açtı ve çevresinde yankılanan Margot'nun ağlama sesleriyle uzaklaştı.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Alice telefonda neredeyse bağıracaktı. Sözcükler patika boyunca havada süzülürken yanakları telefon ekranının ışığında mavi mavi parıldıyordu.

"Acil mi? Beni duyabiliyor musunuz? Kahretsin." Sesi umutsuzlukla yükselmişti. Telefonu kapattı. Başı aşağıda, telefonu kontrol etti. Aynı üç rakamı tuşlayıp tekrar denedi. 000.

"Acil mi? Bize yardım edin. Orada kimse var mı? Lütfen. Kaybolduk. Beni duya..." Durdu, telefonu kulağından uzaklaştırdı. "*Kahretsin.*"

Derin bir nefes alırken sırtı inip kalktı. Ekrana tekrar bastı. Bu kez, üç rakamın tekrarından ibaret olmayan farklı bir numara çevirdi. Konuşmaya başladığında, sesi bu kez öncekine oranla çok daha sakindi.

"Federal Ajan Falk. Ben Alice. Russell. Beni duyabiliyor musunuz bilmiyorum." Sesi titredi. "Bu mesajı alırsanız, lütfen, size yalvarıyorum, lütfen, yarın dosyaları devretmeyin. Ne yapacağımı bilemiyorum. Daniel Bailey'de bazı resimler var. Ya da oğlunda... Kızımın resimleri... Şu anda onu öfkelendirmeyi göze alamam, üzgünüm. Durumu açıklamak için geri dönmeye çalışıyorum. Eğer bu işi erteleyecek olursanız, sizin için sözleşmeleri ele geçirmenin başka bir yolunu düşünmeye çalışacağım. Çok üzgünüm ama benim kızım o. Lütfen. Ona zararı dokunabilecek hiçbir şey yapamam..."

Arkasından bir hışırtı ve yürüyen birinin ayak sesleri geldi. Karanlıkta bir ses duyuldu.

"Alice?"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Falk ve Carmen, dinlenme salonunda tek başına oturuyor, pek konuşmuyorlardı. Margot Russell'ın hıçkırıklarının sesi uzunca bir süre boyunca kapının arasından süzülerek onlara dek ulaşmış ama sonra birdenbire kesilip yerini tüyler ürpertici bir sessizliğe bırakmıştı. Falk onun nereye gitmiş olduğunu merak ediyordu.

Çakıllı yola bir arabanın park edildiğini duydular. Carmen bakmak için pencereye gitti. "King geri dönmüş."

"İkizlerden bir iz var mı?"

"Hayır."

King'le lobide karşılaştılar. Yüzü her zamankinden daha griydi.

"Karakolda nasıl gitti?" diye sordu Falk.

Başpolis başını salladı. "Hukuki danışmanlık alıyorlar ama şimdilik ikisi de hikâyelerine sıkı sıkıya bağlı. Bree, onu bulduğunda Alice'in çoktan ölmüş olduğunda, Beth ise kendisinin hiçbir şeyden haberinin olmadığında ısrar ediyor."

"Siz onlara inanıyor musunuz?"

"Tanrı bilir. Her halükârda, herhangi bir şey kanıtlayabilmek tam bir kâbus olacak. Melbourne'den gelen bir adli tıp ekibi şu anda olay yerinde ama günlerdir yağmurun ve rüzgârın altında orada yatıyordu ve her tarafta da pislik, çamur ve moloz parçaları var."

"Çantasından faydası dokunabilecek bir şey çıktı mı?" diye sordu Carmen.

"BaileyTennants'ın finansal kayıtlarından oluşan bir tomar gibi mi?" King, yüzüne son derece tatsız bir gülümseme oturtma-

yı başardı. "Çok üzgünüm, sanmıyorum. Ama burada..." Kendi çantasını karıştırdı ve içinden bir USB bellek çıkardı. "Olay yerinin fotoğrafları var. İhtiyacınız olan her şeyi göreceksiniz, incelemeleri bittiğinde adli tabiplerden olay yerini size göstermelerini isteyebilirsiniz."

"Teşekkürler." Falk belleği aldı. "Kulübenin yanındaki mezara da bakıyorlar mı?"

"Evet. Bakıyorlar." King tereddüt etti.

"Ne?" Carmen adama bakıyordu. "Ne oldu? Sarah olduğunu doğruladılar mı?"

King başını salladı. "Sarah değil."

"Nereden biliyorlar?"

"Ceset bir erkeğe ait."

İkisi de Başpolis'e baktı. "Kime?" diye sordu Falk. "Bir saat önce, karakoldayken bir telefon aldık," dedi King. "Hapisteki o eski motosiklet çetesi üyesi, onu mutlu eden bir anlaşma yaptı ve avukatına o delikteki cesedin Sam Kovac'ın bizzat kendisine ait olduğunu tahmin ettiğini anlattı."

Falk gözlerini kırpıştırdı. "Sam Kovac mı?"

"Evet. Bu adam, beş yıl önce onu ortadan kaldırmaları için motosiklet çetesine ödeme yapıldığını söylüyormuş. Sam, bu adamın arkadaşlarına, muhtemelen dostluklarını kazanmak için, babasından bahsederek böbürleniyormuş. Ama onun anlattığına göre, Sam son tahlilde çete üyeliği için hiç de uygun biri değilmiş, kendisine güvenilemeyecek kadar dengesizmiş. Dolayısıyla çete üyeleri de daha iyi bir teklif alınca, değerlendirmekten geri durmamışlar. Ceset bulunmadığı müddetçe, bu işin nasıl gerçekleştirildiği müşteriler için hiçbir önem taşımıyormuş. Onlar tek istediği Sam'in ortadan kaybolmasıymış."

"Müşteriler kimlermiş?" diye sordu Carmen.

King pencereden dışarı baktı. Rüzgâr durmuş, çalılığa bu kez tuhaf bir sükûnet hâkim olmuştu. "Onlarla bir aracı vasıtasıyla temas kuruyorlarmış ama anlaşıldığı kadarıyla yaşları geçkin bir çiftmiş. Maddi durumları yerindeymiş. İyi para ödemeye hazırlarmış. Ama tuhaf şey... Pek de kendilerinde değillermiş."

Falk'un zihni olasılıkları araştırdı ama ancak bir tane bulabildi.

"Sarah Sondenberg'in ebeveynleri olmasın?" diye konuştu, King de yarı yarıya omuzlarını silkti.

"Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken ama tahminimce ilk bakılacak kişiler onlar olacak. Zavallı serseriler. Sanırım yirmi yıl süren bir keder ve belirsizlik insana bu türden şeyler yaptırabilir." King başını salladı. "Kahrolası Martin Kovac. Burayı mahvetti. O zavallı insanlara biraz olsun huzur verebilirdi. O zaman belki kendisi de daha az acı çekmiş olurdu. Kim bilir? Sizin çocuğunuz var mı?"

Falk, gazete kâğıdına basılı gülümsemesiyle Sarah Sondenberg'i düşünerek başını salladı. Anne babasını ve son yirmi yılın onlar için nasıl geçmiş olabileceğini...

"Benim iki oğlum var," dedi King. "Sondenberg'lerin neler hissettiğini hep anlamışımdır. Aramızda kalsın ama eğer bu işi yapan onlarsa, bu yüzden onları çok da fazla suçlayamazdım." İçini çekti. "Sanırım bir insanın, çocuğu uğruna yapabileceklerini hiçbir zaman hafife almamak gerek."

Otelin derinliklerinde bir yerlerde, Margot Russell'ın insanın içine işleyen feryatları tekrar başlamıştı.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

"Alice?"

Alice Russell sıçradı. Parmakları konuşmanın sonuna doğru el yordamıyla bir şeyleri ararken sesin geldiği yöne doğru döndü. Patikada artık yalnız olmadığını anlayınca gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yarım adım geriledi.

"Kiminle konuşuyorsun, Alice?"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Falk, kendini, içi tümüyle boşalmış hissediyordu. Kulübelere giden yolu izlerlerken, yüzündeki bakıştan, Carmen'in de aynı şekilde hissettiğini anlamıştı. Rüzgâr tekrar çıkmış, gözlerini acıtıyor, elbiselerini uçuruyordu. Odalarına vardıklarında durdular ve Falk, Başpolis King'in onlara vermiş olduğu USB belleği parmaklarının arasında döndürdü.

"Fotoğraflara bakacak mıyız?" diye sordu.

"Baksak iyi olur sanırım." Carmen de en az onun kadar hevesli görünüyordu. Alice Russell'ın çalılıktaki mezarı. Bekçiler sonunda ellerini çekebilmişlerdi ondan, hiçbirinin umduğu şekilde olmasa bile.

Falk, kapının kilidini açıp çantasını yere koydu, sonunda dizüstü bilgisayarını bulana kadar içindekileri dışarı çıkardı. Carmen de yatağın üzerine oturup onu seyretti.

"Babanın haritaları hâlâ yanında," dedi Falk, harita yığınını yatağın üzerine, onun yanına koyarken.

"Evet. Evde çantayı doğru düzgün boşaltacak vaktim olmadı."

"Benim de öyle. Hâlâ. Yine de sanırım çok geçmeden geri dönmüş olacağız. Şimdi Alice de bulunduğuna göre, işyerinde bazı sorunlarla yüzleşmemiz gerekecek. Sözleşmeleri her şeye karşın ele geçirmek isteyecekler." Carmen bu olasılık karşısında daha şimdiden yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. "Her neyse..." Falk bilgisayarını açarken yatağın üzerinde, ona yer açmak için yana çekildi. "Hadi şu işi de halledelim."

Falk USB belleği takıp resimlerin bulunduğu dosyayı açtı.

Alice'in sırt çantası ekranı doldurdu. Uzak mesafeden çekilmiş fotoğraflar, çantanın bir ağacın gövdesine yaslanmış olduğunu gösteriyordu, kumaşı soluk yeşiller ve kahverengilerden oluşan denizle tam bir tezat oluşturuyordu. Yakın plan çekimler de Falk'un önceden ormanda edindiği izlenimi doğruluyordu. Çanta yağan yağmurlarla ıslanmıştı ama bunun dışında hiç zarar görmemiş ve ağzı da açılmamıştı. Oraya yaslanış biçiminde insanı rahatsız eden bir şeyler vardı, sanki hiçbir zaman geri dönmeyecek olan sahibi tarafından geri alınmak üzere oraya konmuş ve her an geri alınmaya hazırmış gibi. Falk ve Carmen, çantanın olası bütün açılardan çekilmiş resimlerine bakarak zamanlarını geçirdiler ama sonunda dosyadaki resimler bitti.

Ağaçlar, Alice Russell'ın cesedini en kötü hava koşullarından korumuşlar ama doğa şartları cesede epeyce zarar vermeyi yine de başarmıştı. Büyük bir fundalıkta sırt üstü yatıyordu, bacakları uzanmış hâldeydi, kolları da iki yanına gevşekçe sarkmıştı. Patika ile arasındaki mesafe yirmi metreden fazla değildi ama yine de yakından bakılmadığı müddetçe görülmesinin neredeyse imkânsız olduğu fotoğraflardan açıkça anlaşılıyordu.

Saçları başının etrafında karmakarışık bir yığın halindeydi ve derisi de çıkık elmacıkkemiklerinden bol ve gevşek bir biçimde sarkıyordu. Bunların dışında, neredeyse uyuyor olduğu düşünülebilirdi. Neredeyse. Hayvanlar ve kuşlar cesedini polisten çok daha önce keşfetmişlerdi.

Çalılar, Alice'in üzerini tıpkı bir dalga gibi kaplamıştı. Yapraklar, dallar ve çerçöp parçaları saçlarına ve elbiselerinin kıvrımlarına yapışmışlardı. Eski bir plastik ambalaj parçası, gelip onun bacaklarından birinin altına sıkışmadan önce uzun bir yol katetmiş gibiydi.

Falk bir sonraki fotoğrafa geçmek üzereydi ki birdenbire durdu. Neydi gözüne takılan şey? Resme tekrar baktı. Etrafına yayılmış, dağılmış molozlarla Alice'in yatış biçimindeki bir şey. Bir düşünce onu rahatsız edip duruyor, o uzanıp yakalamaya çalıştıkça da elinden kaçıp gidiyordu.

Falk, onun ve Carmen'in tanımış olduğu kadını hatırlamaya çalıştı. Alice'in imzası olan dudağındaki ruju ve yüzündeki meydana okur ifade silineli çok uzun zaman olmuştu ve ormanda yatmakta olan cesedi tıpkı içi boş bir kabuğu andırıyordu. Kırılgan ve de fazlasıyla yalnız görünüyordu. Falk, Margot Russell'ın bu resimleri hiçbir zaman görmemesini ümit etti. Ölüm ânında bile, Alice ve kızı arasındaki benzerlik hayli çarpıcıydı.

Ekran kararana kadar resim galerisini aşağıya kaydırmaya devam ettiler. Sona gelmişlerdi. "Evet, neredeyse tahmin ettiğim kadar kötüydü," dedi Carmen alçak sesle.

Arkasına yaslanırken pencere tıkırdadı, elini yatağın üzerindeki harita yığının üzerine koydu. En üsttekini alıp açtı, gözlerini basılı çizgilerin üzerinde gezdirdi.

"Bunları kullanmalısın," dedi. Sesi üzgündü. "En azından bütün bunlardan iyi bir şeyler çıkmış olur."

"Evet, biliyorum." Falk yığını Giralang Sıradağları'nın haritasını bulana kadar karıştırdı.

Haritayı yayarak Kuzey Karayolu'nu aradı. Onu işaretlenmemiş bir çalı yığınının arasında buldu. Kulübenin yer aldığı ve sonra da Alice'in cesedinin bulunduğunu düşündüğü noktayı kabaca hesapladı.

Bölgenin hiçbir yerinde kurşunkalemle yapılmış bir işarete rastlanmıyordu, babasının el yazısıyla yazılmış ne tek bir kelime ne de bir not bulunuyordu. Falk, neyi bulmayı beklediğinden veya ümit ettiğinden tam olarak emin değildi ama beklediği şey her ne ise orada değildi işte. Babası hiçbir zaman bu bölgede bulunmamıştı. Kâğıdın üzerine basılı çizgiler, boş bir kayıtsızlıkla ona bakıyorlardı.

İçini çekerek, haritayı Mirror Şelalesi yolunu bulana kadar kaydırdı. Orada, babasının okunması güç harfleri, sararmış kâğıt üzerinde helezonlar ve spiraller oluşturarak iç içe geçtiği için kurşunkalemle alınmış notlar açıkça görülüyordu. *Yaz yolu. Kaya düşmesine karşı dikkatli ol. Tatlı su kaynağı*... Düzeltmeler hayli etkin bir şekilde yapılmış, sık sık güncellenmişlerdi. Bir

seyir noktası önce kapalı olarak işaretlenmişti, ardından açık ve en sonunda da çok koyu bir biçimde şu kelimelerle üzerinden geçilmişti. *Yinelenen tehlike.*

Falk, uzun bir süre boyunca, nedeninden tam olarak emin olamadan sözcüklere baktı durdu. Bilincinin derinliklerinde bir şey yanıp sönüyordu. Carmen başını kaldırdığında, dizüstü bilgisayarına uzanmak üzereydi.

"Bu bölgeyi seviyormuş," dedi Carmen, elinde tuttuğu haritayı göstererek. "Bunda çok sayıda işaret bulunuyor."

Falk bölgenin adını ânında tanımıştı. "Orası benim büyüdüğüm yer."

"Gerçekten mi? Vay be... Hiçliğin ortasında derken şaka yapmıyormuşsun demek." Carmen biraz daha yakından baktı. "Siz ikiniz bu civarda birlikte yürüyüşe çıkar mıydınız? Taşınmadan önce."

Falk başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır. O sıralarda babamın bile çok fazla çıktığından emin değilim. Çiftlikteki işler onu fazlasıyla meşgul ediyordu. Orada yeterince temiz hava da alıyordu muhtemelen."

"Buna bakılırsa sen de çıkmışsın gibi görünüyor. En azından bir kez..." Carmen, Erik Falk'un el yazısıyla yazılmış bir şeyi parmağıyla işaret ederek haritayı ona uzattı.

Aaron ile.

Sözcükler açık bir yaz yolunun yanına yazılmıştı. Falk, o yolun tamamını hiçbir zaman yürümemişti ama nereye gittiğini biliyordu. Eskiden, babası arazide çalışırken onun stres atmak için gezindiği çayırların sınırlarını takip ediyordu; nehirdeki, babasının ona balık tutmayı gösterdiği noktanın yakınından geçiyor, üç yaşındaki Aaron'ın bir yaz günü babasının omuzlarında gülerken fotoğraflandığı çit çizgisi boyunca uzanıyordu.

Aaron ile.

"Biz..." Falk gözlerinde bir ağırlık ve sıcaklık hissediyordu. "Aslında hiç birlikte yürüyüşe çıkmadık. Bir kere bile."

"Olsun, bunu istemişti belki de. Hem başkaları da var." Car-

men yığını gözden geçirdi. İşaretleri göstererek ona iki harita daha uzattı. Sonra bir avuç daha...

Neredeyse her haritada, zaman içinde solmuş ve ilerleyen yaş yüzünden titrekleşmiş bir el yazısıyla şu sözcükler yer alıyordu: *Aaron ile. Aaron ile.* Birlikte aşmak için seçilmiş bir yol. Babası, kesin bir reddedişte ayak diremişti ama sözcükler farklı bir arzuyu yansıtıyordu.

Falk, yatağın başına yaslandı. Carmen'in onu seyretmekte olduğunu fark etti ve başını salladı. Konuşmakta güçlük çekebileceğini düşündü.

Carmen uzanıp elini onunkini üzerine koydu. "Aaron, sorun değil. Ben, onun bildiğine eminim."

Falk yutkundu. "Bildiğini sanmıyorum."

"Biliyordu." Carmen gülümsedi. "Elbette biliyordu. Anne babalar ile çocukların birbirine duyduğu sevgi değişmez. Biliyordu"

Falk haritalara baktı. "O, sevgisini göstermekte benden daha iyiydi."

"Evet. Belki de. Ama bu konuda yalnız değilsin. Sanırım anne babalar çocuklarını, onların kendilerini sevdiklerinden daha fazla severler."

"Belki de." Falk, Sarah Sondenberg'in anne babasını ve kızlarının uğruna dalmaya zorlandıkları derinlikleri düşündü. Ne demişti King? *Bir insanın, çocuğu uğruna yapabileceklerini hiçbir zaman hafife alma.*

Falk'un zihninin köşesine yine bir şey takılmıştı. Gözlerini kırpıştırdı. Neydi o? Düşünceyi yakalamaya çalışırken bile, o eğilip bükülüyor ve uçup gitmekle tehdit ediyordu. Bilgisayar Carmen'in yanında hâlâ açık duruyordu, fotoğraf dosyası hâlâ yüklüydü.

"Bir kez daha bakayım." Falk dizüstü bilgisayarını kendine çekti ve Alice Russell'ın fotoğraflarını, bu kez daha yakından bakarak aşağıya doğru kaydırdı. Küçük ayrıntılardaki bir şey başının etini yiyip duruyordu ama Falk onun ne olduğunu bir türlü

anlayamıyordu. Alice'in solgun tenine baktı, çenesinin hafifçe aşağıya sarkış biçimine. Açıkta kalmış yüzü neredeyse rahatlamıştı ve tuhaf bir biçimde, olduğundan daha genç görünüyordu. Dışarıdaki rüzgârın uğultusu, birdenbire Margot Russell'ın çığlıklarını fazlasıyla andırdı.

Falk bakmayı sürdürdü. Alice'in kırık tırnaklarına, kirli ellerine, dolaşmış saçlarına. Molozlar ve sahipsiz döküntüler dört bir yanına saçılmıştı. Yine o titreşim. Falk, son resmin üzerinde durdu ve eğilerek biraz daha yakından baktı. Bacağının altına eski bir plastik parçası takılmıştı. Yırtılmış yiyecek ambalajlarının kirli kalıntıları saçlarının yanında duruyordu. Resmi büyüttü.

Kopmuş tek bir kırmızı ve gümüş rengi iplik, ceketinin fermuarına takılmıştı.

Falk yırtık ipliğe bakarken titreşim aleve dönüştü. Ve birdenbire artık Alice'i veya Margot Russell'ı düşünmemeye başladı, onların yerine başka bir genç kızı düşünüyordu, kız öylesine kırılgandı ki neredeyse orada bile değildi, hiç durmadan kırmızı ve gümüş rengi bir şeylerle oynuyor, onları parmaklarıyla örüyordu.

Fermuara takılmış bir iplik. Çıplak bir bilek... Kızın çukura kaçmış gözlerindeki o tekinsiz bakış. Anneninkinde ise suçlu...

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

"Alice." Lauren diğer kadına baktı. "Kiminle konuşuyorsun sen?"

"Tanrım." Alice elini göğsüne götürdü. Karanlıkta beti benzi atmıştı. "Beni korkuttun."

"Sinyal var mı? Birilerine ulaşabildin mi?" Lauren telefona uzandı ama Alice telefonu hızla onun elinden uzaklaştırdı.

"Çok zayıf. Beni duyabildiklerini sanmıyorum."

"Polis imdadı ara." Lauren tekrar telefona uzandı.

Alice geri çekildi. "Aradım. Bağlantı sürekli kopuyor."

"Kahretsin. Kiminle konuşuyordun o zaman?"

"Sesli mesajdı. İletildiğini sanmıyorum."

"İyi ama kimeydi?"

"Önemli değil. Margot ile ilgili bir şey."

Lauren, Alice de onun gözlerine bakana kadar baktı.

"Ne var?" diye ters ters söylendi Alice. "Söyledim ya, polis imdadı denedim zaten."

"Neredeyse hiç sinyalimiz ve şarjımız kalmadı. İdareli kullanmak zorundayız."

"Bunu biliyorum. Ama önemliydi."

"İster inan ister inanma ama dünyada senin kahrolası kızından daha önemli şeyler de var."

Alice hiçbir şey söylemedi ama telefonu kendine daha da yaklaştırdı.

"Pekâlâ." Lauren derin bir nefes aldı. "Jill'i uyandırmadan telefonu almayı nasıl başardın peki?"

Alice neredeyse gülecekti. "O kadın, dün gök gürültülü bir fırtınanın altında bile mışıl mışıl uyudu. Ceketi yerinden oynatıldığı için mi uyanacaktı yani?"

Lauren buna inanabilirdi. Jill'in uykusu hepsininkinden daha derin görünmüştü hep. Alice'in diğer eline baktı. "Ve Beth'in fenerini de almışsın üstelik."

"Ona ihtiyacım vardı."

"Elimizde kalan, çalışan tek fener bu."

"Bu yüzden ona ihtiyacım vardı ya zaten." Alice onun gözlerine bakmaktan kaçındı. Fenerden yansıyan ışık, karanlıkta salınımlar yapıp duruyordu. Patikanın geri kalanı ise karanlıktı.

Lauren, Alice'in sırt çantasının bir kayaya yaslanmış olduğunu görebiliyordu. Gitmeye hazır görünüyordu. Derin bir nefes daha aldı. "Dinle, diğerleriyle konuşmamız gerek. Sinyal konusundan haberdar olmak isteyeceklerdir. Onlara senin gitmek üzere olduğundan bahsetmeyeceğim."

Alice bir şey söylemedi. Telefonu kot pantolonunun cebine sokuşturdu.

"Alice, Tanrım. Hâlâ ciddi ciddi gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Alice eğilip sırt çantasını yerden alarak bir omzuna astı. Lauren onun kolunu yakaladı.

"Bırak gideyim." Alice kolunu kurtarmaya çalıştı.

"Tek başına yola çıkman güvenli değil. Üstelik şimdi bir sinyal de yakalamış durumdayız. Bunun, bizi bulmalarına yardımı olacaktır."

"Olmayacak. Çok zayıf."

"Yine de bir şeydir! Alice, şimdi günlerdir olduğundan daha fazla şansımız var."

"Sesini alçaltır mısın? Bak, onların bizi bulmalarını bekleyecek vaktim yok benim."

"Nedenmiş o?"

Yanıt gelmedi.

"Tanrı aşkına." Lauren sakin olmaya çalıştı. Kalbinin deli gibi çarptığını hissedebiliyordu. "Hem bunu nasıl yapacaksın?"

"Tıpkı bugün yapmış olmamız gerektiği gibi, kuzeye yürüyerek. Bunun işe yarayacağını sen de biliyorsun, Lauren, ama kabul etmiyorsun çünkü kabul edersen denemen gerekecek."

"Hayır, ben bunu denemek istemiyorum çünkü hiç güvenli değil, özellikle de tek başına yapacak olursan. Körlemesine yol alıyorsun, yanında pusulan bile yok." Plastik diskin kendi cebindeki varlığını hissedebiliyordu.

"Eğer seni endişelendiren buysa, onu bana verebilirsin."

"Hayır." Lauren pusulayı daha sıkı kavradı. "Asla."

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Her neyse, bu yolun kuzeye gittiğini biliyoruz sonuçta. Eğer mecbur kalırsam kendi başıma da yapabilirim. McAllaster'da yapmıştım."

Kahrolası McAllaster. Lauren, o adı her duyuşunda göğsünün sıkıştığını ve kanının damarlarında daha hızlı akmaya başladığını hissederdi. Otuz yıl önce, hiçliğin orta yerinde dururken de birbirlerine şimdi oldukları kadar yakındılar. Güven denemesi. Evinden uzakta, üzgün ve gözleri bağlı olan Lauren, ve Alice kolunu sımsıkı kavradığında ve güven dolu sesini kulaklarında hissettiğinde duyduğu o katışıksız rahatlama duygusu.

"Tuttum seni. Bu taraftan."

"Teşekkür ederim."

Alice yolu göstermiş, Lauren da takip etmişti. Dört bir yanında ayak sesleri duyuyordu. Bir kıkırdama. Sonra Alice'in sesini tekrar kulaklarında duymuştu. Fısıltıyla yapılan bir uyarı: "Dikkat et."

Kolunu kavramış olan yol gösterici el, aniden bir tüy kadar hafif bir şekilde kalkıp hiçliğe karışmıştı. Lauren uzanmış ve yönünü kaybetmişti, ayağı tam önündeki bir şeyin üzerine basmış ve boşluğa düşüyor olmanın o iğrenç duygusunu tatmıştı. Duyabildiği tek ses, boğuk bir kahkahanın çok uzaklardan gelen sesiydi.

Yere düşerken bileğini kırmıştı. Bunun için memnundu. Böylece, gözlerindeki bağı çözdüğünde, kendisini, yaklaşmakta olan karanlıkta, etrafı sadece sık çalılarla çevrilmiş bir hâlde tamamıyla yalnız olarak bulacak, gözlerindeki yaşları saklaması gerekmeyecekti. Diğer kızların geri dönüp onu almaları için aradan dört saatin geçmesi gerekmişti. Sonunda bunu yaptıkları zaman da, Alice kahkahalarla gülüyordu.

"Sana dikkat et demiştim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Falk, Alice Russell'ın ceketinin fermuarına takılmış olan kırmızı ve gümüş renkli ipliğe dikkatle baktı, sonra Carmen'in de bakabilmesi için ekranı çevirdi. Carmen gözlerini kırpıştırdı.

"Kahretsin." Elini kendi ceketinin cebine sokup karıştırdı ve tek bir kelime bile etmeden, Rebecca'nın el örgüsü dostluk bileziğini çıkardı. Gümüş renkli iplikler ışığın altında parlıyordu.

"Lauren'ın, kendisininkini kaybettiğini söylediğini biliyorum ama ormandayken bileğinde olduğu kesin mi?"

Falk, kendi ceketini alıp ceplerini karıştırdı ve sonunda resepsiyondan aldığı buruşmuş Kayıp Şahıs ilanını buldu. Alice'in gülümseyen yüzüne dikkat etmeyip, onun yerine beş kadının birlikte çektirmiş oldukları en son fotoğrafa odaklanmaya çalışarak ilanı düzeltti.

Mirror Şelalesi yolunun girişinde duruyorlardı, Alice'in kolu Lauren'ın beline dolanmıştı. Alice gülümsüyordu, Lauren'ın kolu ise Alice'in omuzları üzerine yerleşmiş olmaktan ziyade havada asılı duruyordu.

Falk, şimdi eğilip fotoğrafa daha yakından bakarken düşünüyordu. Lauren'ın ceketinin kolunun kenarında, kırmızıdan örülmüş bir şeridin bileğini çevrelediği net bir şekilde görülebiliyordu.

Carmen ise Başpolis King'i aramak için çoktan odadaki telefona uzanmıştı bile. Bir an kulak verdi, sonra başını salladı. Yanıt yoktu. Resepsiyonu aradı. O, oda numarasını kontrol edene kadar Falk ceketini sırtına geçirmişti. Birlikte tek kelime bile

etmeden dışarı çıkıp kulübelerin oluşturduğu sıra boyunca yürüdüler. Öğleden sonra güneşinin son ışınları da ağaçların ardında gözden kaybolmuştu ve karanlık, doğudan, bir gölge gibi süzülerek yaklaşıyordu.

Lauren'ın odasına ulaştılar ve Falk kapıyı tıklattı. Beklediler. Yanıt gelmedi. Tekrar tıklattı, sonra kapı tokmağını denedi. Kapı ardına kadar açıldı. Oda boştu. Falk, Carmen'e baktı.

"Lobidedir belki," dedi Carmen.

Falk tereddüt etti, sonra uzaklara baktı. Mirror Şelalesi yolunun başlangıcı boştu, tahta tabela giderek yoğunlaşan karanlıkta güçlükle görülebiliyordu. Carmen, onun baktığı yeri gördü ve aklından geçeni anladı. Duyduğu endişe Carmen'in yüzünden okunuyordu.

"Sen gidip kontrol et," dedi. "Ben de King'i bulayım, peşine düşelim."

"Tamam."

Falk hızlı adımlarla yürümeye başladı, araba yolundan geçerken çakıllar ayağının altında çatırdadı, sonra çamurlu patikaya ulaştığı zaman da ayakları hafifçe çamura gömüldü. Civarda görünen tek kişi kendisiydi ama ayaklarının altında, botların daha önce bırakmış olduğu izleri görebiliyordu.

Haklı mıydı? Bunu bilmiyordu. Sonra bir deri bir kemik kızı düşündü, kırmızı iplikleri ve annesinin çıplak bileğini.

Bir insanın, çocuğu için yapabileceklerini hiçbir zaman hafife alma.

Falk'un adımları giderek hızlandı, ta ki en sonunda Mirror Şelalesi'nin gürültüsü kulaklarını doldurmaya başlayana kadar, işte o zaman koşmaya başladı.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

"Yolumu kendim de bulabilirim. McAllaster'da yapmıştım." Lauren, Alice'e baktı. "McAllaster'da pek çok şey yaptın."

"Tanrım, Lauren. Yine başlama. O zaman olanlar için özür dilemiştim. Defalarca." Alice döndü. "Bak. Üzgünüm ama gitmek zorundayım."

Lauren uzanıp Alice'in ceketini yakaladı bu kez de.

"Telefonla değil."

"Evet, *benim* telefonum o." Alice onu itti ve Lauren hafifçe geriye doğru sendeledi. Etrafını saran uzun gölgeler, Lauren'a sanki titriyorlar gibi geldi ve Alice arkasını döndüğü sırada, içinde ona karşı keskin bir öfke hissetti.

"Gitme."

"Tanrı aşkına." Alice bu kez geri dönmedi. Lauren, ayaklarının üzerinde dengesini bulmakta biraz zorlanarak tekrar hamle yaptı. Eli Alice'in çantasını yakaladı ve onu geriye çekti. "Bizi bırakma."

"Tanrım. Bu kadar duygusal olma."

"Hey!" Lauren, içinde bir şeylerin tomurcuklanıp sonra da patladığını hissetti. "Benimle böyle konuşma."

"İyi." Alice elini salladı. "Bak. Sen de gel istersen. Veya kal. Ya da en sonunda, kimsenin seni almaya gelmeyeceğini anladığın zaman çek git. Umurumda değil. Ama benim gitmem gerek."

Çantasını kurtarmaya çalıştı ama bu kez Lauren sıkı sıkı tutmaya devam etti.

"Gitme." Bu kadar sıkı asıldığı için eli ağrıyordu. Hafif bir baş dönmesi hissetti. "Bir kez olsun kendinden başka birini düşün, Alice."

"Düşünüyorum! Margot için geri dönmem gerek. Bak, bir şey oldu ve..."

"Tanrı esirgesin, ya o çok kıymetli Margot Russell'ın rahatını

kaçıracak bir şey olursa..." Lauren sözlerini yarıda kesti. Kendi kendine güldüğünü duydu. Gece vakti ne kadar da tuhaf geliyordu bu. "Hanginizin daha kahrolası bir bencil olduğunuzu bilmiyorum; senin mi yoksa onun mu?"

"Pardon?"

"Neyi kastettiğimi bilmiyormuş gibi davranma. O da senin kadar kötü. Okuldayken yaptıkların için –şimdi yaptıkların için de– üzgün olduğunu iddia ediyorsun ama seninle tıpa tıp aynı şekilde davranan bir kız çocuğu yetiştiriyorsun. Ondan, senin ayak izlerini takip etmesini istemiyor musun? Bu isteğini de kesinlikle gerçekleştirdin."

Alice soğuk bir kahkaha attı. "Ah, öyle mi? Pekâlâ, sen kazandın Lauren. Bu konuda her şeyi öğreneceksin."

Bir sessizlik oldu. "Ne..." Lauren ağzını açtı ama sözcükler buharlaşıp havaya karıştı.

"Unut gitsin. Sadece..." Alice sesini alçalttı. "Sadece Margot'yu bu işin dışında bırak. O, yanlış hiçbir şey yapmadı."

"Yapmadı mı?"

Alice yanıt vermedi.

Lauren ona baktı. "Onun ne yaptığını biliyorsun, Alice."

"Ne? Rebecca ile olanları mı kastediyorsun? Bak, o konu tümüyle halledildi. Okul soruşturma yaptı. Fotoğraflardan sorumlu olan kızlar okuldan uzaklaştırıldılar."

"Sorumlulukları kanıtlanabilen kızlar okuldan uzaklaştırıldı. Hepsinin de Margot ile aynı grupta olduklarını bilmediğimi mi sanıyorsun. O da bu işe karışmıştı, bu konuda şüpheye yer yok. Hatta kahrolası elebaşı oydu belki de."

"Eğer bu doğru olsaydı okul söylerdi."

"Gerçekten mi? Söylerler miydi? Bu yıl okula ne kadar bağış yaptın Alice? Margot'nun bu işin dışında tutulmasını sağlamak sana kaça patladı?"

Yanıt gelmedi. Çalılıkta bir şey hışırdadı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Lauren, öylesine şiddetli titriyordu ki nefes almakta bile güçlük çekiyordu.

"Hey, sana yardım etmek için elimden geleni yapmaya çalış-

tım, Lauren. Her şeyden önce, bu iş için seni ben tavsiye ettim. Ve sıkıntılı ve dikkatinin dağınık olduğu zamanlarda –son zamanlarda kimbilir kaç kere?– hatalarını örtmedim mi?"

"Çünkü kendini suçlu hissediyordun."

"Çünkü biz arkadaşız!"

Lauren ona baktı. "Hayır. Değiliz."

Alice bir an hiçbir şey söylemedi. "Tamam. Bak. İkimizin de sinirleri bozuk. Son birkaç gün gerçekten çok güçtü. Ve Rebecca ile de her şeyin ne kadar zor olduğunu biliyorum. İkiniz için de."

"Bilmiyorsun. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

"Lauren, edebilirim." Alice'in gözleri ay ışığında parlıyordu. Yutkundu. "Bak, anlaşılan, Margot'nun bazı fotoğrafları varmış ve..."

"Ve ne?"

"Ve benim geri dönmem gerek..."

"Ve deklanşörün yanlış tarafında olanın bu kez benim değil de senin kızın olduğu için üzülmemi mi bekliyorsun benden?"

"Tanrım, Lauren, *lütfen*. Senin kızın, o fotoğraflar,etrafta dolaşmaya başlamadan çok önce de perişan durumdaydı zaten."

"Hayır, değildi!"

"Öyleydi! Elbette öyleydi!" Alice'in sesi, aceleci bir fısıltıya dönüşmüştü. "Rebecca'nın sorunları için suçlayacak birini arıyorsan eğer neden dönüp kendine iyice bir bakmıyorsun? Gerçekten. O sorunları ne yüzden yaşadığını gerçekten göremiyor musun?"

Lauren, kanının kulaklarında uğuldadığını duyabiliyordu. Alice onun yanında duruyordu ama sözleri öylesine zayıftı ve öylesine uzaklardan geliyordu ki.

"Hayır mı?" Alice ona bakıyordu. "İpucu ister misin o hâlde? Senin nasıl itilip kakıldığını seyrederek geçirdiği on altı yıla ne dersin? Bütün insanların seni nasıl ezip geçmelerine izin verdiğini... Kendinden hiçbir zaman hoşnut olmadın. Yıllarca yaptığın o kahrolası yoyo diyetler. Bahse girerim hayatında birine karşı durmayı ona hiç öğretmemişsindir. Şimdi de haksızlığa uğraya-

nın niye sürekli sen olduğunu mu merak ediyorsun? Okuldayken de bunu istemiştin ve şimdi de bunun olmasına hâlâ izin veriyorsun. Senin yardımınla hepimiz buradan yürüyerek çıkıp kurtulabilirdik ama sen kendine güvenmekten bile korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

"Korkuyorsun. Öylesine kahrolası iradesiz bir zavallısın ki."

"Değilim!"

"Ve eğer bunun o kızcağıza ne kadar zarar verdiğini göremiyorsan, o zaman düşündüğümden de kötü bir anneymişsin demektir ve dürüst olmak gerekirse, senin tam bir enkaz olduğunu düşünmüşümdür hep."

Lauren'ın başı öylesine şiddetle dönüyordu ki konuşurken sözcükler ağzından güçlükle çıkıyordu.

"Hayır, Alice. Ben değiştim. Ama hep aynı kalan, sen oldun. Okuldayken tam bir kaltaktın, şimdi daha da kötüsün."

Bir kahkaha. "Kendini kandırıyorsun. Sen değişmedin. Neysen osun. Yaradılışın böyle sadece."

"Ve Rebecca'nın iyi olmaması..." Suçluluk duygusu Lauren'ın gırtlağına öylesine büyük bir hızla hücum etti ki neredeyse boğuluyordu. Yutkunarak bu duyguyu geri gönderdi. "Onun sorunları çok karmaşık."

Alice, "Seni bunlara inandırması için terapistine ne kadar para ödüyorsun?" diyerek burnunu büktü. "O kadar da karmaşık değil, dünyanın kuralı bu, öyle değil mi? Kızımın küçük, entrikacı bir şıllıktan başka bir şey olmayabileceğini benim de fark etmediğimi mi sanıyorsun? Saldırgan, çıkarcı ve bu özelliklerle birlikte anılan başka her türlü şey olduğunu... Kör değilim ben, onun ne olduğunu pekâlâ da görebiliyorum."

Alice öne doğru eğildi. Yanakları kızarmıştı. Soğuğa rağmen terliyordu ve saçları da bir yığın halinde alnına yapışmıştı. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Ve Tanrı biliyor ya, bazı aptallıklar yaptı elbette, *aptalca* şeyler. Ama hiç değilse, ben bunları kabul edebiliyorum. Sorumluluk alabiliyor ve bütün bunlardaki kendi payımı kabul edebi-

liyorum. Sen ise kızının neden hasta, iştahsız ve mutsuz olduğunu öğrenmek için binlerce doları boşa harcamak istiyorsun, Lauren." Yüzleri birbirine öylesine yakındı ki dumanı andıran nefesleri birbirine karışıyordu. "Paranı sakla ve onun yerine bir ayna al kendine. Onu sen böyle yaptın. Kızımın tıpkı bana benzediğini mi düşünüyorsun. Senin kızın da *tıpkı sana benziyor.*"

OTUZUNCU BÖLÜM

Yol, kaygan ve nemliydi. Falk, elinden geldiğince hızlı yürüyor, iri dallar vücuduna değip tırmaladıkça göğsü hızla inip kalkıyordu. Çağıldayarak akan suyun, kulakları sağır eden gümbürtüsü giderek yaklaşıyordu. Sonunda ağaç sınırına ulaştı, soluk soluğa kalmış, derisindeki ter çoktan soğumuş ve yapış yapış olmuştu.

Suyun oluşturduğu duvar köpürerek yere akıyordu. Durdu ve etrafına dikkatle baktı, giderek azalan ışığa karşı gözlerini kısarak bakarken güçlükle soluk alabiliyordu. Şelaleyi seyir noktası ıssızdı. İçinden küfretti. Yanılmıştı. *Ya da çok geç kaldın,* diye fısıldadı, beyninin içinde dönüp duran zayıf bir ses.

Köprüye doğru bir adım attı, sonra bir adım daha ve durdu.

Mirror Şelalesi'nin başında, çıkıntı yapmış sarp bir kayalığa ilişmişti, kayalık zemine karşı neredeyse görünmüyordu. Bacaklarını aşağıya sarkıtmış, bembeyaz suların çalkalanarak aşağıdaki havuza dökülmelerini seyrederken başını da öne eğmişti.

Lauren orada oturuyordu; üzgün, ürpertili ve çok yalnız.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Kızın da tıpkı senin gibi.

Lauren, Alice'e sertçe vurduğunda, bu sözcükler gecenin ortasında hâlâ yankılanmaktaydı. Bedeni hızla diğer kadının bedenine çarpar ve elleriyle birbirlerini tırmalayıp yumruk atarak birlikte yere yuvarlanırlarken, bu hamle Lauren'ı bile şaşırtacak bir şekilde gelişmişti. Lauren, tırnakları, Alice'in sağ bileğine gömülürken ani bir acı hissetti.

"Seni şıllık." Lauren boğazının kuruduğunu ve alev alev yandığını hissediyor, ikisi birden yolun kenarındaki bir kayaya çarparak geri düşerlerken, sesi boğuk çıkıyordu.

Bir tokat sesi çınladı ve Lauren şiddetle yere çarparken nefesinin akciğerlerinden zorla çekilip alındığını hissetti. Kesik kesik soluyarak yere yuvarlandı. Yoldaki taşların sırtını acıttığını ve kalbini kulaklarında gümbür gümbür attığını hissediyordu.

Alice yanı başında, hafif bir sesle inliyordu. Bir kolu Lauren'ın üzerindeydi ve Lauren'ın, elbiselerinin altından, onun bedeninin ısısını hissedebileceği kadar yakınında yatıyordu. Sırt çantası da yanına düşmüştü.

"Çekil üstümden." Lauren onu itti. "Palavracının tekisin."

Alice yanıt vermedi, kolları, bacakları gevşemiş bir hâlde, orada öylece yatıyordu.

Lauren derin derin nefes almaya çalışarak doğruldu. Adrenalin, geldiği kadar hızlı bir şekilde çekilmiş ve onu titrer ve üşür bir hâlde bırakmıştı. Yere baktı. Alice hâlâ göğü seyrederek sırt üstü yatmaya devam ediyordu. Gözkapakları kıpırdadı ve dudakları hafifçe birbirinden ayrıldı. Tekrar inleyerek bir elini ensesine götürdü. Lauren yolun kenarındaki kayaya baktı.

"Ne? Kafanı mı çarptın?"

Yanıt gelmedi. Alice gözlerini kırpıştırdı. Gözleri ağır ağır açılıp kapandı. Eli başının üzerindeydi.

"Kahretsin." Lauren hâlâ öfke duyuyordu duymasına ama öfkesi şimdi biraz daha yumuşamış, üzeri bir pişmanlık katmanıyla örtülmüştü. Alice çok ileri gitmiş olabilirdi ama aynı şeyi kendisi de yapmıştı. Hepsi de yorgun ve açlardı ve o da aşırı tepki göstermişti. "İyi misin? İzin ver de..."

Lauren ayağa kalktı ve ellerini Alice'in koltuk altlarından geçirerek onu oturur konuma getirdi. Alice'i sırtını kayaya verecek şekilde oturttu ve çantasını da yanına koydu. Alice ağır ağır gözlerini kırpıştırıyordu, gözleri açılıp kapanıyor, elleri de gevşekçe kucağında duruyordu. Bakışları hiçbir yere odaklanamıyordu. Lauren onun ensesini kontrol etti. Kan yoktu.

"İyisin. Kanaman yok. Biraz sersemledin herhalde. Bir dakika içinde geçer."

Yanıt gelmedi.

Lauren, inip kalktığını hissetmek için elini Alice'in göğsüne koydu. Rebecca bebekken de aynı şeyi yapardı, sabahın, havanın henüz karanlık olduğu erken saatlerinde, aralarındaki bağın sıkılığı karşısında boğulur, üzerindeki sorumluluğun ağırlığı altında titreyerek karyolasının başında dikilip kontrol ederdi. *Hâlâ nefes alıyor mu? Hâlâ benimle mi?* Lauren, şimdi de kendi nefesini tutmuş, Alice'in göğsünün elinin altında ağır ağır inip kalktığını hissediyordu. Rahatlayarak, duyulabilir bir sesle içini çekti.

"Tanrım, Alice." Lauren ayağa kalktı. Geriye doğru bir adım attı. Peki şimdi ne yapacaklardı? Birdenbire kendini çok yalnız ve çok korkmuş hissetti. Bitmiş tükenmişti artık. Her şeyden. Kendini kavga bile edemeyecek kadar bitkin hissediyordu.

"Dinle. Canın ne istiyorsa onu yap, Alice. Diğerlerini uyandırmayacağım. Eğer sen söylemezsen ben de onlara seni gördüğümü söylemeyeceğim..." Durdu. "Biraz önce, bir an için kendimi kaybettim sadece."

Yanıt gelmedi. Alice, yarı kapalı gözkapaklarının arasından hâlâ önüne, yere bakıyordu. Bir kez gözlerini kırpıştırdı, göğsü havaya kalktı, sonra ağır ağır indi.

"Ben şimdi kulübeye geri döneceğim. Sen de öyle yapmalısın. Bir yere kaybolma."

Alice'in dudakları bir parça kıpırdadı. Boğazının derinliklerinden hafif bir gürültü çıktı. Merak eden Lauren ona biraz daha yaklaştı. Hafif gürültü tekrar duyuldu. Neredeyse bir inilti gibiydi ama rüzgârda hışırdayan ağaçlara, kafatasının içindeki kana ve duyduğu acıya rağmen, Lauren, Alice'in kendisine söylemeye çalıştığı şeyi bildiğinden emindi.

"Sorun değil." Lauren döndü. "Ben de özür dilerim."

Kulübeye geri dönmek aklına gelmeyecekti neredeyse. İçeride, üç tane beden hafif hafif nefes alarak hareketsiz yatmaya devam ediyordu. Lauren kendi uyku tulumunu bulup içine girdi. Titriyordu ve orada, döşeme tahtalarının üzerinde yatarken sanki her şey fırıl fırıl dönüyormuş gibi geldi. Göğsüne kaskatı bir yumru oturmuş, canını acıtıyordu. Sadece öfke değil, diye düşündü Lauren. Üzüntü de değil. Başka bir şey...

Suçluluk.

Sözcük, ayaklanarak tıpkı bir safra gibi boğazını kapladı. Lauren onu gerisin geri geldiği yere gönderdi.

Gözkapakları öylesine ağırlaşmış ve kendisi de öylesine yorgundu ki. Elinden geldiği kadar uzun bir süre boyunca dışarıya kulak vermeye çalıştı ama Alice'in sürünerek onun peşinden geldiğini ortaya koyan hiçbir ses duyulmadı. Sonunda, yorgunluktan tükenmiş olarak kendini uykuya bırakmak zorunda kaldı. Uykuya dalmanın eşiğindeyken iki şeyin bilincine vardı sadece. Birincisi: Telefonu almayı unutmuştu. Ve ikincisi: Sağ bileği boştu. Kızının onun için yapmış olduğu dostluk bileziği gitmişti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Falk, korkuluğun üzerinden aşıp kayalık yüzeye çıktı. Zemin, ayaklarının altında, buz kadar kaygandı. Aşağıya bakma hatasını işledi ve kaya, altında sallanırken sendelediğini hissetti. Parmaklığa yapıştı ve bu duygu geçene kadar ufka odaklanmaya çalıştı. Ağaçların tepeleri, koyulaşan gökyüzüyle kaynaşmış oldukları için karayla göğün nerede buluştuklarını söylemek güçtü.

"Lauren!" Falk, suyun gürültüsüne karşın elinden geldiği kadar yumuşak bir sesle seslendi.

Kadın, adının seslenildiğini duyunca irkildi ama başını kaldırıp bakmadı. Sadece, önceden de üzerinde olan uzun kollu, ince bir bluzla bir pantolon giyiyordu. Ceketi yoktu. Saçları su serpintileri yüzünden ıslanmış ve başına yapışmıştı. Giderek artan karanlıkta bile yüzünün mavimsi bir ton aldığı görülebiliyordu. Falk, onun üşümüş ve ıslanmış hâlde ne zamandan beri orada oturmakta olduğunu merak etti. Bir saatten fazla olabilirdi. Onun salt bitkinlikten devrilip aşağı düşebileceğinden korktu.

Ne yapacağından emin olamadan arkasına dönüp yola baktı. Patika hâlâ boştu. Lauren öylesine kenarda oturuyordu ki ona sadece bakmak bile Falk'un başını döndürmeye yetiyordu. Derin bir nefes aldı ve kayalara doğru santim santim ilerleyerek yol almaya başladı. En azından bulutlar çekilmişlerdi şimdi. Alacakaranlıkta, erken yükselen ayın solgun dilimi, ortalığı az da olsa aydınlatıyordu.

"Lauren," diye seslendi tekrar.

"Daha fazla yaklaşma."

Falk durdu ve risk alarak aşağıya baktı. Dipte, sadece suların kırılışını seçebiliyordu. Chase'in o ilk gün kendisine ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. Aşağıdaki siyah havuzla olan yükseklik yaklaşık on beş metreydi. Başka ne demişti Chase? İnsanları öldüren şeyin düşüş değil, çarpmanın yarattığı şok ve soğuk olduğunu. Lauren daha şimdiden zangır zangır titremeye başlamıştı bile.

"Dinle," diye konuştu. "Burada dondurucu bir soğuk var. Sana ceketimi atacağım, tamam mı?"

Lauren tepki göstermedi, sonra sertçe başını salladı. Falk, bunu iyi bir işaret olarak kabul etti.

"İşte." Paltosunun fermuarını açıp kendisini sadece bir kazakla bırakacak şekilde paltoyu çıkardı. Şelaleden sıçrayan serpintiler ânında açıktaki katmana yapışıyor, birkaç saniye içinde de ıslaklığa dönüşüyordu. Ceketini Lauren'a fırlattı. İyi bir atış olmuştu ve yakına düştü. Lauren bakışlarını sudan ayırıp cekete çevirdi ama onu almak için yerinden kımıldamadı.

"Eğer kullanmayacaksan geri atabilir misin?" dedi Falk, daha şimdiden dişleri birbirine vurmaya başlamıştı bile. Lauren önce tereddüt etti, sonra ceketi alıp üzerine geçirdi. Falk, bunu başka bir iyi işaret olarak algıladı. Ceket kadının zayıf bedenine fazlasıyla bol gelmişti.

Lauren, "Alice gerçekten öldü mü?" diye sordu. Sözcükler suyun gürültüsünden güçlükle duyuluyordu.

"Evet öldü. Çok üzgünüm."

"Sabah patikaya geri döndüğüm zaman o gitmişti ve ben de düşündüm ki..." Lauren hâlâ şiddetle titriyor, sözcükleri ağzından çıkarabilmek için büyük bir mücadele veriyordu. "Onun bu işi başarabileceğini düşünmüştüm."

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Bree, onu uyandıran şeyin ne olduğundan emin değildi. Gözlerini açtı ve şafağın ilk ışıklarının soğuk gri kıpırtılarıyla karşılandı. Kulübenin pencerelerinden süzülen ışık zayıftı ve odanın büyük bölümünde hâlâ kasvetli bir karanlık hüküm sürüyordu. Etrafında alınıp verilen solukların hafif seslerini duyabiliyordu. Diğerleri henüz uyanmamışlardı. İyi. Sessizce inledi ve tekrar uyumayı başarıp başaramayacağını merak etti. Ama sert döşeme tahtaları kemiklerine batıyor ve fena hâlde tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordu.

Yan tarafına döndü ve yerde, yakınlarındaki kan lekesini gördü. Onun Lauren'a ait olduğunu hatırladı. Tiksintiyle, uyku tulumunun içinde ayaklarını topladı. Dün geceki dövüş tekrar aklına geldi ve yüksek sesle inledi bu kez. Sesi boğmak için bir elini ağzına kapatıp hareketsiz yattı. Mecbur kalana kadar hiç kimseyle karşılaşmak istemiyordu.

Bree, uyku tulumunun kozasından kayarak çıkıp botlarını ve ceketini üzerine geçirdi. Döşeme çatırdayınca irkilerek kapıya kadar sessizce ilerledi ve dışarıdaki soğuk sabah havasına adımını attı. Kapıyı arkasından çekerek kapatırken arkasındaki açıklıkta bir ayak sesi hissetti. Sıçradı, az kalsın çığlık atacaktı.

"Şşş, diğerlerini uyandırma sakın," diye fısıldadı Beth. "Benim sadece."

"Tanrım, beni korkuttun. Senin hâlâ içeride olduğunu sanıyordum." Bree, kulübenin kapısının kapalı olduğundan emin olmak için baktı ve açıklığa doğru birkaç adım attı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Senle aynı şeyi sanırım." Beth başıyla tuvaleti işaret etti.

"Ah, tamam."

Tuhaf bir sessizlik oldu, önceki akşamın hayaleti hâlâ bir duman gibi aralarında asılı duruyordu.

"Dinle, dün gece..." diye fısıldadı Beth.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum ama buna mecburuz." Beth'in sesi kararlılığını yansıtıyordu. "Bak, sana çok fazla sorun çıkardığımı biliyorum ama hepsini telafi edeceğim."

"Hayır, Beth, lütfen. Unut gitsin."

"Yapamam. İşler fazla ileri gitti. Alice seni tehdit edip sonra da bu işten öylece sıyrılamaz. Sen bu kadar çok çalışırken olmaz. İnsanları onca itip kaktıktan sonra, onlar kendisine karşılık verince de şaşırmaya hakkı yok."

"Beth..."

"Güven bana. Sen bana hep yardım ettin. En azından şimdi de ben sana yardım edeyim."

Bree, buna benzer sözleri daha önce de duymuştu. *Bunun için çok geç artık,* diye düşündü, *hiçbir anlamı kalmadı ki.* Ama sonra, böyle düşündüğü için pişman oldu hemen. Kız kardeşi çaba gösteriyordu. Hakkını vermek gerekirse, denemekten vazgeçmiyordu. Bree yutkundu.

"Tamam. Peki, teşekkürler. Ama işleri daha da kötüleştirme."

Beth, yüzünde tuhaf, yarım bir gülümseme ile çalılığa doğru elini salladı. "Bundan daha fazla kötüleşmesi mümkün mü?"

Bree, ilk harekete geçenin kim olduğundan emin değildi ama onca yıl sonra ilk kez, kollarının kız kardeşine dolandığını hissetti. İnsana biraz tuhaf geliyordu, bir zamanlar ona en az kendisininki kadar tanıdık gelen beden şimdi öylesine farklıydı ki. Ayrıldıklarında, Beth gülümsüyordu.

"Her şey düzelecek," dedi. "Sana söz veriyorum."

Bree, geriye dönüp kulübenin içine süzülürken kız kardeşini seyretti. Beth'in bedeninin kendisininki üzerinde bıraktığı sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordu.

Tuvalet işini aklından çıkardı –şimdi hiçbir surette oraya gidemezdi artık– onun yerine kulübenin etrafına yürüyüşe çıktı. O korkunç köpek mezarını görünce birden durdu. Onu neredeyse unutmuştu. Bree, mezarı görmemek için başını çevirdi, mezarın yanından geçip kulübenin arkasına gitti ve mezar, so-

nunda görünmez olana kadar, yüksek otların arasından, ağaçlara ve yola doğru yürümeye başladı. Kulağına bir ses geldiği sırada pantolonunu aşağıya indirmek üzereydi.

Neydi o? Kuş mu? Ses arkasındaki yoldan geliyordu. Metalik, yapay ve sabah dinginliğinde kulakları tırmalayan bir sesti. Bree nefesini tuttu, dinlerken gösterdiği çabadan kulakları neredeyse çın çın ötüyordu. Kuş değildi bu. Bree sesi tanımıştı. Sesin geldiği tarafa döndü ve bir koşu kopardı. Engebeli yüzeyde, neredeyse yere kapaklanarak yola kadar koştu.

Alice, bacaklarını önüne uzatmış, sırtını da bir kayaya vermiş, yerde oturuyordu. Sarı saç tutamları esintiyle hafifçe havalanıyordu, gözleri kapalıydı. Başı, sanki var olmayan bir güneşin ışınlarından yararlanmak istiyormuşçasına göğe doğru, hafifçe arkaya yatmıştı. Ve pantolonunun cebi de çınlıyordu.

Bree dizlerinin üzerine çöktü.

"Alice, telefon. Çabuk! Telefon çalıyor!"

Telefonun, Alice'in uyluğuna sıkışmış olduğunu görebiliyordu. Ekran tuzla buz olmuştu ama yine de parlıyordu. Bree telefonu aldı, elleri öylesine şiddetle titriyordu ki neredeyse telefonu yere düşürecekti. Telefon elinde çalmaya devam ediyordu, tiz ve ısrarcı...

Paramparça olmuş ekranda arayan kişinin adı göründü. İki harf: A.F.

Bree onun kim olduğunu bilmiyor, buna aldırış da etmiyordu. Kalın parmaklarıyla yanıt butonuna bastı, telaşı yüzünden zamanında yetişemeyecekti neredeyse. Telefonu kulağına bastırdı.

"Alo. Ah, Tanrım, lütfen... Beni duyabiliyor musunuz?"

Hiçbir şey yoktu. Parazit bile.

"Lütfen."

Telefonu yüzünden uzaklaştırdı. Ekran kararda. Ad silindi. Şarj bitmişti.

Bree telefonu salladı, elleri terden kayganlaşmıştı. Hiçbir şey olmadı. Güç düğmesine bastı, sonra bir daha, bir daha bastı. Ekran, ona bakmaya devam ediyordu, tamamen boş olarak.

"Hayır!"

Umut, tıpkı ayaklarının altından çekilen bir halı gibi ondan koparılıp alınırken midesinin bulandığını hissetti.

Döndü ve çalılığa acı safra kustu. Gözyaşları gözlerini acıtıyor, hayal kırıklığı göğsünü eziyordu. O kahrolası Alice telefona neden daha önce yanıt vermemişti ki? Şarj, en azından tek bir yardım çığlığına olsun yeterli gelebilirdi o zaman. O aptal şıllık ne demeye telefonu açık bırakmıştı ki sanki? Şarjını boşa harcayarak.

Bree, tam safra ve öfke boğazını yakarak kendine bu soruyu sormaya başlamıştı ki Alice'in hâlâ aynı konumda, sırtını kayaya vermiş olarak oturmakta olduğunu fark etti. Hiç kıpırdamamıştı.

"Alice?"

Yanıt yoktu. Alice'in bacaklarının o rahat duruşu, şimdi gevşek ve bir kukla gibi görünüyordu. Sırtı da, arkaya düşen başıyla birlikte korkunç bir açı oluşturmuştu. Hiç de huzurlu görünmüyordu. İfadesiz görünüyordu.

"Kahretsin. Alice?"

Bree, Alice'in gözlerinin kapalı olduğunu düşünmüştü ama şimdi hafifçe aralık olduklarını görebiliyordu. Küçük beyaz göz küreleri gri gökyüzüne dikilmişti.

"Beni duyabiliyor musun?" Deli gibi çarpan kalbi yüzünden kendi sesini Bree bile güçlükle duyabiliyordu.

Ne bir hareket geldi ne de bir yanıt... Bree, kendini sersemlemiş hissetti. Oraya, Alice'in yanı başına, öylece oturmak, hiç hareket etmemek ve gözden kaybolmak istiyordu sanki.

Alice'in yarı açık gözleri, sonunda Bree artık buna tahammül edemez oluncaya kadar gökyüzünü seyretmeye devam etti. Bree biraz yana çekildi, böylelikle şimdi onun yüzünü göremiyordu. Alice'in ensesi biraz tuhaf görünüyordu ve Bree, cesaret edebildiği kadar eğilerek baktı. Kan yoktu ama saçlarının ayrıldığı yerde, kafa derisi harelenip morarmıştı. Geri çekildi, gözlerini yere dikti.

Alice ile kayanın altı arasına sıkışmış olan nesneyi neredeyse gözden kaçıracaktı. Nesne, Alice'in beli tarafından gözlerden

neredeyse tamamen saklanmış durumdaydı. Sadece bir metal parıltısıyla yuvarlak ucu görülebiliyordu. Bree, kendisine çok uzun gelen bir süre boyunca baktı ona. Ona dokunmak istemiyordu, onu tanıdığını kabul etmek istemiyordu ama onu orada bırakamayacağını da gayet iyi biliyordu.

Bree, en sonunda çömelmeyi başarabildi ve sanayi tipi metal feneri parmak uçlarıyla tutup çekti. Yan tarafına kazınmış olan adı biliyordu ama yine de o adın ışığın altında parladığını görmek onu soluksuz bıraktı. *Beth.*

İşler fazla ileri gitti. Alice seni tehdit edip sonra da bu işten öylece sıyrılamaz.

Refleks niteliğindeki tek bir eylemle, Bree kolunu geri çekip fenerin çalıların içine yuvarlanmasına yol açacak şekilde salladı. Fener, sesli bir biçimde bir şeylere çarptı ve gözden kayboldu. Bree'nin eli sızladı. Elini pantolonuna kuruladı. Avucuna tükürdü ve tekrar elini sildi. Sonra yine Alice'e baktı. Hâlâ oturuyordu, hâlâ sessizdi.

Bree'nin zihninde, birden aynı anda iki kapı ardına kadar açıldı, kapılardan birini başının tek bir sallayışıyla çarparak kapattı Bree. O aptalca duygu artık kaybolmuştu, şimdi zihninin bütün berraklığına birdenbire yeniden kavuştuğunu hissediyordu. Harekete geçmesi gerekliydi.

Bree patikaya baktı. Boştu. Şimdilik. Alice'in ne zamandan beri orada olduğundan emin değildi. Telefonun çaldığını duyan başka birileri olmuş muydu acaba? Kulak verdi, hiçbir hareket duyamadı ama diğerleri de çok geçmeden uyanacaklardı, çoktan uyanmadılarsa eğer.

Önce çantayı halletti. Bu daha kolaydı. Telefonun şarjını bir kez daha kontrol etti, bittiğinden emin olunca da pantolonun yan ceplerinden birine koydu ve sırt çantasını kayışlarından yakaladı. Onu çalılıklara, patikadan göremeyeceği kadar uzağa taşıdı ve bir ağaca dayadı. Orada durdu ve ona korkunç gelen bir an için yolun ne tarafa uzandığını hatırlayamadı.

Oracıkta donup kalmış olan Bree, derin derin nefes alıp veriyor, sakinleşmek için kendini zorluyordu. "Paniğe kapılma,"

diye mırıldandı. Hangi tarafa gitmesi gerektiğini biliyordu. İçine son bir derin nefes çekti ve yüksek otların ve ağaçların arasından geçerek, gelmiş olduğu yönde, dümdüz yürümeye başladı. Ta ki en sonunda, Alice'i kayaya yaslanmış oturur durumda görene kadar gittikçe hızlandı, hızlandı.

Alice'in ensesini, rüzgârla havalanan saçlarını, o korkunç sakinliğini görünce neredeyse olduğu yerde donup kalacaktı. Bree'nin nabzı öylesine hızlı atıyordu ki kendisinin de ölebileceğini düşündü. Son birkaç adım için kendini koşmaya zorladı ve kararını değiştirmesine kalmadan ellerini Alice'in koltuk altlarından geçirip çekti.

Alice'i çalılığın derinliklerine doğru sürükleyerek, gelmiş olduğu yoldan geri yürümeye başladı. Rüzgâr, yerlere saçılmış yaprakları ve çerçöpü de peşinde sürükleyerek etrafında dönüp duruyordu. Bree, oradan daha önce hiç geçmemiş gibiydi sanki. Kolları ağrıyana, nefesi göğsünü alev alev yakana ve birdenbire tökezleyip yere düşene kadar çekti, çekti.

Alice –ceset– sırtüstü bir yana yuvarlandı, yüzü göğe bakıyordu. Bree, sertçe, ölü bir ağaç kütüğünün üzerine düştü, gözyaşları ve öfke gözlerini alev alev yakıyordu. Kısa bir an, Alice için ağlıyor olup olmadığını merak etti ama hayır, onun için ağlamıyordu. En azından o sırada değil. O sırada Bree kendisi, kız kardeşi ve bir şekilde dönüşmüş oldukları şey için ağlıyordu.

Sanki kalbi yeteri kadar ağrımıyormuş gibi, Bree kolundaki batma hissini, ancak o zaman algılayabildi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bir şey Falk'un dikkatini çekti.

Çok aşağılarda, şelalenin dibinde birileri, ona tanıdık gelen bir yürüyüşle ağaç sınırından yavaş yavaş çıkarken reflektörlü bir ceketin parıltısını gördü. Carmen. Carmen, şelalenin dibine gelince durdu ve Falk, Carmen'in onları arayarak başını yukarıya kaldırdığını gördü. Karanlıkta yüzü görünmüyordu ama Carmen bir an sonra tek kolunu havaya kaldırdı. *Seni görüyorum.* Etrafındaki polis memurları, dikkati kendi üzerlerine çekmemeye çalışarak yavaş yavaş o tarafa doğru yöneliyorlardı.

Lauren bütün bunları fark etmemişti ve Falk buna memnun oldu. Onun dikkatini şelalenin altından mümkün olduğunca uzağa çekmek istiyordu. Falk, suyun gürültüsüne rağmen, tahta köprüde yankılanan ayak seslerini duyabiliyordu. Sesleri Lauren da duymuş olacaktı çünkü başını seslerin geldiği yöne doğru çevirdi. Başpolis King, iki yanında iki ayrı polisle birlikte görüş açısına girdi. Kendisi geride kaldı ama telsizini dudaklarına götürerek Falk'un ne olduklarını bu mesafeden anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Daha yakına gelmelerini istemiyorum." Lauren'ın yüzü sırılsıklamdı ama gözleri kuruydu ve onlarda, Falk'u bir şekilde kaygılandıran bir ifade okunuyordu. Falk bu bakışları daha önce de gördüğünü düşündü. Pes etmiş birinin bakışlarıydı bunlar.

"Tamam," dedi Falk. "Ama bütün gece uzakta kalmayacaklar. Sizinle konuşmak isteyecekler ve siz de buna izin verseniz iyi

olur. Eğer kenardan çekilecek olursanız bu sorunu halletmeye çalışabiliriz."

"Alice bana Margot'nun fotoğraflarını anlatmaya çalıştı. Belki onu dinlemiş olsaydım, her şey farklı şekilde gelişirdi."

"Lauren..."

"Ne?" Sözünü yarıda kesti. Ona bakıyordu. "Bunu düzeltebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Deneyebiliriz. Söz veriyorum. Lütfen. Sadece otele geri dönüp bizimle konuşun. Eğer bunu kendiniz için yapmayacaksınız, o zaman –tereddüt etti, oynayacağının doğru kart olup olmadığından emin değildi– kızınız için yapın. Size ihtiyacı var."

Aynı anda yanlış şeyi söylemiş olduğunu fark etti. Lauren'ın yüzü sertleşti ve öne doğru eğildi, eklem yerleri, çıkıntıyı kavramış olduğu yerlerde bembeyaz parlıyordu.

"Rebecca'nın bana ihtiyacı yok. Ben ona yardım edemem. Bunun için çok çaba gösterdim, bütün hayatı boyunca. Ve Tanrı'ya yemin ederim, hatalarım olduğunu biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yaptım ben." Uçuruma bakarken başını iyice eğmişti. "Yaptığım tek şey işleri daha da kötüleştirmek oldu. Bunu ona nasıl yapabildim? Sadece gencecik bir kız o. Alice haklıydı." Öne doğru eğildi. "Bu benim hatam."

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Lauren'ın, gözlerini açtığı zaman duyduğu ilk şey kulübenin dışından gelen çığlıklar oldu.

Etrafında bir hareketlenme hissetti, birilerinin kalktığını sonra da döşemeye çarpan ayakların çıkardığı sesleri duydu. Kulübenin kapısı ardına kadar açılırken çıkan bir gürültü duyuldu. Uyku tulumunda doğrulup otururken hareketleri yavaştı. Başı zonkluyordu, gözkapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Alice. Hemen dün gece, yolun üstünde yaşananların anıları hücum etti zihnine. Etrafına bakındı. Odadaki tek kişi kendisiydi.

Lauren bir dehşet duygusuyla kalkıp kapının eşiğine gitti. Dışarıya baktı ve gözlerini kırpıştırdı. Açıklıkta bir tür kargaşa hüküm sürüyordu. Gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı. Alice değildi. Bree idi.

Bree, sağ kolunu sıkı sıkı kavramış bir hâlde dün geceden kalan ateşin kalıntıları üzerine yığıldı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Kaldırın onu!" diye bağırıyordu Beth, kız kardeşinin kolunu başının üzerine doğru çekmeye çalışarak.

Jill, ince bir broşürün sayfalarını çılgınca çevirip duruyordu. Lauren'a dikkat eden kimse yoktu.

"Sabitleyici bir şeye ihtiyacımız olduğunu söylüyor." diyordu Jill. "Onu sabit tutacak bir şeyler bulun."

"Ne? Ne tür bir şey?"

"Bilmiyorum! Nereden bilebilirim! Bir sopa ya da bir şey işte! Herhangi bir şey!"

Bir avuç kırık dalı toplamış olan Beth, "Gitmeliyiz," diye bağırıyordu. "Jill! Onu hemen bir doktora götürmek zorundayız. Kahretsin, ilk yardım kursu almış kimse yok mu?"

"Var, o kahrolası Alice!" Jill sonunda kulübeye döndü ve kapı eşiğinde Lauren'ı gördü. "Nerede o? Onu uyandırın. Yılan ısırığı olduğunu söyleyin."

Lauren, bir an için Jill'in gidip onu yolda yatmakta olduğu yerden kaldırmasını kastettiği gibi gerçeküstü bir düşünceye kapıldı ama kadın kulübeyi işaret ediyordu. Lauren, sanki bir rüyadaymış gibi sendeleye sendeleye tekrar içeri girip etrafına bakındı. Oradaki tek kişi hâlâ kendisiydi. Yerde dört tane uyku tulumu duruyordu. Hepsini tek tek kontrol etti. Hepsi de boştu. Alice yoktu. Geri dönmemişti.

Kapı eşiğinde bir hareketlenme oldu ve Jill göründü.

Lauren başını salladı. "Gitmiş."

Jill donup kaldı, sonra derhal kendi çantasını ve uyku tulumunu yerden kapıp silkeledi.

"Ceketim nerede?" dedi. "Telefon da ondaydı." *Kahretsin.* "O şıllık onu da yanına almış."

Eşyalarını yere çaldı ve dönüp kulübenin kapısını arkasından çarparak çıktı.

"Kahrolası Alice gitmiş ve telefonu da almış." Dışarıda, Jill'in sesi boğuk çıkıyordu. Lauren, ikizlerin herhangi birinden geliyor olabilecek bir öfke çığlığı duydu.

Botlarını giydi ve sendeleyerek dışarı çıktı. Ceketin nerede olduğunu biliyordu. Alice'i dün gece, onu bir kütüğün arkasına tıkıştırırken görmüştü. Lauren, gece asla tuvalete kalkmamış olmayı diliyordu şimdi. Karanlıkta Alice'in peşine düşmek yerine bir dakikasını ayırıp da diğerlerini uyandırmış olmayı diliyordu. Onu gitmekten vazgeçirebilmiş olmayı diliyordu. Pek çok şeyin farklı yönde gelişmiş olmasını diliyordu.

Lauren, kütüğün arkasındaki renkli lekeyi görebiliyordu. Oraya gitti.

"Ceket burada."

Jill ceketi ondan kaptı ve ceplerini karıştırdı. "Hayır. Kesinlikle yanına almış."

Beth, kolu eğreti bir sabitleyiciyle sabitlenmiş olarak hâlâ yığıldığı yerde yatmakta olan Bree'nin başında ayakta duruyordu.

"Pekâlâ. Seçeneklerimiz neler?" Jill güçlükle nefes alıyordu. "Olduğumuz yerde kalabiliriz. Veya Bree'yi burada bırakıp biz gidebiliriz."

Kız kardeşler "Hayır!" diye bir ağızdan bağırdılar.

"Tamam. Tamam, o zaman, yürümek zorundayız demektir. Hepimiz Bree'ye destek olmak zorunda kalacağız ama hangi yoldan..." Jill kendi etrafında döndü.

"Sürekli kuzeye giderek," dedi Lauren.

"Emin misin?"

"Evet. Plana sadık kalalım. Elimizden geldiğince düz yoldan ayrılmadan ve elimizden geldiğince hızlı yürüyelim ve karayoluna çıkmayı ümit edelim. Yapabileceğimiz en iyi şey bu."

Jill bir kalp atışı kadar geçen süre boyunca düşündü. "Pekâlâ. Ama önce Alice'e bakmamız gerek. Her ihtimale karşı..."

"Şaka mı yapıyorsun sen? Hangi ihtimale karşı?" Beth'in ağzı açık kalmıştı.

"Tuvalete gitmiş ve o kör olası bileğini burkmuş olması ihtimaline karşı, ne bileyim ben!"

"Hayır! Gitmek zorundayız."

"O zaman çabuk olalım. Üçümüz. Bree'yi burada bırakalım." Bir an tereddüt etti. "Ve çok uzağa da gitmeyelim."

Lauren çoktan, yüksek otların arasından yola doğru koşmaya başlamıştı bile.

Beth'in, "Alice dua etsin ki onu başka biri bulsun," dediğini duydu. "Çünkü bulan ben olursam o kahrolasını öldüreceğim."

Lauren soluk soluğa koşuyordu. Alice'in, düştükleri sıradaki ağırlığını ve hava akciğerlerinden boşalırken duyduğu şoku hâlâ hissedebiliyordu. Sarf edilen sözlerin yakıcılığını hâlâ duyabiliyordu.

Bunun anısı Lauren'ın biraz yavaşlamasına yol açtı. Yol, gün ışığında gözüne farklı görünüyordu ve o noktayı da neredeyse kaçıracaktı. Neredeyse. Neredeyse, büyük ve düz kayanın yanından hiç fark etmeden geçip gidecekti. Durdu, gördüğü şeyin ne olduğunu ânında idrak ederek dönüp baktı. Hiçbir şey görmüyordu. Kaya tek başına duruyordu. Patika boştu.

Alice gitmişti.

Lauren, beynine kan hücum ederken başının döndüğünü hissediyordu. Yol her iki yönde de bomboştu. Alice'in ne kadar

uzaklaşmış olabileceğini merak ederek etrafına bakındı. Çalılar bu konuda hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Yeri taradı ama bileziğinden de hiçbir iz yoktu. Onu kulübede kaybetmiş ve bunu fark etmemiş olması mümkün müydü? Burada bakılacak hiçbir şey yoktu ama havada ekşi, tuhaf bir koku vardı ve Lauren, alanın düzeninin bozulmuş olduğu hissine kapıldı. Bir bakıma öyle de olduğunu varsaydı ama etrafına bakındıkça dün geceki kavgalarından çok az iz görebildi. Dönüp geri yürümeye başladığında sadece bacakları hafifçe titriyordu.

Kulübeye yaklaştıkça, diğerlerinin Alice'e seslenirken çıkardıkları zayıf sesleri duyuyordu. Kendisinin de aynı şeyi yapması gerekip gerekmediğini merak etti ama bunun için ağzını açtığında, adı dudaklarında donup kaldı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lauren suya bakıyordu. Sıkılmış dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve Falk ona doğru hızla bir adım atma fırsatı yakaladı. Kadın öylesine dalmıştı ki bunu fark etmedi bile.

Falk ikisinin de soğuktan titremekte olduklarını görebiliyordu ve Lauren'ın donmuş parmaklarının o –ya da kendisi– buna hazır olsa da olmasa da tuttukları yerden kayabileceklerinden korktu.

"Onu öldürmeyi gerçekten istememiştim," dedi Lauren. Sesi suyun çıkardığı gürültüde neredeyse yitip gidiyordu.

"Size inanıyorum," dedi Falk. Aralarında geçen ilk konuşmayı hatırladı. Orada, yolda, etraflarını saran geceyle birlikte yaptıkları o ilk konuşma sanki çok uzun bir zaman önce gerçekleşmiş gibiydi. Şaşkına dönmüş ve güvensiz yüzünü hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu. *Tek bir şey yoktu yolunda gitmeyen, ufak tefek yüzlerce şey vardı.*

Şimdi ise kararlı görünüyordu. "Onu incitmek istedim yine de."

"Lauren..."

"Bana yaptığı şey yüzünden değil. O benim hatamdı. Ama Margot'nun Rebecca'ya ne yaptığını biliyorum; onu nasıl kışkırttığını ve taciz ettiğini. Ama Margot bunu saklamayı bilecek kadar zekiydi belki de ve Alice de okulun bunu görmezlikten gelmesini sağlayacak kadar çok gürültü çıkarmıştı. Ama o kızın ne yaptığını biliyorum. O da kahrolası annesi gibi tıpkı."

Sözcükler, dondurucu pusun ortasında asılı kaldı. Lauren hâlâ aşağıya bakıyordu.

"Ama çoğu benim hatamdı yine de." Sesi sakindi. "Bu kadar zayıf olduğum için. Bunun için Alice'i veya Margot'yu suçlayamam. Ve henüz fark etmediyse bile günün birinde bu gerçeği Rebecca da fark edecek. Ve bunun için de benden nefret edecek."

"Size hâlâ ihtiyacı var. Ve sizi seviyor." Falk kendi babasının yüzünü düşündü. Haritalarının üzerine kendi el yazısıyla çiziktirdiği şeyleri... *Aaron ile.* "Her zaman bunun farkında olmasa bile."

"Ama ya onunla işleri yoluna koyamazsam?"

"Yapabilirsiniz. Aileler bağışlayabilir."

"Bilmiyorum. Her şey affedilmeyi hak etmez." Lauren yine aşağıya bakmaya başlamıştı. "Alice benim zayıf biri olduğumu söylemişti."

"Yanılıyordu."

"Ben de öyle düşünüyorum." Yanıtı Falk'u gafil avlamıştı. "Ben artık farklıyım. Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Havada bir şeyler kayarken, Falk kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Görünmez bir eşiği geçmişlerdi. Onu hareket ederken görmemişti ama birdenbire, kenara çok daha yaklaşmış gibi geldi. Aşağıda, Carmen'in hiç kımıldamadan yukarıya baktığını görebiliyordu. Birdenbire kararını verdi. Bu iş fazla ileri gitmişti artık.

Fikir kafasında daha tam olarak şekillenmeden hareket etmeye başlamıştı bile. Kayalığa doğru hızla iki adım attı, kayanın yüzeyi ayaklarının altında cam gibi kayıyordu. Parmaklarını ileri doğru uzattı. Eli bir parça kumaşa yapışarak ceketini –kendi ceketini– yakaladı. Falk'un parmakları soğuk yüzünden hantallaşmıştı.

Lauren ona baktı, bakışları sakindi ve tek bir akıcı hareketle omuzlarını silkti, ince bedenini öne doğru itip tıpkı bir yılanın derisinden sıyrılması gibi ceketin içinden sıyrıldı ve hem kararlılık hem de kesinlik ifade eden bir hareketle Falk'un elinden kurtuldu.

Kayanın kenarı boştu artık, sanki Lauren hiçbir zaman orada olmamış gibi.

Dördüncü Gün: Pazar Sabahı

Jill ona bakan üç yüzde, kendi korkusunun yansımasını görebiliyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor ve diğerlerinin de hızlı hızlı nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Başının üzerinde, ağaçların arasından görünen gökyüzü parçası kurşuni griydi. Rüzgâr dalları sarsarak aşağıdaki grubun üzerine bir su sağanağı gönderdi. Kimse irkilmedi. Arkalarında, kulübenin çürümüş tahtaları inleyerek tekrar yerine yerleşiyordu.

"Buradan çıkmak zorundayız. Hemen şimdi," dedi Jill.

Solundaki ikizler onu onayladıklarını gösterecek şekilde hemen başlarını salladı, duydukları panik onları bu seferliğine birleştirmişti. Bree, kolunu sıkı sıkı kavramıştı. Beth de ona destek oluyordu. Koyu renk gözleri iri iri açılmıştı. Sağındaki Lauren yerini değiştirdi ve çok kısa bir tereddüdün ardından o da başını salladı. Derin bir nefes aldı.

"Ya..."

"Ya ne?" Jill artık sabrını kaybetmişti.

"...Ya Alice?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Duyulabilen tek ses, oluşturdukları sık çemberi seyreden ağaçlardan gelen çıtırtı ve hışırtılardı.

"Bu işi başına Alice kendisi açtı."

Bir sessizlik. Sonra Lauren işaret etti.

"Kuzey bu tarafta..."

Yürümeye başladılar ve ağaçların, geride bıraktıkları her şeyi yutmasına izin vererek asla arkalarına bakmadılar.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Falk, Lauren'ın adını seslendi ama bunun için çok geçti. Boşluğa seslenmişti. Lauren orada değildi artık.

Kayalıktan, onun tıpkı yüksüz bir ağırlık gibi suya daldığını görebilecek kadar erken inmişti. Lauren'ın suya çarparken çıkardığı ses, şelalenin gürültüsü tarafından yutuldu. Falk üçe kadar –biraz fazla hızlı– saydı ama kadın yüzeye çıkmadı. Kazağını üzerinden attı, botlarını aceleyle çıkardı. Derin bir nefes almaya çalıştı ama göğsü öylesine sıkışmıştı ki bunu yapamadı, ileri doğru bir adım atıp suya atladı. Bütün bu süre boyunca altında çağıldayan suların ve tepesinde asılı duran havanın gürültüsüne rağmen duyabildiği tek şey, bağırmakta olan Carmen'in sesi olmuştu.

Suya ilk ayakları çarptı.

Tüyler ürpertici bir hiçlik çevresini sarıp sarmaladı ve Falk boşlukta asılı kaldığını hissetti. Sonra, birdenbire soğuk müthiş bir güçle vurdu. Nefes almak için duyduğu şiddetli arzuyla mücadele ederek yüzeyle buluşmayı başarana kadar, yukarı çıkmaya çabaladı. Göğsü nemli havayı içine çekerken alev alev yanıyor, suyun soğukluğu onu, oksijeni içine çektiği kadar büyük bir hızla ciğerlerinden çıkarmaya zorluyordu.

Şelaleden yayılan serpintiler yüzüne ve gözlerine batarak görüşünü engelliyordu. Lauren'ı göremiyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Suyun sağır edici gürültüsüne rağmen zayıf bir ses duydu ve gözlerini kurulayarak dönüp baktı. Carmen kıyıdaydı. Yanındaki iki polis memuru ellerinde bir ip tutuyorlardı. Carmen kendisine bağırıyor ve bir şeyi işaret ediyordu.

Lauren.

Gümbürdeyen su perdesinin onu içine çekeceğini Falk içgüdüsel olarak biliyordu. Ayaklarını kapmaya çalışarak onu daha da derinlere çekmekle tehdit eden anaforun parmaklarını Falk şimdiden üzerinde hissediyordu. Havayı tutulmuş ciğerlerine çekmeye zorlayıp derin bir nefes aldı sonra çeşitli stilleri birbirine karıştırarak ona doğru yüzmeye başladı.

Falk iyi bir yüzücüydü, nehir kıyısında büyümüştü ama suyun çekiş ve itişleri hız kazanmasını güçleştiriyordu. Elbiseleri onu aşağıya çekiştiriyor, geriye itiyordu ve Falk, botlarını çıkarmayı akıl edebildiği için çok memnundu.

Önündeki şekil, tehlikeli bölgeye doğru yol alırken suda bir görünüyor bir kayboluyordu. Kadın yüzmeye çalışmıyor hatta yüzü kapkara sulara hiç durmadan birkaç saniyeliğine batıp çıkarken neredeyse hareket bile etmiyordu.

"Lauren!" diye bağırdı ama sesi yitip gitti. "Buraya!"

Onu ancak şelalenin çırpınan dibine birkaç metre kala yakalayabildi ve sıkıca tuttu. Parmakları donmuş ve hantallaşmıştı.

"Beni rahat bırak!" diye bağırıyordu kadın, dudakları mormavi arası korkunç bir renk almıştı ve şimdi Falk ile mücadele ediyor, tekmeler atarak onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Falk, kadının sırtını kendi göğsüne bastırıp sıkıca tutarak bir kolunu vücudundan geçirdi. Bedeninde hiçbir sıcaklık hissedemiyordu. Ağırlaşmış bacaklarını hareket etmesi için zorlayarak elinden geldiğince sert tekmeler atmaya başladı. Carmen'in kıyıdan ona seslenen sesini duyabiliyordu. O sesi takip etmeye çalıştı ama Lauren kolunu tırmalıyor, ondan kaçmak için daha da çok mücadele veriyordu.

"Bırak beni!" diye bağırıyor, ikisini birden suyun altına çekmeye çalışıyordu. Falk körleşmiş gibiydi, yüzü, içine derin bir nefes çekme fırsatını bulamadan suyun altına gömüldü. Lauren bir kolunu geriye doğru savurarak ona vurmayı başarmış ve başını yine suyun altına göndermişti.

Etrafındaki her şey susmuştu, sonra ağzı suyla dolu olarak tekrar yüzeye çıktı, yeterli gelmeyen yarım bir nefes alabildi an-

cak ve çok geçmeden yine sulara gömüldü. Kendisiyle mücadele etmekte olan kadına karşı, tutuşu giderek gevşiyordu, sonra birden suda bir kaymanın meydana geldiğini hissetti ve Lauren'ınki olmayan, kendisine karşı mücadele etmeyen bir başka kol uzandı ona. Onu koltuk altlarından yakalayıp çekti. Yüzü suyun üzerine çıkmıştı şimdi, kolunun altından bir şey geçirilip bağlandı, bir ipti bu ve birdenbire, yüzeyde kalmak için mücadele etmesine gerek kalmadı artık. Başı suyun üstündeydi ve havayı içine çekerek kesik kesik nefes aldı. Birdenbire artık Lauren'ı tutuyor olmadığını kavradı ve paniğe kapıldı.

"O iyi, aldık onu," dedi bir ses, kulağının dibinde. Carmen'di. Başını çevirmeye çalıştı ama başaramadı. "Zor kısmını sen hallettin, neredeyse kıyıdayız."

"Teşekkür ederim." demeye çalıştı ama yapabildiği tek şey soluk almak oldu.

"Sen sadece nefes alıp vermeye odaklan," dedi Carmen, ip kolunun altından ona acı verecek bir şekilde çekilirken. İki polis memuru tarafından sudan çıkarılırken sırtı kayalara sürtünüyordu. Çamurlu kıyıda yatarken başını çevirip bakınca Lauren'ın da sudan çıkarılmış olduğunu gördü. Titriyordu ama mücadele etmeyi bırakmıştı, en azından şimdilik.

Falk'un ciğerleri ağrıyor, başı zonkluyordu ama bunlar umurunda değildi. Rahatlama hissinden başka hiçbir şey hissedemiyordu. Öylesine şiddetli titriyordu ki kürekkemikleri yere çarpıp duruyordu. Üzerine bir battaniye serildi, sonra bir tane daha. Göğsünde bir ağırlık hissetti ve gözlerini açtı.

"Onu kurtardın." Carmen üzerine eğilmişti, yüzü sisler içindeydi.

"Sen de," demek istedi ama yüzü buz kesmişti ve sözcükleri oluşturmakta zorlandı.

Soluk alıp verişlerini düzenlemeye çalışarak sırt üstü yattı. Orman, şelalenin etrafında parçalara ayrıldı ve bir seferliğine hiç ağaç göremedi. Sadece üzerine eğilen Carmen ile onun üzerindeki gece göğünü görüyordu. O da şiddetle titriyordu ve battaniyenin bir bölümünü onun üzerine çekti. Carmen ona daha

da yaklaştı ve Falk birdenbire dudaklarını kendi dudaklarında hissetti, ikisi de buz gibiydi. Falk gözlerini kapattı. Göğsündeki sıcacık selin dışında kalan her şey uyuşmuştu.

Göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti bile ve Falk gözlerini kırpıştırdı. Carmen ona bakıyordu, mahcup değildi, pişman da değildi, yüzü hâlâ yakınındaydı ama o kadar yakınında değil.

"Yanlış fikirlere kapılma, ben hâlâ evleniyorum. Ve sen de kahrolası bir aptalsın, suya hiç atlamaman gerekirdi." Gülümsedi. "Ama yine de iyi olduğun için çok mutluyum."

Birlikte nefes alıp vererek sessizce yatmaya devam ettiler, ta ki bir bekçi yanlarına gelip de onlara yedek bir battaniye verinceye kadar, böylece Carmen yuvarlanarak ondan ayrıldı.

Falk gökyüzüne baktı, onun göremediği bir yerlerde ağaç tepelerinin sallandığını duyabiliyordu ama bakmak için başını çevirmedi. Onun yerine, tıpkı onca yıl önce babasıyla birlikte yapmış olduğu gibi Güney Haçı'nı arayarak tepesindeki solgun yıldızları seyretti. Onu göremedi ama bunun bir önemi yoktu. Yukarıda bir yerlerde olduğunu biliyordu nasıl olsa.

Daha önce Carmen'in bulunduğu yerde bedeni soğumuş ama özündeki bir sıcaklık yavaş yavaş bütün benliğine yayılmaya başlamıştı. Orada öylece yatıp yıldızları seyreder ve ağaçların hışırtısına kulak verirken birdenbire elinin artık hiç acımadığını fark etti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Falk geriye çekilip duvardaki eserine hayranlıkla baktı. Kusursuz değildi belki ama yine de daha iyiydi. Öğle vaktinin ilk saatlerinin güneşi pencerelerden süzülerek dairesini sıcak bir aydınlığa boğuyordu. Uzaklarda, Melbourne'ün ufuk çizgisi parlamaktaydı.

Carmen'le dağlardan son kez ayrılmalarının üzerinden iki hafta geçmişti. En azından, Falk bunun son olmasını umuyordu. O dağlarda tekrar yürüyüşe çıkma ihtiyacı duyması için aradan uzun bir sürenin geçmesinin gerektiğini hissediyordu.

İsimsiz kahverengi bir zarf eline ulaştığında üç günden bu yana evdeydi. Onun adına, ofise postalanmışlardı ve içinde de taşınabilir bir bellekten başka hiçbir şey yoktu. Falk belleğin içindekileri açıp ekrana baktı. Ve kanının damarlarında daha hızlı akmaya başladığını hissetti.

Sözleşmeleri bul. Sözleşmeleri bul.

Bir saatten uzun bir süre boyunca ekrana bakıp görüntüyü kaydırmaya devam etti. Sonra telefonu aldı ve bir numara çevirdi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Hattın öbür ucunda, Beth McKenzie'nin derin bir nefes aldığını duydu.

"BaileyTennants'ın Bree'ye ettiği kalleşliği duydunuz mu?" diye konuştu Beth. "Hepsi de kendilerini bu işin uzağında tutup bütün sorumluluğu üzerlerinden atmaya çalışıyor."

"Bunu duydum."

"Ben de artık orada çalışmıyorum."

"Evet. Bunu da duydum. Peki şimdi ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum."

"Belki bilgisayar bilimleri öğrenimini tamamlama konusunda bir şeyler yapmayı deneyebilirsiniz," dedi Falk. "Veri odasında harcanıyordunuz."

Beth'in tereddüt ettiğini duydu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Hayli yetersiz kalan bir ifadeydi bu. Konuşurlarken bir yandan da dosyaları gözden geçiriyordu. Tümü de oradaydı. Alice'ten talep edilen ve kaynağı da BaileyTennants'ın arşivleri olan belgelerin kopyaları. Bazılarını Alice daha önce onlara vermişti. Bazılarını ise vermemişti. Sözleşmeler yazılı olarak önünde duruyorlardı ve Falk, bir rahatlama ve adrenalin selinin damarlarına dolduğunu hissetti. Ona söylediği zaman, Carmen'in yüzünü hayal edebiliyordu. Dosyaların en başına geri döndü.

"Peki siz nasıl..."

"Sadece Alice'e güvenmiyordum. Bana karşı hep çok kaba davranırdı. Ve Bree de onunla fazlasıyla yakın temas halinde çalıştığı için, kendisi yanlış bir şey yaptığı takdirde suçu Bree'ye yıkmak Alice için çok kolay olacaktı. Bu yüzden ben de onun istediği belgelerin hepsinin birer kopyasını çıkardım."

"Teşekkür ederim. Bütün içtenliğimle."

Onun içini çektiğini duydu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bree'ye mi?"

"Ve Lauren'a."

"Bilmiyorum," dedi Falk. Gerçeği söylüyordu.

Yapılan otopsi, Alice'in çok büyük olasılıkla, başını, cesedinin bulunduğu yerin yakınlarındaki kayaya çarpmış olması sonucu gerçekleşen bir beyin kanamasından öldüğünü doğrulamıştı. Hem Lauren hem de Bree suçlamayla karşı karşıyaydılar ama Falk, şahsen, nihai kararın çok da ağır olmayacağını umuyordu. Duruma hangi yönden bakarsa baksın, ikisi için de üzüntü duymaktan kendini alamıyordu.

Bailey'ler, şimdiden, Daniel'ın oğlu Joel tarafından dağıtıldığı iddia edilen fotoğraflar dolayısıyla yürütülen kamuya açık bir so-

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Falk geriye çekilip duvardaki eserine hayranlıkla baktı. Kusursuz değildi belki ama yine de daha iyiydi. Öğle vaktinin ilk saatlerinin güneşi pencerelerden süzülerek dairesini sıcak bir aydınlığa boğuyordu. Uzaklarda, Melbourne'ün ufuk çizgisi parlamaktaydı.

Carmen'le dağlardan son kez ayrılmalarının üzerinden iki hafta geçmişti. En azından, Falk bunun son olmasını umuyordu. O dağlarda tekrar yürüyüşe çıkma ihtiyacı duyması için aradan uzun bir sürenin geçmesinin gerektiğini hissediyordu.

İsimsiz kahverengi bir zarf eline ulaştığında üç günden bu yana evdeydi. Onun adına, ofise postalanmışlardı ve içinde de taşınabilir bir bellekten başka hiçbir şey yoktu. Falk belleğin içindekileri açıp ekrana baktı. Ve kanının damarlarında daha hızlı akmaya başladığını hissetti.

Sözleşmeleri bul. Sözleşmeleri bul.

Bir saatten uzun bir süre boyunca ekrana bakıp görüntüyü kaydırmaya devam etti. Sonra telefonu aldı ve bir numara çevirdi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Hattın öbür ucunda, Beth McKenzie'nin derin bir nefes aldığını duydu.

"BaileyTennants'ın Bree'ye ettiği kalleşliği duydunuz mu?" diye konuştu Beth. "Hepsi de kendilerini bu işin uzağında tutup bütün sorumluluğu üzerlerinden atmaya çalışıyor."

"Bunu duydum."

"Ben de artık orada çalışmıyorum."

"Evet. Bunu da duydum. Peki şimdi ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum."

"Belki bilgisayar bilimleri öğrenimini tamamlama konusunda bir şeyler yapmayı deneyebilirsiniz," dedi Falk. "Veri odasında harcanıyordunuz."

Beth'in tereddüt ettiğini duydu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?"

"Evet."

Hayli yetersiz kalan bir ifadeydi bu. Konuşurlarken bir yandan da dosyaları gözden geçiriyordu. Tümü de oradaydı. Alice'ten talep edilen ve kaynağı da BaileyTennants'ın arşivleri olan belgelerin kopyaları. Bazılarını Alice daha önce onlara vermişti. Bazılarını ise vermemişti. Sözleşmeler yazılı olarak önünde duruyorlardı ve Falk, bir rahatlama ve adrenalin selinin damarlarına dolduğunu hissetti. Ona söylediği zaman, Carmen'in yüzünü hayal edebiliyordu. Dosyaların en başına geri döndü.

"Peki siz nasıl..."

"Sadece Alice'e güvenmiyordum. Bana karşı hep çok kaba davranırdı. Ve Bree de onunla fazlasıyla yakın temas halinde çalıştığı için, kendisi yanlış bir şey yaptığı takdirde suçu Bree'ye yıkmak Alice için çok kolay olacaktı. Bu yüzden ben de onun istediği belgelerin hepsinin birer kopyasını çıkardım."

"Teşekkür ederim. Bütün içtenliğimle."

Onun içini çektiğini duydu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bree'ye mi?"

"Ve Lauren'a."

"Bilmiyorum," dedi Falk. Gerçeği söylüyordu.

Yapılan otopsi, Alice'in çok büyük olasılıkla, başını, cesedinin bulunduğu yerin yakınlarındaki kayaya çarpmış olması sonucu gerçekleşen bir beyin kanamasından öldüğünü doğrulamıştı. Hem Lauren hem de Bree suçlamayla karşı karşıyaydılar ama Falk, şahsen, nihai kararın çok da ağır olmayacağını umuyordu. Duruma hangi yönden bakarsa baksın, ikisi için de üzüntü duymaktan kendini alamıyordu.

Bailey'ler, şimdiden, Daniel'ın oğlu Joel tarafından dağıtıldığı iddia edilen fotoğraflar dolayısıyla yürütülen kamuya açık bir so-

ruşturmaya karışmış durumdaydılar. Medya skandalın duyumunu almış, Joel'ın gittiği, yeşillikler içindeki özel okulun fotoğraflarıyla tamamlanan, iki sayfalık bir inceleme makalesi yayımlamışlardı. Söylentilere göre, Joel okuldan uzaklaştırılmıştı. Margot Russell'ın adı ise bu işin dışında tutulmuştu, en azından şimdilik.

Ve Beth'in sayesinde, Bailey'ler şimdi çok daha büyük bir sorunla karşı karşıyaydılar. Falk içinde onlara karşı en küçük bir merhamet duyamıyordu. Aile, iki kuşaktan beri sürekli olarak başkalarının sefaletinden çıkar elde etmişti. Jill de bunun dışında değildi. Bu seçimi bilinçli olarak yaptığını ister hissetsin ister hissetmesin, konu aile işi olduğunda o da fazlasıyla bir Bailey idi.

Falk, dağlardan ayrıldığından beri zamanının çoğunu düşünerek geçirmişti. İlişkiler ve bir ilişkinin kötüye gidebilmesi için aslında ne kadar az şeyin yeteceği konusunda. Kin besleme konusunda. Bağışlama konusunda.

O ve Carmen, hem Margot hem de Rebecca'yı ziyaret etme girişiminde bulunmuşlardı. Margot kimseyle görüşmeyi kabul etmiyordu, babasının onlara söylediğine göre. Konuşmayı hatta odasından çıkmayı bile reddediyordu. Adam çok korkmuş görünüyordu.

Rebecca ise en azından evden çıkıp bir kafenin masasında, onların karşısında sessizce oturmaya razı olmuştu. Carmen kimseye sormadan hepsi için sandviç sipariş etmiş ve kız da, sandviçlerini yerken onları seyretmişti.

"Şelalede ne oldu?" diye sormuştu sonunda. Falk da ona, olanların kırpılmış bir versiyonunu anlatmıştı. Gerçeklere elinden geldiğince sadık kalmıştı. Sevgiyle ilgili kısma ağırlık vermiş, pişmanlığı ise mümkün olduğunca geçiştirmişti.

Kız, hiç dokunulmamış tabağına bakmıştı. "Annem de pek fazla şey anlatmadı."

"Ne söyledi?"

"Beni çok sevdiğini ve üzgün olduğunu..."

"Senin için önemli olması gereken kısım da bu," dedi Falk.

Rebecca peçetesiyle oynadı. "Benim hatam mıydı? Yemek yemeyi reddettiğim için mi oldu?"

"Hayır. Aslında, bundan çok daha derinlerde olduğunu sanıyorum."

Kız, ikna olmamış görünüyordu ama yine de kalkarlarken sandviçini bir peçeteye sararak yanına almıştı. Falk ve Carmen, pencereden onu seyrediyorlardı. Caddenin sonunda, bir çöp kutusunun yanında durmuş ve sandviçi uzun bir süre boyunca çöp kutusunun kapağı üzerinde tutmuştu. Sonra da görünüşe göre âdeta fiziksel bir çaba harcayarak tekrar çantasına koymuş ve bir köşeyi dönerek gözden kaybolmuştu.

"Sanırım bu bir başlangıç." demişti Falk. İşlerin bu kadar yanlış gitmesi için bir araya gelmiş olan yüzlerce önemsiz şeyi düşünüyordu. Belki yüzlerce önemsiz şeyin bir araya gelmesi de düzelmesini sağlayabilirdi.

Falk'un birkaç eylemde daha bulunabilmesi, ancak evde düşünerek geçirdiği birkaç günün ardından gerçekleşebilmişti. Birkaç parça eşya almak için bir mobilyacıya gitmiş, sonra oradayken, daha önce aklında olmayan bir iki şey daha almıştı.

Şimdi, güneş ışınları halının üzerinde lekeler meydana getirirken dairesinin köşesindeki yeni koltuğunda oturuyordu. Koltuk rahattı ve onu satın almak iyi bir seçim olmuştu. Daireye farklı bir görünüm katmıştı. Daire şimdi daha hareketli ve daha kalabalık görünüyordu ama Falk bundan hoşlandığını düşündü. Ve bu yeni görüş açısından baktığında yaptığı sonuncu değişikliği de açıkça görebiliyordu.

Babasıyla çekilmiş olan iki fotoğrafı, çerçeveli ve cilalı olarak duvarda asılı duruyordu. Odanın havasını değiştirmişlerdi ama Falk bundan da hoşlandığını düşündü. Şelalede Lauren'a söylediği şeye gerçekten de inanıyordu. Aileler affedebilirlerdi. Ama buna sadece inanmak yetmezdi, aynı zamanda yaşamak da gerekirdi.

Falk saati kontrol ederek başını kaldırdı. Güzel bir cuma öğleden sonrasıydı. Ertesi gün Carmen, Sydney'de evleniyor olacaktı. Onun için mutluluk diliyordu. Şelalenin kenarında, aralarında geçenler hakkında ikisi de hiç konuşmamıştı. Bu temasın geçici bir şey olmasının onun için en iyisi olacağını seziyordu. Bunu anlayabiliyordu Falk. Takım elbisesi ve paket yapılmış düğün hediyesi çantasında, onunla birlikte Sydney'e uçmayı bekliyordu.

Neredeyse gitme vakti gelmişti artık ama Falk kısa bir telefon görüşmesi için hâlâ zamanının kaldığını düşündü.

Tuşları çevirirken bir yandan da çıkardığı sesleri duyuyordu ve hattın öbür ucunda Kiewarra'da telefonun çalışını hayal etti. Memleketi. Tanıdık bir ses telefonu açtı.

"Greg Raco konuşuyor."

"Benim, Aaron. Meşgul müsün?"

Telefondan bir gülme sesi geldi. "Hayır."

"Ense yapmaya devam mı?" diye sordu Falk. Başpolisi evinde hayal edebiliyordu. Henüz üniformasına geri dönmemişti.

"Buna nekahet dönemi diyorlar, dostum. Ve bitmesi de biraz zaman alıyor."

"Biliyorum," dedi Falk, kendi yanmış elini ters çevirip derisini inceleyerek. Gayet iyi biliyordu. Şanslıydı.

Bir süre konuştular. Kuraklık bittiğinden beri durum biraz olsun düzelmişti. Falk Raco'nun kızını sordu. Ve Hadler ailesini. Hepsi de iyilerdi. Ya diğerleri?

Raco güldü. "Dostum, eğer bu kadar merak ediyorsan niçin gelip kendi gözlerinle görmüyorsun?"

Bunu yapmalıydı belki de. Falk saate baktı. Artık yola çıkması gerekiyordu. Uçağa yetişebilmek için.

"Dinle, bu nekahet döneminden sıkılmadın mı hâlâ?"

"Hem de çok."

"Kampa gitmeyi düşünüyordum. Bir hafta sonu... Eğer kendini yeterince güçlü hissedersen sen de gelir misin? Ilıman bir yere gidebiliriz örneğin."

"Evet. Kesinlikle. Bu gerçekten de güzel olur," dedi Raco. "Nereye?"

Falk, sıcacık öğleden sonra güneşi altında babasının sehpaya yayılmış olan haritalarına baktı. Duvardaki çerçevelerin üzerine günışığı vuruyordu.

"Nereye istersen. Birkaç güzel yer biliyorum."

Kurşunkalemle özenle yapılmış işaretler ona yol gösteriyordu. Keşfedilecek o kadar çok şey vardı ki.

TEŞEKKÜR

Bana çok farklı yollardan yardımları dokunan harika insanlardan oluşan bir topluluk ile çevrili olduğum için kendimi bir kez daha çok şanslı hissediyorum.

Editörlerim, Pan Macmillan'dan Cate Paterson, Flatiron Books'tan Christine Kopprasch ve Amy Einhorn ile Little, Brown'dan Clare Smith'e inançları ve sarsılmaz destekleri için en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Sizin sezginiz ve tavsiyelerinizin değerine paha biçmek mümkün değil ve yazarken önüme çıkarmış olduğunuz o çok sayıda olağanüstü fırsat için gerçekten minnettarım.

Pan Macmillan'dan Ross Gibb, Matilda Imlah, Charlotte Ree ve Brianne Collins'e ve bu kitabı hayata geçirebilmek için böylesine sıkı bir çalışma içine girmiş olan bütün o yetenekli tasarımcılara, satış ve pazarlama ekiplerine teşekkürlerimi sunuyorum.

Olağanüstü temsilcilerim, Curtis Brown Avustralya'dan Clare Forster, Curtis Brown Birleşik Krallık'tan Alice Lutyens ve Kate Cooper, Writers House'dan Daniel Lazar ile Intellectual Property Group'tan Jerry Kalajian'ın olağanüstü yardımları olmasaydı hiçbir şey yapamazdım.

Healesvill Hayvan Barınağı'ndan kıdemli sürüngen bakıcısı Mike Taylor'a, Victoria Polis Teşkilatı'ndan kıdemli başpolis Clint Wilson'a, Grampians Gariwerd Ulusal Parkı ziyaretçiler ve gönüllüler grubu lideri Tammy Schoo'ya, ulusal vahşi yaşam, arama ve kurtarma prosedürler, kampçılık ve doğa yürüyüşü konularındaki bilgi ve uzmanlıklarını paylaşma nezaketini gös-

terdikleri için teşekkür ediyorum. Her türlü hata ve sanatsal özgürlük bana aittir.

Kitaplarımı böylesine büyük bir coşkuyla desteklemiş olan çok sayıda sadık dağıtımcıma ve elbette hikâyelerimi bağırlarına basmış olan bütün okuyucularıma borcumu ödeyebilmem mümkün değil.

Elwood annelerine ve onların güzel bebeklerine yakınlıkları ve dostlukları için teşekkür ediyorum. Sizler her zamanki gibi yol gösterici birer ışık oldunuz.

Ve her zaman olduğu gibi, attığım her adımda beni desteklemiş olan o harika aileme sevgi ve şükranlarımı sunuyorum: Mike ve Helen Harper, Ellie Harper, Michael Harper, Susan Davenport ve Ivy Harper, Peter ve Annette Strachan.

Ve en önemlisi de olağanüstü eşim Peter Strachan'a bana yıllardır sunduğu ve sayfalara sığmayacak yardımlarına ve bizi daha da çoğaltmış olan sevgili kızımız Charlotte Strachan'a minnettarım.